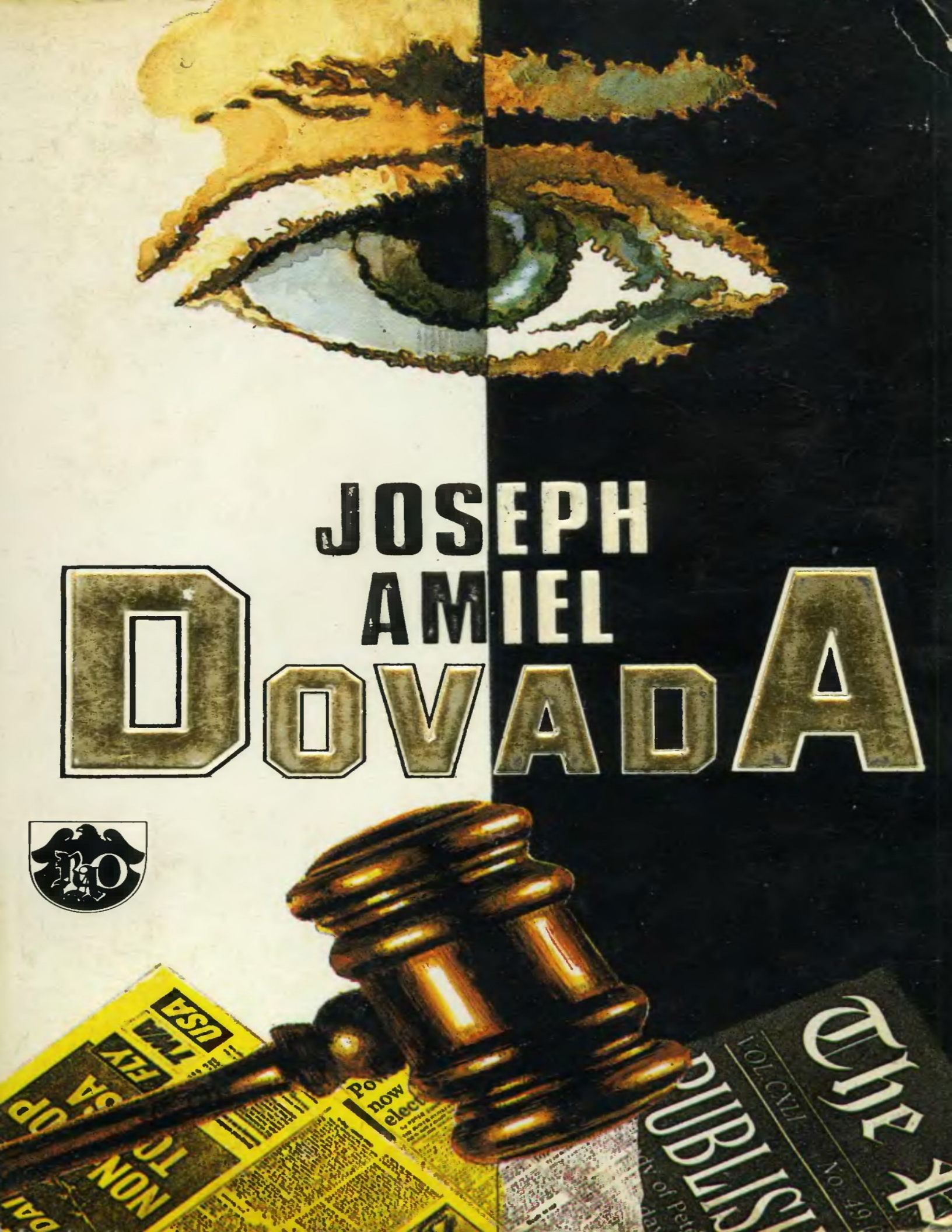
JOSEPH
AMIEL
DOVADA
USA
TWA
PLAY
NON
The
PUBLIS

Joseph Amiel

DOVADA

Traducere din limba engleză:
FLORENTINA GHEORGHE

JOSEPH AMIEL – *A Question of Proof*
Copyright © Joseph Amiel, 1993

Ediția I

Coperta:
DONE STAN

Editura RAO
1993

Moartea lui Peter Boelter, magnat al presei din Philadelphia și descendent al unei ilustre familii americane, face ca soția sa, Susan, să fie suspectată de crimă premeditată, pentru a-i moșteni averea și imperiul puterii, reprezentat de temutul cotidian *Philadelphia Herald.*

Hârțuit între dragostea pentru atractiva și inteligenta Susan, morală și datorie, avocatul Dan Lazar se zbate să strîngâ mărturii în apărarea clientei sale, dar cu fiecare zi ce trece, *dovada* nevinovăției pare imposibil de produs. Intriga polițistă evoluează pe un foarte bine motivat fond psihologic și comportamental, dezvăluind dedesubturi și manevre oneroase ale avocaților, procurorilor și judecătorilor, făcute sub presiunea intereselor personale, de clan sau politice. Martori sperjuri, manipulare de bani murdari, mită, corupție, minciună.

Convins mai mult prin persuasiune și proprie voință să vadă în femeia iubită o victimă inocentă a unei cabale, a unei țesături de intrigi, calomnii și deturnări de fapte, Dan Lazar va găsi în cele din urmă dovada nevinovăției dar, printr-o adevărată lovitură de teatru, aceasta este și dovada crimei.

Mai mult decît un roman bazat pe polițism și suspans, inspirat dintr-un caz real, autorul fiind avocat de profesie, *Dovada* este o incizie profundă, operată fără menajamente în problematica morală, psihologică și sentimentală, proprie societății americane actuale.

Din cărțile lui Joseph Amiel, cunoscut pentru talentul de a transforma autenticul în cazuistică epică, autor de succes în Statele Unite, *Dovada* a înregistrat în anul publicării, 1993, o remarcabilă cotă de public.

PROLOG

— E mort, izbucni vocea femeii. Nu se mișcă! E mort.

Operatorul 911 transferă imediat convorbirea unui dispecer.

— Ce adresă, doamnă? întrebă vocea bărbatului.

— Trimiteți o ambulanță. Acum, imediat! Ajutați-l, vă rog!

— Ce adresă, doamnă? repetă dispecerul. Ne trebuie adresa!

— Adresa? repetă și ea, parcă neînțelegînd întrebarea și rostind cuvintele cu voce tare, pentru a le mai auzi o dată. – Warden Drive, Chestnut Hill.

— Ce număr?

Auzind-o pe femeia înnebunită reluînd întrebarea, cineva de lîngă ea îi șopti numărul. Vocea disperată îl dictă în telefon.

— Grăbiți-vă! urlă. Peter e mort.

— Un moment, doamnă. Dispecerul întrerupse. Cîteva clipe mai tîrziu, era din nou pe recepție. Cum vă numiți?

Ea îi spuse.

— Și numele victimei? întrebă dispecerul.

— Peter Boelter.

— Isuse!

— Pentru Dumnezeu, grăbiți-vă!

— Mașina de serviciu și ambulanța sînt deja pe drum.

Cu gesturi nesigure, femeia așează receptorul în furcă. Mașina de serviciu ajunse în trei minute, ambulanța în cincisprezece. Ajutorul sosise însă prea tîrziu.

Corpul lui Peter Boelter, editorul celui mai important ziar al orașului, *Philadelphia Herald*, începuse să se răcească.

1

Cu șase luni înainte, într-o noapte de ianuarie, Dan Lazar fu trezit de zgomotul unei chei răsucite în ușa apartamentului său, urmat de ritmul precipitat al tocurilor înalte ale Marei de-a lungul holului spre dormitor.

Mara lucra pentru micul birou de avocatură al lui Dan și al asociatului său și își petrecuse ziua la tribunalul din York Country, o oră jumătate de mers cu mașina din Philadelphia. Îl apărase pe proprietarul unei prăvălii de mărunțișuri, acuzat de a-și fi ruinat afacerea, deja falimentară.

Privind la afișajul roșu al ceasului deșteptător, Dan bîjbîi după întrerupătorul veiozei.

— Nu te ridica, șopti Mara, materializîndu-se încet în lumina difuză, lăsînd perdele de lumină irizată în urma ei.

Îi auzi foșnetul rochiei și o văzu răsărind deasupra capului ei, pentru a cădea pe scaun, asemenea unei parașute negre.

— E aproape unu dimineața.

— Regret, se scuză, anticipînd iritarea lui. Ți-am spus la telefon că am să întîrzii. Accentul ei vag est-european îmbrățișa senzual scuzele, ca o șoaptă intimă deasupra unei cești de cafea, sorbită ca în adolescență, la o masă pe trotuar. Venise în America adolescentă, împreună cu mama ei, după ce tatăl îi murise într-o închisoare cehă.

— Spuneai că ai să-ntîrzii *puțin.* Am telefonat la biroul procurorului din York Country la ora nouă. Toți se retrăseseră la culcare.

Replica ei veni încărcată de ciuda că Dan o verificase.

— Am ieșit să cinăm și să punem la punct o pledoarie.

— Ați fi putut negocia și un tratat de pace în Orientul Mijlociu în restul timpului.

— A mers bine. Suficient, însă o socoteală puțin nesăbuită, ce primejduiește viața altei persoane și procuratura, aruncă acuzația de incendiere. Clientul nostru spera că astfel pune mîna pe banii de asigurare.

Dan era îndrăgostit de Mara Szarek și, deși nu avea nici un motiv să se îndoiască de explicația întîrzierii ei, știa că niciodată nu poți fi sigur. Era ca o pisică, independentă și de nestrunit, deci fascinantă. Trebuia s-o iei așa cum era. Pe Dan îl atrăsese această latură a ei, pentru că el însuși avea

personalitate, nedepinzînd vreodată de cineva și așteptînd ca nimeni să nu depindă de el. Simțea uneori ca asta-l face nesuferit și, de aceea, obișnuia să o considere doar un pic prea interesată de sine.

Alunecă în pat lîngă el. Dan o sărută, atingîndu-i goliciunea și învăluindu-se în parfumul ei.

— De fapt, și eu am lucrat pînă tîrziu, recunoscu el. Mîine are loc audierea preliminară a lui Montano.

— Și...?

— Cred că aș putea combate mărturia lui Feeney, dar nu sînt sigur. N-a vorbit cu mine, la ordinul celor din DA[1].

Degetul arătător al Marei aluneca ușor pe buza de jos a lui Dan.

— Plănuiesc o cină minunată de ziua ta.

Îi sărută gîtul, apoi, cu limba, începu să descrie cercuri încete pe marginea mușchilor lui de pe piept și mai jos, pe adînciturile abdomenului.

— Nu fi nebun, șopti ea, trăgînd pătura înapoi.

Unghiile lungi desenau spirale mîngîietoare tot mai jos, chiar și în jurul acelei puteri ce se ridica spre ele. Îi sărută apoi și pielea fină din interiorul coapsei, provocîndu-i un ușor fior. Apoi, pe neașteptate, sări din pat.

— O clipă, promise ea.

Apăsă comutatorul din baie. Lumina izvorî brusc prin ușa întredeschisă și înecă dormitorul, fixînd-o pe Mara ca în centrul unei scene. Părul întunecat îi contura fața mică și aprinsă, ca pe o camee pe catifea neagră.

— De ce lumină? întrebă el, după ce ea i se furișă din nou alături.

Mara făcea puține lucruri din capriciu.

Ochii albaștri îl priveau cu sclipiri viclene. Își umezi buza de sus, un mic arc sîngeriu ridicat într-un zîmbet răutăcios.

— Vreau să fi în stare să privești, spuse ea.

Îngenunche la marginea patului, între picioarele lui, iar capul îi coborî între coapse.

— La mulți ani, Dan!

— Este deja mîine! Vino!

Îi întoarse fața, acoperind-o cu trupul său, și-i șopti:

— Mai bine să oferi decît să primești.

De dimineață, îmbrăcat de plecare, Dan se îndreptă spre ușă răsfoind *Herald*-ul, cînd Mara apăru din dormitor privindu-l somnoroasă.

— Pleci la birou, întrebă. Afară e încă întuneric.

— La clubul de sănătate.

Avea o siluetă impunătoare, ochi întunecați, deasupra unui nas ce supraviețuise multor încăierări în copilărie, care mai de care mai victorioase. Capul îi era inundat de bucle negre, ce se opreau puțin mai jos de guler. Îl purta așa nu că ar fi ținut prea mult la modă, ci, mai degrabă, dintr-o comodă neglijență. La patruzeci și doi de ani, avea încă un șarm aparte, dar, neinteresîndu-l, nu se bucura de cine știe ce succes.

— Putem pregăti un mic dejun pentru noi, se oferi Mara. Mai e ceva prin frigider?

— Ai niște lapte pentru cafea.

Dan mînca arareori acasă, dar nu uita niciodată de lapte, atunci cînd Mara rămînea peste noapte. Avea și cîteva lucruri acolo.

— Îmi place atît de mult să te trezești dimineața aici! șopti, trăgînd-o spre el.

Înfășurată în halatul albastru, părea neobișnuit de vulnerabilă și fragilă.

— De mult n-am mai avut timp pentru noi.

— În dimineața asta aș fi vrut să-ți ascult interogatoriul la audierea preliminară, se eschivă Mara.

— Dacă ar fi să te iei după *Herald*, replică mohorît, n-ai mare lucru de făcut. Îi întinse ziarul și ea citi un titlu cu litere de-o șchioapă: *Feeney îl desemnează pe Montano ca ucigaş al barmaniţei.* Un titlu mai mic, imediat dedesubt, completa: *D.A. consideră șoferul de la Herald cheia întregii afaceri.*

Cînd Ricardo Montano fusese arestat și acuzat de violarea și uciderea tinerei Cassy Cowell, Dan era la schi, cu fiul său, iar Mara rămăsese să descurce majoritatea demersurilor: îl reprezentase pe Montano la întîlnirile preliminare, interogase martori, verificase acuzațiile și consultase biroul de procuratură.

La întoarcere, Dan preluase totul și, curînd, descoperi surprins unele informații confidențiale în paginile celor de la *Herald.*

Știa că sursa era procurorul districtual Gilbert Huyton.

Aversiunea pentru Huyton își avea originea cu mulți ani în urmă, într-un caz de la începutul carierei lor. De atunci, căpătaseră un dezgust profund și inevitabil unul față de celălalt. Huyton, devenit încă de tînăr asistent DA, îl

numea pe Dan – un escroc înțelept. Dan, la rîndu-i, trecînd la *Biroul de apărare publică*, îl considera pe Huyton –, arogant și dogmatic. La arestarea lui Montano, vrajba se reaprinse, de astă dată, în presă, cu acuzații, contraacuzații și insulte, aruncate mai direct, mai pe la spate.

Mara își ridică ochii de pe ziar.

— Poate n-o să-ți placă ce am să-ți spun... Sigur, în cazul lui Feeney, *Herald* a cam sărit calul; pentru că lucra pentru ei. Dar amîndoi știm că e un ziar bun și imparțial.

— Asta numești tu imparțial?

— Stai puțin, Dan! Nu mai gîndi ca avocat al lui Montano. Huyton îl consideră un caz închis chiar înainte de-a începe.

— Judecătorul s-ar putea să vadă lucrurile altfel.

Tonul lui o surprinse.

— Dan, scutește-mă! Nu cred că ai cea mai mică speranță să-l scoți basma curată pe ucigașul ăla.

Dan ridică evaziv din umeri, își luă haina și se aplecă să o sărute. Ea se trase înapoi, intrigată.

— Feeney l-a identificat pe Montano dintr-un șir de suspecți.

— Da, dar *după* ce fotografia lui Montano apăruse în ziare și la TV. Pînă și răposata bunică-mea l-ar fi recunoscut.

— Dan, nenorocitul ăsta de Montano e un violator înrăit, un ucigaș!

Dan se îndreptă spre ușă.

— Ne vedem la tribunal.

Dan se dovedi neinspirat venind în sanctuarul domestic al sănătății. În timp ce alerga pe banda continuă, prins într-o conversație cu alți doi membri, făcu un pas greșit, scrîntindu-și genunchiul. Încercă totuși să-și termine exercițiul, apoi urcă grăbit spre birou, de unde își culese servieta și porni spre primărie, două blocuri mai spre nord.

Lumina semaforului îl opri, iar el aștepta privind peste șuvoiul de mașini, construcția în stil victorian-tîrziu ce semăna cu un tort de nuntă. Cu un secol în urmă, fusese cea mai înaltă și mai încăpătoare clădire din oraș.

Într-un fel sau altul, primăria reușise să înghesuie sub acoperișul său serviciile Consiliului orășenesc, multe birouri importante și, pe deasupra, o amestecătură de 49 de săli de judecată.

Prima oară intrase în clădirea bogat ornamentată ca tînăr asistent al unui avocat, urmînd în vremea aceea cursurile serale ale Facultății de Drept din Temple University. Atunci fusese fascinat de ea și mai ales de idealurile ce le întruchipa în ochii lui. Un deceniu și jumătate mai tîrziu, el se afla pe culme, iar atracția clădirii începuse să pălească; fiecare duel îl obosea puțin și totul se transforma, pînă la urmă, într-un joc, din păcate, previzibil.

Lumina se schimbă și Dan, traversînd strada, observă că arhitectura clădirii simboliza perfect destinația ei. Fațada, aglomerată cu coloane și pilaștri impunători, era plină de ferestre întunecate, ce mascau, cu o ipocrizie impecabilă, egoismul ce domnea în spatele lor.

Cocoțată pe un turn ciudat, trona statuia lui William Penn, cel care considera orașul, și chiar națiunea, drept un sanctuar în care quakerii săi și alții puteau trăi în liniște.

Cu capul în nori, fîxînd cu privirea orizontul, statuia lui Penn întruchipa cele două mari calități ale quakerilor: toleranța admirabilă față de alte puncte de vedere și pacifismul. Din nefericire, ambele îi făceau nepotriviți pe tărîmul aspru al politicii. Terenul rămînea așadar liber pentru nou-veniții lacomi și fără scrupule.

Mergînd prin coridorul boltit, ce ducea, din cele patru direcții, în curtea interioară, descoperită și pustie, Dan o găsi aidoma acelui gol moral care trona în inima municipalității. Orașul său, ce zămislise instituțiile democratice, îşi făcuse o tradiție din a alege persoane publice incompetente și pătate, foarte atente să stea de aceeași parte cu familiile influente și puternice. De altfel, ele dominau de multă vreme viața politică și economică a orașului. Dar pentru mulți nu era mare lucru ca, după ce se mînjiseră cu noroi, să apară în fața biroului electoral.

Se opri o clipă și privi statuia lui Penn. Localnicii se amuzaseră multă vreme de întîmplarea ce făcea ca degetul lui arătător, aflat cam la nivelul solului, să se îndrepte spre cartierul cu felinare roșii, aducînd din profil cu un accesoriu fizic șocant și atît de voluptuos.

Probabil pentru a-l potoli pe bătrînul Billy, cu timpul, prostituția își mutase locul în spatele său.

Clientul lui Dan, Ricardo Montano, se ocupa cu plasamentul de femei, la colțul Străzii 13 cu Locust. Acolo se găsea și în noaptea în care Cassy Cowell fusese omorîtă, undeva, prin apropiere.

— Dan, răsună o voce.

Se întoarse. Grăbindu-se spre el și împroșcînd abur alb în aerul de iarnă, se apropia figura pitorească a lui Scott Feller, reporterul rubricii Crime de la *Herald.*

O șuviță de păr strengărească, neagră, îi atîrna ca un cozoroc peste ochelarii cu rame metalice, făcîndu-l să pară mai tînăr decît cei treizeci de ani ai săi.

— Mă mir că nu m-ai împușcat din spate, că doar ai avut ocazia! remarcă Dan.

— Nu pot să controlez ce scriu redactorii mei, protestă Feller ridicînd din umeri. Am vrut să știi că atacul de azi n-a fost din vina mea.

— Probabil că Peter Boelter l-a savurat.

— Vînzarea merge. Chiar Boelter a recunoscut, de cînd Feeney a ieșit în față. Să nu-i porți pică pentru asta.

— Dar cum rămîne cu acuzațiile lui, cînd am acceptat cazul?

Dan fusese foarte supărat din pricina unei povești în care se foloseau de renumele lui în interesul unor clienți notorii ai tribunalelor.

Căpătase, de-a lungul timpului, o severitate exagerată față de cea mai mică nedreptate, alături de o neîncredere totală în sprijinul autorităților.

În cele din urmă, toate astea îl împinseseră spre apărarea penală.

— E ziarul lui Boelter, sublinie Feller. Și, de obicei, joacă după regulile lui.

— Chiar și cînd îi dă ocazia lui Huyton să deschidă gura și să puncteze în public? Nu era un secret că familiile celor din DA erau alături de cele ale editorilor. Chiar vechea familie Boelter îl sprijinise pe Huyton în ultimele alegeri, făcîndu-i publicitate și, bineînțeles, cu fonduri.

Experiența de o viață a lui Dan îl învățase că banii și puterea făcuseră totdeauna casă bună.

— Nu cred că Boelter are ceva personal cu tine, Dan. S-a întîmplat doar să-i reprezinți pe cei răi. Ce spune DA este o noutate absolută. Legea și ordinea vînd ziarele.

Figura lui Dan deveni deodată furioasă.

— Nu l-am întîlnit pînă acum pe acest Peter Boelter, dar sigur e ceva personal. Știi, eu sînt un prăpădit de evreu crescut în Sud-Phily, nu pe Main Lane, ca el și gașca lui. N-am făcut Dreptul la Yale ca Huyton și nici n-am fost angajat la firme care-și scriu pe ușă că au semnat Declarația de

Independență. Nu conduc ca tipii ăștia nici Muzeul de Artă, nici măcar Spitalul Universitar. Nu sînt nici membru al vreunui club de-al lor. La dracu, asta e o treabă personală!".

Feller recunoscu:

— Poate este. Dar nu Boelter. Mai degrabă Huyton.

— A zis Huyton ceva?

Feller încuviință din cap.

— Dimineață, cînd i-am luat un interviu telefonic.

— Ce a zis exact? întrebă Dan, vădit enervat.

— Unul din motivele pentru care lucrează la D.A. ar fi să curețe tribunalele de tipi ca tine, care recurg la tot felul de trucuri ca să-i scape pe criminali. Ce zici?

— Huyton ar trebui să-și încerce armele în sală, nu în ziare.

Cu asta, Dan puse capăt conversației, traversînd furtunos curtea descoperită, spre aripa sudică.

Gil Huyton primise funcția puțin timp după alegerile din noiembrie; predecesorul său demisionase din motive de sănătate. Prima lui pledoarie mai importantă fusese împotriva unuia dintre clienții lui Dan, conducător celebru al crimei organizate. Cînd Dan izbutise să obțină achitarea, înnebunise de furie.

Astfel, dușmănia dintre ei se transformă în ură. Cînd Dan acceptase să-l apere pe Montano, acuzat de violarea și uciderea lui Cassy Cowell, Huyton anunțase că el însuși va acuza.

Cassy Cowell fusese o fată frumoasă și tînără, prea tînără să lucreze la un bar. Slujba o obținuse printr-un plasator ilegal. După terminarea schimbului, aproape de miezul nopții, părăsise barul din Strada 12, lîngă Walnut, ca să străbată cele cîteva blocuri ce o despărțeau de casă.

Cea mai mare parte a orașului și, mai ales, partea centrală, erau formate din clădiri vechi, roșii, cu patru etaje, între care se întretăiau străduțe întunecate, ținînd loc de alei interioare. Probabil mersese printre ele pentru a scurta drumul.

A doua zi, devreme, corpul fetei, jumătate despuiat, fusese găsit în spatele unui depozit de gunoi, pe strada Saint James, o alee între străzile 12 și 13. Fusese violată și sugrumată, probabil, în timp ce se împotrivea.

Nimeni din clădirile din jur nu auzise nici cel mai mic zgomot. Laboratorul indicase spermă în vaginul victimei, dar fusese imposibil să se stabilească grupa sangvină a individului.

Un polițist ce patrulase în zonă îl văzuse pe Montano, un proxenet al locului, plimbîndu-se singur la miezul nopții de-a lungul străzii Walnut. La apariția polițistului, Montano se cufundase repede în întunericul unei alei spre Strada 12. Nu-și amintea care anume. Imediat, Montano fu reținut pentru cercetări.

Tim Feeney, șofer la *Herald,* ce transporta ziare în centru în acea noapte, îl identificase pe Montano. Era, zicea Feeney, tipul care alerga, pe la miezul nopții, din St. James spre Strada 12.

Dan străbătu aripa vestică spre ieșire, cotind la stînga, spre intrarea din nord-vest. Păși, din aerul răcoros al dimineții, într-un donjon medieval. O scară largă, circulară, îmbrățișa peretele din marmură roșie și blocuri de piatră, urcînd spre etajele superioare.

În fața lui, departe, se afla intrarea spre coridorul de la parter. La stînga, între două intrări, era un snack-bar. Dan încă nu mîncase.

— Mi-e rușine să stau de vorbă cu tine.

Figura lui Matt Rooney era profund dezamăgită, atît cît se putea zări peste tejgheaua de sticlă, din cauza staturii sale mărunte.

— Ce mai e? întrebă Dan.

— Cazul tău de azi. De obicei, scoteau șobolanul și-l împușcau imediat.

— Toți irlandezii la un loc nu veți putea împiedica un avocat evreu să-și încaseze onorariul, se înveseli Dan, împreună cu Rooney.

Fost polițist, născut și crescut în Sud-Phily, în umbra St. Joseph, Rooney trecuse în rezervă după o luptă în care fusese rănit. Căpătase un glonț ce i se plimba încă prin cap și care era răspunzător pentru farsele ce se făceau pe socoteala sa.

Se șoptea că l-ar fi împușcat un alt polițist, pe care întîmplător Rooney îl descoperise implicat într-o rețea de traficanți de droguri. Celălalt murise în schimbul de focuri. Rooney tăcuse, iar orașul se obișnuise deja cu el, ca proprietar al snackului. Deși retras din angrenajul legii, el devenise un împătimit observator al scenei proceselor criminale.

Se cunoșteau din copilărie, și Dan pica pe acolo de fiecare dată cînd avea un caz nou. Chiar și numai pentru a afla zvonurile pe care Rooney le culegea ca un aspirator.

— Nimic în aer despre cazul meu? întrebă.

— Nimeni nu scoate un sunet despre el. Cu toată publicitatea! Foarte ciudat. De obicei, toți vor să arate cît sînt de informați. Poate știu mai mult decît lasă să le scape. Îndată ce aflu cel mai mic amănunt, îți spun.

Dan cercetă vitrina.

— Cînd ai de gînd să aduci ciocolata aia cu alune care-mi place?

— Cerule! Doar nu vrei să mănînci porcăria aia! Nu pricepi că grăsimea și zahărul or să te omoare? Și un cap sec știe că poate să moară mîncînd chestia aia.

— Un pachet de biscuiți cu brînză și un „Trei mușchetari”.

— Grăsime, zahăr și sare! În curînd, arterele tale or să arate ca niște rigole. Am altceva, cu margarină, dacă vrei.

— A cumpărat și Huyton?

— El cumpără numai fulgi de ovăz.

— Prostii! În cazul ăsta, eu mă mulțumesc cu resturile.

Luă punga plină de cumpărături și îi întinse doi dolari nevestei lui Rooney, care stătea la casă cu ochii pe sacoșă, ca o santinelă. Sări treptele în fugă, două cîte două, străduindu-se să ignore durerea din genunchi. Era un fel de a-și conserva pornirile agresive pentru confruntarea ce urma. Dan era omul pentru care victoria fusese o permanentă obsesie dar, de la un timp, îi venea tot mai greu să se concentreze.

Ajuns la etajul șase, gîfîind ușor, izbi ușa ce dădea spre exterior, într-un coridor întunecat. Trebui însă să-și înfrîneze avîntul pentru a permite unui suspect cu cătușele la mîini să treacă grăbit pe lîngă el. Îl depăși apoi și pe avocatul acestuia, care șoptea ceva familiei îngrijorate.

Îi cunoștea pe majoritatea celor care își pierdeau vremea pe culoarele tribunalelor: avocați, amploiați, gură-cască. Mulți erau nerăbdători să-l felicite sau să-i ureze o zi bună, alții să fie văzuți în compania lui. Plecări cu unul, îl ironiză pe altul. Un paznic îi ceru sfatul în legătură cu vărul său, care fusese găsit beat la volan. Altul, un avocat tînăr, îi ceru copia unei pledoarii pentru a o studia. În general, morga pe care instinctiv o afișa avansînd de-a lungul coridorului – discuții grăbite, încrucișări, agitație – îl înviora.

Ajunse! Reflectoarele orbitoare sosiseră deja, iar cele două echipe de mutre întunecate din spatele lor împinseră camerele și microfoanele spre el.

— După ședință o să am multe de declarat, promise Dan, evitîndu-i cu dificultate, în timp ce-și croia drum spre detectorul sălii 675. În ciuda șirului lung de oameni ce așteptau să intre, un polițist reuși să-i facă loc. Mîna lui Dan împinse brusc ușa sălii de judecată. Instinctiv, strînse pumnii.

Cazul Montano era primul din cele douăzeci și cinci de audieri preliminare, ce urmau să se desfășoare în acea dimineață. Apărători, procurori și ofițeri de poliție ce-și așteptau cazurile umpluseră deja primul rînd. Deși boxa juriului era rezervată reporterilor, majoritatea se înghesuiau în jurul lui Peter și Susan Boelter. Dan îi recunoscu după pozele din ziare.

„Celebritățile patriciene", gîndi el, au venit să privească gladiatorii luptîndu-se.

Soții Boelter aveau în jur de patruzeci de ani, erau înalți, atrăgători – „Perechea de aur", cum îi numise un ziarist monden. Porecla li se potrivea întocmai, în afară de părul negru al lui Peter. Ochii neobișnuit de albaștri erau pătrunzători și dovedeau un caracter frumos. Prins într-o discuție, vorbea clătinînd din cap, adresînd un zîmbet îngăduitor reporterului emoționat. De fapt, restul ținutei sale, observase Dan, era aceea a unui om care își vedea de treabă. Cu mîinile înfipte în buzunarele jachetei deschise, semăna cu un pistolar gata de luptă.

Susan Boelter avea părul blond și mătăsos, o frumusețe calmă, caracteristică vechilor familii. Dan n-ar fi putut spune dacă își aprecia soțul cu adevărat sau era numai fericită să stea în umbra lui. Se spunea că, după căsătorie, lucrase ca reporter la *Herald*, dar n-o vedea gîndindu-se vreodată serios la cariera ei. Și-o amintea fotografiată pe primele pagini, pentru donații și acțiuni de binefacere – care, în cazul ei, erau legate de un fel de fundație de familie.

Depărtîndu-se de grup, Dan o zări pe Mara flecărind cu Gil Huyton. Pînă acum, fuseseră ascunși privirii sale. Ea purta un costum negru, bine croit, încins cu o centură lată, neagră, peste fusta scurtă, ce atîrnase în baia lui pînă să plece.

Privi din nou și o văzu grăbindu-se în direcția lui, cu acel mers hotărît și ambițios pe care-l cunoștea atît de bine. Avea un zîmbet sfidător, atît din cauza mîndriei de a fi sigură de el, cît și la ideea că părea a-l fi trădat.

— Cred că pot să-l determin pe Gil să cadă la învoială în privința lui Montano, spuse.

Procurorii din Philadelphia erau bine cunoscuți pentru zelul deosebit cu care pledau în cazurile de omucidere și, mai ales, în pronunțarea pedepsei cu moartea. Cu greu le smulgeai o sentință aducătoare de viață.

— De cînd ești în termeni atît de buni cu Huyton?

— Ești la fel de rău ca și el, Dan. Îl cunosc, ca și pe soția lui, de ani de zile. Orașul ăsta ar trebui să fie recunoscător că unul ca el își suflecă mînecile și încearcă să-l curețe.

— Și, nu-i așa, tu crezi că ar trebui să-i ușurez munca, recunoscînd vinovat un client care jură că n-a făcut-o el!

— Sper că nu ai încredere în cuvîntul unui criminal care, întîmplător, mai are și un dosar de viol. Nu de alta, dar tocmai și-a încheiat pedeapsa.

— Viol în sens statutar. Nu era cu mult mai mare decît fata, și, în plus, tipa era nebună după el. Mama ei a depus plîngerea. Nu-i tot una cu violarea și uciderea unei femei,

— L-au învinuit și de proxenetism.

— Huyton nu-l poate cita dacă nu admit să depună mărturie.

— Nu discutăm strategia procesului. Îți atrag atenția doar că ai putea să ajuți la eliberarea unui criminal. Pînă l-au prins, femeile din oraș aproape că-și ieșiseră din minți. Nu te-ar critica nimeni dacă ai reușit să-l determini să recunoască. Ar scăpa de pedeapsa cu moartea.

— Să primească în schimb închisoarea pe viață! Ca și cînd ți-ai dori gheață în toiul iernii!

— Dan, te-ai amestecat în cazul ăsta la insistențele judecătorului de instrucție. Nu că te-ar fi vrut neapărat pe tine, dar avea nevoie de un nume care să-l apere pe Montano; așa se explică toată vîlva pe care o fac. Bineînțeles că nimeni nu așteaptă să cîștigi.

Dan renunță să-i răspundă.

Expresia de pe fața Marei deveni glacială.

— De fapt, nu-ți pasă de Montano, ci de vendeta personală contra lui Huyton. După toate acuzațiile pe care vi le-ați adus în public, te temi pentru orice mică recunoaștere. Ar fi ca și cînd ai pierde teren.

— Pot să cîștig! replică Dan.

— Atunci, Dumnezeu să-i ajute primei femei care-i va ieși în calea lui Montano pe vreo alee întunecoasă.

Spunînd așa, se răsuci spre sală. Privind spre Huyton, aflat acum în capătul culoarului central, îl văzu pregătindu-și hîrtiile și vorbind în șoaptă

cu Jensen, șeful cabinetului său.

Gilbert Huyton era un bărbat slab, cam de înălțimea lui Dan. Maxilarul colțuros părea mai puternic din cauza fuiorului de păr ce se retrăgea de pe frunte spre ceafă încet și ordonat. O gură tăiată larg și hotărît și privirea ca săgeata îi trădau energia neobosită. Purta un costum albastru cu vestă. Doar în cele mai călduroase zile ale verii Dan și-l amintea renunțînd la ea. Provenea dintr-o familie cu tradiție pe scara socială, care dăduse generații întregi de avocați capabili și necompromiși, pînă cînd, trădînd cauza claselor înalte, intrase în politică. Abia întors din cel de-al doilea război mondial, ultimul său bunic, tobă de experiență democratică, se pusese în slujba obștei, eliminînd politicienii corupți ai orașului și statului său. Devenind, brusc, din republican democrat, ales de trei ori în Senatul Statelor Unite, fusese un om cu o integritate de nezdruncinat, numele lui dobîndind rezonanță și în afara Pennsylvaniei. Tatăl lui Gil intrase, la rîndul său, în politică, fiind încă un membru marcant al guvernului și un politician de primă mărime în oraș. Adăugase ambiție politică dorințelor familiei, înțelegînd-o ca pe o afacere. Făcea, mai degrabă, alianțe și programe decît campanie electorală.

Deși Gil moștenise prea puțin din atitudinea impozantă a bunicului și din experiența tatălui, își îndreptase aspirațiile spre cariera de avocat încă din copilărie.

După un scurt stagiu ca asistent DA, se angajase la o firmă avocațială cu tradiție unde cîștiga bani, își construia o influență politică, cultivînd eventuali protectori. În ultimul an, prinzînd un moment prielnic, plecase de la DA, propulsat de un nou val reformator. Era foarte aproape de capătul drumului impus de renumele și faima familiei sale, luptînd contra crimei și corupției și cîștigînd sprijin larg din partea cetățenilor.

În acel moment, Peter Boelter părea să-i spună ceva secret lui Huyton. Dan constată din nou bunăvoința celor de la DA cînd era vorba de prieteni de aceeași teapă. Cît de diferit se comportau însă cu oameni din afara cercului lor social. Atitudinea devenea țeapănă, protocolară și încordată, discutau foarte puțin și numai cînd era absolut necesar. Huyton jucase fotbal la Princeton și Dan bănuia în el tipul de jucător care construia cu ardoare tot ceea ce nu se pricepea să clădească în viață – deși nu prea curajos, dorea să-și riște viața placînd adversarii și vrînd să fie acela care ține mingea, își dezvoltase această tactică, urmărind, cu siguranță, să ascundă formalismul

și rezervarea caracteristică. Pînă și Dan recunoștea că omul nu era animat de ambiție personală, ci de dorința de a-și pune în practică principiile. Dar ceea ce îl irita era că bunele intenții ale lui Huyton alunecau deseori spre o supraveghere zeloasă. Ca procuror, se considera un cavaler imaculat, luptînd să scape lumea de demoni demenți, categorie în care includea pe oricine îi era potrivnic. Dan nu suporta oamenii care credeau că dețin o certitudine absolută asupra adevărului.

O ușă îndepărtată se deschise. Încătușat și escortat de doi paznici care îi transportaseră de la închisoarea Holmesburg – în nordul Philadelphiei —, Ricardo Montano intră în sala ticsită de lume. Peter Boelter sări în picioare, reluîndu-și locul lîngă soția sa.

Montano era mărunțel, cu pielea oacheșă, mustață neagră și un păr întunecat și ondulat. Avea ochii umbriți și mohorîți. Emigrase din Columbia în adolescență. Odată așezat pe locul de lîngă Dan, îi scoaseră cătușele, iar garda se plantă în spatele lui.

Aprodul rosti răspicat:

— „Ridicați-vă!”

Angajat să transmită ordinele, să păzească juriul și să anunțe sosirea judecătorului, acesta era purtătorul unei tradiții cu originea în Vechea Anglie. Înaintașii lui aveau chiar un baston argintat.

Judecătorul Carter intră. Era un negru corpolent, o achiziție nouă susținută de partidul lui Huyton. Spectatorii puteau să se înghesuie cît pofteau în sala de judecată, cu prilejul acestei crime scandaloase; el avea o grămadă de audieri preliminare pe rol, așa că începu imediat procedura. După citirea listei cazurilor, avocații se declarară disponibili.

Carter se întoarse spre aprod pentru a pronunța prima audiere: *Cazul cetățeanului Montano.*

Dan și procurorii Huyton și Jensen se așezară la două mese separate, cu fața spre judecător. Dan avea obligația să interogheze martorul acuzării. Acesta fusese chemat să-l lege pe Montano de crimă. Dan urmărea să-l convingă pe judecător că dovezile sînt insuficiente pentru a-l reține pe Montano pînă la proces.

Începu Huyton, interogînd o serie de martori. Primul făcea parte din Brigada Mobilă Criminalistică, aceea care examinase locul faptei, în dimineața descoperirii cadavrului. După el, proprietarul barului de pe Strada

12, care confirmase plecarea lui Cassy Cowell la cîteva minute după miezul nopții. La terminarea schimbului, fata îi spusese că merge direct acasă.

Veni rîndul polițistului care-l văzuse pe Montano puțin după ora douăsprezece în intersecția Străzii 13 cu Locust. Noaptea era rece, cu puțini întîrziați pe afară. Cînd își dădu seama că fusese observat, povesti polițistul, Montano se afundase într-una din aleile ce duceau în Strada 12. Ofițerul știa cu siguranță ora, pentru că, puțin mai înainte, luase legătura prin stație cu un coleg.

Au fost chemate apoi să depună mărturie și cele două prostituate, protejatele lui Montano. Prima, o blondă buhăită și grasă, a confirmat că Montano a părăsit colțul lor cam pe la miezul nopții, apucînd-o spre nord, pe Strada 13. Cealaltă, o negresă drăguță și bine făcută, a fost ceva mai exactă, declarînd că tocmai o apucase o migrenă teribilă și dorea să meargă acasă, cînd apăruse o mașină cu doi tipi în căutare de femei. Montano o îmbrîncise de mai multe ori, încercînd s-o facă să accepte. Reușise să se împotrivească, și atunci el s-a îndepărtat, grăbit și foarte nervos.

Primul interogatoriu Dan i-l luă lui Harry Sallworth, un detectiv corpolent, cu mustăți și barbă deasă, cel care îl reținuse pe Ricardo Montano.

Îl ciurui cu o rafală de întrebări, care contestau temeiurile arestării.

Sallworth încercă să pară degajat, și de aceea repeta că avusese suficiente motive să-l aresteze. Cînd termină era lac de sudoare.

— Domnule Huyton, spuse judecătorul, mai aveți martori?

Dan își ținu respirația.

— Da, încă unul, Onorată Instanță, răspunse Huyton. L-am citat, ca ultim martor din partea Comunității, pe Timothy K. Feeney.

Dan se relaxă.

Tim Feeney era un bărbat îndesat, cîrn, cu ochi căprui și păr castaniu. În timp ce parcurgea culoarul, figura lui stîrnea rîsul Interogat de Huyton, repetă mai mult sau mai puțin povestea ce apăruse pe prima pagină din *Herald.*

Era aproape miezul nopții. Conducea spre sud, pe Strada 12, pe ruta lui obișnuită, lăsînd pachetele cu ziare la chioșcurile din centru. Trecînd prin Walnut, văzuse un om țîșnind dintr-o alee direct în stradă. Acesta îi tăiase calea înainte de a dispărea, după colț, în direcție opusă.

Huyton întrebă patetic:

— Acest om este prezent în sala de judecată?

— Da, răspunse Feeney, cu același dramatism în glas.

În acel moment se simțea purtat pe culmile gloriei.

— Te rog să ni-l arăți.

Feeney își ridică brațul indicîndu-l pe Ricardo Montano, așezat lîngă Dan.

Huyton adăugă:

— Propun să consemnăm declarația în care martorul îl identifică pe Ricardo Montano, ca fiind omul pe care l-a văzut în noaptea respectivă fugind de la locul faptei.

Reporterii se aplecară asupra notesurilor, în murmurul asistenței.

Întorcîndu-se din nou spre Feeney, Huyton reluă:

— Ești absolut sigur?

— Da, sînt absolut sigur.

— N-ai nici un dubiu?

— Nici unul.

— Mulțumesc, rosti Huyton privind triumfător spre Dan. Martorul este al dumitale.

Dan se ridică, apropiindu-se de boxa martorului. Așa cum se așteptase, Huyton era foarte grăbit să termine audierea. În loc să aducă minimumul de dovezi în sprijinul acuzației de viol și crimă, cei de la DA îi oferiseră lui Dan exact mărturia de care avea nevoie pentru interogatoriu.

— Domnule Feeney, nu vă supărați, de ce ați așteptat atîtea zile înainte de a prezenta poliției povestea dumneavoastră?

— Realmente, n-am făcut legătura cu tipul decît cînd i-am văzut fotografia în ziar.

— Spui că l-ai văzut bine cînd a țîșnit spre Strada 13, iar dumneavoastră vă aflați pe Walnut?

— Da.

— Sînt două alei acolo care duc spre bloc. De care din ele e vorba?

— De cea depărtată, St. James. Am mers special acolo acum cîteva zile tocmai ca să fiu sigur, adăugă tacticos Feeney.

— Asta ar face cam... cît? Circa 50 de metri de la colț pînă la alee?

— Cam aşa ceva.

— I-ai văzut foarte clar fața, nu-i așa?

— Sigur că da!

— La lumina felinarului dintre 12 și St. James?

— Da.

— Foarte clar, nu-i așa?

— Corect.

Dan se apropie:

— S-ar putea să vă surprindă, dar amîndouă felinarele de pe Strada 12, între Walnut și Locust, erau stinse în noaptea aia și la fel sînt și acum!

Huyton sări în picioare.

— Protestez, Onorată Instanță. Nici o comisie n-a stabilit că luminile erau stinse, iar domnul Feeney nu este expert în sistemul de iluminare a orașului.

Ochii lui Dan sclipiră.

— Onorată Instanță, martorul susține că l-a văzut pe acuzat „bine și clar", la lumina felinarului, de la o depărtare de circa 50 de metri. Am aici o notă de la Departamentul Stradal, care menționează că felinarele din zonă nu au fost în funcțiune în acea noapte. Aș zice, privind la acest om, că, în cazul în care nu a avut o lanternă, ar fi trebuit să apeleze la Superman.

Un hohot de rîs sparse tăcerea asistenței. Pentru a putea discuta fără să fie auziți, Carter le făcu semn celor doi să se apropie.

Huyton izbucni:

— Onorată Instanță, se pare că martorul a avut destulă lumină ca să-l vadă pe acuzat.

— La două dimineața? Fără felinar? continuă Dan sarcastic. Feeney minte!

— Grefierul apărării nu a consemnat faptul în cauză – că becurile erau sparte.

— Susțin. Domnule Lazar, vă rog, reformulați întrebarea.

Deși împotriva regulamentului, Dan îi atrase atenția lui Feeney, că orice mărturie falsă, privitor la lumină, i-ar fi dăunat.

— Felinarul de la St. James funcționa?

— Păi... Vocea își pierduse siguranța de mai înainte. Tot ce se poate.

— Dar cel din dreptul blocului?

— Si ăla la fel.

Dan se apropie mai mult, blocînd privirea lui Feeney, ce căuta disperată spre masa procurorilor. Cel mai mic semn l-ar fi putut scoate din pericol.

— Domnule Feeney, atacă, așa cum tocmai ați declarat, felinarele ar fi putut să nu funcționeze. Atunci cum a fost posibil, la miezul nopții, să

vedeți, de la o distanță de 50 de metri, suficient de bine pentru a-l identifica?

Liniștea din sală devenise apăsătoare, în timp ce Feeney făcea față din ce în ce mai greu situației.

În sfîrșit, răspunse.

— N-am spus că el e cu siguranță tipul. Am zis că semăna cu ăla pe care l-am văzut în seara aia. Aceeași constituție...

Dan plusă.

— Dar, de fapt, nu ești sigur că este omul pe care l-ai văzut, nu-i așa?

— Cred că da.

— Cu alte cuvinte, ar putea fi cu totul altcineva!

— Da, poate!

— Deci *tu*, acum, retractezi identificarea?

— Retractez?

— Adică, o iei înapoi!

— Da. O iau înapoi.

Zîmbetul lui Dan izbucni victorios.

— Vă mulțumesc, domnule Feeney. Nu mai am alte întrebări.

Învins, Huyton își privi asistentul ale cărui sfaturi îi provocaseră eșecul, apoi, omul pe a cărui mărturie își construise acuzarea. Deși îl chinuise mult pe Feeney înaintea procesului, acesta rămăsese sigur de el. Timp de zece minute, Huyton încercă să reformuleze întrebarea, să readucă în discuție identificarea făcută de martor, dar dezastrul se produsese. Trebuia să-și refacă pledoaria.

Imediat, Dan se ridică, sustinînd că acuzația era nefondată. Nici una din mărturii nu-l asocia pe acuzat cu crima. Gil Huyton era la podea.

Potolind spiritele agitate, Carter îi conduse într-un colț îndepărtat al sălii, unde nu puteau fi auziți. Disperat, Huyton îi șopti judecătorului:

— Lou, ești pe cale să trimiți în stradă un asasin periculos.

Dan îl contrazise imediat:

— Dar nu există nici o dovadă că Montano e ucigașul. Umerii lui Carter se ridicară a neputință, ca și cînd era nevoit să-l contrazică pe Dan. Acesta marșă.

— Carter, dacă dai greș, ai să ajungi un rahat. Nu trebuie decît să te dau pe mîna ăstora, cu camerele TV, care așteaptă în hol. Hotărîrea ta nu are nici o șansă să stea în picioare.

O clipă, Carter se gîndi că ar putea să-l pedepsească pe Dan pentru obrăznicie. Se întoarse însă spre Huyton.

— Regret Gil, dar trebuie să recunosc că acuzarea tipului nu e destul de clară. Nici o dovadă nu-l leagă de crimă.

Huyton își ieși din minți.

— E un violator nenorocit! Un ucigaș! E maniac! Pînă și curvele lui îl vor după gratii! Sînt îngrozite. Una dintre ele ne-a spus că a violat-o și a bătut-o atît de rău, încît a trebuit spitalizată. Nu ți se pare nimic suspect aici?

Dan îi întoarse lovitura:

— Mărturia e atît de șubredă încît nici n-ai scos-o cînd fata era în boxă. Așa că nu-ncerca să i-o pui în cîrcă lui Montano.

— Să-i pun în cîrcă? Dar e un pește! Și pute!

— Deocamdată e numai un suspect.

— Îmi pare rău, Gil, recunoscu într-un tîrziu Carter. Trebuie să fiu de acord cu apărarea. Nu pot admite nici un argument atîta timp cît nu probează vinovăția lui Montano. N-am ce face! Trebuie să-l scot de sub acuzare.

Huyton îl țintui pe Dan cu o privire întunecată și plină de ciudă. Îl ura.

— Interogatoriul tău pute de departe.

— Din păcate, ai avut un martor păgubos. De ce dracu nu i-ai făcut un test ADN clientului meu?

— Da, chiar? De ce n-ai făcut? întrebă, la rîndul lui, Carter.

— Îl aveam la mînă, mîrîi Huyton. Un martor ocular.

Dan îl ironiză:

— Ai dreptate.

Apoi adăugă, ca să-l întărite:

— Oricum, e prea tîrziu.

Cei doi stăteau nas în nas, nici unul necedînd un centimetru.

— Trucul ăsta murdar de care te-ai folosit o să mă facă să arăt ca un cur în ochii întregului oraș, răbufni Huyton.

— Aș vrea să fi avut vreun merit, dar ți-ai făcut-o cu mîna ta. Eu doar mi-am apărat clientul.

— Folosind, ca de obicei, tacticile tale murdare! Ești un escroc fără scrupule, Lazar. Nu știu ce s-a întîmplat astăzi, dar ce *știu* e că voi merge pînă la capăt.

— Domnilor, reluați-vă locurile! ordonă Carter.

Întors la bară, anunță decizia, lăsînd sala fierbînd de agitație.

La ieșirea din sală, Dan îşi arătă deschis satisfacția în fața camerelor TV. Convinsese în întregime presa că clientul său fusese victima unor acuzații tendențioase.

În timp ce aștepta liftul, Susan și Peter Boelter sosiră lîngă el.

— Felicitări, spuse Peter. De cîtva timp, Susan îmi spune că *Herald* a mers prea departe. Și că nu e treaba noastră să avem o poziție atît de agresivă. Sincer îmi pare rău.

Dar în tonul lui nu era nici urmă de scuză. Dan replică tăios:

— Asta nu se iartă prea ușor. Vindeți o grămadă de ziare pe socoteala mea.

Refuzînd să se certe, Peter arboră un zîmbet jenat:

— Acum, asta e...

Ușile din aluminiu lustruit se deschiseră.

— Ai putea pierde acești cumpărători cel puțin la fel de repede cum i-ai dobîndit, își mustră Susan soțul imediat ce intraseră în lift și ușile se închiseseră în urma lor.

— Nici nu știi cum să le mai intri în voie! Asta-i problema! Se întoarse spre Dan, cu o expresie ghiduşă:

— Vreo crimă pentru noi la orizont? Măcar o otrăvire senzațională. Și mai bine ar fi cu mult trafic de sex. Cea mai bună rămîne tot o crimă pasională suculentă!

În ciuda iritării, Dan rise.

— Nici crimele nu se mai fac ca pe vremuri!

Ușile ascensorului se deschiseră la nivelul holului. Dan le făcu loc celor doi să iasă înaintea lui.

După cîțiva pași, Peter își recăpătă zîmbetul înghețat și mișcările rigide ale capului, pe care Dan i le observase la intrarea în sală. Peter îi spuse pe neașteptate:

— Domnule Lazar, am invitat o parte din familie la masă vinerea viitoare. Pe seară. Dacă ești liber, mi-ar face plăcere să vii și dumneata. Să spulberăm vrajba și să punem capăt oricăror porniri rele.

Surprins, Dan încercă să se scuze.

Interveni însă Susan:

— Vă rog să veniți! Ar fi o ocazie favorabilă pentru voi. Puteți trece peste toate neînțelegerile.

— Mai ales că aș vrea să te cunosc mai bine, domnule Lazar, adăugă Peter. E o mare diferență între victoria de azi și ceea ce știam despre dumneata. Asta mă surprinde.

— Este un compliment grozav din partea lui Peter, observă Susan rîzînd. Vă rog să veniți! Ar fi minunat să avem un oaspete nou!

Dar ar fi vrut să petreacă împreună cu Mara un *week-end* prelungit, cît mai departe. De mult nu mai ieșiseră împreună.

— De fapt, aveam alte planuri.

— Soția? întrebă Susan.

— O prietenă. Nu sînt însurat.

— Puteți veni împreună!

Susan insistă să-l sune spre sfîrșitul săptămînii următoare. În cazul că se hotărau, i-ar fi îndrumat spre reședința lor.

— Locuim în Dellwyne, adăugă ea.

— Nu m-am îndoit nici un moment, replică Dan.

Dacă nu era Dellwyne, ar fi fost cu siguranță Gladwyne, Ardmore, Haverford, Vilamora, Marion sau oricare altă fortăreață bine păzită de pe Main Line.

Era decis să o refuze pe Susan Boelter cînd va telefona.

„Exact ce-mi lipsea", gîndi în timp ce „Perechea de aur" se îndepărta: *bunăvoința gentilomilor bogați.*

La terminarea programului, Dan ieși cu partenerul său, Cal Petterson, să sărbătorească victoria, așa că ajunse acasă într-o stare ușor euforică. O găsi pe Mara așteptîndu-l.

Intrînd, își aruncă haina pe scaunul din hol și se aplecă să o sărute. Ea îl respinse, iar ochii albaștri îi sclipiră reci, ca două bucăți de gheață. Întorcîndu-se spre el, rosti apăsat:

— Vreau să știi cum mi-am petrecut după-amiaza. Cu Gil Huyton. Mi-a oferit o slujbă la biroul DA și află că sînt hotărîtă să primesc.

— Zău?

Asemenea marilor avocați ai orașului, cariera Marei începuse în birourile DA Cu doi ani în urmă, părăsise brigada omucideri pentru a se alătura firmei „Lazar și Petterson".

— Am fost dezgustată de ce am văzut azi la tribunal. L-ai intimidat atît de tare pe Feeney, încît a negat o identificare de care era absolut sigur.

— Dar nu l-a strîns nimeni cu ușa.

— Așa e. Bine lucrat! I-ai amintit numai de felinarele stinse. N-ai suflat un cuvînt despre luna plină sau de luminile clădirilor din jur. Respiră adînc. O las baltă, Dan. Cu o lună în urmă, ai îmbrobodit juriul să-l achite pe cel mai mare cap al Mafiei, vinovat de crime și escrocherii, cînd puteau să-l trimită pe lumea cealaltă. Acum, îngerul tău păzitor a trimis în stradă o deplorabilă căzătură umană să poată asasina în continuare femei.

— Se poate întoarce în Columbia, spuse Dan în șoaptă, în timp ce satisfacția victoriei începu să se risipească.

Susan continuă agresivă:

— Unde să violeze sau să exploateze femei columbiene, în loc de americane. Sau chiar să le omoare. Ăsta zic și eu succes!

Vocea lui Dan deveni nesigură, ca și cînd toate îndoielile sale ascunse din ultimele luni căpătaseră greutate.

— Am mai discutat asta de cîteva ori astăzi. Sistemul nostru contradictoriu nu reușește prea multe – amîndoi o știm —, dar e cea mai bună cale de a ajunge la adevăr.

— Adevărul? Ai ajuns la adevăr? Dacă unul la o sută dintre nenorociții ăștia pe care îi apărăm e nevinovat, eu sînt nebună. Cîți or să jefuiască, să violeze sau să ucidă din nou?

Tonul lui Dan redeveni tăios:

— Nu răspund de viața lor doar pentru că încerc să le fac dreptate la tribunal.

Mara vorbea deja exact ca Huyton, constată în sinea lui. De ce dracu trebuia să apere el dreptul elementar al fiecăruia? Doar era prevăzut în Constituție și el credea în asta; era crezul și justificarea lui.

Nepăsătoare, Mara își continuă tirada:

— Nu-ți pasă de justiție. Să cîștigi! Asta vrei! Nu e numai o slujbă pentru tine; e o competiție, la fel ca o partidă de pocher. Asemenea unei arme scumpe, în permanență încărcată, lupți la fel și pentru un criminal înrăit, și pentru un tîlhar.

— Si tu eşti la fel. E meseria ta.

— Și mi-e rușine pentru asta. Ceea ce-mi doresc cu adevărat e să trimit toate căzăturile după gratii, pentru ca noi, ceilalți, să stăm departe de ele.

Dan se holbă la ea, urmărindu-i peroraţia. Ceva suna fals.

— Toate astea sînt tîmpenii! Te cunosc prea bine. Ce rahat de slujbă ţi-a oferit Huyton?

Prinsă pe picior greşit, Mara nu putu să răspundă evaziv. Oricum, mai devreme sau mai tîrziu, gîndi ea, tot ar fi aflat. Răspunse:

— Şef al acuzării în Direcţia Procese.

>. >

— L-a concediat pe Jensen?

Ea încuviinţă din nou.

— Huyton era foarte supărat. Întîi, cazul Mafiei. Acum felinarele defecte. Pe deasupra, i-am spus că postul lui Jensen e singurul pentru care plec de la voi.

— Asta zic şi eu femeie cu principii.

— Nu-i vorba doar de chestia profesională, coborî ea vocea. Vreau să spun... Între noi doi... S-a terminat...

— O!

— Dan, hai să ne despărţim frumos... ca nişte prieteni.

— I-auzi! izbucni el. Aici nu-i vorba de slujba pe care o vrei. Nici că vrei să ajungi cineva. Aici e vorba de noi. Pentru prima dată după divorţ, am ţinut cu adevărat la cineva. Aş fi jurat că şi tu simţi la fel!

— Au fost lucruri frumoase între noi. Şi sentimentele mele pentru tine sînt încă foarte puternice, Dan. Crede-mă! Tonul ei era decis, chiar oficial. Dar, pur şi simplu, nu mai merge.

— Asta era? Ai sfîrşit? Pur şi simplu nu mai merge?

— Să ştii că sînt hotărîtă. Spunînd asta îi întinse cheile şi se îndreptă spre uşă. Abia atunci observă el şi mica valiză de lîngă perete; îşi împachetase deja cîteva lucruri pe care le avea la el. – La revedere, Dan.

Cu paşi apăsaţi şi hotărîţi, Mara ieşi din casa şi din viaţa lui. Mintea ei zbura probabil la următoarea ţintă. Nu privise înapoi; nici cea mai mică urmă de regret. El devenise deja o parte din trecutul ei, o rătăcire ciudată, pe care o va arunca într-un cotlon al memoriei. Dan îşi dădu seama că sentimentele ei nu puteau să aştepte cînd intervenea ambiţia. Se excludeau. În plus, ea trebuia să obţină întotdeauna ce dorea.

Deşi egoismul Marei era dezgustător, Dan nu putea îndepărta tristeţea ce-l copleşea. Asemenea unei părţi amputate, prezenţa ei rămăsese provocatoare, calculată şi mereu seducătoare. Ecoul glasului ei, care stătuse

ascuns pretutindeni, revenea acum pentru a umple golul pe care mica ei prezență îl stăpînise.

Tîrziu, în noapte, gîndindu-se la despărțirea lor, Dan admise că ea alesese cea mai bună cale. Fără lacrimi și împăcări inutile. Și, mai bine că se întîmplase acum, decît mai tîrziu. Poate atunci ar fi avut mai multă nevoie de ea, n-ar fi fost numai o simplă dorință. Sau, și mai rău, ar fi ajuns să creadă în ea. Îi permisese, din dragoste, să-l cunoască pînă în străfunduri. Acum știa că greșise, dar, oricum, nu mai era nimic de făcut. Nici enervarea, nici ciuda față de motivele ei puerile nu-i puteau alunga tristețea.

Ea stăruia peste tot, ca și parfumul Marei.

Cîteva ore mai tîrziu, în closetul unui bar, foarte aproape de locul asasinării lui Cassy Cowell, fu arestat Tim Feeney, în timp ce încerca să cumpere droguri de la un polițist deghizat.

2

În zilele și nopțile următoare, Dan se simțise ca un naufragiat pe un banc de nisip, scăldat într-o singurătate nesfîrșită: nu-și amintea ca singurătatea să-l fi rănit atît de adînc înainte ca Mara să fi trecut prin viața lui. Nici mai tîrziu, la obișnuita partidă de pocher, de marți, nu-și revenise, așa că părăsise masa ca marele învins.

În noaptea aceea dormise puțin, trezindu-se înainte de răsărit. Renunță la somn, ridicîndu-se din pat, cu gîndul la un exercițiu reconfortant la club. Descoperi însă că genunchiul lovit se umflase. Îi disprețuia pe cei care dădeau fuga la doctor pentru orice fleac, așa că hotărî să facă un duș fierbinte. Constată că se mai dezumflase puțin. Nu destul pentru un exercițiu, dar suficient pentru a se simți mai bine. Mai relaxat, se duse în sufragerie să citească ceva.

Dan era pasionat de istorie. Tatăl său, împreună cu un tînăr profesor de la Școala Superioară îi cultivaseră această înclinație înnăscută, așa că, în timpul colegiului, strălucise la această disciplină. În sufragerie, umpluse un perete întreg cu cărți istorice. Se împliniseră anul trecut două sute de ani de la moartea lui Bill cel Bun, iar anul acesta se împlineau cinci sute de ani de la anul de răscruce 1492. Își dedica timpul liber studierii celor două

evenimente, căutînd dovezi pentru a le corela într-un fel. Făcea asta pentru istoria lui și a lumii, și, mai ales, pentru a înfrînge acea satisfacție spirituală măruntă pe care o au bilele de mercur cînd sînt adunate la un loc, într-o masă de care fuseseră rupte luni în șir.

Abandonîndu-se într-un fotoliu, luă biografia lui Columb pe care tocmai o citea. Credea despre Columb că mai puternică decît dorința lui de cucerire fusese fanatismul său religios. Dorința de supraglorie, cucerind noi pămînturi pentru creștinism si convertind băștinașii indiferent cît i-ar fi costat pe aceștia. Începutul erei fusese stăpînit de o molimă crudă și sîngeroasă.

În noaptea de început de august în care Columb pornise în prima călătorie spre Vest, porturile Spaniei erau ticsite de vase care deportau ultimii evrei ai țării. Multe familii trăiau acolo de cincisprezece mii de ani. Din ordinul călugărilor catolici, orice evreu ce refuza convertirea la crestinism trebuia să părăsească țara pînă la acea dată sau urma condamnarea la moarte.

Majoritatea copleșitoare a evreilor spanioli aleseseră exilul, renunțînd la o parte din averile lor, aur și bijuterii confiscate de Coroană.

Celelalte proprietăți pe care nu le puteau lua erau deseori vîndute pe nimic. Sperînd într-o reîntoarcere, mulți își încuiaseră căminele, păstrînd cheile și transmițîndu-le din generație în generație. Mulți exilați muriseră mult înainte de a ajunge pe tărîmul făgăduit.

În vremea aceea, numai conducătorii turci primiseră refugiați evrei, declarînd că regii Spaniei „făceau un gest nebunesc” exilînd un popor atît de înzestrat: „Ceea ce pierd ei va fi cîștigul nostru”. Și strămoșii lui Dan călătoriseră la bordul vasului sultanului, stabilindu-se pe coasta de nord a Greciei, aflată atunci sub stăpînire turcă. Poporul evreu se bucurase acolo de liniște timp de aproape patru sute de ani. Venise însă secolul al XX-lea, iar Turcia cedase teritoriul Greciei independente. Din nou, evreii au trebuit să înfrunte valul de represiuni antisemite. Al doilea război mondial și blestemul ocupației naziste prăvăliseră furtuna morții peste ceea ce mai rămăsese din comunitatea evreiască din Grecia.

Dumnezeu să ne păzească de fanatici, gîndi Dan. Încă de la începutul lumii, el și poporul său luptaseră să le supraviețuiască.

Zăbovind cufundat în paginile cărții și neavînd grija vreunei întîlniri matinale, Dan ajunse la biroul său, aflat în vechea clădire a băncii Fidelity, pe strada Broad, mai tîrziu ca de obicei. Avea de pregătit niște acte pentru

un proces ce intra pe rol. Familia acuzatului, pe care Dan o cunoștea de multă vreme, nu-i putea plăti decît un onorariu modest. Era unul din multele cazuri de acest fel pe care Dan le accepta.

Împingînd ușa pe care se putea citi „Lazar și Petterson. Birou de consultații juridice", Dan o observă pe Mary Alice, secretara micii sale firme, privind supărată undeva, în direcția secretariatului. Partenerul său, Calvin Petterson, un negru înalt, stătea în mijlocul camerei citind nervos un document. Deschizînd ușa complet, observă o a treia persoană; un om mărunțel, cu mutră caraghioasă și niște urechi prea mari, care-i ieșeau din părul negru ca ușile deschise ale unui automobil. Era un polițist anchetator, Eddie Grecco, reprezentant permanent al Biroului Districtual. El și Dan erau cunoştinţe vechi.

— Nu-mi place să fac asta, se scuză Grecco.

— Să facă ce? îl întrebă Dan pe colegul său.

Fața lui Cal era mai degrabă o grimasă.

— Știi ce-i asta? Un mandat de arestare pe numele tău.

— Pentru ce?

— Mituirea martorului Timothy K. Feeney.

— Fir-ar să fie! izbucni Dan surprins. Huyton nu vorbește serios!

— Ce vrei mai serios ca asta? replică Cal, arătînd spre mandatul de arestare.

Grecco adăugă glumind:

— Cei de la DA sînt toți pe baricade, iar eu trebuie să fiu cel care te duce la interogatoriu.

— În biroul DA? întrebă Dan nesigur.

Procuratura aducea la sediu pentru declarații numai criminalii recunoscuți, mai ales atunci cînd doreau o publicitate în presă și TV!

Grecco confirmă din cap.

— El a chemat presa. Te-așteaptă cu toții.

— La dracu!

Grecco plescăi din buze:

— E o partidă bună pentru presă.

— Cum dracu a pus mîna pe o astfel de acuzație, Eddie?

— L-au prins pe Feeney, săptămîna trecută, cumpărînd la negru.

— Coca?

— Da! O grămadă. De vreo o mie de dolari. Polițiștii care făceau rondul l-au crezut un afacerist în căutare de ciubuc. Temîndu-se ca o să-l înfunde pentru complicitate, le-a spus că, dacă retrag acuzația, le șoptește ceva gras în legătură cu tine.

— Și l-au crezut?

Cal îi întinse copia.

— Ești bănuit că l-ai plătit pe Feeney cu cinci mii de dolari bani gheață ca să-și retragă identificarea lui Montano.

Dan citi documentul și, ridicînd privirea, spuse:

— E o minciună mizerabilă. Tipul minte, ca să-și scape curul.

Greco înclină capul cu părere de rău, în timp ce scotea din buzunar o pereche de cătușe.

— Dan, îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar te-ai supăra dacă...?

Dan se holbă la el.

— Bine, dă-l dracului pe Huyton! se răsti Grecco. Dar cînd coborîm în birou o să trebuiască totuși.

Telefonul sună. Mary Alice ridică receptorul.

— Pentru tine, îi spuse lui Dan. Spune că se numește Susan Boelter.

După un timp, în care ea îi tot comunica ceva în legătură cu petrecerea, el îi spuse exasperat.

— Spune-i odată că nu pot să vin.

Mary Alice era pe punctul de a transmite mesajul.

— Stai puțin!

Luă receptorul.

— Doamnă Boelter, aici, Dan Lazar. Făcu o pauză ascultînd, apoi continuă. Sînt nerăbdător. Vin sigur. Îl fixa pe Grecco. Momentan am o întîlnire care mă va ține legat, dar fac tot ce pot ca să fiu liber după aceea.

Își notă adresa.

— Apropo, puteți să-mi spuneți numărul de la biroul soțului dumneavoastră?

Formă numărul de la *Herald.* Peter Boelter personal îi răspunse, asigurîndu-l că nu vor fi probleme. Va cerceta dosarul personal al lui Tim Feeney. Responsabil financiar și administrativ era Midge, fratele lui Peter. Oricum, urma să-l întîlnească la cina de vineri.

O dubă a poliției îl transportă pe Dan la Biroul Procuraturii Districtuale din strada Arch 1421, peste drum de clădirea serviciilor municipale și a Primăriei. Pe trotuar, o mulțime de ziariști și reporteri TV așteptau să imortalizeze intrarea umilitoare a celui încătușat. După aproape două ore de întrebări și declarații fu transportat cu aceeași mașină la Departamentul Poliției, în așteptarea deciziei preliminare.

Locul era cunoscut sub numele de Round House[2]. Era o clădire joasă și destul de modernă, construită în semicerc, formînd două arii circulare pe Race Street[2]. Asemenea multor lucruri în Philadelphia, denumirile cu rezonanță provocatoare aveau, de cele mai multe ori, origini prozaice. Pe vremuri, de-a lungul lui Race Street se organizau curse de cai, iar la începutul secolului trecut sergenții de poliție erau cunoscuți ca „oameni de rond”.

Deși arăta dărîmat, Dan se strădui să etaleze în mersul său cît mai multă demnitate. Tot timpul, Cal fusese în clădire, alergînd discret de la o oficialitate la alta, încercînd să obțină eliberarea partenerului său, lucru nu tocmai ușor în acest oraș cu un sistem legislativ atît de încurcat. Trecuseră multe ore pînă să reușească.

Deși clientul său îl tachina deseori, Cal fusese odinioară polițist și cunoștea părțile bune și rele ale unor asemenea locuri. Găsind, în cele din urmă, un polițist, fost coleg de școală, obținu permisiunea specială să-l însoțească pe Dan înapoi la tribunal, pentru audierea preliminară.

Zăvorînd ușa de oțel în urma lor, paznicul îl conduse pe Cal în arest, spre celulele înguste de pe culoar. Îl găsi pe Dan stînd în picioare în colțul uneia, cu privirea ațintită în podea. Alături, un bărbat roșcat și gras era așezat pe toaletă, cu pantalonii în vine. Din interiorul vasului se auzeau zgomote puternice. Un om slăbuț era întins pe unul din priciurile metalice. Cu ochii închiși, cu brațele strînse în jurul corpului, aproape dezbrăcat, se răsucea de pe o parte pe alta, gemînd ușor.

— Regret că a durat mai mult decît am prevăzut, se scuză Cal. Scutură capul. Nu pot să cred că te-au băgat într-una din astea.

Dan ridică trist privirea:

— Bănuiesc că la Ritz totul era reținut.

— Comisarul de serviciu este Miller. A acceptat să te scoată repede și discret pentru cinci mii de dolari.

Dan clătină din cap. Înainte de a fi numit aici, Lloyd Miller fusese un avocat mărunt și ratat, căruia i se plasau adesea clienți pe care alții nu doreau să-i reprezinte. Acum, ăsta ajunsese să-l elibereze pe Dan pe propria-i răspundere, sub propria semnătură și contra a cinci mii de dolari, dacă nu dorea să apară în fața tribunalului.

Înainte de a-l lăsa să iasă din celulă, grijuliu, paznicul îi prinse cătușele la mîinile aduse în față. Privind fix la oțelul care-i strîngea încheieturile, Dan aștepta să se deschidă ușa.

— Te simți bine? îl întrebă Cal privindu-l cercetător.

Ochii lui Dan se ridicară spre prietenul său.

— Cal, și ultimul reporter din oraș aștepta în fața biroului DA. Eu repetam încontinuu: „Sînt nevinovat, e o înscenare” și am încercat să sune cît mai credibil. Ca un gangster de duzină dintr-un film polițist. Apoi m-au luat pe sus, la etajul zece, unde m-au zdrobit. Nu au omis nici un amănunt: amprente, salivă, ocupație; ca pentru un criminal sadea, Cal.

La fel ca un blestemat de criminal. Vocea îi tremura de indignare.

— Ia ascultă! Nu te omorî atît. Trecem noi de asta și o să se lămurească totul cît ai clipi.

Dan negă scurt:

— Procurorul districtual este apărătorul legii și ordinii, Cal! Dacă el spune că sînt vinovat, atunci asta trebuie să știe lumea. Mă priveau ca pe un rahat. Nici o sută de achitări nu vor putea șterge jignirea.

Ajuns la intersecție Dan părăsi autostrada încadrîndu-se pe Drumul Național 1, cunoscut de toți, pe o rază de 5 mile ca „City Line[3] Avenue”.

Oprise motorul în așteptarea luminii verzi a semaforului. Constată gafa politică a mîinii ce scosese din denumirea străzii cuvîntul din mijloc. Acum se putea citi doar „City Avenue”. Însă vopseaua nu putuse să șteargă acea diferență evidentă între plebei, clasa muncitoare care locuia în partea de sud a arterei unde, cu mult timp în urmă, erau suburbiile, și ceilalți, care locuiau de cealaltă parte a străzii principale, trasată pe locul unei vechi căi ferate, care ducea și aducea localnicii în Pennsylvania.

Prea mult rahat politic! constată Dan. Ar trebui să vopsească din nou și basta. Traficul greoi din acea călduroasă seară de vineri făcea înaintarea anevoioasă, sporindu-i iritarea. Rareori folosea drumul ăsta. Probabil, pentru a-și demonstra că nu-i pasă de poziția și averea familiei Boelter

venise cu scuterul. Fumul mașinilor îl învăluia ca o ceață. Trecu de un grup de magazine cochete și scurtă spre nord, pe drumul indicat de Susan Boelter. Curînd se afla într-o zonă împădurită, presărată cu case mari. În ciuda aversiunii sale pentru excursiile la țară, se trezi mergînd cu viteză și respirînd aerul proaspăt; supărarea începuse să se risipească. Avea oroare de locurile cîmpenești; cu cît erau mai mulți pomi și verdeață, cu atît devenea mai stingher și mai nervos. În oraș, se mulțumea să parcurgă distanțe scurte: pînă la birou, tribunal, restaurantele lui, clubul de sănătate, iar cea care-l ajutase fusese mașina cumpărată de tatăl său. Era un Mustang 66 roșu, decapotabil, reparat, pe care-l folosea doar cînd mergea la vila de pe plaja Jersey. Motocicleta era evadarea, covorul său fermecat. Uneori, în vreo noapte tîrzie, mergînd pe șosele sau drumuri pustii, se surprindea apăsînd pedala pînă la capăt, accelerînd din ce în ce mai mult, pînă la punctul de la care se simțea complet eliberat.

Înțelegea acum, pe măsură ce lăsa în urmă case, copaci și drumuri lăturalnice, că, în timpul legăturii cu Mara, nu simțise această nevoie de a stîrni moartea. Răsuci cheia de contact și după ce opri rămase sprijinind motocicleta. În ciuda deselor apariții publice, Dan era un introvertit, un om care fusese din copilărie un intrus. Tatăl său supraviețuise prigoanei evreilor greci din al doilea război mondial alăturîndu-se partizanilor ascunși în munții Macedoniei. Emigrase apoi în America. Alesese Philadelphia doar pentru că pe vas se alăturase unei familii ce mergea acolo. Îndrăgise imediat acele meleaguri. Își găsise o slujbă modestă de chelner si se căsătorise cu fiica cea mare a acelei familii. Din păcate, ea se sfîrșise la cîțiva ani după nașterea lui Dan. Crescînd fără căldura unei mame, firea lui Dan se asprise de timpuriu. De mic, îi rămăsese săpat în inimă că orice femeie pe care ar avea nebunia să o iubească îl putea părăsi oricînd. Răsuci cheia, pornind din nou. Mara Szarek nu fusese prima care-l rănise. Fosta soție, Hannah, trădase înțelegerea făcută la divorț chiar din momentul în care îl semnase. Plecase, împreună cu fiul lor, în California, la părinții ei. Băiatul îi lipsea enorm. Știa că, deși vorbeau foarte des la telefon și petreceau vacanțele împreună – schiaseră două săptămîni în vacanța de Anul Nou —, cu siguranță distanța dintre ei îl va face să-l piardă. Îl pierdea într-un mod în care nici chiar tatăl său, un văduv sărac, nu îl pierduse pe *el* niciodată.

Încetini motocicleta, în timp ce intra în Dellwyne și opri la semafor. De o parte și de alta a străzii se profilau magazine mici și cochete. Aici nu putea

fi altă planetă, gîndi el: fără negri, fără săraci, nici măcar unul mai prost îmbrăcat. Vederea acestor privilegiați îl durea ca o palmă; adăugată la ghinioanele din ultima vreme, era prea mult. Nervos, ambală motorul în gol spărgînd liniștea. Mai multe capete se întoarseră îngrijorate să-l vadă pe gălăgiosul anonim în pantaloni negri și haină demodată.

Trecut de postul local de poliție și de micul magazin universal din capătul localității, acceleră de-a lungul șoselei, cotind la dreapta la intersecția cu Albemarle. Se aplecă ușor în curbă. Pendula dintr-o parte în alta ca un dansator de tango, se răsucea pe drumul întortocheat, trecînd pe lîngă case, lăsînd în urmă pilcuri de copaci, sperînd ca vîntul să-i alunge încordarea care-l apăsa. – „Bogătașilor! Sosesc!" își spuse în sinea lui cu un pic de entuziasm.

Sătul parcă de intrările impunătoare, zidul înalt și cărămiziu ascundea o mică poartă. Încetini. Gravat adînc în granit, numele Boelter străjuia cei doi stîlpi. Pătrunse pe o alee lungă. Aceasta șerpuia către clădirea în stil georgian, ce se înălța în mijlocul unui parc plin de copaci și ronduri de flori. În spatele clădirii roșii, împrejmuită de un gard viu ce ascundea o pajiște mare, văzu un servitor ducînd un cal spre casa mare și luminată strălucitor.

— Numai „prieteni", își zise.

În viața sa, Dan asistase la declinul multor familii aristocrate ce stăpîniseră odată asemenea domenii. În anii din urmă, acestea își recăpătaseră vigoarea, iar grupurile conservatoare fuseseră silite să facă loc noilor veniți în cluburile lor sau la conducerea fundațiilor culturale. Era o treabă la care rezistaseră aproape un secol. Acum, copiii lor, alături de ai altora, erau obligați să avanseze pe merit în școli care odată fuseseră ale lor. Pînă nu demult, urmau colegiile tatălui și bunicului, pentru ca acum să fie siliți să călătorească în tot ținutul pentru a dobîndi o educație aleasă. Astfel, deseori ajungeau să se căsătorească fără a ține seama de familie și să se stabilească departe de Philadelphia. Cu toate acestea, multe familii sus-puse rămăseseră încă în fruntea ierarhiei sociale a orașului. Chiar și unele care își permiteau să trăiască pe picior mare, cum era familia lui Boelter. Asta încă din timpul lui John Boelter, ultimul descendent al familiei ce purtase pe umerii lui bunăstarea castei sale.

Recapitulă ceea ce știa despre John Boelter. Fiu de mic negustor, Boelter avea pieptul lat, sprîncene groase și un temperament fulminant. Fire dominatoare, își începuse cariera la *Herald,* ca reporter, ajungînd repede

coordonator de ediție. La numai două luni după moartea proprietarului, John se căsătorise cu văduva lui, o femeie mult mai în vîrstă decît el. Doi ani mai tîrziu, murise și ea lăsîndu-i întreaga avere, inclusiv ziarul. Circulaseră în vremea aceea zvonuri cum că o femeie atît de sănătoasă a murit surprinzător de repede și despre posibile nereguli cu privire la testamentul ei. Verii femeii îl chemaseră în instantă, dar nu obținuseră nimic, iar John Boelter își concentrase toată energia pentru a face din *Herald* cel mai puternic ziar din oraș și din stat.

Devenise curînd o figură marcantă a ziaristicii în orașul pe care-l iubea, impresionîndu-i pe unii, înspăimîntîndu-i pe alții, dar păstrîndu-și în permanență respectul oamenilor. Schimbările anilor șaizeci-șaptezeci îl făcură conștient de nevoia de justiție socială și folosise paginile ziarului pentru a împinge orașul spre schimbare. Reușise astfel să reducă mult din tensiunea conflictelor rasiale. Dar Dan și-l putea imagina încă, la fel ca și pe fiul său, alergînd după crime senzaționale pentru a crește tirajul. John Boelter fusese mai întîi un tenace om de afaceri.

Pînă la moartea sa, acum trei ani, *Philadelphia Herald* fusese cel mai important ziar al orașului, strivind celelalte publicații locale. Urmînd tradiția de secole a parveniților, a doua căsătorie o făcuse într-o veche familie din Philadelphia, decăzută în timpuri de restriște economică. Margaret, soția sa aristocrată, îi aduse pe lume trei fii, dintre care doi erau încă în viață, Peter și Midge. Cel mare, Richard, murise cu ani în urmă într-un accident de mașină, lăsînd în urma sa un fiu și o soție tînără, la rîndul ei descendenta unei vechi familii din secolul al XIX-lea.

Oameni frumoși, ambițioși, cu dinți strălucitori și principii tradiționale, gîndi Dan, în ciuda aversiunii personale pentru *Herald,* de cînd cu cazul Montano, tot ce auzise despre Boelter întruchipa ce era mai bun la vechii locuitori ai vechii Philadelphii: rafinament, modestie, maniere elegante și, surprinzător, vederi liberale. Nici un scandal nu atinsese pe vreun membru al generației de azi. Pînă și întrebarea despre cum ajunsese John Boelter să conducă *Herald* fusese de mult calificată drept un zvon invidios și neinspirat. Pentru Dan, familia Boelter aparțineau acelui soi de revoluționari demodați ai moralei de care orașul avea o nevoie disperată. Această recunoaștere Dan o făcuse foarte greu. Ghicise întotdeauna ce nu era de admirat în calitățile celor mai lăudați brahmani ai orașului: conformitate ținînd loc de morală, naționalism, împotrivire la idei noi și

schimbări, rasism și antisemitism ascuns și o politețe arogantă față de cei născuți în afara cercului lor privilegiat. Dan se întreba dacă vigoarea bătrînului John Boelter se mai simțea în urmașii săi sau fusese înlocuită de conservatorismul și decadența vechilor familii din Philadelphia. În special, se întreba cu cine semăna Peter Boelter. Unii îl considerau un exemplar de rasă, o replică șlefuită a scînteietorului și invincibilului său tată, care avea să extindă gloria familiei, să-i sporească averea și să transforme ziarul într-o adevărată inimă a orașului. Alții erau mai rezervați. Numai o cercetare atentă, a unui ochi expert, putea găsi deosebirile dintre tată și fiu.

Depăși un BMW 735 negru, un Lincoln negru, apoi un Lexus gri închis, parcate într-un scuar încăpător al aleii. „Ceilalți invitați ai serii", gîndi el. Merse încet către intrarea albă din centrul clădirii – călătoria îi amorțise genunchiul, în timp ce bătea în ușă, din casă răzbătea o muzică discretă.

Deschise Susan Boelter, urmată de o servitoare.

Privea uimită la motocicleta albastră parcată pe alee. În ochii ei nu se putea citi plăcerea că îl vede.

— Ce amabil din partea ta că ai venit, îl întîmpină ea prefăcută, iar servitoarea îi luă haina și mănușile. Peter și Midge tocmai au sosit și ei.

Dan se destinse. Pînă la urmă poate, oamenii ăștia n-au auzit încă de acuzație. Asta făcea să treacă mai ușor de ceea ce se aștepta să fie o seară grea.

3

Holul de la intrare păstra încă măreția vremurilor trecute. Coloane albe și înalte sprijineau o boltă mare. De-a lungul peretelui circular, busturi din marmură albă erau susținute de piedestale impunătoare. Dan tocmai se pregătea să spună o frază amabilă, cînd observă că Susan privea încă pe ușa deschisă. Observă un autobuz galben făcîndu-și apariția pe șosea. Se opri, în sfîrșit, pentru a lăsa să coboare o fată blondă, de treisprezece-paisprezece ani, cu părul ud, purtînd pe umăr o geantă neagră plină cu cărți. Prin haina descheiată, se observau primele semne ale feminității. Își salută prietenii din autobuz și, sărind scările în fugă, intră în casă. Susan i-o prezentă pe fiica ei, Karen. Dan ghici că, odată uscat părul fetei, mama și fiica aveau aceeași

nuanță de blond. La fel și fața plină, cu obrajii rotunzi, părea o replică mai tînără a mamei.

— Tatăl tău s-a întors deja, îi spuse Susan.

— îmi pare rău. Concursul de înot s-a prelungit.

— Și cum a fost?

— O.K., spuse înăbușindu-și cu greu mîndria.

— Ai cîștigat!? încercă să ghicească Susan răspunsul care se citea pe fața fetei. Îmi pare atît de rău că n-am putut să fiu acolo.

— Nu-i nimic. Doar e aniversarea tatei.

— Ai face bine să te duci sus și să te schimbi.

— Magazinul a trimis cadoul comandat?

Susan zîmbi.

— Da. Ți-am lăsat ție hîrtia să-l împachetezi.

Karen scoase un oftat de ușurare.

— Mersi. Toată ziua am fost îngrijorată că n-o să ajungă la timp.

— N-ar fi ajuns, dar am găsit alt magazin în care îl aveau. Aşa că s-a rezolvat!

Karen îşi sărută fericită mama.

— E grozav! Mersi, mami, îmi pare atît de bine, zise și se năpusti pe scări.

— Karen! strigă Susan.

Abia cînd ajunse la jumătatea drumului reuși să se întoarcă.

— Ce e?

— Voiam să-ți spun să nu alergi.

— O! Scuză-mă.

Karen continuă să urce scările cu o încetineală exagerată. Restricția dură exact trei trepte, pînă cînd entuziasmul îi trădă din nou bunele intenții și o luă din nou la goană.

Susan își privea fiica cu un mic surîs.

— Simpatică fată! remarcă Dan. Și, mai ales, foarte frumoasă.

Susan murmură ceva ce aducea a mulțumire.

— Mai aveți copii? întrebă el.

Zîmbetul ei se transformă într-o expresie înghețată.

— Nu, e singurul nostru copil.

Susan îl conduse pe Dan spre aripa stîngă, printr-un culoar cu pereții acoperiți de tablouri în ulei. Zgomotul neclar al unor voci deveni mai

puternic. Susan îi spuse că astăzi era aniversarea lui Peter și ceea ce urma era o mică petrecere pentru el.

Dan se opri.

— Ascultă, n-aș mai fi venit dacă aș fi știut. Nu i-am pregătit nici un cadou. Mă simt nelalocul meu, sfîrși el încet.

— Nici n-ar fi vrut să îi aduci un cadou, îl liniști Susan, trecîndu-și amabil brațul pe sub al lui și silindu-l să meargă înainte. Peter s-ar fi plictisit de moarte cu familia. A fost de-a dreptul încîntat cînd ai acceptat.

— Nu-mi dau seama de ce m-a invitat.

Ea rîse.

— Are încă remușcări în legătură cu articolul despre crimă.

Expresia lui Dan deveni rigidă:

— Și, bineînțeles, în legătură cu repercusiunile legale ce s-ar putea ivi.

— Poate, replică imediat.

Se gîndi un moment, apoi îl privi amuzată.

— S-ar putea să fie vorba de faptul că te admiră. Peter ține neapărat să învingă oamenii pe care îi admiră.

— Sau de care are nevoie?

— În special, pe adversarii lui, lămuri ea.

Dan știa că femeile din clasa Susanei Boelter făceau risipă de amabilități în timpul conversației, dînd de înțeles discret anumite lucruri. Interpretă deci cordialitatea Susanei nu ca pe una nevinovată.

— De obicei obține tot ce vrea, nu-i aşa? continuă el.

— O, da, recunoscu Susan, iar zîmbetul se sparse într-un hohot larg.

Dan sesiză afectarea vocii cînd se referea la soțul ei. Chiar și atunci cînd era vorba despre ceea ce alții numeau defecte.

— Uneori, poate fi încăpățînat ca un puști.

— Bănuiesc că asta moștenește de la tatăl său.

— Probabil.

— Am auzit că socrul dumneavoastră putea fi un om dificil atunci cînd voia.

— Poți fi sigur, dar pentru mine a fost mai mult decît un socru. Mergînd încet, începu să explice. L-am întîlnit la un curs la Bryn Mawr, în anul IV. Eram redactor la ziar și primisem o ofertă de la *New York Times*. Nu știam cine e – familia mea se trage din Massachusetts – dar mi-a recunoscut numele de familie și, după discurs, m-a invitat la masă. Era în preajma

afacerii Watergate, iar eu eram o romantică a ziaristicii. Știi doar: – O presă liberă este conștiința națiunii, siguranța drepturilor sociale... Mi-a oferit o slujbă la *Herald.* Prezența lui m-a copleșit și nu s-a lăsat pînă nu am acceptat.

Apoi, gîndi mai departe Dan rîzînd în sinea lui, te-ai măritat cu fiul său și n-a mai trebuit să muncești pînă la sfîrșitul zilelor. Poate asta dorește Dumnezeu de la femeile ca Susan Boelter: să călărească, să-și facă masaj și manichiură. Ea și celelalte ca ea sînt făcute parcă pentru grație, la fel cum caii lor sînt făcuți pentru viteză. Fusese dăruită de natură cu o frumusețe reconfortantă: minionă, un nas obraznic, o figură delicată, cu gura bine conturată și pomeții ridicați. Fața ei radia bucurie și mulțumire de sine, trădînd femeia căreia nu-i lipsește nimic.

La capătul lungului culoar, ușile duble erau deschise spre un salon cu care se termina această aripă. Pentru ochiul nepriceput al lui Dan, mobila din lemn lustruit părea a fi în stilul secolului al XVIII-lea. Pe pereții îmbrăcați în mătase galbenă, atîrnau mai multe picturi în rame aurii. Interpelarea lui Peter îi spulberă lui Dan speranța de a trece neobservat.

— Iată-l pe infamul Daniel Lazar, avocatul scos în afara legii. Zîmbi, descoperindu-și dinții și risipind, surprinzător, o mare parte din ostilitatea lui Dan.

— Au fost și timpuri mai bune, îl contrazise Dan.

Midge îi fu prezentat primul. În toate privințele părea inferior fratelui mai mare: mai scund cu cîțiva centimetri, avea o față mică, lipsită de distincție, iar părul negru își pierduse strălucirea; chiar manierele lăsau de dorit. Numele lui adevărat era Michael, dar porecla Midge o purta încă din copilărie. Prima impresie a lui Dan fusese că-și petrecuse toată viața încercînd să nu depășească această fază.

În timp ce explica recentul proces al lui Ricardo Montano, cîștigat de Dan, Peter îl prezentă celor două femei așezate pe o canapea îmbrăcată cu mătase verde deschis. Cea mai vîrstnică era bunica familiei, mama lui Peter, Margaret.

Peter o tachină:

— Mama refuză să-și sărbătorească aniversările, dar eu, ca să-i amintesc vîrsta, o invit mereu la ale mele.

Într-adevăr, femeia arăta cu mult mai tînără decît se așteptase Dan, deși trebuie să fi trecut de șaizeci de ani. Avea pielea fină și o bărbie foarte

întinsă, „probabil achiziționată chirurgical", gîndi Dan. Perlele pe care le purta erau și ele diferite de ceea ce se așteptase: mult mai mari decît obișnuiau femeile de vîrsta ei. Pînă și rochia, cu un decolteu foarte adînc, avea o croială mult prea tinerească pentru ea.

— Peter! îi răspunse cu un surîs indulgent, ca și cînd comentariul fiului său fusese un compliment. Dar cuvintele următoare le spuse fără echivoc, ca pe o mustrare.

— Nu cred că pe oaspetele tău îl interesează glumele noastre de familie.

Dan nu avu nici o îndoială; deși își admira cu siguranță fiul cel mare, favoritul mamei era ușor de ghicit.

— Ea este cumnata mea, Amelia, trecu mai departe Peter.

Văduva celui mai mare dintre fii avea cu cîțiva ani mai mult decît Susan și era tot blondă. Mai scundă, avea trăsături neregulate, un nas cîrn, ochii de un albastru șters și o gură prea mare. Îi zîmbi.

— Dacă vreodată voi fi acuzată de o crimă teribilă, sînt gata să mă las apărată de domnul Lazar.

— Care ar face orice pentru clientul lui, nu-i așa? întrebă Peter, zîmbind spre Dan. Toată lumea a fost sigură că Montano va fi judecat și condamnat. Nu scăpă însă ocazia să o împungă: Mi se pare, sau observ un interes personal pentru oaspetele nostru?

Ea roși, dar, la fel ca soacra, păru că savurează remarca.

Cu paharul lui Peter pe tavă, chelnerul aștepta nemișcat, ca un setter în spatele stăpînului. Însă Peter nu se grăbea. Scotocea buzunarul jachetei, de unde trase foșnind o foaie. O despături cu priceperea unui magician care scoate din joben un pom de Crăciun. Era copia primei pagini din numărul de a doua zi din *Herald*. În centru, sub titlul: *Avocatul lui Montano$_y$ acuzat de mituirea unui martor,* trona fotografia lui Dan cu cătușele la mîini, urcînd scările clădirii din strada Arch.

— Onoratul nostru oaspete, anunță Peter cu emfază.

— Domnul Lazar este deci un criminal, rosti surprinsă Margaret, iar nările ei adulmecau de parcă s-ar fi așteptat să pută ca un cîine care a lăsat ceva pe covor.

— Nu neapărat, replică Peter căzînd într-un fotoliu și luîndu-și, în sfîrșit, paharul.

Ascunzîndu-și cu greu iritarea și surpriza, Dan spuse:

— Sper că răspunsul tău înseamnă că nu crezi în acuzația de mită?!

— Acum, nu cred! Dar este prea puțin important ceea ce cred eu. Treaba au făcut-o reporterii. Noi publicăm știrile cît mai real și obiectiv. Asta-i datoria noastră, într-un sistem democratic.

— Uneori, nu chiar așa direct. Poveștile culese și felul în care le scrieți mai trec prin prelucrările și interesele voastre economice. În cazul Montano, ați vrut, de fapt, să liniștiți o populație isterizată, s-o trimiteți din nou la cumpărături sau să cineze în oraș, pentru că asasinul periculos fusese prins. Un pește de origine latină e vinovatul ideal. Problema era doar că dovada nu se află acolo.

Peter se indignă:

— Vorbești ca și cînd am fi părtinitori. Să știi că n-am fost.

Înfruntîndu-i privirea, Dan continuă:

— Asta este cea mai bună politică pe care o poți adopta.

Susan se grăbi să risipească încordarea:

— Mi-ar fi trebuit o grămadă de timp să găsesc manevrele dumitale inteligente. De unde ai știut de felinarele stricate?

— Mi-am făcut doar treaba, spuse. Asta înseamnă nouăzeci la sută dintr-un avocat bun. M-am dus la locul faptei cam la aceeași oră cînd s-a făptuit crima. Am observat că felinarele erau stinse și am verificat la Departamentul Stradal. Mi-au spus că defecțiunea tehnică era dinaintea crimei. Poliția, descoperind cadavrul dimineața, nu observase problema cu lumina. DA și oamenii lui fuseseră și ei acolo, dar tot în timpul zilei.

Ochii Ameliei străluceau, iar tonul îi devenise șăgalnic:

— Dacă, în noaptea aceea, asasinul s-ar fi întors la locul crimei l-ați fi văzut?

Dan rîse.

— Nu, nu cred că puteam fără lumină.

— Totul e mai degrabă macabru, interveni Margaret, cu un accent care condamna atît pe Dan, clienții lui și chiar profesiunea de avocat la defăimare eternă.

În schimb, Peter închină, ridicînd paharul:

— Pentru istețimea noului nostru prieten aflat aici și pentru diversiunea pe care a provocat-o.

Dan închină la rîndul lui:

— Și pentru dreptate. Marfa asta grațioasă nu e nici pe jumătate așa cum pare, conchise el.

Grupul se așezase deja în jurul mesei din sufragerie, cînd cea mai tînără reprezentantă feminină a familiei Boelter intră încheindu-și ultimul nasture al rochiei albastre. Mîna cealaltă ținea o cutie mică.

– Karen, îi reaminti Susan, după masă.

Karen privi spre mama sa, dar din moment ce tatăl ei tocmai desfăcea cadoul, rămăsese așteptînd reacția pe fața lui. Ridică cutia pentru a-i vedea conținutul: un joc de golf video, pe care începu imediat să-l joace.

— Peter adoră surprizele electronice, îi explică Susan lui Dan. Biroul lui arată ca un turn de control.

Karen îşi mută scaunul alături de al mamei sale, la capătul mesei lungi din mahon, dar nu scăpa din ochi fața tatălui său. O secundă mai tîrziu, acesta suprapuse imaginea mingii peste cea a cupei și strigă:

— Ura! Bine lovit, Karen.

Karen savură complimentul. Apoi, adăugă spre Dan, destul de tare pentru ca tatăl său să audă:

— Tăticu e un jucător de golf grozav.

Sosiră aperitivele. După ieșirea servitorilor, pe neașteptate Peter își întrebă musafirul:

— Sper că nu reprezinți vreun sindicat de ziariști? De fapt, Dumnezeu știe, dar unele au nevoie de un avocat criminalist.

— Nu, îl aprobă Dan.

Plin de siguranță, Peter începu să explice familiei piedicile intervenite în negocierea unui contract cu uniunea ziariștilor. Recunoșteau cu toții că veniseră vremuri grele pentru industria informațiilor. Recesiunea economică provoca o cădere pe termen lung, fără speranțe de redresare apropiată. Peter propusese sindicatului scăderea costului de producție al *Herald*-ului, dar se izbise de regulamentele lor rigide. Întorcîndu-se spre Dan, spuse:

— Nici nu-ți dai seama cu ce greutăți ne confruntăm. Avem de două ori mai mulți oameni decît ne trebuie, dar contractele cu sindicatul nu-mi permit să concediez nici unul. La fel, cu conducătorii și chiar cu reporterii. Costurile ne sufocă. Avem nevoie de economii. Dar crezi că vor să asculte? Se strîmbă: Parcă vorbești cu pereții. Îl știi pe Vinnie Briggs?

Dan confirmă din cap. Briggs conducea sindicatul ziariștilor și era cel mai conservator dintre conducători. O brută ai cărei rivali din presa locală sfîrșeau deseori conflictul în spital. Mulți dintre ei apelaseră la Dan, dar, din păcate, nu existau destule dovezi pentru a-l trimite în judecată. De curînd, hotărîseră să prezinte o petiție comună de împotrivire la viitoarele alegeri. Dan nu credea că s-ar putea ajunge la vreo înțelegere cu Briggs. Conducătorul sindicatului nu-și permitea să fie flexibil, atît timp cît disidenții reclamau concedierea.

— Știi ce mi-a spus Briggs azi după-amiază? continuă Peter. „Dacă izbucnește greva, te zdrobim, Boelter. N-ai nici o șansă. Halesc prostănaci de liceu ca tine, la fiecare masă. Prostănaci!" Zicînd asta, dădu nervos peste cap ce mai rămăsese pe fundul paharului și îl umplu la loc dintr-o sticlă din frapieră. Acum vezi de ce sînt pornit. Țara asta plutește în derivă. Europa și japonezii ne trag de urechi și nici măcar nu sîntem liberi să ne conducem singuri afacerile. Zîmbi și el de propria seriozitate. Ei, adevăratul noroc al vieții mele a fost că tata mi-a lăsat un restaurant chinezesc.

Vorbindu-i despre greutățile întîmpinate, Peter părea a-l fi inclus pe Dan în cercul familiei, ca și cînd i s-ar fi confesat, cerîndu-i sfatul. Părea să nu-i pese prea mult de trecut. Dan îl suspectă chiar de a fi binecuvîntat cu acea convingere naivă a fiilor, că sînt iubiți de toți, trăind cu siguranța de a nu le fi trădat încrederea. De la un punct, această franchețe era nefirească și urmărea să-și atragă simpatia celorlalți, dar asta îi părea lui Dan ca făcînd parte din farmecul lui.

Amelia își puse la curent familia cu ceea ce făcuse fiul său la școală. Apoi începu să-l piseze pe Dan:

— Aveți copii, domnule Lazar?

— Spuneți-mi Dan, o îndemnă el. Da, am un fiu. Are doisprezece ani și locuiește cu mama lui, în California.

— Asta nu e prea ușor. Probabil că-i simțiți lipsa.

— Într-adevăr, răspunse încet.

În mijlocul acestor străini exotici, încordarea lui Dan creștea și regreta amarnic că acceptase să vină, așa că se mai relaxă cînd conversația alunecă către alte subiecte: o expoziție de artă subvenționată de Margaret, constatările Ameliei referitoare la ultimul sezon de balet, alegerea recentă a lui Midge la conducerea Academiei de Muzică.

Peter întrerupse brutal conversația:

— Ai vorbit foarte puțin seara asta, Dan. Mă așteptam la o participare mai spirituală din partea ta.

— De fapt, replică Dan, mă întreb ce anume ține unită o familie ca a voastră, astăzi, cînd alte familii vechi din Philadelphia s-au destrămat sau, și mai rău, s-au despărțit.

Margaret nu dorea să răspundă, dar la insistența lui Peter declară că era vorba de poziția familiei în viața orașului. Trebuie să existe un exemplu pentru ceilalți.

Amelia numi loialitatea tuturor față de familie, în vreme ce Midge și Karen îl considerau pe Peter liantul ei.

— Cu toți avem grijă de el, spuse Midge.

Motivul lui Susan era altul:

— *Herald* este locul unde, pentru noi, încep toate și, bineînțeles, este inima orașului. Sîntem legați de el prin obligațiile pe care le avem.

Răspunsul lui Peter sună cel mai caustic:

— Acțiunile! Boelterii sînt legați de vaca asta de muls. Dar vă previn că nu vom mai bea mult timp lapte de la *Herald!* O să se spargă buba, și iluzia de unire se va risipi. Căruța a și început să scîrțîie.

Peter deschise celelalte cadouri. Femeile se grupară curînd în sufragerie, iar Karen dispăru în camera ei. Peter îl rugă pe Dan să mai rămînă cu Susan și cu Midge la o scurtă siestă. În vreme ce-și turna un coniac, Peter comentă răspunsurile la întrebarea lui:

— Au fost caracteristice fiecăruia.

— Si al tău?

— Da, dar al meu a fost si cel mai concret: testamentul tatălui meu ne leagă, pe toți, unul de altul.

Susan era hotărîtă să nu cedeze:

— Bine, dar și *Herald*, prin poziția lui în oraș, ne atribuie tuturor o responsabilitate.

— Poate ție, draga mea, replică Peter cu o voce care lui Dan îi păru că se asprește pînă la sarcasm. Noi am fost cei care am pierdut banii iar tu ai cîștigat responsabilitate. Vezi tu, Dan, Susan este întruchiparea oficială a conștiinței noastre.

— Pe toți ne preocupă ziarul, îl contrazise ea, într-un fel ce suna destul de împăciuitor pentru panta pe care alunecase discuția.

— Dar de condus, îl conduce numai Peter.

— Soția mea e prea modestă, spuse acesta, reîntorcîndu-se în mijlocul lor cu paharul în mînă. Are păreri foarte precise în ceea ce privește conducerea unui ziar și modul de a te face auzit. Așa cum știe toată lumea, tatăl meu a lăsat cincizeci de procente din ziar soției sale și fiecăruia dintre fii. Partea lui Richard a revenit Ameliei și fiului lor. Cu restul a ridicat Fundația Boelter... știi, ca să contribuie la organizații culturale și de caritate. Pe cine putea alege tata mai potrivit pentru aceste acțiuni benevole, decît pe nora sa, Susan. Cu care, de altfel, a avut o relație atît de specială!

— Peter, îi formezi o impresie greșită lui Dan, îl întrerupse Susan. Tatăl tău știa că am timpul necesar să alerg pentru Fundație, în timp ce tu erai ocupat cu afacerile.

Midge interveni, dornic să împace lucrurile:

— Cu *toții* recurgem la Fundație ca să facem donații. E și asta o slujbă, deși e mai proastă ca multe altele. Testamentul îi interzice Susanei să încaseze vreun salariu.

— Vezi tu, continuă Peter, în timp ce eu și familia mea votăm împreună asupra problemelor, Fundația deține controlul întregii corporații *Herald*. Și bineînțeles că iubitoarea mea soție deține controlul Fundației. După cum vezi, tata a avut mai multă încredere în soția mea, decît în mine.

Susan încercă să calmeze spiritele:

— Interesele Fundației au fost întotdeauna interesele familiei, știi doar. Cu cît merge mai bine ziarul, cu atît Fundația prosperă. Peter o privea fix:

— Tatăl meu era atît de impresionat de tine! Aspectul, intelectul, corectitudinea strălucitoare și cîte altele. Era convins că faci mereu numai ce trebuie. Se întoarse spre Dan: Știi, unul dintre strămoșii ei s-a întîmplat să facă afaceri în statul ăsta; a fost unul dintre investitorii care au fondat *Herald*-ul acum aproape un secol. Ziarul a trecut din mînă în mînă în cursul anilor, dar tatăl meu considera că, avînd un Winstead printre noi – și Peter arătă teatral spre Susan – adaugă credibilitate faptului că meritățm ziarul.

— Peter, asta-i o prostie, spuse Susan.

— De fapt, sîntem cu toții cuceriți de Susan.

Privirea lui Peter o fixă intens:

— Cu toții avem convingerea că face numai ce trebuie. De fapt, n-avem încotro. Se uită la ceas, apoi îl întrebă pe Dan:

— Obișnuiești să joci?

Dan încuviință din cap. În adolescență, își cîștiga deseori banii de buzunar într-o sală de jocuri din vecinătate. Mai tîrziu, în nopțile singuratice și plictisitoare, cîteodată se pierdea în calculul tacticilor de joc.

— Excelent. Facem un joc și avem șanse să ne simțim bine, Peter se ridică. Trebuie să dau un telefon, dar Midge și Susan îţi vor ține de urît cîteva minute.

Spunînd asta, părăsi camera, iar Midge se retrase la baie. Rămas singur cu Susan, Dan profită de ocazie ca să se scuze.

— Îmi pare rău dacă am provocat... ca să zic așa, încordarea dintre voi.

Încă o dată, replica îl surprinse:

— Nu a fost vina ta. În ultima vreme, Peter a băut cam mult și asta îl face să spună și să facă lucruri pe care, altfel, nu le-ar fi spus. Deși îți pare un om deschis, Peter este foarte ascuns. Eu însămi nu am înțeles asta cînd m-am măritat cu el.

— Era vreo diferență?

Ea rîse:

— M-am îndrăgostit nebunește de Peter Boelter din prima clipă. Și să știi că mai sînt încă. Și-mi place că mai are părți necunoscute. Brusc schimbă subiectul:

— Am înțeles că ești divorțat.

— Da.

— Parcă ziceai că te vezi cu cineva?!

— S-a terminat.

— O, asta-i bine!

Surîsul îi dispăru de pe față, cînd își dădu seama cît de stupidă îi fusese exclamația, și mărturisi:

— De fapt, Amelia m-a rugat să aflu. Știu că n-ar fi trebuit să-ți spun. Sau poate ar fi trebuit. Nu mă pricep deloc la astfel de lucruri.

— Cumnata dumitale n-are motiv să fie atît de interesată.

O legătură între el și Amelia Boelter i se păru absolut imposibilă și absurdă.

— O să uite, după, hai să zicem, cinci minute de la ieșirea mea pe ușă.

— Mă cam îndoiesc.

— Doamnă Boelter, sînt evreu.

Iritarea ce i-o provocau aceste discuții ocolite și acești oameni răzbătu din plin în vocea lui.

— Am crescut în South Philly, între Cartierul Italian și cel Irlandez. Tatăl meu a fost emigrant. Nu merg la vernisaje și sigur nu sînt patronul vreunei companii de balet. Singurul cal pe care l-am încălecat a fost unul de lemn, într-un bazar, la praznicul bisericesc. Mai mult, mă simt bucuros să sar peste cină, fără să-mi înjumătățesc dejunul. Pentru ea, sînt o partidă pierdută din start.

— Probabil, dar ăsta nu e un motiv să fii supărat pe ea. E o femeie bună. Cea mai bună prietenă a mea. E doar foarte singură, atîta tot.

— Scuză-mă, dar mi s-au întîmplat atîtea în ultima vreme. Pe deasupra, tocmai am fost acuzat de mituire. Nu e prea ușor.

— Spuneai că ești nevinovat.

— Eu susțin că cei mai mulți dintre clienții mei sînt nevinovați și unii chiar sînt. Nu, nu cred să fie multe șanse să vrea o întîlnire, și dacă totuși o să vrea, va trebui să se gîndească bine.

Midge se întoarse, iar Susan coborî în hol în căutarea soțului ei, dar ușa spre biroul lui era încă închisă. Conversă cîteva minute cu Midge și Dan, pînă ce Peter își făcu apariția. Apoi Peter ieși împreună cu Dan.

În mijlocul camerei, una lîngă alta se aflau două mese. Prima de biliard, cealaltă de joc, amîndouă luminate puternic de deasupra și bogat ornamentate; decupate parcă dintr-un salon victorian.

Midge refuză să joace și își alese un scaun înalt, în semiobscuritate, la marginea camerei. Toată seara, privirea lui se desprinsese rareori de fratele său; chiar și atunci cînd se serviseră băuturile, îl fixa pe Peter, ca și cînd i-ar fi cerut aprobarea. Din păcate, acesta nu reacționase, așa că fusese nevoit să refuze. Asta însă nu îl oprise pe Peter să bea.

Tocmai își luă o sticlă de scotch de la bar și își turnă în pahar. Tonul îi deveni agresiv, iar ochii i se întunecară.

— Biliardul este jocul meu preferat, spuse, dar văd că nu joacă nimeni.

Voia să spună nimeni din cei prezenți, gîndi Dan. Dacă vreodată ar fi apărut în localul lui Maxie o masă de biliard, ar fi trimis-o înapoi, pe motiv că au uitat să-i facă găurile. În sfîrșit, Dan răspunse provocării, așa că stabiliră miza. Observă că lichiorul îl stimula pe adversarul său la porniri bătăioase. Jucau relaxat, fără să țină scorul, savurînd destinderea pe care le-o oferea jocul. În curînd, Peter se liniști. Paharul său rămase pe bar, neatins.

— Spuneai că te uiți în dosarul lui Feeney, îi reaminti Dan.

Cercetînd masa, în timp ce-și pregătea atacul, Peter strigă:

— Midge!

Midge scoase din buzunar o fițuică împăturită și o cercetă o clipă.

— Totul este strict confidențial. Timothy K. Feeney a început să lucreze la noi ca șofer, vara trecută, cu cîteva luni înainte de povestea cu asasinatul.

— De ce și-a ales traseul prin centru?

— Mai mult ca să poată fi sub ochii supraveghetorilor. Am avut unele lipsuri, mai ales în ultimele luni.

— În noaptea cînd a fost ucisă Cassy, a lucrat?

— Da. Iar livrarea la următorul chioșc s-a făcut mai mult sau mai puțin la timp.

Interesul lui Dan se trezi:

— Ce vrei să spui cu „mai mult sau mai puțin”?

— Șase minute întîrziere.

— Cum poți fi sigur?

— Întîmplător, am verificat unul din chioșcurile lui, în noaptea aia. Facem asta, ca să vedem dacă șoferii nu se opresc pe drum, să ia ceva de băut sau treburi de genul ăsta.

— Mi se pare mie sau supraveghetorul lui voia să-l înfunde? Chestia cu Montano trebuia să-i salveze curul lui Feeney.

— E un punct de vedere!

Peter scrîșni din dinți. Dan trimisese a zecea bilă la țintă.

— Trei bile în colțul îndepărtat, anunță el. Doriți vreo informație financiară?

Midge se uită la Peter. Acesta, cu mîna ridicată, îi spunea fratelui său să nu-și facă griji în ceea ce privește legea:

— Dan putea scoate oricum toate astea de la noi, în fața tribunalului. La două săptămîni Feeney era plătit pe post de reporter. Un magazin electric îi prelua aproape tot salariul încă din a doua lună. Le lipsiseră două aparate pe perioada cît lucrase pentru ei.

Midge ridică ochii:

— Cred că e vorba de TV și radio, împreună.

Dan lovi, pregătindu-și o poziție bună pentru mîna următoare. Întrebă:

— Ai idee de unde avea un tip lefter cinci mii de dolari gheață?

Midge scutură capul:

— Nu avea acces la fondurile companiei și nici nu au dispărut bani.

— Asta-i tot?

Midge adăugă:

— În afară de un premiu de o sută de dolari dat de noi imediat după angajare.

Dan tocmai terminase de jucat.

— Șapte bile în buzunarul din colț. Aș vrea să vorbesc cu cei de la *Herald* care îl cunosc.

— O să aranjez, deși n-o să fie prea ușor, îl asigură Peter. Sînt curios, chiar accepți orice client care-ți vine, numai pentru că are bani să-ți plătească?

— Noi luăm mulți și din cei care nu au. Mai mulți chiar decît ar trebui, dar se pare că, în zona asta, e o criză teribilă de avocați care să-i apere pe criminali. Uneori, ne plătește și tribunalul, alteori nu. În general, ajungem să pierdem bani cu clienții noștri.

— Dar vinovăția sau nevinovăția ăstora nu te interesează.

Dan clătină din cap.

Peter îl presă mai tare:

— Nici o ezitare morală? Nici o ezitare că ai putea elibera un individ periculos?

— Ca Montano? Restul lumii pare mai mult tulburată de povestea asta decît mine – comportarea Marei era încă proaspătă în mintea lui Dan.

Veni în spatele mesei și, aplecîndu-se de-a lungul ei, îl privi pe Peter drept în ochi:

— Eu nu sînt procuror. Asta nu e treaba mea. Dar, între noi fie vorba, da, uneori mă gîndesc la asta.

Peter replică, pe un ton filozofic:

— Dacă cineva trebuie să aibă mustrări de conștiință, acela este criminalul.

— Nu genul de criminal pe care îi apăr eu.

Tacul alunecă de-a lungul mesei, distrugînd o combinație a celor șapte bile. Dan ridică privirea spre bărbatul de lîngă el.

— Ei, totuși cineva trebuie s-o facă și pe asta.

Ușa se deschise brusc. Susan stătea în prag cu gura subțiată de furie și sfredelindu-și soțul cu privirea.

— Aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi.

— Dan și cu mine sîntem în mijlocul unei partide foarte importante.

— E vorba de ceva personal, Peter.

— S-a făcut tîrziu, se scuză Dan. Lăsă tacul pe masă și se întinse după jachetă. Mulțumesc pentru seara asta frumoasă. Găsesc singur drumul.

— Și eu, i se alătură Midge. S-a făcut tîrziu.

— Noapte bună, le spuse Susan apăsat, în timp ce Dan și Midge alunecară pe lîngă ea, ieșind.

Intră în cameră pentru a-și înfrunta soțul și închise ușa în urma ei.

— Ne-ai lăsat să te așteptăm cam mult în salon, începu ea. Ușa de la birou era închisă. Destul de urît din partea ta! Asta m-a pus pe gînduri. După un timp, am intrat.

Peter zîmbi, găsind ideea foarte amuzantă.

— În căutare de amprente?

— De fapt, eram mai degrabă rușinată că-ți violasem intimitatea, decît să te bănuiesc. Dar erai atît de indispus în ultima vreme, atît de posac, încît mi-am învins scrupulele. Nu sînt mîndră de asta. Am mers la telefon, am ridicat receptorul și am apăsat pe butonul memoriei.

Peter se holbă la soția sa cu o înmărmurită admirație.

— Ce inspirație!

— Un număr necunoscut de telefon a apărut pe ecran. Apoi a răspuns o voce de femeie. Nici pe ea n-am recunoscut-o. Tăceam. După cîteva secunde, femeia a spus rîzînd: – Tot tu ești, iubitule? – Și ce-a urmat?

I-am spus:

„Nu este iubitul tău, ci soția lui!” Și am trîntit telefonul.

Susan aștepta, implorîndu-l din ochi să nege totul. În schimb, Peter, alunecînd pe lîngă masă, aruncă tacul într-unul din buzunarele mesei.

— Susan, sînt și așa destul de plictisit.

4

Tulburat de arestare și umilit, Dan se baricadase în apartamentul său. Petrecu sfîrșitul de săptămînă mîncînd și citind. Mîncarea o comandase la un restaurant chinezesc din vecinătate. De-a lungul carierei sale, interogase sute, poate mii de martori, rezolvînd astfel cazuri din cele mai grele. Nici o umbră de bănuială nu-i atinsese reputația. Trebuise să vină acest martor, un rahat pe care procuratura trebuia să-l discrediteze de la început, care să-l

acuze pe Dan că-l mituise pentru a-și schimba declarația. Simpla politețe, dacă chiar nu minima decență ar fi impus să i se ofere lui Dan posibilitatea de a se apăra înainte de arestare. Dan găsise explicația; total decepționat de întorsătura cazului Ricardo Montano, incapabil să recunoască înfrîngerea, Gil Huyton trebuise să arunce eșecul pe umerii adversarului său. Dorind disperat să șteargă rușinea, Huyton se grăbise să anunțe lumii vinovăția lui Dan.

Acum, Dan se gîndea la febrilitatea cu care, în următoarele luni, va încerca să adune dovezi, cît de mărunte, pentru a infirma acuzația și pentru a salva ce se mai putea din renumele său.

Era convins că, și după reabilitare, lumea tot ar fi șușotit:

— Uite-l pe Dan Lazar. Tipul ăla care l-a mituit pe martor. Eu aș zice că l-a și bătut. Nenorocitul!

Duminică dimineața, tatăl său se înființă la ușa apartamentului, încărcat de pungi pline cu mîncare turcească, gătită în restaurantul său. Iacob Lazar telefonase fiului său după ce citise ziarele, dar Dan ridicase receptorul din furcă.

— Tocmai comandasem ceva chinezesc, spuse Dan.

— Tocmai mîncasei ceva chinezesc! răspunse bătrînul, privind spre pungile bine cunoscute, care umpleau lada de gunoi.

Iacob Lazar începu să așeze masa în sufragerie, scoțînd din mîncarea pe care o adusese. Cam de înălțimea lui Dan, Iacob avea cîteva kilograme în plus. Părul îi căzuse în mare parte, purta ochelari, dar avea aerul unui om mult mai tînăr, cu o fire nedomolită si ambițioasă. Pe vremuri, urmase și o școală, dar trecuse prea mult timp pînă la sfîrșitul războiului, muriseră prea mulți oameni; rămăseseră talentul și agerimea minții să-i călăuzească ideile. Îi fusese de-ajuns pentru viitor simpla existență dusă fără spectrul morții.

Pentru el, America era paradisul. Lucruri pe care alții le-ar fi considerat piedici de netrecut, în acest ținut nou și minunat, le depășea cu multă ușurință. Crescuse vorbind greaca și turca pe stradă, la școală – franceza, și ladino, un fel de spaniolă veche, acasă; deci îi era destul de simplu să învețe o limbă nouă. Nu ceruse favoruri de la viață, se mulțumise doar să fie acceptat.

Cînd sosi, în sfîrșit, mîncarea chinezească, Iacob o așeză pe masă, dar nici unul dintre ei nu avea poftă să mănînce.

— De ce te ascunzi în casă?

— De ce aș ieși? Cu oricine aș da ochii, m-ar considera un escroc.

— Chiar o să te considere, dacă te mai ascunzi ca și cînd ai fi.

Dan ridică din umeri.

Iacob își privi îndelung fiul. Apoi oftă:

— Sînt niște taine în inima ta pe care n-am să le înțeleg niciodată.

— Prima dată cînd mi-ai spus asta a fost cînd m-am întors din Vietnam.

— Și eu am trecut printr-un război. Mai lung și mai pustiitor. *Toți* prizonierii au dispărut acolo, nu doar cîțiva.

Dan murmură:

— Dar cu totul altfel!

— Așa zici tu.

— Să știi, tată, că Huyton nu e nazist, dacă asta crezi!

— De ce aș crede asta? întrebă Iacob.

— Vreau să spun doar că nu-i atît de simplu.

Iacob se ridică să plece:

— Tu complici absolut *totul*.

În aceeași seară, pe la zece și jumătate, apăsarea casei îi devenise lui Dan de nesuportat. Se duse într-un bar liniștit, la cîteva blocuri distanță, pe Strada 2, lîngă Lombard. Majoritatea clienților obișnuiți auziseră de arestare. Îi murmuraseră un salut, apoi se abținuseră. Singur pianistul, văzîndu-i tristețea, își părăsi locul, așa că Dan se așezase la pian.

În copilărie luase lecții, fără plăcere, din datorie față de tatăl său. Muzica prinsese, cu adevărat, viață pentru el în ziua cînd auzise pentru prima oară *reage* – muzica scrisă și cîntată de negri, la începutul secolului, în cluburile și barurile ce se înșirau pe Mississippi. Se putea ghici încă tristețea ce le străbătea, în lumina difuză. Sufletul îi tresărise atunci. Se întorsese, stăpînit de dorința de a învăța. Ceea ce cînta acum era *reage,* dar atît de încet și de trist, încît o chelneriță blondă și tînără, cu care Dan ieșise din cînd în cînd, își lăsase clienții, așezîndu-se alături de ei. Nu mai era singur. Îl invită la un pahar, mai tîrziu, dar o refuză și, aproape de miezul nopții, plecă, singur, spre casă.

Cal Petterson aranjase cu Dan întîlnirea pentru micul dejun, la bistroul lui Johnny, în apropierea primăriei. Dan era o creatură sedentară, ce avea

nevoie cel mai mult de hrană. Era un client obișnuit și comanda în general aceleași feluri.

Așezîndu-se la masa preferată, îi povesti pe scurt lui Cal ce aflase de la Boelter în legătură cu Tim Feeney. Apoi, pe nesimțite, se lansă în observații referitoare la oamenii întîlniți acolo.

Cal îl întrerupse:

— Ce-ați avut la cină? Am citit undeva că au o bucătărie nemaipomenită!

— Să fiu sincer, nu am dat prea mare importanță!

— Ții minte tot ce-au trăncănit tipii ăia stupizi, dar habar n-ai ce-ați mîncat!

Dan ridică din umeri:

— Cred că un fel de pui.

Cal insistă:

— Ce fel?

— Ce naiba, Cal, cine crezi că-și amintește?! Pur și simplu, n-am fost atent, O.K.?

— Pentru tine există două feluri de pui: – „recruții" și „foarte crocanți".

Calvin Petterson avea cu trei ani mai mult decît Dan și, era în comparație cu el, în permanență îmbrăcat impecabil. Costumul, cu dungi subțiri, gri, lăsa să se vadă suficient din manșetele cămășii pentru a pune în valoare butonii de aur. Totul era completat de o cravată roșie, din mătase. Costumele și cămășile lui Cal erau comandate la croitor. Adesea, Dan era surprins că, la sfîrșitul unei zile lungi, cînd hainele lui erau mototolite ca o chitanță de telefon, ale lui Cal păreau scoase din cutie.

La fel fusese și în facultate, unde se cunoscuseră și se împrieteniseră. Deși lucra ca polițist, Cal își găsea timp, la sfîrșitul patrulei de douăsprezece ore, să treacă pe acasă, să facă un duș și să-și împrospăteze ținuta. Pe deasupra, totdeauna ajungea la timp la cursuri. Dan ghicise de mult motivul pentru care făcea asta. Erau puțini elevi de culoare, iar Cal voia să fie sigur că nimic nu-i va face pe cei din jur să-l evite.

Apoi lucrase ca asistent DA, iar Dan, găsind ideea de a intra în procuratură de-a dreptul ridicolă, se angajase la biroul de apărare civilă. Alb și negru, acoperind întreg domeniul de apărare criminală, se hotărîseră să-și întemeieze o firmă proprie. Completîndu-și obligațiile de serviciu cu o viață da familie liniștită, Cal devenise din ce în ce mai grijuliu, ajungînd un adevărat protector al vechiului său prieten, al cărui cămin, din nefericire, se destrămase.

— Întîi Mara, apoi asta, constată Dan, așteptînd ca pe o consecință logică, în al treilea rînd, sfîrșitul lumii.

— Apropo, în locul ei l-am angajat pe Rick Moss.

— Moss? A, da! Tipul pe care mi l-ai prezentat. Detectiv particular.

Cal confirmă din cap.

— Știu că, în ce privește experiența proceselor, nu se poate compara cu Mara. Dar în mai termină cursurile de Drept și, de altfel, mi-a plăcut cum a

lucrat pentru mine. E foarte bun. Are rezultate excelente. Cu ceva experiență în tribunal, scoatem din el un avocat pe cinste.

— Îl putem folosi, încă, la investigații?

— De fapt, asta e ideea. Are nevoie de bani ca să-și termine studiile.

Johnny se apropie să le ia comanda.

— Ce-ar fi să luați o baclava? întrebă. Cînd localul era prea aglomerat, ajuta și ea la servire.

— Eu, ca de obicei, ceru Dan, prăjitură cu ciocolată și cafea.

Tînăra femeie era ultima dintre proprietarii restaurantului. Seara, ea reușea să atragă perechile tinere cu bucătăria ei, considerată de toți ca o rămășiță din „timpurile bune". Cal își adusese și soția și plecase foarte încîntat, dar Dan refuzase să se apropie de locul acela după orele amiezii, de cînd meniul se schimbase.

— Langoși... nuci... sosuri... rulouri, repetă Dan după plecarea ei, pronunțînd fiecare cuvînt cu o intonație exagerată. Isuse! Chiar ai ajuns să te alături tendințelor ultraprogresiste. Pe mine nu contezi. Te salut din mers!

— După tine, ar fi trebuit să ne oprim la gustări.

Dan preferă să nu continue cearta.

Mîhnirea continua să îl apese. Cal așteptă o vreme în tăcere, pînă ce Dan se decise să-și destăinuie gîndurile.

— Cal, în locul lui Gil Huyton, aș fi mai atent la ce-mi spune Feeney. Dacă tipul m-a ars o dată, ar putea s-o facă din nou. Lui Huyton îi trebuia ceva mai mult decît cuvîntul lui Feeney ca să mă rețină.

— Poate are o declarație scrisă, un martor ocular sau poate pe amîndouă.

Tonul lui Dan deveni tăios:

— Și tu vrei să afli de unde le are, nu? Cu alte cuvinte, cum naiba am făcut-o?

— Știi doar că e ultimul lucru pe care l-aș putea crede.

Johnny aduse comanda. Așteptă în picioare pînă ce Cal gustă din baclava.

— E chiar grozavă! exclamă Cal, încîntat.

— Crezi că-i mai trebuia scorțișoară?

— Nu, așa e bună!

Tînăra se retrase, vizibil flatată. Cal se întoarse din nou spre Dan, gata să continue discuția întreruptă, dar Dan căzuse din nou pe gînduri. Într-un tîrziu, Cal îl întrebă:

— Vrei să te reprezint, ca avocat, în povestea asta?!

Nu obținu însă nici un răspuns, așa că întrebă din nou.

— Cred că da, acceptă Dan cu întîrziere.

Brusc, Cal bătu în retragere:

— Uite ce e, dacă preferi un altul...

— Ce? A, nu! Haide, Cal, știi doar că nu e vorba de asta. Sigur că vreau, și-ți mulțumesc.

Încordarea dispăruse de pe fața lui Cal.

— O.K.! Atunci hai să-l punem la treabă pe Moss, să adune probe pentru tine.

Dan tăcu un timp, apoi, brusc, izbucni:

— Blestematul ăla de titlu! Chiar vrei să știi ce-a servit Boelter vineri, la cină? Friptură flambată „Dan Lazar”.

Dan își petrecuse restul dimineții închis în biroul său, împreună cu Carlo Paoluzzi, mafiotul poreclit de presă – „Casanova Carlo”, din cauza frumuseții și a nenumăratelor aventuri cu femei, care ajunseseră să decadă din cauza lui. După două procese la Tribunalul Suprem, Dan reușise să-l scoată pe Paoluzzi din închisoare. Ultimul se încheiase cu o lună în urmă. Imediat însă, fusese din nou arestat de FBI și pus sub acuzație federală. Vrînd să-și însușească întreg meritul de a-l fi înfundat pe Paoluzzi, cei de la FBI aveau de luptat cu un Gil Huyton foarte furios. Faptul că ei instalaseră un microfon în restaurantul italian din Washington Avenue, unde Paoluzzi își avea cartierul general, reușind să înregistreze mai multe conversații, îl scotea din minți pe Huyton. Acum, Carlo aștepta de la Dan un nou miracol.

Dintre înregistrări, una singură conținea un dialog compromițător, iar Procuratura Federală dăduse o copie și apărării. Ascultînd-o împreună cu Paoluzzi și gorila lui, Dan recunoscu foarte repede vocea, iar cuvintele erau rostite fără urmă de ambiguitate.

— Carlo, nu-i nici un dubiu că vocea îți aparține. „Trebuie să-l lichidăm pe blestematul de Fischetti”.

Celălalt se gîndi o clipă. Apoi spuse:

— Probabil că ospătarul îmi adusese un pește nefăcut, la masa de prînz. Doar nu sînt japonez să mănînc pește crud. Am spus, e adevărat „Trebuie să lichidăm blestematul ăsta de pește[4]”. Eddie era probabil numele chelnerului.

— Știi doar că singurul în care ai încredere să te servească e Vito. În plus, trei zile mai tîrziu, Billy Fischetti – Mînă Rea – sfîrșea la Urgentă, la Jefferson, cu trei gloanțe în el.

Carlo se încruntă:

— Deci nu l-a omorît nimeni. Asta dovedește că nu sînt implicat.

După ce ascultară toată caseta, Dan găsi interpretarea lui Carlo foarte ingenioasă și, mai ales, oportună, permițîndu-i să construiască o apărare mai rezonabilă.

— Orice-ai zice, spuse Carlo, încheindu-și nasturii hainei în timp ce se ridica, dacă mă închid, s-ar putea să împărțim aceeași celulă!

Carlo și gorila lui se îndepărtară, zguduindu-se de rîs, în timp ce traversau holul spre ascensor.

Imediat după plecarea lor, Mary Alice intră, spunîndu-i că următoarea întîlnire fusese contramandată. Era vorba de reprezentantul unei bănci, cu care Dan trebuia să discute deschiderea unui cont de zece milioane de dolari.

O văzu că arde de nerăbdare să-și spună părerea, așa că i-o luă înainte:

— Asta nu se tratează cu un criminal deghizat, ca mine, care se dezvinovățește, nu?

— Motivul invocat n-a sunat chiar așa, dar cred că ăsta e adevărul.

Era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu doi băieți de liceu. Mary Alice afișa un interes matern, care, din păcate, se revărsa și în viața particulară. De aceea, strînsese, în paginile unei agende uriașe, o sumedenie de prieteni de-ai lui Dan, care mai de care mai sus-puși în ierarhia socială și economică a orașului.

— Reporterii sună ca nebunii, îi spuse ea.

Ca de obicei, figura îi era cît se poate de serioasă, dar tonul avea nenumărate accente de ironie. Una din puținele ocazii în care o văzuse zîmbind fusese cînd aflase de plecarea Marei. „Dacă vrei să fii bărbat, îi spusese atunci, stricata asta nu trebuie să știe că mai exiști.”

— Ce-ai crezut cînd ai aflat de acuzațiile împotriva mea? o întrebă el.

— O murdărie!

Cal și Rick Moss, noul asociat, intrară exact înainte ca Dan să afle la ce anume se referise Mary Alice. La acuzație sau la el. Dan își permise luxul să rămînă în dubiu.

Rick Moss era mic de statură, blond, cu trăsături regulate și deschise. Era foarte încîntat să lucreze cu Lazar și Petterson. Unul dintre profesori, la un curs de criminalistică, examinînd un interogatoriu al lui Dan, îi spusese: „— Nu-ți cer să fii la fel de bun ca el, dar măcar vezi cum ai putea ajunge”. Din după-amiaza aceea, Rick începu să-l respecte pe Dan.

Acum, se amuza să cerceteze diferența dintre personalitățile celor doi, observîndu-le interiorul birourilor. Al lui Cal era sobru, mobilat elegant și modern, în vreme ce în biroul lui Dan găseai piese vechi, dar foarte confortabile. Așezîndu-se într-unul din fotoliile capitonate cu piele roșie, Rick puse pe biroul masiv, din mahon, dosarul Montano. În timpul discuției, Dan mărturisise că-și alesese biroul, care slujise timp de aproape o sută de ani în cabinete avocățești, pentru că ascundea, probabil, foarte multe taine. Rick n-ar fi putut spune unde anume glumise Dan.

Echipamentul firmei era de ultimul tip: computere, telefoane, faxuri. Rick putea să-și economisească munca, apelînd la computerul conectat la cele mai complicate baze de date. Ar fi scutit multe zile de alergătură, folosind aceste noutăți tehnice.

— La ce bun?! îl dezarmaseră Dan și Cal, fiecare în parte.

Cal arătă spre ușă, spunînd:

— Paoluzzi ciripea ca un om fericit.

— Carlos pare să considere arestarea mea ca pe un semn de solidaritate, glumi Dan. Acum sînt, oficial, unul dintre „băieții de încredere”. Nu?

— În legătură cu acuzația lui Feeney, trebuie să stabilim de unde începem, schimbă vorba Cal.

— Există un singur început: Feeney.

— Nu putem lua legătura cu el. Să vrea să vorbească, și nu poate. Huyton îl ține închis, acuzat de trafic de droguri, îl lămuri Cal.

— Vechiul meu amic, Peter Boelter, s-a oferit să ne lase să-i anchetăm colegii. Asta ne-ar putea deschide niște piste.

— În timpul ăsta, Rick o să contacteze un avocat, reprezentantul băncii de lîngă sediul *Herald*-ului. Majoritatea lucrătorilor au depuneri acolo.

Rick interveni:

— Biroul DA le-a trimis deja o citație. Solicită prezentarea fondurilor lui Feeney. Prietenul meu, avocatul, e de părere că trebuie să trimitem și noi una.

— Ți-a spus cumva și ce-a aflat? întrebă Dan.

Tînărul ezită o clipă:

— Despre fonduri, da. Feeney a făcut o depunere importantă în cont, cu o zi înainte de a se prezenta ca martor în cazul Montano.

— Cît? întrebă Dan repede.

— Cinci mii de dolari. Bani gheață!

— La dracu! făcu Dan ca pentru el.

— Ei bine, îi reaminti Dan, doar ne așteptam ca Huyton să aibă dovezi puternice. Dar o simplă depunere nu se leagă neapărat pe *tine.*

Dan alunecă pe spătar și-și pironi privirea în tavan:

— Chestia asta arată din ce în ce mai rău.

Cal scutură din cap:

— Asta nu înseamnă nimic, atîta vreme cît nu pot stabili o legătură între tine și bani.

Dan adăugă repede:

— Și tu vrei să-mi verifici operațiile bancare din luna asta, doar ca să fii sigur, nu?

— Dumnezeule, Dan!

— Lasă! Oricum, va trebui. Huyton ți-o va cere cu siguranță. Roag-o pe Mary Alice. Vocea i se aspri. Dar te asigur că n-ai să găsești nici o retragere de cinci mii de dolari.

Cal se enervase:

— Auzi, ai uitat că sîntem de partea ta?

— Din păcate, sînteți singurii.

5

Marți dimineața, după ce o urcă pe Karen în autobuzul școlii, Susan călări o oră, prin păduricea de lîngă casă, pe calul său favorit. Făcu un duș, se îmbrăcă și demară spre Fundație la volanul Jaguarului ei verde.

Inițial, Fundația contribuise în folosul unor grupuri sau persoane cu acțiuni care îmbunătățeau viața orașului. Susan împărțea atribuțiile cu bătrînul consilier al socrului ei.

Cea mai mare parte a dimineții, și-o petrecuse studiind proiecte cu privire la operă și conservator, care erau îndeletniciri tradiționale ale Fundației. Dar Susan hotărî să nu mărească donațiile, căci ar fi putut fi utilizate de anumiți

indivizi în interes pur personal. Era interesată, mai degrabă, în finanțarea unor proiecte mici, care nu puteau naște controverse, și, mai ales, în organizații de binefacere, cum era Coaliția Antidrog.

Pe la unsprezece, plecă spre o filială nouă a Fundației „Un refugiu pentru cei fără adăpost”. Clădirea, cu șase etaje, era construită într-o zonă rău famată, în Philadelphia de Nord. Aici, răfuielile, jafurile și răscumpărările erau lucruri obișnuite. Pentru că străzile erau atît de primejdioase, în curtea interioară a clădirii se amenajase un loc de joacă. Acolo se adunau o mulțime de mame, flecărind și privindu-și bucuroase copiii, care puteau sta astfel departe de infernul străzilor. Susan zăbovi o vreme de vorbă cu ele, apoi intră să-l caute pe director. Trebuia să găsească împreună o cale ca să reducă taxele de rezidență.

Se făcuse aproape douăsprezece și jumătate, așa că se grăbi spre mașină. În fiecare lună, înainte de reuniunea Consiliului director al Corporației *Herald,* Margaret obișnuia să-și invite nora la masa de prînz, într-unul din cele mai selecte restaurante ale orașului. Aceste mese erau pentru Susan un timp pierdut, dar refuzul ei risca să transforme politețea rigidă a soacrei într-un dispreț agresiv.

De data asta, aleseseră Le Bac-Fin, iar Susan începuse deja să tînjească după salata ei obișnuită, care ar fi putut reduce caloriile unui desert prea sățios. Reușea să facă cu greu față conversației, mai ales astăzi. Se gîndea la Peter.

Peter, fără să fie cîtuși de puțin emoționat sau afectat de comportarea ei, îi explicase că ultima convorbire fusese o greșeală. Renunțase și lăsase pe a doua zi să verifice numărul la birou. Fusese atît de natural, atît de afectuos în pat în seara aceea, încît o convinsese că totul era o eroare stupidă. Mai mult, restul *week-end*-ului fusese destins și plăcut.

Dimineața trecută adusese din nou o ușoară încordare între ei. După micul dejun, Peter era pe picior de plecare spre stația de metrou din Strada 30. Urma să călătorească la New York, unde rămînea peste noapte. Discutaseră cu o seară înainte despre petrecerea unei prietene de-a fiicei lor. Susan se împotrivise: era vorba de băutură, și mai ales, de prea puțină supraveghere. Fusese întotdeauna părintele care o strunise pe Karen, așa că îl rugă pe Peter să-i interzică el, de data asta.

În timpul mesei, Peter se întoarse brusc spre Karen, spunîndu-i:

— Mama ta nu este de acord să-ți pierzi timpul cu fata asta, Heather, așa ca n-ai ce căuta la petrecerea ei, de sîmbătă noaptea.

Karen privise un moment spre mama sa, apoi se năpustise afară din cameră.

Furioasă că Peter aruncase toată vina asupra ei, Susan ridică vocea:

— A fost și hotărîrea ta!

— La dracu'! explodase el. Am o groază de treburi pe cap. Nu poți să te descurci singură cu un asemenea fleac? Trebuie neapărat să mă amesteci tot timpul?

În tonul lui, ea deslușise mai mult decît nervozitate. Era ceva ce semăna a dezinteres. Îl iubea încă, și o teamă nelămurită o cuprindea la gîndul că ar putea pierde dragostea lui. Peter se ridicase furios de la masă și plecase fără un cuvînt. Nu mai vorbiseră de atunci.

Clădirea *Herald*-ului era o copie a construcțiilor secolului al XIX-lea, cu ferestre înalte și etaje foarte mari. Cu timpul, tradiția ziarului pătrunsese în fiecare cotlon al ei. Informațiile din oraș sau chiar din întreaga țară se scurgeau zilnic înăuntrul ei. Aici erau prelucrate și transformate în articole, care luau zilnic în patru ediții, calea cititorilor, uneori și duminica.

Întîlnirea Consiliului de conducere se ținea în sala de conferințe, aflată la ultimul etaj al clădirii.

De la metroul care-l adusese de la New York, Peter venise direct la *Herald* Susan încerca să-și ascundă îngrijorarea în spatele unui zîmbet. Fu surprinsă cînd el o sărută afectuos.

— Sper că ți-a fost dor de mine, îi murmură.

Ea îl sărută repede, simțindu-i brațul în jurul taliei; imediat el se întoarse să le întîmpine pe mama și cumnata lui.

Susan se destinse, respirînd ușurată că pasa proastă trecuse.

— Ați ajuns cu bine? le întrebă Peter. Așteptați un moment.

După terminarea ședinței, în sală rămaseră numai directorii, toți, membri ai familiei: cele trei femei, Midge și Peter.

Peter îi anunță cu un zîmbet larg:

— Acum, ultimele noutăți! Se ridică în picioare în capul mesei. Dar rămîne între noi! Ieri, toată ziua am discutat între patru ochi cu Oren Lawlor.

Nimeni nu scoase un sunet. Oren Lawlor construise un adevărat imperiu editorial de ziare, reviste și cărți. Era un adevărat mogul al editorilor, la scară internațională. Mai mult, cu doi ani în urmă, el cumpărase celălalt cotidian important al orașului, *Daily Mirror*. Cheltuise mulți bani pentru a-i schimba aspectul și, bineînțeles, pentru a mări tirajul, dar fără prea mult succes. Rămăsese totuși al doilea ziar din oraș. Cu toate că se adresa în special muncitorilor, era mai puțin popular decît *Herald* Se zvonea chiar că se tipărea încă în pierdere. Perioada de criză din ultima vreme lovise în plin și, ce era mai rău, pierdea din ce în ce mai mulți cititori, fără speranța de a-i recîștiga vreodată.

Peter continuă să explice:

— Lawlor nu mi-a propus direct, dar mi-a dat de înțeles că e gata să plătească patru sute de milioane de dolari pentru compania noastră. Șaizeci de milioane ne-ar reveni nouă, asociaților, iar restul ar merge la Fundație.

Margaret, complet nelămurită, ceru o explicație:

— Vrei să spui că intenționezi să-i vinzi *Herald*-ul*?*

— Firește! Peter zîmbea. Timpurile sînt grele, dar cred că aș putea scoate mai mult de la el.

Susan interveni.

— Cred că vrea să termine cu unul din ziare, să concedieze jumătate din oameni și astfel să dețină monopolul în oraș.

— Exact. De asta ne și oferă atîția bani. Cu rețeaua noastră de publicații atît de săracă și, mai ales, cu prietenii pe care îi are la Washington, nu cred că va împiedica cineva tranzacția. Ar vrea să continue cu *Minor.* A făcut deja unele îmbunătățiri și are contracte avantajoase. Probabil, o să păstreze și dintre oamenii noștri, apoi o să lichideze ce-o mai rămîne din *Herald.*

Peter privi la cei adunați în jurul mesei, căutînd aprobarea, dar ea nu veni.

— Susan?! rosti el întrebător, privind-o insistent, parcă pentru a-i smulge o confirmare. Asta i-ar fi influențat poate și pe ceilalți.

La auzul numelui său, Susan tresări. Oricine altcineva, gîndea, sfredelind cu privirea fețele celorlalți, așteptînd răspunsul, oricine altcineva, dar nu ea. În ultimele luni, încercase discret să-l determine să schimbe unele lucruri la *Herald*. Știrile, în special cele locale, trebuiau aprofundate, iar articolele mai concrete. Ar fi trebuit să se adreseze mai mult tinerilor, care încă nu se numărau printre cititorii ziarului. Trebuia îmbunătățit stilul, iar reportajele, scrise mai dinamic și mai captivant. Îl sfătuise să cumpere mașini de tipărit

moderne, color, chiar dacă profitul ar fi scăzut un timp. În ciuda diplomației cu care procedase, el rezistase, ascultînd-o deseori absent, alteori găsind o grămadă de contraargumente.

Pe măsură ce severitatea lui creștea, interesul ei pentru conducerea companiei devenea mai puternic. Se lăsa deseori furat de anumite planuri, ca apoi, brusc, să le lase baltă pentru a începe altele. Dar acest ultim plan era o aberație.

— Susan?! repetă Peter.

Susan își alese cu grijă cuvintele:

— Nu vreau să crezi că aș fi împotrivă, dar nu văd avantajul unei vînzări, mai ales unuia ca Oren Lawlor. Avem un tiraj zilnic de peste o jumătate de milion, ceea ce înseamnă un profit bunicel. Acum aproape o săptămînă, am stat de vorbă cu administratorul lui Lawlor de la *Wall Street Journal* Era de-a dreptul stînjenit. Mai avea foarte puțin în cont, iar încasările mergeau în pierdere. Nu mai vorbesc de *Mirror,* care pierde milioane în fiecare an. Nu-i de mirare că vrea să sufoce un rival ca *Herald.* Asta ar transforma *Mirror*, peste noapte, într-o adevărată *bonanza*[5].

Se aplecă spre Peter și-l înfruntă din nou:

— Cu puțin efort, *Herald* ar putea să scoată din circulație pe *Daily Mirror.*

— Asta nu e treaba noastră, răspunse Peter. În tot acest timp, fața îi rămăsese imobilă. Simțea însă o revoltă mocnită. N-avem decît să luăm un preț bun și să ne retragem.

Între timp, Midge făcuse un calcul sumar:

— În mod normal, *Herald* face de două ori cît ne-a oferit el, aș zice chiar mai mult.

— Dar timpurile nu sînt normale, replică Peter.

— Economia începe totuși să-și revină. Vor fi mai mulți dolari pe piață. Zău, de ce-am vinde? interveni Susan.

Peter se răsti la ea:

— Știi ceva? Am alte planuri! Nu-nțeleg de ce nu vrei și tu! Am termina o dată cu blestemata aia de Fundație!

Pe Susan, nu numai prețul, dar simpla vînzare ar fi afectat-o profund. „Fără frică sau favoruri” stă scris dintotdeauna pe fiecare pagină a *Herald*-ului. Dar nu asta vrea Oren Lawlor. Nu-i pasă de orașul nostru sau de

cetățenii lui. A fost de două ori în viață la Philadelphia. E disperat să-și salveze investiția în *Mirror.* Dacă îi vindem, îi dăm pe mînă o mină de aur.

Vocea lui Peter deveni tăioasă, iar mușchii feței se încordară, gata să plesnească:

— Pe noi nu ne privește.

Efortul aproape o doborise, așa că șopti ca pentru sine:

— În testament, John Boelter ne lasă ziarul nouă, tuturor. Avea încredere că-l vom administra așa cum el însuși ar fi făcut-o. Lui îi sîntem obligați, în primul rînd, apoi locuitorilor acestui oraș.

Peter devenise stacojiu, dar rezista încă pe locul său. Ura din toată ființa lui aceste mascarade periodice, în care trebuia să asculte părerea acestei fuste cu creier. La dracu, în fond, ziarul era treaba lui și mai bine își rupea gîtul decît să lase aceste creaturi bîntuite de hormoni să i se împotrivească. Se simțea îngrozitor de umilit că, în fiecare lună, acești nerozi trebuiau să voteze problemele lui. Mai mult, soția lui, în loc să aibă bunul simț să se retragă discret, îi disputa cea mai importantă problemă de pînă acum.

Încleștîndu-și mîinile pe marginea mesei, Peter se pregăti să o atace din nou, dar vocea mamei sale sparse tăcerea.

— John ar fi respins din start o asemenea propunere. Nici unul dintre noi nu moare de foame. În ciuda situației economice, *Herald*-ul face destule. Capul i se ridicase mîndru. Ce-ar însemna orașul nostru fără *Herald* și, mai ales, ce-am mai însemna noi? Peter, noi sîntem „Boelterii" nu pentru că avem bani, ci pentru că deținem *Herald*-ul. Nu văd nici un motiv atît de urgent ca să te lansezi în niște negocieri pripite, care ne-ar face mai tîrziu să regretăm.

Peter se așeză încet pe scaun. Aluziile mamei îl încurajaseră, amăgindu-se cu gîndul că-l va sprijini. Acum, după ce el demarase negocierile cu Oren Lawlor, ea se răzgîndise, ca și cînd ar fi fost vorba de un joc sau de puștiul pe care îl manipula în copilărie, dîndu-i atenție, pentru ca apoi să-l pedepsească refuzînd să-i vorbească, dîndu-i o lecție pe care numai ea o înțelegea.

Peter se străduia să ghicească ce anume o făcuse să se răzgîndească.

— Noi sîntem Boelterii, declarase ea cu mîndrie.

Revăzu cu ochii minții aparițiile ei de la conservator, baluri de binefacere sau din sufrageria clubului, clătinînd gînditoare capul, ca regina Angliei care se pregătește să deschidă o nouă sesiune parlamentară la Londra.

Herald-ul îi conferea prestigiu și putere. Și, mai ales, control asupra lui. Cei cîțiva dolari în plus erau o palidă recompensă.

Urmă Amelia, care avea nevoie de timp să cîntărească propunerea. Peter avea impresia că ar fi vrut să fie de partea Susanei, dar nu vedea nici un motiv să-l supere în felul ăsta.

Midge nu spusese nimic, dar Peter observase îngrijorarea din ochii lui. Lucra la *Herald,* ceea ce-i dădea un scop în viață. Ce-ar fi făcut toată săptămîna fără *Herald?*

Planul lui Peter fusese respins, o știau cu toții. „Să vă ia dracu!" izbucni în sinea lui. Se săturase de sîcîiala ziarului și de obligația de a le da socoteală. Simțea că ceilalți fuseseră nehotărîți pînă cînd vorbise Susan... că i-ar fi putut învinge dacă n-ar fi fost ea. El îi oferise o șansă de împăcare, pe care ea o refuzase. Cum de nu-și dădea seama că ea nu i se va alătura? Totdeauna, soția lui aborda în public o atitudine grijulie și interesată, tocmai pentru a-și ascunde dezinteresul pentru ziar și, mai ales, că el nu i se putea împotrivi în prezența celorlalți. În schimb, era o adevărată viperă la pîndă, așteptînd ocazia să-l lovească, în loc să-l sprijine cînd avusese atîta nevoie.

Deodată realiză adevăratul motiv. Dacă vindeau ziarul, ea ar fi pierdut avantajul, oferit de Fundație, asupra lui. Femeia asta avea mîinile încleștate pe gîtul lui și nu i-ar fi dat drumul în ruptul capului.

— Bun! rosti el cu tot calmul de care era în stare, văd că dorința tuturor este să nu mă implic deocamdată. Am să țin legătura cu Lawlor și am să vă comunic dacă apare ceva.

Întîlnirea se sfîrșise într-o atmosferă glacială, fără obișnuitele flecăreli în drum spre ieșire. Susan n-ar fi vrut să plece înainte să împace lucrurile între ea și Peter.

— Trebuie să fii obosit de drum, șopti ea. Ai putea veni mai devreme acasă, să te odihnești. O rog pe Jenny să pregătească ceva deosebit.

Jenny era bucătăreasa.

— Am de lucru, rosti el tăios.

Dan aranjase întîlnirea de la *Herald* pentru ora patru.

Mergînd împreună cu Cal de-a lungul coridorului, dădură nas în nas cu Peter si ceilalți Boelteri, strînși în fața sălii de ședințe. Tăceau cu toții, părînd foarte încordați.

— Dan! exclamă Amelia, recunoscîndu-l. Ce bine-mi pare că te văd.

— Bună, adăugă imediat Susan. Sper că te poți descurca într-o atmosferă încărcată.

Dan simți, sub aparenta tensiune, o glumă bine venită pentru destinderea spiritelor.

— Mă descurc, răspunde Dan. Sînt gata să iau totul asupra mea.

— Sînt convinsă că ai s-o faci, glumi, la rîndul ei, Amelia.

Dan îl prezentă pe Cal, observînd modul diplomatic în care Boelterii își ascundeau stupefacția, văzînd că are un coleg de culoare. La fel de diplomatic aduseră și ei vorba despre articolele pe tema mituirii, care umpluseră tot *week-end*-ul paginile ziarului. Faptul că Feeney, cel care îl acuzase de mituire, era angajatul ziarului, apăruse într-un singur articol, care se continua pe contrapagină. Dan auzise că numai zece la sută dintre cititori se oboseau să citească continuarea unui articol pe contrapagină.

Peter li se adresă celorlalți.

— Eu am să le arăt oaspeților noștri cîte ceva prin clădire. Vor să stea de vorbă cu colegii lui Feeney.

Înainte de a se îndepărta, Midge și cele două femei tinere, le urară succes.

Deși Margaret dăduse din cap în semn de rămas-bun, o făcuse cu un vădit dispreț, ca și cînd recenta acuzație îl făcuse să scadă în ochii întregii lumi.

Pentru majoritatea cunoscuților, Dan rămăsese același tip activ, impulsiv și amuzant. Toate astea erau acum o haină de împrumut, care încerca să-i înăbușe emoțiile, servindu-i lui Dan ca adăpost. Era sigur că oamenii îl priveau cu îngăduință. Cel puțin Margaret nici nu se străduia s-o ascundă.

Cufundat în gînduri, Peter își conduse oaspeții printr-un labirint de scărițe, oprindu-se la redacția Știri. Satisfacția de a conduce ziarul îl costase mult. Problemele erau grave, iar el fusese prins de ele ca într-o capcană. Pe de o parte, era atitudinea soției și a celorlalți, care se încăpățînau să i se-mpotrivească, pe de altă parte, această tranzacție destul de tentantă.

Peter îi însoți într-un hol mare, care ocupa aproape întreg etajul, compartimentat în diverse birouri. Aici trăia o lume agitată, de la redactorii de articole, pînă la reporterii de actualități, grăbiți, legați cu toții printr-o mulțime de computere. Intrară într-una din camere, aflată la capătul redacției Știri. Peter îi prezentă pe cei doi oaspeți coordonatorului de ediție, Leo Kucaba.

Era un tip de vîrstă mijlocie, desprins parcă dintr-o redacție a anilor '30. Destul de corpolent, cu o figură jovială, privea îngrijorat, răsucind o țigară

între degete. În fața lui, masa era înțesată de hîrtii, iar anunțul de pe birou, *FUMĂTORI*, nu lăsa loc de obiecții. Își scosese cravata, iar mînecile cămășii îi erau suflecate.

Kucaba primise slujba la *Herald* imediat după absolvirea școlii. Și tatăl său lucrase aici, ca ziarist. La început, John Boelter, îi intuise istețimea nativă și îl angajase copist. După aproape patruzeci de ani, ajunsese în fruntea redacției Știri, pe care o conducea de multă vreme.

— Cum merge apărarea? întrebă Kucaba. Figura lui părea în permanență în căutare de senzațional.

— Încercăm să aflăm cît mai multe despre Feeney. Chiar, în ce relații erați?

Kucaba clătină din cap:

— Treaba mea e să adun știrile. Tipografia le imprimă. Apoi, vin șoferii să le împrăștie. El era șofer. Cred că l-am întîlnit o singură dată.

— Cînd asta?

— Imediat după identificarea lui Montano. I-am dat o primă de o sută de dolari și l-am fotografiat pentru pagina întîi.

— Probabil pentru „bun cetățean", îngînă Dan un comentariu.

— Cam așa suna la vremea aia.

— Și... acum cum sună?

— O să vă spun după proces.

Peter îi șopti ceva. Directorul ridică din umeri și, după ce stinse țigara, îi conduse prin întreaga redacție.

Trecură în revistă o mulțime de secții: Cărți, Artă, Știință și Editoriale, unde ziarele așteptau stivuite pînă aproape de tavan. Suplimentul de duminică și cel sportiv erau la alt etaj, alături de Administrativ.

— Pe Scott Feller cred că-l cunoști, zise Kucaba, în timp ce treceau pe lîngă un tînăr ce ținăcănea tastatura unui computer. Insistă ca Scott să le explice ce lucra și, profitînd de ocazie, îl trase pe Peter într-un colț, pentru a putea discuta neauziți.

Feller își scoase ochelarii și privi atent la monitor. Pe el se putea citi un articol vechi, demult apărut în *Herald*. Tot ce se publicase în ultimii zece ani era acolo. Pentru materiale mai vechi, apelau la „morgă", o arhivă unde puteai găsi ce pofteai.

Dan îl întrerupse brusc:

— Ceva nou despre Feeney?

Feller negă:

— Nu lasă pe nimeni să-l vadă. Iar de la DA, nu răsuflă nimic.

— Tu ce crezi? insistă Peter.

— Ce-am crezut întodeauna: că a mințit în legătură cu Montano. Un moment, chiar am crezut că o să termine cu el. Oricum, bine jucat!

— Bine ar fi ca Huyton să gîndească așa.

— Am bănuit mereu că Feeney este asasinul. Dar Fred Moore, managerul, împiedică orice fel de investigație. Păcat! Ar fi fost o poveste pe cinste. Dar cred că și el are mîinile legate.

Feller spuse cu regret:

— Unde sînt sursele de altă dată!? Se opri o clipă, apoi continuă:

— Dar nu e cinstit din partea lor. Banii sînt puțini, iar eu sînt îngropat pînă peste cap în subiecte depășite.

— Spune-mi, Boelter are des treabă cu editarea ziarului? întrebă Dan.

— Nu-l prea vezi, dar oamenii se poartă cu el ca cu un ou. S-o fi pricepînd la afaceri – nu-i treaba mea să judec —, dar greșește cînd crede că are instinctul ascuțit al tatălui său. Poate nu l-am observat eu! Dar Kucaba nu e prost. Cînd Boelter îi dictează ce să scrie, îl pupă-n fund imediat și nu-l contrazice.

— Crezi că aș putea să stau de vorbă cu Moore? întrebă Dan.

Feller se ridică:

— Vino!

Fred Moore stătea în picioare în fața biroului său masiv, discutînd cu cineva un articol.

Dan întrebă în șoaptă:

— Cum e tipul?

Apoi se strecură de-a lungul culoarului.

— Deștept, vorbăreț și din cale-afară de zelos, veni, tot în șoaptă, răspunsul reporterului. Cu femeile însă e foarte impulsiv. Două neveste au divorțat pînă acum. Dar e bun ziarist. Pot să spun, chiar extraordinar. A primit un *Pulitzer,* anul trecut, pentru serialul despre o mamă vitregă. E singurul cîștig de cînd a murit John Boelter. Dar cînd era cît p-aci să plece în altă parte, Boelter l-a numit manager, sub Kucaba.

Feller îi prezentă pe cei doi, îndată ce Moore rămase singur. Flecăriră puțin despre problemele lui Dan. Și el simți de la început o simpatie surprinzătoare pentru omul acela plin de o vitalitate debordantă. Moore se

liniștea foarte rar, dar, la fel ca Dan, atunci cînd o făcea, stătea de vorbă pendelete. Era de părere că această profesie respectabilă era la fel de importantă ca ziaristica.

Profitînd de ocazie, întrebară de ce fuseseră tratați atît de dur în cazul lui Cassy Cowell. Răspunsul lui Moore veni prompt:

— Dacă v-aș întreba de ce ați procedat așa la tribunal...

— Ei, și...

— O.K., acceptă Moore rîzînd.

— Ordine? întrebă Cal, observîndu-i interesul pentru discuția dintre Peter și Kucaba. Explozia vînzărilor i-o datorați lui Feeney?

Moore se gîndi o clipă, apoi răspunse:

— Să zicem că unii dintre noi au considerat de datoria lor, atunci cînd crima a zguduit orașul, să-i lase pe cei de la DA să-și tragă sufletul un timp. Mai bine îi lași, să-și facă treaba, fără să-i deranjezi cu criticile.

Răspunsul îl descumpănise pe Dan:

— Deci crezi că eu sînt bătăușul!

— Lazar, vorbim despre violator, iar lumea e înspăimîntată de moarte. Chiar dacă nu există dovezi, tot e un motiv de îngrijorare: posibilitatea să fie cu adevărat un asasin.

— Cu alte cuvinte, l-am mituit pe Feeney ca să-l scap pe Montano!

— Chiar ai făcut-o?

Dan îl privi stupefiat:

— Bineînțeles că nu!

Moore rîse din nou.

— Știi, cînd vrei să capeți un subiect e ca atunci cînd vrei să te așezi. Nu strică niciodată să întrebi. Habar n-ai cîți au făcut-o!

Văzîndu-l pe Peter terminînd discuția, Feller îi conduse pe cei doi spre el.

Coborîră împreună un etaj, unde Peter îi trecu prin secția Anunțuri. – Mică publicitate, explicîndu-le cît de utilă este pentru cititorii care vor să cumpere sau să vîndă ceva. Urmă imprimeria offset. Din loc în loc, se împiedicau de uriașe bobine de hîrtie, care alimentau rotativele. De aici, ziarele erau tăiate, pliate și împachetate. Apoi se încărcau în camioane, care le distribuiau în oraș. *Herald* apărea dimineața, așa că tipărirea lui începea după miezul nopții, pentru a putea prinde știrile de ultimă oră. În acel moment, se pregătea suplimentul de duminică, care nu conținea astfel de știri.

— Am putea face toate astea cu jumătate din oameni, se încruntă Peter, arătînd spre lucrători. Și am putea s-o facem color. Dar vechii coioți ne țin încă în gheare.

Un grup de șoferi, care lucraseră cu Feeney, veniseră deja să stea de vorbă cu Dan. Se adunaseră pe rampa de încărcare și, așteptînd, discutau cu un individ solid, cu brațe puternice și mînecile suflecate. Peter îl prezentă pe Bill Nelson, cel care dirija distribuirea presei. Pe fața lui se putea citi cît muncise ca să ajungă aici și, mai ales, că ar fi fost capabil de orice ca să rămînă unde era.

Adresîndu-se lui Nelson, Dan spuse:

— La întoarcerea din cursă, în acea noapte, Feeney a pomenit ceva despre tipul pe care-l văzuse fugind?

Nelson scutură din cap:

— Eu am aflat din ziar, cîteva zile mai tîrziu.

— Si l-ai crezut?

Răspunsul lui Nelson păru sincer:

— I-am spus domnului Kucaba că e o greșeală să facă un erou din tipul ăsta. Niciodată nu puteai fi sigur că Feeney spune adevărul. Era genul de om care se scuza tot timpul. În plus, atîta publicitate i s-ar putea urca la cap.

— Deja se vede? vru să știe Cal.

— Dacă se vede!? De atunci, se tot învîrtește pe-aici, cerînd să fie avansat. În plus, a început să întîrzie. Sînt sigur că nu-l mai putem ține aici. Trebuie să-i găsesc un înlocuitor.

Peter pufni, vădit enervat.

— Bill a vrut să-l concedieze. Nu înțelege, că pur și simplu, nu putem – din cauza opiniei publice —, mai ales în timpul procesului.

— Dar de ce n-o faceți acum?

— Eu sînt gata, spuse Nelson, hotărît să fie sincer cu Peter pînă la capăt. De altfel, am să vorbesc cu sindicatul. Tipul ne face probleme.

Pînă acum, părea că nici unul dintre cei de față nu fusese prea apropiat de Feeney. Mai mult, ceea ce știau despre el nu prea le plăcea.

Unul interveni:

— Uneori era și violent. Puțin să-l fi călcat pe coadă, că sărea imediat la bătaie. Aici sîntem ca o familie și nu e loc pentru unul ca el.

— Cred că ne datorează bani tuturor, adăugă altul. N-am văzut un penny înapoi.

La un moment dat, careva își aminti:

— Nevastă-sa era prietenă cu soția lui Ed Malloy. Poate mai este.

— N-am știut că e însurat, recunoscu, surprins, Cal.

— Nici nu e. Dar sînt de mult împreună, așa că o consideră nevastă. Eu, unul, zic că, după un timp, e tot aia.

Cal notă adresa și telefonul lui Ed Malloy. Apoi, îl urmă pe Peter în birou. Acesta era încîntat de mersul audierilor. Se gîndea că mai degrabă ar coopera cu Lazar, publicîndu-i, în *Herald,* argumentele din procesul Montano, decît să riște un proces de calomnie. Putea să-i aducă multe neplăceri și, mai ales, exista riscul ca un juriu încăpățînat să-i ceară daune de milioane. Nu poți fi sigur în ce lumină te pune un individ ca ăsta.

Lucrătorii din schimbul de zi începuseră să plece, lăsînd loc celor de noapte; cele două șuvoaie umane curgeau unul pe lîngă celălalt prin ușile de la intrare.

— Fascinant loc, observă Dan cu voce tare.

— Un loc ca oricare altul, replică Peter. După un timp, tot ajungi să dorești altceva.

— Ca de exemplu?

— Nu știu. De asta sînt încă aici.

Peter îi aminti secretarei să preia toate apelurile și trînti ușa biroului în urma lui. Putea, în sfîrșit, să dea frîu liber enervării care îl stăpînea de la terminarea întîlnirii Consiliului de directori, și care acum îi cotropea mintea ca o hoardă de barbari. Turnîndu-și ceva de băut, începu să mediteze la înfrîngerea suferită.

Din prima clipă a discuției cu Lawlor, fusese hotărît să vîndă *Herald* și s-o lase baltă. Nu era omul care să se răzgîndească; el își schimba doar tactica. Trebuia să găsească ceva ca să-și subordoneze familia. De un lucru era însă sigur: nu va mai tolera nici un moment trădarea Susanei.

Crezuse că, o dată cu moartea tatălui său, va fi cu desăvîrșire liber. Liber să stăpînească *Herald*-ul și să facă ce-i place. Dar nu era chiar așa.

După căsătorie și moartea lui Richard, devenind primul succesor, încercase în zadar să pătrundă sensul relației dintre soția sa și tatăl lui. Legătura lor – sau ce-o fi fost – se dovedise prea puternică. Tatăl său îl domina încă, de dincolo de moarte, prin surogatul său, Susan.

Cînd tatăl lui se încăpățînase să clădească o dinastie, îi lăsase lui Susan o parte din companie. Îi trecuse ei întregul control al Fundației – și aproape al

companiei – și, mai ales, dreptul ca votul ei să cîntărească cincizeci de procente.

Astăzi, împotrivirea ei îl împiedicase să-și convingă familia. Îl prinsese în plasă, înfășurîndu-se în memoria tatălui său, ca și cînd ea ar fi fost, de fapt, copilul lui John Boelter.

Fără îndoială, în multe privințe era o soție excelentă, care dăduse căsătoriei lor mult credit în ochii orașului, deși zestrea adusă nu era pe măsura numelui. Era mîndru de frumusețea, de farmecul și spiritul ei. Dar obiceiul de a i se opune mereu îl enerva îngrozitor. Pînă acum, își ascunsese cu abilitate curiozitatea și încăpățînarea, dar, odată scoase la iveală, reușiseră să-l forțeze să accepte niște situații care nu-l mai interesau. Tocmai cînd venise momentul să-i dovedească devotamentul, renunțînd la atașamentul ei stupid pentru *Herald,* acum, cînd contase cu adevărat pe ea, îl trădase.

Realiză că, pînă și îmbrățișarea lor îi devenise respingătoare. Peter era un amant pasionat, dar cu ea totul devenise previzibil. Atracția și dorința de a o descoperi apuseseră demult. De la o vreme, cînd făceau dragoste, el trebuia să bea. În sinea lui, nu mai conta cu cine o făcea. Era un adevăr trist, dar nu-i mai găsea nimic nou. Se forțase chiar, în ultimele luni, să fie cu *ea,* să vină acasă la *ea,* deși ar fi vrut lucruri noi în viața lui.

Susan era obsedată în a-i face declarații, spunîndu-i în permanență că-l iubește.

„Acum o să vedem cît de mult”, gîndi Peter satisfăcut.

Peter ajunse la reședința lor din Dellwyne mai tîrziu ca de obicei. Îl întîmpină George, valetul casei. Băuse, iar mersul îi era rigid și rău prevestitor.

O găsi pe Susan instalată în micul ei birou, semnînd o serie de cecuri pentru cheltuielile casei. Îi zîmbi, dar surîsul ei împietri expresia de pe figura lui Peter. Vocea lui șuieră plină de brutalitate:

— E ultima oară cînd îți îngădui să mă umilești în fața familiei! în fața oricui! M-am săturat să fiu servitorul tău. Plec! Spunînd asta, se năpusti în dormitor și începu să-și arunce cămășile pe birou. O clipă mai tîrziu, apăru George, ducînd micul geamantan cu care abia se întorsese de la New York. Golindu-l de lenjeria murdară, începu să așeze rufărie proaspătă pentru aproape o săptămînă. Peter intenționa să trimită mai tîrziu după restul.

— Peter, te rog, îl imploră Susan. Sînt sigură că George nu ține neapărat să ne audă. Vino în biroul meu, să discutăm liniștiți.

Ar fi putut să-l convingă să renunțe doar în dimineața următoare, cînd s-ar fi trezit. Acum, totul era zadarnic. El o ignoră.

— Peter, nu pleca! Orice-ar fi, orice s-ar fi întîmplat, sînt sigură că putem trece peste totul.

— N-ai să mă mai umilești niciodată!

Nu era orgoliu rănit, nici o poză menită s-o facă să renunțe. Voia cu adevărat s-o părăsească.

Susan izbucni în lacrimi.

— Te iubesc!

— Se pare că nu destul ca să mă sprijini, în după-masa asta.

— Dar nu are nici o legătură cu viața noastră. Speram să mă-nțelegi. Eu... n-am avut de ales.

— Eu *am de ales.* Te părăsesc.

În timpul acesta, Peter trecu repede în revistă lucrurile din geamantan, își aruncă deasupra cartea de pe noptieră și se năpusti afară din cameră. Trebuia să treacă și pe la birou, în drum spre hotel, ca să-și programeze convorbirile telefonice. Ajuns în holul de la intrare, își alese din cuier o canadiană, iar pentru week-end, un vindiac.

Părăsită, în culmea disperării, Susan coborî scările, așezîndu-se în fața lui în momentul în care voia să iasă.

— Te iubesc, Peter, și sînt sigură că și tu mă iubești. Te rog, nu mă părăsi în felul ăsta.

— Dă-te la o parte! răcni el.

Brațul lui o îndepărtă violent, izbind-o de perete. Era în stare să-i zdrobească fața dacă i s-ar fi împotrivit. Apoi părăsi casa. George îl urmă, așezînd valiza în portbagajul mașinii.

Susan rămase suspinînd și tremurînd. Era total surprinsă de plecarea lui. E adevărat, căsnicia lor scîrțîia de la o vreme, dar nu ar fi crezut în ruptul capului că s-ar fi putut să o părăsească.

Într-un tîrziu, găsi răspunsul. Asta era! Fusese beat. Atît de beat, că era cît pe-aci s-o lovească. Într-o zi sau două, după ce-i va trece starea asta, se va întoarce. Dorea cu îndîrjire s-o creadă. Îl iubea. Ea și Karen erau doar familia lui.

La intrarea lui George, Susan era tot acolo, iar el încercă să o așeze pe un scaun. Dar asta nu părea să-i facă bine. Poate un ceai, gîndi el, grăbindu-se spre bucătărie.

Mintea ei se dezmetici brusc. Karen! Va trebui să-i spună. Copilul își adora tatăl. Dar el se putea răzgîndi pînă dimineața, cînd își va veni în fire. De ce să-și facă griji degeaba!?

Hotărî deci să aștepte. Dacă nu s-ar fi întors pînă în seara următoare, avea destul timp să o anunțe pe Karen că tatăl ei le părăsise.

Ajuns la Rittenhouse, Peter rugă valetul să-i ducă bagajele și să-i aranjeze lenjeria. Își dăduse seama că nu pusese nimic în gură de la micul dejun. Planurile pentru restul serii erau făcute, dar îi era foame și, mai ales, simțea o greață puternică din cauza alcoolului.

Intră în restaurantul elegant și select, de la ferestrele căruia se putea admira piața Rittenhouse.

— O convorbire pentru dumneavoastră, domnule Boelter, îl anunță recepționerul. Tocmai voia să refuze, crezînd că era o nouă rugăminte a Susanei, cînd omul adăugă: Spune ca îl cheamă Donaldson și că e foarte urgent.

Chet Donaldson, vicepreședintele executiv al *Herald*-ului, era însărcinat cu problemele economice ale ziarului. Era vorba de un telefon venit prin automatul din biroul lui Peter. Răspunse de la recepție.

— Fug ca șobolanii, cu toții, îl încunoștință Donaldson. Un supraveghetor a spus ceva unui muncitor de la rotativă, iar ei, fără excepție, au părăsit pur și simplu clădirea. La fel și mașiniștii.

— Vin imediat, îi spuse Peter.

Cînd coborî din taxi, îl întîmpinară o mulțime de muncitori agitați. În fruntea lor era Vinnie Briggs.

— Ți-am întrerupt cina, Boelter? întrebă Briggs, rînjind larg. Nu vrei jumătate din sandvișul meu cu ouă?

Spunînd asta, Briggs îi întinse un obiect învelit în hîrtie.

— Am știut eu că mănînci rahat, Briggs.

Nervos, Peter țîșni pe lîngă el și intră în clădire. Ajuns în sala de consiliu, găsi aici pe majoritatea șefilor de la *Herald.* Trecură în revistă faptele. Primii ieșiseră reporterii și mașiniștii, restul nefiind hotărîți. Dar, nu peste

mult timp, li se alăturaseră. Era, cu siguranță, un gest menit să pregătească terenul sindicatului pentru următoarele negocieri.

Avocatul era de părere că începerea grevei, atîta timp cît erau valabile vechile contracte, făcea posibilă angajarea legală a altor muncitori în locul celor de afară. Bineînțeles, cu un salariu mai mic.

Mintea lui Peter se limpezise. Nu se simțise de mult atît de activ și decis; era hotărît ca lupta asta să-i vindece rănile.

Prevăzuse o asemenea mișcare și pregătise cîțiva oameni care să supravegheze mașinile.

— A sosit momentul adevărului, rosti Peter. Briggs și ai lui îl provocaseră, așa că îi va trimite la podea. Dacă rezistăm acum, obținem totul. Sînt gata să declar că este o grevă perfect legală. În noaptea asta, ne descurcăm, iar de mîine începem angajările.

În momentul acela, un om care făcea de pază la mașini sună. După cum bănuiseră, amenințați cu pierderea tuturor avantajelor, muncitorii de la rotative și mașiniștii își reluaseră lucrul.

Peter se apropie satisfăcut de fereastră. Jos, Vinnie Briggs stătea singur pe trotuarul de peste drum, uitîndu-se spre Peter. Rîdea.

6

Un taxi îi conducea pe Dan și Cal spre acea parte a cartierului Frankford în care locuiau familiile modeste ale muncitorilor albi. La tot pasul, întîlneai blocuri cu apartamente modeste. Ed și Fran Malloy locuiau într-unui din ele. Ed tocmai plecase la slujbă, dar Fran era încă acasă.

În timp ce șoferul aștepta, ea îi invită într-o sufragerie strîmtă și începu să le povestească destre Evie Jeeter, iubita lui Tim Feeney. Femeile se împrieteniseră cu ocazia unei petreceri la un șofer ce se pensiona. Într-adevăr, Tim o numea pe Evie soția lui, confirmase Fran, pentru că trăiau de mult împreună, iar el dorea să se căsătorească.

— Tim flecărea vrute și nevrute, dar Evie nu e proastă, zise Fran.

— Deci, nu sînt căsătoriți.

— Lui Evie nu-i place băutura, nu mai vorbesc de altele, adăugă Fran. Așa că l-a refuzat.

— Te referi la droguri?

Ea confirmă din cap.

— De obicei, Evie reușea să-l stăpînească, dar, cînd și-a văzut numele în ziar, a început să bea și s-a apucat din nou de droguri. Nu m-am mirat că l-au arestat a doua zi.

— Mai sînt împreună?

— Evie nu e femeia care acceptă una ca asta. A plecat din oraș fără să-și ia rămas bun. A vorbit totuși la poliție în favoarea lui, știi, ca să-l ajute să iasă. Dar a fost ultimul lucru care l-a făcut pentru el.

Cal încercă să afle unde ar putea fi. Dar fata nu știa decît că plecase ca să nu apară martoră la proces.

— Nu era soția lui, așa că ar fi trebuit să le spună despre droguri.

— Dacă te caută, o rugă Dan, spune-i că am vrea să stăm de vorbă.

Șoferul se întoarse, parcurgînd Frankford Avenue, trecînd pe sub calea ferată aeriană, de-a lungul unui tunel ce șerpuia printre clădirile uriașe.

Cal privea bănuitor contorul mașinii. Aveau cea mai mare aglomerare de taxiuri din întreg statul, iar corectitudinea contoarelor era deseori discutabilă.

— Evie Jetter urma să fie martorul ocular care să sprijine acuzația de mită, constată Dan. Am văzut o femeie privind de la fereastra casei lui Feeney.

Cal îngheță.

— Nu mi-ai spus că ai fost acasă la Feeney.

— Uitasem. A fost cu o zi înainte de-a depune mărturie.

— Doamne, dar știi mai bine ca oricine ce înseamnă să vorbești cu un martor fără să fie cineva de față.

— N-a durat nici zece secunde. Dormisem la Mara...

— în apartamentul de peste drum de Muzeul de Artă, nu?

Dan confirmă.

— Chemam un taxi să plec spre birou, cînd l-am zărit pe Feeney, care dădea colțul pe Strada 16. Știi locurile, droguri, jafuri, răfuieli. Nu vorbea cu noi, ții minte? Am crezut că, luat prin surprindere, o să scoată mai mult decît știam din interviul din *Herald.* Am sărit din mașină, alergînd. L-am oprit chiar înainte de a intra în casă.

— Măcar a spus ceva?

— Da. Să mă duc naibii. Nu prea avea chef de vorbă. M-am întors la taxi și am plecat mai departe. Un minut mai tîrziu, uitasem complet incidentul.

— Dar nu-ți dai seama?! Era chiar ziua în care au fost depuși banii, cei cinci mii de dolari. Trebuie s-o găsim neapărat pe această Evie Jeeter.

Dan privea la clădirile ce se perindau, lăsate în urmă de mersul molcom al mașinii.

— Auzi? întrebă Cal într-un tîrziu. Neprimind răspuns, continuă: Poate am înnebunit eu, dar asta mi se pare al dracului de important. Stai pe un butoi cu pulbere.

— Oricum... se auzi vocea lui Dan.

— Isuse! Huyton nu glumește. Poți să sfîrșești în închisoare.

— Ai grijă să nu se întîmple asta. Doar ești avocatul meu.

O vreme, merseră în tăcere. Într-un tîrziu, Cal reluă:

— Știi ce-ți trebuie? O companie care să-ți relaxeze mintea. Ai face bine să ieși cu cineva.

— Fii serios, Cal. Sînt acuzat de mituirea unui martor și tu mă trimiți la întîlnire.

— Adevărat, nu asta e soluția, dar trebuie să ieși din amorțeala asta. Durează de cînd te-a părăsit Mara și trebuie să uiți povestea cu acuzația.

— Soția ta are pe cineva în vedere! Te-am mirosit de la o poștă.

Cal nu era însă supărat că fusese atît de transparent.

— E cineva de care ți-am mai vorbit anul trecut, înainte de-a o cunoaște pe Mara. Lucrează în birou cu nevastă-mea. E grozavă. Tot evreică, așa că aveți destule în comun. Și tocmai a rupt-o cu iubitul ei.

— Alt iubit? Sau tot ăla cu care se certase acum un an!?

— Zău, ar fi un moment potrivit pentru amîndoi.

— Poate ar fi un prilej nepotrivit pentru *mine,* Cal.

— Dacă-ți spun! Ai nevoie de cineva. E o tipă pe cinste! plusă Cal entuziasmat. Știi ceva, sînt dispus să fac treaba pentru amîndoi în chestia cu Huyton, chiar mai mult decît de obicei, numai promite-mi că-i dai întîlnire imediat ce ajungem la birou!

Dan bombăni nemulțumit.

— O singură întîlnire, promise Cal, și, dacă nu-ți place, gata!

Cunoscînd încăpățînarea lui Cal de a-l vedea recăsătorit și ducînd, ceea ce numea el, „o viață normală", Dan acceptă resemnat.

— Dar dacă nu-mi place, s-a terminat. Mă lași în pace!

— Sigur. Dar îți spun eu, o să ți se aprindă călcîiele după ea.

A doua zi după plecarea lui Peter, Susan contramandă toate întîlnirile și, închisă în casă, aștepta, implorînd telefonul să sune. Era speranța împăcării, începutul întoarcerii lui.

Firește, servitorii erau cu toții la curent, iar atenția lor prevenitoare îi adîncea disperarea, văzîndu-se demnă de milă. Încercă să-și găsească ocupații care s-o obosească, dar nimic nu reuși să-i abată gîndul de la telefon.

Susan nu suporta să cineze singură cu Karen în sufrageria prea mare, așa că mîncară în camera de zi. Peter obișnuia să lipsească de la cină deseori, din cauza întîlnirilor de afaceri, așa că fata nu interpretă absența lui. Susan se agăță cu disperare, de orice subiect din care putea înfiripa o conversație.

În aceeași seară, la nouă și jumătate, Susan își zise că nu-i mai putea ascunde plecarea lui Peter, așa că urcă în camera fiicei sale. O găsi la birou, făcîndu-și lecțiile. Boxele răspîndeau muzică rock în toată camera. Nu înțelesese niciodată cum se putea concentra, dar atît timp cît școala mergea bine, îi făcea această mică concesie.

— Am venit să stăm de vorbă, începu Susan.

— O.K.

Abia o auzea din cauza muzicii. Se așeză pe marginea patului. De seara trecută, se frămîntase încontinuu, dar nici acum nu știa cum să înceapă.

— Karen, știi că tata trebuia să se întoarcă ieri de la New York.

Fata încuviință din cap.

— Ei bine, s-a întors!

Fața lui Karen deveni strălucitoare. Sări în picioare, gata să dea fuga în întîmpinarea lui.

— Nu. Nu-i aici, rosti Susan cu greutate. Se ridică, apropiindu-se de ea. N-o să revină acasă, cel puțin pentru un timp. Știi... mi-a spus că nu e fericit aici. De fapt, cu mine. Așa că a plecat.

Disperarea punea încet stăpînire pe fața fetei.

— Tu l-ai gonit?

— Nu, n-a fost așa. Eu i-am cerut să rămînă.

— Atunci de ce-a plecat? Susan suspină descurajată.

— A hotărît că e mai fericit fără mine.

Karen plîngea; acum înțelesese totul. Susan o îmbrățișă, lipind-o de trupul ei. Plîngea și ea.

— A plecat! țipă Karen. M-a părăsit.

— Dar te iubește. Știi că te iubește. Curînd o să vrea să te vadă. Te iubește.

Dar asta era numai ce voia să creadă Susan, refuzînd să-și asculte presimțirile, care spuneau că ea era cea pe care el nu o mai iubea.

Susan rămase pe marginea patului fetei, pînă cînd aceasta, într-un tîrziu, adormi. Deși dormi puțin în noaptea respectivă, la micul dejun Susan o întîmpină pe Karen ca de obicei. Încercă să discute ca-n fiecare dimineață, s-o facă să înțeleagă că viața ei trebuie să-și urmeze cursul. Ar fi vrut ca fata să-și deschidă sufletul, dar Karen era prea tristă.

O conduse pîna la șosea și aștept să vadă autobuzul plecînd. Apoi se întoarse în casă, implorînd din nou telefonul să sune. Avea gîndurile răvășite. Recunoștea că trecuseră printr-o perioadă grea, mai ales în ultimele luni, cînd el începuse să bea mult. Era, se scuza el, din cauza tensiunii de la *Herald,* Dar niciodată nu refuzase să-i vorbească. Mai chinuitor însă decît faptul în sine era nesiguranța a ceea ce însemna el, a substratului. Măcar de-ar fi putut vorbi cu *el!* Ar fi reușit, cu siguranță, să treacă peste toate piedicile și să refacă ce mai rămăsese din căsnicia lor.

Tîrziu, spre seară, se hotărî să-l sune. Ar fi fost o alinare fie și numai să-i audă vocea, dar nu reuși să obțină legătura.

Ora două și jumătate noaptea o găsi plimbîndu-se prin dormitor și privind spre ceasul de pe perete.

Dimineața, la volanul mașinii, se îndreptă spre sucursala băncii, aflată în apropiere. Avea de făcut cîteva cumpărături și îi trebuiau bani, așa că parcă în fața clădirii.

Introduse cartela personală, încercînd să decodifice de două ori, dar de fiecare dată aparatul afișa „Nu sînt fonduri disponibile".

Susan intră în sediul băncii, în zona rezervată birourilor, îl cunoștea bine pe domnul Harrington, care tocmai vorbea la telefon, așa că îl aștept să termine convorbirea.

— Doamnă Boelter, o salută, după ce puse receptorul în furcă, oferindu-i cu un gest scaunul din fața biroului.

— Cred că aveți o problemă cu aparatul, se plînse. Afișează că nu mai am bani în cont, dar cred că mai sînt peste zece mii de dolari. Nu a mai reclamat nimeni astăzi?

— Dar, doamnă Boelter, credeam că soțul dumneavoastră v-a spus.

— Nu mi-a spus nimic.

— Înțeleg. Își căută cuvintele încurcat. Doamnă Boelter, soțul dumneavoastră a venit ieri dimineață. A lichidat toate conturile comune.

— Bine, dar *toate* depunerile mele erau în conturi comune, exclamă Susan.

Harrington ridică din umeri.

— Ne-a cerut situația la zi, apoi a retras tot.

Susan se simți ca si cînd Peter i-ar fi scos măruntaiele în văzul lumii.

— Doamnă Boelter, continuă Harrington compătimitor, așa se întîmplă de obicei, atunci cînd... știți... există unele neînțelegeri între soți.

Susan sări în picioare și se năpusti ca o furtună pe scări, spre seifuri. Paznicul o cunoștea, așa că o lăsă să intre. Desfăcu grăbită încuietorile seifului lor. Ceru o cameră separată pentru a-l deschide, dar, din momentul în care îl ridică, simțind cît este de ușor, își dădu seama că Peter luase toate bijuteriile. Stătea în mica încăpere, privind țintă la seiful golit. Toate valorile ei erau pierdute. Era lefteră.

La recepția clubului de sănătate nu era nimeni, încît Cal coborî nestingherit scările spre vestiarul bărbaților. Trecu pe lîngă o sală de exerciții, în care se găsea mai puțin echipament sportiv decît în sălile de sus. Era destul de demodată și nepretențioasă. Aflată la subsolul clădirii, îi lipseau acele accesorii pe care Cal le aprecia la cluburi și, tocmai de aceea, era pe placul lui Dan.

Intrînd în sala de exerciții pentru forță, îl găsi pe Dan lungit, antrenîndu-se la bara cu greutăți. La fiecare efort, mușchii i se conturau sub piele, făcînd să se adîncească șanțurile dintre ei. Cînd se ridică, încălecînd banca, Cal se așezase deja la aparatul de alături. Sări ca ars.

— Fir-ar să fie! Întîlnirea! își aminti Dan. Era pentru astă-seară și ai venit să-mi tragi o săpuneală.

— Ce băiat isteț!

— Cerule, îmi pare rău. Am uitat complet. Dar telefonez chiar acum și mă scuz.

— Am făcut-o eu pentru tine. Cînd m-a sunat, te-am căutat peste tot și, în sfîrșit, am dat de tine aici. I-am spus că ești foarte bolnav și aproape delirezi din cauza febrei.

Dan se prăbuși înapoi pe bancă.

— Mersi!

Cal îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— De fapt, n-am fost prea departe de adevăr.

Dan luă prosopul și începu să-și tamponeze fața transpirată. Cal bănuia că încearcă să evite răspunsul.

— Sînt convins că nu a fost vorba de întîrziere. Nu e stilul tău. Mai bine, zi că ai vrut să eviți.

— Ce să evit?

— În afară de întîlnirea din seara asta? Acuzația de mituire.

Cal răsuci cuțitul în rană.

— Gil Huyton vrea să te înhațe și, dacă vrei să știi, el nu ignoră nici cel mai mic fleac.

În timp ce se gîndea la un răspuns pentru prietenul său, Dan lăsă să alunece în urma lui, pe podea, bluza de trening.

Răspunse într-un tîrziu, iar cuvintele îi erau încărcate de disperare.

— Cum de m-am băgat într-o cacealma pusă la cale de justiția asta. Justiția care îmi aruncă niște acuzații false, după ce am apărat-o toată viața.

Sări în picioare furios.

— Chiar și în cele mai grele momente, am crezut în ea. Dar adevărul este unul singur: s-a umplut puntea vasului. Tiranii, dictatorii, stăpînii feudali ca Huyton, ei stăpînesc puntea, ei comandă loviturile. Dacă Huyton mă poate doborî cu un simplu articol în presă, atunci sistemul este compromis.

— Bine, dar îi știi stilul!

— Nu mai pot continua jocul ăsta, Cal. Nu mai am putere.

— Dacă renunți acum, ești pierdut. Știi doar că îl putem învinge.

Dan surîse amar.

— Nu mai e nimic de cîștigat. După ce-ți petreci viața, zici tu, onorabil, apărînd legea, constați ca toți sînt gata să creadă tot ce spune o năpîrcă precum Feeney.

Cal rămase fără răspuns. Dan o luă, cu pași deznădăjduiți, spre ieșire.

Dan cutreiera străzile ca un nebun. Deși durerea din genunchi îl chinuia, continua să meargă. Încet, încet, amorțeala luă locul suferinței. Mergea lăsînd în urmă clădiri înalte, săli de concert și vitrine strălucitoare. Îndreptîndu-se spre est, trecu prin cartierul evreiesc, care-și pierduse

unitatea tradițională o dată cu apariția ultimilor veniți. Străbătu atmosfera cuvioasă din Society Hill, cu casele vechi, de două sute de ani, și ajunse, în sfîrșit, în Independence Hill, ale cărui idealuri nu mai erau la modă decît în vacanța de vară. Merse de-a lungul aleii Elfreth locuite, din cele mai vechi timpuri, de familii rezidențiale și ajunse la biserica ortodoxă, locul de reculegere al lui Franklin, Washington sau Adams. Se strecura cu greu printre femeile și bărbații adormiți pe trotuar sau adăpostiți sub portalul intrărilor.

Mergea de multe ore, făcînd ocoluri largi prin North Phily, apoi spre vest, pentru a se întoarce din nou în sud. Ziarele aruncate pe stradă i se încurcau în picioare, iar el trecea pe lîngă indivizi care se îmbătau la colțul străzii, împleticindu-se, nepăsători la trecerea timpului. Indivizi care nu erau obligați să se trezească a doua zi pentru slujbă; văzu clădiri părăginite și arse, traficanți și tîlhari cu lațe murdare, însoțiți de femei în fuste scurte, cu fețe blazate și fără viitor. Multe automobile treceau dinspre oraș, altele dinspre periferie, în căutare de droguri și sex.

Figuri dubioase și ciudate țopăiau în jurul lui, apărînd și dispărînd în lumina felinarelor. Imagini de coșmar, fantastice apariții nefirești, fatale, se rostogoleau ca niște monștri, topindu-se în întunericul care le înghițea.

Doamne, dar el iubea orașul ăsta; se simțea o fărîmă din el și ar fi vrut de mult să se implice... Crezuse că, apărînd legea și oamenii, își alesese un drum nobil în viață. Dar deodată își aminti. Asta se întîmpla atunci cînd oamenilor le mai păsa de Philadelphia și de America, cînd se considerau încă o părticică dintr-o mare idee și, în ciuda diferențelor, erau un singur popor, gata să moară pentru ea. De fapt, totul se sfîrșise cu acel Vietnam plin de iluzii spulberate al anilor '60 sau cu Watergate, o dată cu crimele, drogurile, familiile destrămate și, mai ales, cu economia distrusă de politicieni incapabili și lași. Sacrificaseră destinele oamenilor în loc să le construiască.

America se fărîmițase. Valorile ei deveniseră relative. Libertatea cuvîntului, justiția, toleranța, o viață mai bună – erau idealurile obișnuite în care crezuse odinioară poporul american – se transformaseră în rațiuni egoiste, de morală personală, care, în final, ajunseseră să împiedice aceste idealuri. Cu bani, se puteau cumpăra favoruri politice, ziua de mîine a cetățeanului de rînd, care trebuia să plătească pentru greșelile puternicilor zilei. Descurajat, își dădu seama că toate acestea umpleau străzile asemenea

traficanților, morfinomanilor și prostituatelor, dar cel mai trist era că nici măcar el nu știa cum se puteau sfîrși.

Cu siguranță, el va continua să caute în mijlocul acestui haos. Era și ăsta un scop în viață! Nu era suficient pentru cît aer, apă, și mîncare consuma? Era un motiv mult mai important decît disperarea lui. Un motiv pe care-l descoperise în lunga și agitata lui confruntare cu forțele răului. Era prea realist să creadă în promisiunile raiului. Nu era sigur nici de credința în Dumnezeu; nu credea într-un zeu atît de nemilos, care abandonase o mulțime de speranțe și lăsase pradă morții șase milioane de evrei, un milion și jumătate de armeni și un milion și jumătate de nenorociți în Cambodgia.

Și atunci, dacă Dumnezeu nu există, nu-i mai rămîne nici un ideal, doar posibilitatea unui urmaș, care, într-o zi, se va întreba, la fel de orb ca și el. La ce bun atunci mintea lui, cultura, dorința de perpetuare, cînd totul se rezuma la o simplă supraviețuire biologică? Asta era tot?

Cîteva ore mai tîrziu, prea istovit ca să se mai gîndească la ceva, pleca spre club să-și recupereze hainele și cheile casei. Clubul era închis.

În apropiere, era clădirea biroului său. Găsi un paznic de noapte care-i deschise. Intră și adormi pe canapea.

Cînd deschise ochii, Dan fu surprins, văzînd-o pe Susan Boelter, care îl zgîlțîia să se trezească.

— Era deschis, se scuză ea, așa că am intrat.

Buimac, încercă să se ridice, dar durerea din genunchi îl săgetă. Se agăță de brațul canapelei să nu cadă.

— Nu ești beat, nu? îl întrebă ea.

Dan clătină din cap.

— De fapt, nici nu miroase. Aș recunoaște acum și cea mai mică urmă de alcool.

Îl privise probabil mult timp înainte să se trezească. Își pipăi genunchiul și, constatînd că poate călca, o luă șchiopătînd prin cameră, ca un om care și-a pierdut un pantof. Ceasul din hol arăta opt și șase minute. Își aruncă apă pe față, sperînd să își recapete vigoarea.

Cînd se întoarse, Susan Boelter stătea pe canapeaua din piele. Se așeză pe fotoliul de alături.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos? o întrebă.

— Trebuie să spun cuiva. Unui avocat. Nici nu știu. Știi... respiră adînc, soțul meu m-a părăsit.

Ultimele cuvinte îi urcaseră un nod în gît. Strîngînd pleoapele, încerca să-și rețină lacrimile.

— Îmi pare rău, o consolă Dan, dar ea nu părea să-l fi auzit.

Lacrimile femeilor îl făceau să se simtă stingher. Se pregătea să-i aducă niște șervețele din dulapul secretarei, cînd Susan Boelter scoase unul din geantă și începu să-și șteargă ochii din colțul ochilor.

— Ieri, după-masă, continuă ea, am constatat că Peter a lichidat toate conturile comune.

— Doamnă Boelter, o întrerupse Dan, nu sînt avocat civil. Și nici n-aș fi vrut.

În toate divorțurile era vorba despre bani și lacrimi, pierderi care îi aminteau atîta tristețe, oferindu-i prea puțin în schimb. El făcuse pactul cu alte legi: viața, moartea și libertatea. În afară de apărarea civilă, în divorțuri, Dan avea oroare de a reprezenta femei aparținînd clasei sociale pretențioase a Susanei, femei neproductive și răsfățate; erau, în cel mai fericit caz, decorative și demodate, în cel mai nefericit.

— Nu cunosc nici un avocat specializat în divorțuri, se lamentă ea. Nu știu nici măcar dacă îmi trebuie unul. Mi-ai spus că ai divorțat și tu.

— Ei da, recunoscu el, dar nu trăiesc din asta și nici nu intenționez.

— Poate îmi fac griji degeaba. Se îndreptă în scaun, încercînd să-și înfrîngă zbuciumul interior. Poate..., poate fac din țînțar armăsar.

În ciuda principiilor sale, era, într-adevăr, impresionat. Îi spuse încet:

— Ți-ar face bine dacă mi-ai povesti...

— Mulțumesc.

După ce își trecu în revistă gîndurile, începu. Dan ascultă aproape tot timpul. La fel ca în seara cînd fusese invitatul lor, ea vorbea obiectiv și sincer, chiar și despre evenimentele în care era implicată direct sau prin care ar fi putut să se pună într-o lumină favorabilă.

— Problemele, în căsnicia noastră, au început în urmă cu trei ani. 13 martie. A fost o zi... Mi-e atît de greu să vorbesc. Dar rămîne între noi, nu-i așa?

— Bineînțeles.

Își adună puterile și continuă, aproape șoptit:

— Eu și Peter încercam de mult să avem al doilea copil. Acum trei ani, rămăsesem însărcinată ca prin minune. Analizele au arătat că este băiat, care să continue numele familiei. Dar..., dar ceva era foarte grav în legătură cu sarcina. Susan își strîngea atît de tare mîinile, încît încheieturile i se albiseră. Am pierdut sarcina, iar copilul era mort. A fost cît pe-aci să mor și eu. M-au operat, dar n-am să mai pot avea copii. După asta, interesul lui Peter a început să se stingă pentru noi.

— În anul acela a murit și tatăl lui, iar Peter era nerăbdător să-i ia locul în familie. Asta îi dădea un imbold și un ideal. Dar după moartea copilului, s-a dezinteresat. A devenit brusc, dornic de distracții. Deși aveam nevoie de el, l-am înțeles. Durerea lui era altfel decît a mea. Dar amîndoi pierduserăm un copil pe care, deși nu-l știam, îl iubeam. În plus, el își pierduse rațiunea de a face parte din familie, motivația pentru a-și continua drumul.

Dorea atît de mult ca Dan s-o înțeleagă.

— Uneori, totul între noi e minunat, stăm de vorbă și facem nenumărate lucruri împreună. Dar simt cum insatisfacția roade în el ca o boală. Apare brusc, și atunci, își pierde controlul. Tonul ei începu să fie tot mai sigur. Știu că atunci cînd trece, lucrurile merg din nou bine între noi.

— S-a întîmplat ceva înainte de a pleca?

Susan îi relată pe scurt cearta de la întrunire, plecarea lui și, în sfîrșit, golirea seifului.

— Cred că, cu timpul, se va liniști. Mi-e teamă că, angajînd un avocat, l-aș determina să facă un lucru pe care altfel nu l-ar fi făcut. E un pas atît de important! Măcar dacă am fi discutat...

Privi spre Dan plină de speranțe, căutînd confirmarea spuselor ei. El se îndepărtă.

— Susan, vreau să înțelegi că primul sfat pe care avocații îl dau, în cazul divorțului, este lichidarea tuturor conturilor. Este evident că soțul tău a angajat unul.

Se încruntă, dar respiră adînc, împingîndu-și bărbia înainte.

— înseamnă că am făcut bine venind. Aș vrea să mă reprezinți.

— Dar nu pot, abia apucă el să rostească, căci ea se grăbi, sperînd să-l convingă înainte de a refuza.

— Ești dintre cei care i se opun lui Peter. N-o fac prea mulți. Ori vor cîte ceva de la el, ori se tem de ceea ce le-ar putea aduce *Herald*. Vreau un avocat pe care să pot conta.

Dan îi explică din nou că el și firma lui se ocupau de crime și, mai ales, că i-ar fi făcut un deserviciu, acum, cînd el însuși era implicat într-un proces.

— Doamne, spuse descurajată. N-am pe nimeni de partea mea.

Reluă într-un tîrziu:

— Dacă așa a fost să fie!

Suspină adînc și se ridică. Părea atît de disperată și învinsă, încît Dan simți nevoia s-o sprijine.

— Susan, ai nevoie de un avocat expert în divorțuri. Îți recomand cîteva nume. Și, dacă îți face bine, sună-mă oricînd vrei un sfat.

Parcă își mai revenise:

— Mulțumesc!

Se așeză din nou, iar un zîmbet începu să-i coloreze obrajii.

— Parcă mă simt mai bine. Poate crezi că sînt istericale, în comparație cu problemele tale, ale mele sînt aproape meschine.

— Nu vreau să te sperii, dar dacă presimțirile nu mă înșală, problemele tale sînt abia la început.

7

Trei dintre avocații recomandați de Dan erau deja angajați de Peter și așteptau decizia lui, înainte de a prelua apărarea lui Susan.

— Face asta ca să te-mpiedice să-i angajezi, presupuse Dan, cînd ea reveni la biroul lui.

N-ar fi crezut că Peter îi putea face așa ceva.

În ziua aceea, după-amiază, un anume Harold Ramsay se lăsase convins de Dan să se întîlnească întîi cu Susan. Era o greșeală că avocatul nu era printre cei mai buni, dar nu se mai putea face nimic, așa că Dan se abținuse de la orice comentariu. Înștiințarea de divorț sosi în zilele următoare.

Săptămînile care trecură fură confuze pentru Susan. Aluneca într-un labirint de emoții: se simțea vinovată și furioasă, dar, mai ales, golită de speranțe. Totuși, o parte din ea niciodată nu-și pierdea speranța.

Se obișnuise să fie bogată și influentă, obținînd totul fără pic de efort. Fusese o Boelter, soția editorului *Herald*-ului. Întotdeauna oamenii se grăbiseră să-i netezească drumul. Nu era vorba de dorința ei, ci, mai

degrabă, de obișnuința ce crescuse o dată cu ea. Brusc, tot confortul acesta dispăruse.

În clipa în care sprijinul lui Peter se năruia, era pierdută. Notele de plată se strîngeau, iar conturile erau de mult goale. Încercînd să obțină mici împrumuturi, găsi toate fondurile bancare blocate. La fel, și celelalte sucursale din localitate. Încercase cu cărți de credit, dar Peter le anulase.

Proprietarii magazinelor îi cereau deja bani lichizi, iar ea nu-i avea.

Pînă acum, nu-și pusese problema cheltuielilor casei, a hainelor pentru ea și Karen sau a banilor de buzunar. Peter plătea direct întreținerea lui Karen, impozitele pentru casă și restul. Se văzu somată să achite factura de apă, în caz contrar furnizarea întrerupîndu-se pînă la achitarea restanței. Nu putea decît să adauge și această problemă la cele pe care deja le pregătise pentru avocatul ei.

Cercetă cu atenție facturi vechi de mai bine de trei ani, pentru a aprecia cheltuiala totală a casei. Ambele părți urmau să-și declare situația financiară. Oricum, ea își avertizase avocatul că Peter va încerca să-și ascundă cît mai bine veniturile.

În ciuda situației financiare, avocatul o sfătuise să nu-și ia o slujbă. Ceruse în instanță ca Peter să le întrețină în continuare. Fiind salariată, Peter ar fi avut un motiv serios să o destituie din fruntea Fundației Boelter.

Concediase toți servitorii, în afara unui valet și a bucătăresei Jenny, care era în casă de la căsătoria lor. Curățenia o făceau amîndouă, iar în week-end-uri Susan îngrijea cît de cît grădina.

Vestea decăderii ei se răspîndi cu repeziciune în cercurile apropiate. Cît de repede, avea să constate cînd merse cu Amelia la Club pentru o partidă de tenis. Mulți, pe care îi considerase prieteni, o tratau acum cu o răceală colțuroasă. Era clar că se aflau de partea lui Peter, acolo unde interesul le dicta să fie.

Decepționată, își întrebă cumnata:

— De ce trebuie să fie neapărat de partea cuiva?

— Probabil, știu că Peter asta dorește, îi răspunse Amelia.

Era cît se poate de logic. Susan știa și o prevenise și pe Amelia că, dacă ar fi acceptat un împrumut de la ea, Peter l-ar fi considerat un amestec nedorit, de care ar fi profitat. Oricum, Susan n-ar fi primit niciodată.

În timp ce mîncau în sufrageria clubului, un om intră, îndreptîndu-se spre masa lor.

— Susan Boelter? întrebă el cu o voce puternică, care răsună în întreaga încăpere.

Toată lumea privi cum omul îi întinde un document. Din motive fiscale, automobilele lor erau în posesia *Herald*-ului. Acum, Peter ordonase să-i fie ridicat Jaguarul. Simți strînsoarea unui laț în jurul gîtului.

Susan încerca prima dezamăgire în viața ei. Din adolescență, obținuse tot ce-și punea în minte.

Pierduse din independență căsătorindu-se cu Peter, dar primise în schimb dragoste și o anumită poziție în societate. Cîștigase siguranță, drepturi și prerogative. John Boelter crezuse în sfaturile ei, găsindu-le cinstite și imparțiale. În schimb, putea influența, chiar dacă nu direct, foarte mult activitatea ziarului. Uneori, Peter dezaprobase relația dintre ea și tatăl lui, dar nu putea fi ăsta un motiv de a o scoate din viața sa. Sau poate vroia s-o vadă neajutorată, dependentă de el, înspăimîntată și implorîndu-i mila.

În plus, o mare suferință îi provoca efectul pe care îl avusese despărțirea lor asupra lui Karen. Vorbind doar strictul necesar, Karen îi lăsase impresia că avea toate motivele s-o deteste.

Într-o seară, telefonase diriginta. Profesorii se plîngeau de comportamentul ei și, mai ales, de situația la învățătură, își făcea lecțiile neglijent, era neatentă și indisciplinată. Femeia o întrebă delicat dacă au probleme acasă. În mod obișnuit, Susan n-ar fi acceptat o asemenea violare a intimității lor. Dar acum nu era ceva obișnuit, așa că îi explică motivul tensiunii lui Karen. Diriginta cunoștea aceste schimbări în purtarea copiilor, în cazul în care familia se destrăma. Îi promise că va cere sfatul profesorilor și, mai ales, al unui psiholog. Întîlnirea acestuia cu Karen rămînea în sarcina Susanei.

Plecă să o caute pe Karen. O găsi în bucătărie, luînd ceaiul cu Jenny. Amîndouă purtau halate. Jenny, bucătăreasa grăsuță, nemăritată, era o prezență plină de afecțiune și, mai ales, lipsită de asprime în viața fetei. „Biet mielușel”, spusese cînd aflase că tatăl său o părăsise. Va avea cel mai mult de suferit. Susan nu avea nici cea mai vagă idee despre ce puteau discuta amîndouă, uneori pînă noaptea tîrziu.

Karen ținea ceașca cu amîndouă mîinile. În fața lor, pe masă, era așezată o farfurie cu prăjituri. Fata își ridică privirea spre Susan. Zîmbetul i se risipi brusc.

— Scuză-mă că dau buzna, dar trebuie să vorbim. Karen o urmă în camera ei fără tragere de inimă. Se așeză pe scaunul biroului, în fața mamei sale. Susan îi spuse despre telefonul primit de la școală. Karen strigă furioasă:

— I-ai spus domnișoarei Henderson că tu și tata v-ați despărțit? Cum ai putut?

— Dar nu-i nici o rușine.

— Acum o să afle toată școala.

— Nu-i adevărat. Școala e foarte sensibilă la problemele voastre.

— Nu înțelegi nimic. Profesorii or să fie prea politicoși și prea indulgenți. Colegii or să-și dea seama imediat.

— Profesorii sînt îngrijorați.

— Nu-i treaba lor! replică Karen tăios. Își încrucișă brațele. N-am să ți-o iert niciodată.

— Karen, te rog...!

— Nu mă mai duc la școală. Și să nu te gîndești că am să-mi deschid sufletul în fața unei pisăloage pe care nici măcar n-o cunosc.

— Ar putea să-ți placă. A sfătuit mulți tineri ai căror părinți s-au despărțit.

— Tăticu nu mi-ar fi făcut asta niciodată.

— Poate ai dreptate! Dar problemele nu vor dispărea, chiar dacă te faci că nu le vezi.

— Problema mea ești tu! Dacă ești atît de îngrijorată de chestia cu școala, fă bine și ieși! Lasă-mă să mă ocup de ea!

Susan n-ar fi putut cu nici un chip s-o facă să continue discuția.

După ce o ignorase pe Karen săptămîni de-a rîndul, Peter începu să o întîlnească în week-end-uri. Revolta fetei împotriva lui Susan devenise agresivă. Toate sfaturile se transformau în motive de iritare. Karen făcea tot posibilul să le calce, numai pentru a-i vedea limitele răbdării și, mai ales, pînă unde putea împinge propria independență.

Într-o seară, în timpul cinei, Karen o anunță că va organiza o petrecere. Tatăl său era de acord și-i punea la dispoziție o casă închiriată în Chestnut Hill. Refuză să spună pe cine invitase, dar Susan știa.

O văzuse, de două ori, venind de la școală în mașina unui băiat. Trebuia să aibă cel puțin șaptesprezece ani ca să poată conduce, ceea ce însemna

patru ani mai mult decît Karen. Susan încercase să o tragă de limbă, dar nu căpătase nici un răspuns.

— Nu ești pregătită încă pentru băieți – pentru prieteni —, mai ales atît de mari, încercă Susan să ajungă la o înțelegere.

— N-ai nici un drept să-mi comanzi ce să fac! Mai ales cînd sînt cu tata.

— Dar sînt cîteva lucruri cu care încă nu te descurci.

— Cum ar fi fardurile? răsună vocea lui Karen. Tata nu are nimic împotrivă.

Nervoasă, Susan izbucni:

— Ești prea mică pentru farduri. N-ai să te machiezi, ai înțeles?

— Tata zice că-mi stă bine.

— *Eu sînt* răspunzătoare pentru educația ta, nu taică-tu. N-ai să te fardezi și n-ai să dai nici o petrecere cu prieteni care nu-s de vîrsta ta.

— O să fac ce vreau, îi răspunse cu o aroganță enervantă, care semăna din ce în ce mai mult cu a lui Peter.

Susan rămase pe poziție:

— Ascultă, domnișoară, dacă continui cu tonul ăsta, s-ar putea să nu-l vezi pe tatăl tău tot week-end-ul.

Ochii fetei îi trădau agitația:

— Zi mai bine că ești geloasă fiindcă tata mă iubește și pe tine nu. Te-a părăsit pentru că nu te mai suporta. Și dacă vrei să știi, nici eu nu te mai suport.

Palma Susanei o plesni cu zgomot peste obraz. O clipă, rămăseseră înmărmurite, uitîndu-se una la alta.

— Doamne, șopti Susan, iartă-mă!

Mîna lui Karen se ridică încet, atingîndu-și obrazul. Apoi ieși în fugă din cameră. Într-un tîrziu, Susan observă că ușa spre bucătărie era deschisă. Jenny intră cu o tavă plină.

— Te rog, Jenny, du-i mîncarea în camera ei.

După cîteva minute, Jenny se întoarse cu mîncarea neatinsă.

Nici lui Susan nu-i era foame. Îi spuse lui Jenny să pună totul în congelator. Urcă în birou și privi multă vreme pe geam cerul care se înnora deasupra grădinii. Într-un tîrziu, se duse spre camera fetei, cu intenția să-și ceară scuze și să stea de vorbă. Dar găsi ușa încuiată pe dinăuntru, iar Karen refuză să deschidă.

Prietenia Ameliei cu Susan începuse la scurt timp după căsătoria cu Peter. Susan o compătimea sincer pe femeia care pierduse atît de mult încă de la începutul căsniciei și în anii de văduvie ce urmaseră. Amelia, care știa deja cît de greu este să fii soție în familia Boelter, era încîntată de rezistența Susanei și de ceea ce numea „francheța ei fermecătoare”. Dar, ceea ce le consolida mai mult prietenia, era că amîndouă aveau de-a face cu firea tiranică a soacrei, Amelia mai puțin, familia ei aparținînd cercului de prieteni ai lui Margaret.

Margaret suspectase întotdeauna relația dintre Susan și fostul ei bărbat. Însă cea mai puternică aversiune i-o provoca inteligența ascuțită a tinerei femei. Datorită ei, Susan se măritase cu Peter, furîndu-i loialitatea copilului favorit, pe care ea îl adăpostise și îl salvase de nenumărate ori de tirania soțului ei.

Susan închiriase un Ford vechi, de la un garaj din apropiere. În dimineața de după incidentul cu Karen, se îndrepta, ca de obicei, spre locuința Ameliei, pentru cafeaua de dimineață. Amelia își alătura, numai acei oameni cu care-și putea împărți efuziunile emoționale și care reușeau să mențină în jurul lor o atmosferă plină de afecțiune.

Acum ea, Susan, era aceea care avea nevoie de afecțiune.

— A fost groaznic că am plesnit-o, știu. Și mi-a părut rău imediat. Dar m-a provocat. Ca și cînd nu aș avea nici un pic de autoritate.

— Cu Peter cum se împacă?

— Minunat, dacă te iei după ce spune ea. Tot ce fac eu e rău. El nu face nici o greșeală.

— E supărată pe tine fiindcă ai distrus familia, spuse Amelia.

— Pe mine? Am făcut tot posibilul să rămînem împreună.

— N-o să-l condamne în veci pe Peter. Fetele de vîrsta ei au mare nevoie de tată. Odată plecat din casă, ea trebuie să fie mereu sigură că nu-l pierde. În sinea ei, știe bine că pe tine n-are cum să te piardă.

— Asta explică multe, acceptă Susan surprinsă. Apreciase prietenia sinceră a Ameliei, dar nu o crezuse capabilă de atîta înțelepciune.

— Cred și eu că explică. M-a costat o sută de dolari. Azi- dimineață am discutat problema cu psihiatrul meu.

— Ai discutat problema *mea* cu psihiatrul tău? făcu Susan surprinsă.

— O cunosc de mult. E o adevărată plăcere pentru amîndouă cînd avem ceva nou de vorbit.

Amelia își umplu din nou ceașca.

— Va trebui să iei în considerare o eventuală școală internă. Eu și Johnny ne înțelegem mult mai bine acum.

Ceașca îi tremură un moment în mînă.

— N-aș suporta să trăiesc departe de Karen.

Amelia înțelese.

— Fii totuși pregătită. N-o scoți ușor la capăt cu ea. Ține cu tot dinadinsul să fie cu taică-său.

— Iar el își joacă perfect rolul de părinte iubitor.

Amelia încuviință.

— Ținînd cont de asta, va trebui, probabil, să facă alegerea vieții. Amîndouă știm cît de fermecător poate să fie Peter cînd vrea.

— Sigur că știm, o aprobă Susan deprimată.

Deși plecase de acasă, Peter nu ceruse divorțul la Montgomery Country, de care aparținea cartierul Dellwyne. Pennsylvania se număra printre puținele state care adoptaseră un tip nou de divorț, „fără vină", concomitent cu o modalitate rapidă, dacă una din părți dovedea vinovăția celeilalte. Vinovat de adulter în fața legii, comportament violent, bigamie sau alte cauze. Dar, în cazul lui, toate astea erau inutile, pentru că lui Susan nu i se putea aduce nici o acuzație legală. Așa că, pentru a obține un divorț „fără vină", Peter trebuia să aștepte doi ani, timp în care, locuind separat, putea dovedi că mariajul lor era complet compromis. Ea spera că, avînd atîta timp pînă la despărțire, el s-ar putea răzgîndi, întorcîndu-se acasă.

Harold Ramsay, avocatul ei, ceruse tribunalului ca Peter să continue întreținerea ei și a fetei.

Într-adevăr, în Pennsylvania exista o prevedere legală prin care se putea obține o pensie, dar, pentru asta, Susan trebuia să fie de acord cu divorțul. Ea însă nu era încă hotărîtă.

Cînd aflase situația Susanei, optimismul lui Ramsay se stinse, în timp ce fața îi devenea pe cît de lungă pe atît de neguroasă, asemenea unei caricaturi din secolul al XIII-lea. Deși legea prevedea ca toate bunurile dobîndite în timpul căsniciei să fie împărțite, în cazul ei, averea aceasta nu includea reședința din Dellwyne și nici partea lui din *Herald.* Peter moștenise toate astea cu trei ani în urmă, o dată cu moartea tatălui său, așa că le stăpînea singur. Numai creșterile de valoare s-ar fi împărțit, dar prețurile lor pe piață fuseseră de pe atunci în continuă scădere. Ramsay îl

credea încă pe Peter suficient de mărinimos ca să-i asigure Susanei banii necesari stilului ei de viață. Cînd reuși să găsească o modalitate ca Susan și Karen să poată locui în continuare la Dellwyne, supărarea îi mai trecu puțin.

Orice juriu bine intenționat era de acord că, îndepărtînd copilul din căminul său, i-ar fi provocat o traumă psihică puternică, într-o perioadă și așa destul de dificilă.

— Asta o să-l împiedice pe soțul tău să o revendice, obligîndu-l să plătească cheltuielile casei. După cum vezi, doamnă Boelter, sînt multe feluri de a jupui o pisică. Lucrurile nu sînt nici pe departe așa de grave cum par.

Asta nu reuși să alunge supărarea Susanei.

— Domnule Ramsay, nu mi-a rămas nici un ban. Aproape tot ce-am luat pe inelul de logodnă și pe alte cîteva bijuterii a fost onorariul dumitale.

Fața lui strălucea.

— Vai, dar aveți toate șansele să le recăpătați atunci cînd juriul, la cererea mea, îl va obliga pe soțul dumneavoastră la cheltuieli legale.

Susan se întrebă dacă Ramsay se luptă pentru toate cauzele, așa cum o făcea pentru asta.

El își reaminti brusc ceva.

— Avocatul soțului dumneavoastră întrevede o speranță: clientul lui se gîndește la împăcare. Dar crede că sînteți prea încăpățînată ca să acceptați.

Speranța Susanei revenise. Împăcarea. Peter din nou cu ea.

— Asta am vrut de la început, izbucni ea.

— Sînt foarte încîntat. Dar unde-mi notasem? Cu mișcări lenețe, Ramsay începu să răsfoiască tacticos agenda sa galbenă.

— Aha, da!Uite-le.

— Da! șopti ea nerăbdătoare.

— Tot ce aveți de făcut, zise el, este să fiți de acord cu vînzarea ziarului.

Respirația Susanei se topi o dată cu nădejdea ce pusese stăpînire pe ea.

Ramsay o privea întrebător, așteptînd un răspuns.

— E ceva la care veți consimți, doamnă Boelter?

Reuși să tragă aer în piept și spuse:

— În mod special, domnule Ramsay, acest subiect nu-l discut.

Mason Willoughby era un bărbat trecut de șaizeci de ani. Împărțea biroul cu cel al Fundației Boelter, ținea registrele și cheltuia banii așa cum îi

ordona Susan.

Fusese consilierul socrului ei, executorul testamentar și prietenul lui de încredere. Devenise, bineînțeles, și prietenul ei.

Susan nu dormise prea mult în noaptea aceea. De dimineață, demară spre micul birou pe care îl împărțeau amîndoi. El bănuia, probabil, de mult problemele ei, dar acum trebuia să-i spună că ea și Peter se despărțiseră.

— Peter s-a săturat să fie angajatul meu, explică ea. A spus că se întoarce numai dacă sînt de acord cu vînzarea *Herald*-ului.

Mason Willoughby era un om deosebit, ale cărui tact și politețe erau desprinse parcă dintr-o altă epocă. Se gîndea foarte bine înainte de a întreprinde ceva sau de a da un sfat. Își drămuia cuvintele la fel ca și banii.

Degetul mare și arătătorul prinseseră colțurile gurii trăgîndu-le în jos, prelungind ridurile adînci ce marcau începuturile obrajilor. Cu aceleași degete își scoase ochelarii cu rame pestrițe, așezîndu-i pe mapa de birou, potrivindu-i exact după forma pătrată a acesteia. Apoi vorbi:

— Cred că greșești dacă cedezi în fața lui Peter.

— Dacă aș demisiona de la Fundație? Asta ar îmbunătăți relațiile dintre noi.

— O greșeală și mai mare și, mai ales, o încălcare a atribuțiilor.

— Înțelegem diferit îndatoririle mele!

— Crezi că ai greșit cînd te-ai opus vînzării?

— Nu, n-am greșit. Dar, să fim sinceri, nu fac parte dintre urmașii lui Boelter. E o nebunie ca eu să am votul cel mai important.

— Exact așa a vrut John.

— Da, știu. Pe patul de moarte, m-a pus să jur că am să votez totdeauna ce-mi dictează conștiința, fără să țin seama de nimic. Niciodată n-am înțeles de ce m-a ales pe mine.

— A crezut în tine. A fost convins că nu vei acționa niciodată în folosul tău, ci numai al familiei, apoi al orașului și, nu în ultimul rînd, al gazetarilor. Erai singura persoană din familie pe a cărei integritate și judecată putea conta. A știut cît de importante vor fi într-o bună zi aceste cincizeci de procente.

— Destul de importante ca să-mi ruineze căsnicia.

— Vrei să știi părerea mea și în privința asta?

— Da.

— Dacă cedezi, conflictul nu se încheie și n-ai să-l faci pe Peter să se întoarcă.

— Atunci ce-l poate determina?

Mason potrivi din nou ochelarii, care erau deja aliniați, în timp ce încerca să exprime în cuvinte ceea ce simțea.

— Susan, eu îl apreciez pe Peter mult mai obiectiv decît tine. Dacă această... această criză i-ar fi trecut, nu ți-aș fi spus niciodată toate astea, dar mi-ai cerut părerea.

— Și mi-o menținț, Mason.

— Totdeauna am bănuit că Peter s-a căsătorit cu tine ca să recîștige bunăvoința tatălui său.

Susan se simțea profund rănită de caracterizarea fără menajamente făcută omului pe care încă îl iubea atît de mult, caracterizare care-i zdruncinase încrederea în el. Toată făptura ei se concentrase în speranța reîntoarcerii lui.

— S-a căsătorit cu mine din dragoste. Erau atîtea femei frumoase și bogate în viața lui...

— Dar pe nici una tatăl său nu o admira ca pe tine. Sentimentele tale l-au făcut mai înțelegător în privința lui Peter... Și cred că și moartea lui Richard.

Susan își scutură capul cu îndîrjire.

— A înțeles că Peter era gata să-și asume răspunderea și să se liniștească.

— Își cunoștea bine fiul. Puterea este singurul lucru pe care Peter îl respectă. Socrul tău a știut că într-o zi asta o să te salveze.

Willoughby ignoră enervarea de pe fața ei.

— Dacă pierzi puterea, pierzi și ultima șansă de a-l redobîndi pe Peter. Bineînțeles, dacă asta vrei sau dacă așa obții un divorț avantajos, ceea ce mi se pare mai rezonabil...

Susan nu răspunse, dar medita la cele spuse de bătrînul consilier.

El îi întrerupse gîndurile:

— Susan, dacă ai nevoie de bani...

Ea îi atinse brațul cu un gest de mulțumire:

— îți mulțumesc, Mason. Ești foarte generos, dar nu împrumut de la nimeni nimic. Am avut nevoie numai de sfatul tău.

— Care însă n-a fost ceea ce voiai să auzi, pot să jur.

— Nu-l cunoști pe Peter cum îl cunosc eu.

— Poate. Dar, te rog, promite-mi ceva.

El așteptă pînă cînd Susan încuviință, și abia după aceea continuă.

— Promite-mi că n-ai să faci nimic în pripă – nimic care ar putea să te pună în pericol. Poate crezi că nu-l cunosc pe soțul tău, dar îl cunosc foarte bine – din ziua în care a deschis ochii. Atunci cînd nu va mai avea nevoie de nimic și nici motiv să se teamă de tine, Peter Boelter te va strivi fără să stea pe gînduri.

8

Devreme, în zorii zilei, într-o parcare, aproape de intersecția străzilor 13 și Locust, fusese găsită o femeie zăcînd inconștientă. Avea aproximativ douăzeci și cinci de ani, era blondă și lucra la un magazin de confecții din apropiere. Fusese atacată noaptea, tîrziu, și bătută cu cruzime. Lenjeria îi era ruptă, iar fusta ridicată pînă peste cap. O găsiseră aproape moartă.

După cum era de așteptat, motivul s-a dovedit a fi violul. Testele indicaseră lichid seminal. Ca și în cazul Cassy Cowell, nu existau urme de împotrivire, unghii rupte, zgîrieturi care să probeze că victima s-a opus și că autorul fusese necunoscut. Nici măcar grupa sanguină nu i s-a putut stabili.

Victima, al cărei nume era trecut sub tăcere din cauza caracterului deosebit al agresiunii, părea să fie mai norocoasă decît Cassy Cowell: supraviețuise. Cînd, a doua zi, în sfîrșit, își revenise, povesti totul celor doi polițiști care răspundeau de caz, dar nu reuși să aducă prea multe noutăți. Nu-l văzuse nici un moment. Un braț venit din spate îi încolăcise gîtul. Nemaiputînd respira, leșinase. Își amintea frînturi, dar nu reușise să vadă nimic. Hainele îi acopereau fața și simțea cum un bărbat așezat deasupra încerca să o violeze. Se concentrase asupra sexului său, pentru a-l îndepărta. În acel moment, el o plesnise puternic peste față și apoi, probabil cu brațul, îi astupase nările. Era ultimul lucru pe care și-l amintea.

Ce doi detectivi părăsiră camera, mulțumindu-i fetei.

Chiar înainte de a sta de vorbă cu ea, erau convinși că cel care o atacase era același cu ucigașul lui Cassy Cowell. Cele două femei fuseseră atacate asemănător, prin spate, în locuri aflate la mică distanță unul de altul. De data asta însă, agresorul uitase un amănunt: sora care spălase victima găsise în părul ei pubian blond un singur fir negru. Acest lucru nu fusese dat publicității, atîta timp cît poliția îl căuta încă pe agresor.

Harry Stallworth se ocupa de cazul Cowell și era cel care îl interogase pe Ricardo Montano la audierile preliminare. Trecut de patruzeci de ani, era un om obișnuit, care se lupta cu o talie cam îngroșată. Avea un început de chelie, dar arbora, foarte mîndru, barbă și mustăți dese, găsind că bărbieritul era pierdere de vreme. Ajunsese destul de sus în ierarhie. Spera să nu-l mai promoveze nimeni, dar nu-i mărturisise nevestei, care țintea un salariu mai mare. Nu voia să-și petreacă restul zilelor în spatele unui birou, privind la subalternii care se ocupau de cazuri: își iubea meseria.

Colaboratoarea lui era o femeie, Kate Bascombe. Se mutase la Omucideri după ce descoperiseră cadavrul lui Cassy Cowell, pentru că, fiind tînără, frumoasă și brunetă, putea servi ca momeală pentru prinderea ucigașului. Dar Stallworth intui imediat că putea fi un detectiv excelent.

Abia coborîseră din mașină, în parcarea spitalului, cînd le ieși în cale Scott Feller.

— Aveți ceva, băieți? îi întrebă el.

Stallworth pufni nemulțumit. Cei de la *Dailly Mirror* aveau deja un articol despre asta pe una din pagini. Dar Feller observase asemănarea cazurilor și aflase deja, din sursele sale de la Departamentul Poliției, că aveau de-a face cu același individ.

Ediția de dimineață a *Herald*-ului avea pe prima pagină un titlu incendiar: *Ucigașul barmanei face o nouă victimă.* Scris de Feller, articolul în care îl poreclise pe individ „Violatorul Fantomă", crescuse tensiunea asupra poliției.

— Cu Montano ați discutat? îi chestionă Feller.

— Are alibi, replică Stallworth, nemulțumit.

Nu era cel mai puternic alibi, dar asta nu era treaba lui Feller.

Stallworth nu era surprins că reporterul nu întrebase nimic pe Kate Bascombe. Ea și Feller fuseseră împreună un timp, dar ea pusese capăt poveștii, cînd, într-un articol, apăruseră confesiunile sale din liniștea dormitorului. „Porc împuțit", scăpase ea. Un merit trebuie să-i recunoști lui Bascombe, gîndi Stallworth zîmbind: „Știe să vorbească”.

Desi Feller continua cu întrebări, nu obținu nici o informație.

Stallworth voia să pună capăt interviului și să-și vadă de drum, cînd reporterul întrebă:

— De ce nu l-ați suspectat și pe Tim Feeney în cazul Cowell?

— Dintr-un singur motiv: nimeni nu i-a văzut camionul parcat în apropiere. Cel puțin o mașină sau două au trecut. Ținînd seama de publicitatea cazului, aveam toate șansele să aflăm dacă cineva l-ar fi văzut.

— Bine, dar un act sexual nu-ți ia prea mult timp.

— Harry, interveni Bascombe cu o ironie caustică, Scott vorbește din experiență.

Ignorînd bobîrnacul ei, Stallworth îi răspunse:

— A întîrziat doar cinci minute la următorul chioșc. Trebuia întîi s-o observe, să parcheze, apoi s-o tîrască jumătate de bloc, spre alee. Abia după aceea s-o violeze și s-o omoare, după care să se întoarcă la camion. Pe toți dracii, în timpul ăsta l-ar fi auzit cineva. Chiar dacă ar fi ajuns acolo cu cinci minute mai devreme, nu avea cînd s-o facă.

— Ce să-ți spun, parcă trebuia să-și arate tehnica, îi aruncă Feller. Nu trebuia decît să-i închidă gura, în timp ce-o împingea pe alee, s-o trîntească, să ejaculeze și apoi să arunce corpul.

— Exact ca o seară cu tine, replică Bascombe.

Stallworth urmă:

— Nu văd pe cineva în timpul cursei sărind din camion pentru un viol pe fugă. Fără pregătire, nici n-a avut timp să se înfierbinte.

— Dar *este* posibil, poate se gîndea la asta de multe ore, căutînd numai o victimă singură și vulnerabilă.

Pe Stallworth nu-l convinseră motivele lui Feller.

— Dacă cele două crime *au fost* comise de tip – am spus „dacă”. Asta nu înseamnă că așa a fost – dar dacă a fost, Feeney iese din calcul. E în închisoare de multe săptămîni.

Feller scutură din cap.

— Judecătorul l-a obligat ieri pe Huyton să-l elibereze pe cauțiune.

— La dracu.

Nimeni nu-i anunțase pe anchetatori. Întrerupînd discuția, Stallworth se strecură pe lîngă roata Fordului său albastru.

— Încă una, spuse Feller, aplecîndu-se prin ușa deschisă a mașinii. Feeney este un irlandez brunet, ca și Montano. Ca și părul pe care l-au găsit la victima din parcare.

Deja iritat, Stallworth trînti cu zgomot ușa mașinii și, coborînd geamul, spuse:

— Dacă tipărești un singur cuvînt despre firul de păr sau despre ceea ce n-am dat încă publicității, *tu* vei fi arestat pentru blestematele astea de crime.

Apoi demară, apăsînd accelerația pînă la podea.

— Ar fi drăguț, remarcă Bascombe, cînd se înscriseră în șuvoiul de mașini.

— Știe mai mult decît trebuie despre caz. Lăsînd gluma la o parte, ar fi în stare de așa ceva?

Potrivindu-și centura, Stallworth spuse:

— Toți ar fi în stare.

Se lasă tăcerea. Stallworth simțea nevoia să se gîndească la discuția avută cu Feller și, mai ales, la posibilitatea care se impunea ca Feeney să fie trecut pe lista suspecților. Bănuise de la început că Feeney o făcuse ca să îndepărteze suspiciunile, dar Huyton era atît de încîntat de existența unui martor ocular, încît trecuse la arestarea lui Montano fără să consulte poliția.

Procuratura apelase direct la aliatul său politic, reușind să-l convingă că polițiștii tărăgănau lucrurile acum, cînd „aveau în mînă ucigașul". Stallworth îl interogase, la rîndul său, pe Montano și devenise mai neîncrezător în temeiurile arestării. Nu existau destule dovezi, dar un comisar din Departamentul Poliției telefonase personal, trecînd peste mulți, obligîndu-i să-l rețină pe Montano pentru crimă.

Stallworth auzise, în secret, de la un prieten care lucra la Cartierul General, că, după ce acuzațiile se dovediseră nefondate, Huyton aruncase vina pe tribunal, care-l făcuse de rîs, și apoi pe poliție. La rîndul său, generalul îl bruftuluise pe comisar pentru această greșeală, prevenindu-l să nu pomenească un cuvînt despre ceartă și, mai ales, să-l încolțească cît mai repede pe vinovat – oricare ar fi fost – cu acuzații care să stea în picioare.

Interogatoriul lui Feeney ar fi fost o contraofensivă grozavă. Biroul DA construise un caz de zile mari împotriva lui Dan Lazar, acuzîndu-l de mituirea lui Feeney, și n-ar fi fost prea indicat din partea unui polițist să facă din Feeney un suspect.

Dan fu trezit de sunetul strident al telefonului. Buimac, bîjbîi după receptor și deschise un ochi suficient ca să poată vedea ceasul. Arăta patru și treizeci și șapte de minute.

— Bună.

— Salut.

— Tu ești, Jamie? Se ridică și aprinse veioza.

— Da, tată, eu sînt.

— E-n regulă? La noi e unu și jumătate.

— Cred că da.

Dan nu-i telefona niciodată fiului său, în California, după ora zece seara.

— Ești bine? S-a întîmplat ceva?

— E în legătură cu mama și acel Ronald.

— Ronald? Dan încerca încă să-și risipească ceața din creier. Cel care are afacerea cu mașini?

— Două. Forduri și Toyota. M-a dus să văd cum lucrează la ele. E destul de interesant.

— Atunci ce te frămîntă? De ce ești treaz la ora asta?

Dan renunțase la țigări în urmă cu șapte ani. Dar erau momente, ca acela de acum, în care le simțea lipsa. O țigară ar fi atenuat trezirea bruscă, completînd discuția cu fiul său, la această oră ciudată, cu un plus de normalitate.

— Ronald rămîne la noi în noaptea asta. Ei nu știu că i-am observat. Au așteptat să mă urc în pat, dar îl aud urcînd scările și chicotind. Știi cum chicotește mama?

— Da. De fapt, el și fiul său aveau o părere foarte proastă despre chicotul ei.

— Ei bine, sînt sigur că o fac chiar acum. Vreau să spun că ăsta este motivul pentru care chicotea așa, nu?

Simțea o strîngere de inimă, cînd își dădu seama că fiul său știa deja ce „făceau” și că oamenii mari „o făceau" ca să se distreze. În timpul scurtelor vizite sau telefoane, nu găsise necesar să discute *problema.* Avea nevoie de momente ca acestea ca să-și dea seama că fiul lui creștea cu pași mari.

Dar cum se simțea el însuși aflînd ca Hannah făcea dragoste cu un alt bărbat?

În ciuda căsniciei destul de agitate și, mai ales, a despărțirii, care fusese aprigă, țelul lor comun fusese totdeauna bunăstarea și fericirea lui Jamie. În tot acest timp, posibilitatea ca ea să-și găsească un iubit nici măcar nu-i trecuse prin cap.

Surprinzător, inima i se strînse de gelozie. Hannah avea un corp care putea să decoreze cu succes plaja Californiei, își amintea perfect picioarele

lungi, care îl încolăceau scufundîndu-l între ele, dar prea puțin despre cum era ea atunci cînd făceau dragoste: nerăbdătoare, lascivă, senzuală? Probabil nici una, pentru că nu-și aducea aminte. Era surprins de noua ei activitate sexuală. Cîndva, fusese a lui, și, într-un fel, dacă își asculta instinctele, era încă. Încălcase însă ultimul lui sentiment.

— Mama ta este un om în toată firea, Jamie, e dreptul ei să aibă un prieten.

Era adevărat, dar nu în casa ei și, mai ales, cînd Jamie era acolo. Dan avea de gînd să vorbească cu ea, dimineață.

Întregul dezgust răbufni în vocea băiatului:

— Și mai zice că vrea să mă ducă la meciurile de la Lakers sau să jucăm cercuri. Crede că dacă-mi zice „hai să jucăm cercuri" am să-l cred un tip cumsecade – vreau să-ți spun, tată, că astea sînt lucruri pe care le fac cu tine.

O, Doamne, gîndi Dan. E la fel de șocat ca mine că cineva o să-mi iau locul.

Dan se forță să articuleze:

— Dacă faci lucrurile astea cu el, asta nu înseamnă că nu le putem face amîndoi.

— Mama mă înnebunește să fiu drăguț cu el. Dacă îl iubește atîta, să se ducă ea să joace cercuri cu el. Vreau să spun, tată... cred că are ceva serios cu tipul ăsta!

Abia acum, în sfîrșit, Dan înțelese la ce anume se referea copilul. Hannnah fusese cuibul lui, dar ea găsise pe cineva cu care începea să-l împartă. Jamie nu știa încă pe cine anume pierduse ea, pe Dan sau pe el.

— Ascultă, Jamie! Eu sînt tatăl tău. Am să fiu întotdeauna tatăl tău. Orice ar face mama ta, sentimentele noastre pentru tine rămîn aceleași.

— Mi-e tare dor de tine, tată.

— Și mie îmi este, Jamie.

— Ar fi fost grozav să fii și tu aici.

— Am să vin curînd. Îți promit. Ne-am distrat de minune la schi de Anul Nou, nu-i așa? Dar nu pot chiar acum. Am niște afaceri foarte importante aici, încercă să glumească. Cal ar fi în stare să-mi ia gîtul dacă n-aș rămîne.

— Salută-l din partea mea, tată.

— Fii sigur c-am s-o fac, Jamie.

— Tată, te rog ceva. Nimeni nu mă mai strigă „Jamie". N-ai putea să-mi spui Jim sau James?

Dan vorbea cu greutate:

— Sigur, nici o problemă.

În sfîrșit, reuși să spună:

— Mai bine fugi la culcare. Mîine ai școală.

— Bine, tată.

Își luară rămas bun. Băiatul părea să se simtă mai bine după ce-și deschisese sufletul. El însă era pustiit. Nimic nu era mai important pentru el decît copilul, iar această blestemată de femeie încerca să-l scoată din viața băiatului, în favoarea acelui caracter nou descoperit, acelui... traficant de mașini!

Era imposibil să mai adoarmă. Se gîndea să iasă la o alergare pe malul rîului sau la clubul de sănătate. Se ridică, dar simți durerea săgetîndu-i genunchiul. Începu să alerge pe loc, sperînd că, prin perseverență, va reuși s-o alunge. Dimpotrivă, îl durea mai rău și își aminti că ortopedul îl programase pentru dimineața aceea la nouă fără un sfert.

Se întinse după cartea pe care o începuse în aceeași seară, dar mîna i se opri la jumătatea drumului. Se apropie de fereastră, încercînd să deslușească dacă sosiseră ziarele. Cartea l-ar fi descurajat. Trata exodul evreilor spanioli prin Europa creștină după expulzare. Excluși de multă vreme din Franța, Italia și Anglia, fuseseră victimele dușmăniei universale. Nu aparțineau nici unui ținut, ci numai unul altuia, refugiindu-se într-o lume imaginară, care aștepta zadarnic un timp mesianic care să-i salveze.

Din ce în ce mai mult, Dan se simțea asemenea lor.

Mai tîrziu, în dimineața aceea, aflat într-un taxi care îl ducea de la spital, Dan se opri să-și cumpere niște gustări de la snackul lui Rooney.

Fostul polițist îi spuse, încrucișîndu-și brațele:

— Se vede că Montano a ieșit azi-noapte în oraș. Îți place?

— Ce tot spui?

Rooney îi desfășură în față un exemplar din *Herald:*

— Montano trebuie să fie!

— Ia stai puțin. Nici nu știi pe unde a umblat Montano azi-noapte și ești gata să-l spînzuri, abia după aceea îi pui întrebări!

— La dracu, Dan, nu putem să-l lăsăm pe tip în libertate, să atace femei în felul ăsta.

— Rooney, ai de gînd să persecuți lumea sau să-mi vinzi un „Trei mușchetari" și un pachet de biscuiți cu brînză?

— Grăsimea asta și zahărul, nu mai vorbesc de... Nevasta lui Rooney luă banii din mîna lui Dan, dîndu-i în schimb punga cu biscuiți și bomboanele. Îl săgetă cu privirea pe Rooney.

— Cîteodată aș vrea să mai pun și eu un glonț acolo!

Cînd Dan, șchiopătînd, intră în birou, Cal era deja acolo, așteptîndu-l.

— Cum a mers consultația?

— Știai că te închid trei sferturi de oră într-un tub? mormăi Dan. Un tub. Înspăimîntător ca iadul. Ai impresia că vei fi sau catapultat ca o torpilă sau sigilat și apoi îngropat ca reziduurile toxice.

— Te operează?

— Doctorul mă anunță mîine, cînd are rezultatul.

— Montano încearcă să ia legătura cu tine, își informă Cal colegul. Am vorbit cu el. Spune că poliția l-a abordat deja. Nu aleargă după femei pe stradă, dar Stallworth a aflat pe unde se învîrte, și de cîteva ori, a încercat să-l chestioneze în legătură cu ultimul viol.

— Nu i-ai spus că noi sîntem reprezentanții lui, iar polițiștii trebuie să vorbească cu noi?

— I-am spus. Jură că n-a făcut-o el.

— Știm amîndoi care-i problema.

— Da, că alibiul pentru noaptea aceea nu e grozav. Noul lui apartament e doar la cîteva blocuri depărtare de parcarea în care au găsit femeia.

Privirea lui Dan căzu pe un mesaj telefonic aflat pe biroul lui Mary Alice. Spuse:

— De asta m-o fi sunat Mara!

— Pari dezamăgit. Doar nu credeai că vrea să te sărute. Dan ridică nepăsător din umeri.

Cal clătină din cap.

— Să știi un lucru în legătură cu femeia asta: orice ar face acum și cu oricine ar face-o, sigur nu se uită în urmă.

Mary Alice îi fixase întîlnirea cu Mara pentru a doua zi dimineața.

La insistențele Susanei, avocatul ei a înaintat o cerere tribunalului, chemîndu-l pe Peter la întîlnirile de conciliere.

Deși Peter nu le dădea încă bani, avocatul Susanei avea toate șansele să-i obțină; totuși, nădăjduia cu disperare că aceste discuții, în prezența unei persoane cu experiență, l-ar fi putut aduce înapoi pe Peter.

Constrîns de tribunal, Peter se prezentase la conciliere.

Profund marcată de revedere, Susan își aminti amestecul de mîndrie și gelozie pe care îl încerca atunci cînd ochii femeilor îl urmăreau. Și cea mai rece dintre femei se topea în prezența lui. Bănuia că asta se datora acelei obrăznicii adolescentine care putea fi confundată cu insolența.

Insolență și obrăznicie, ăsta era Peter.

Privirea i se opri la ea, înainte de a se așeza. Susan zîmbi instinctiv, întrebîndu-se dacă se cuvenea s-o facă. Înclinînd capul, zîmbi și el:

— Ce mai faci? Arăți puțin slăbită.

„Ce-ar fi trebuit să răspundă" se întrebă ea. Că mănîncă puțin ca să economisească bani sau că nu avea poftă de mîncare și totuși nu reușea să pună nimic de-o parte? Amîndouă erau la fel de adevărate.

— Tu arăți foarte bine, răspunse ea.

Și asta era adevărat.

Peter tăcu pînă cînd avocatul îi ceru să-și expună motivele. Enumeră multe, dar nu dorea să discute căile de rezolvare.

Cînd ședința luă sfîrșit, Susan îi ceru direct lui Peter sprijin financiar, dacă nu de dragul ei, măcar pentru Karen.

— Asta numai tribunalul hotărăște, răspunse el rece. Așa că, asta este.

Spunînd asta, scoase un plic din buzunar, pe care i-l întinse. Apoi părăsi grăbit încăperea.

Înăuntru erau hîrtii oficiale. În timp ce le despăturea, o frază îi ardea privirea ca veninul viperei: „în interesul copilului, acesta ar trebui să locuiască împreună cu tatăl său".

Susan înțepenise. Peter o voia pe Karen.

După-amiază, stabilise o întîlnire la Fundație cu un grup de artiști, dar Susan era distrusă. Telefonă s-o amîne.

Era tristă, așa că se îndreptă spre casă, conducînd încet. Totul îi era potrivnic. Peter încerca s-o scoată din casă și s-o arunce în stradă, fără să-i lase nimic. Văzînd deja amenințată siguranța lui Karen, Susan nu putea concepe ca fata să-i fie smulsă. Un gînd îngrozitor îi trecu prin minte. Dacă un juriu, folosind același motiv, i-ar fi redat casa lui Peter și astfel copilul i-ar fi revenit lui? Doamne, cum putea Peter s-o numească mamă denaturată? Susan fusese totdeauna responsabilă de creșterea lui Karen, deseori obligîndu-l chiar pe Peter să colaboreze. El fusese un tată nepăsător, foarte mîndru de rezultatele și inteligența fetei, manifestîndu-și numai ocazional

afecțiunea și neglijînd total aspectele psihologice ale educației. Tocmai el voia acum să o ia pe Karen. Știa însă care este adevăratul motiv. Dacă altfel nu-și putea recăpăta proprietatea, iar prețul era conviețuirea cu Karen, ei bine, merita. Era o casă mare.

Începu să tremure de frică. Evită în ultima clipă linia de tren și cu greu reuși să parcheze. Lacrimile îi șiroiau pe față și tremura atît de tare, încît strînse volanul la piept. Ea fusese întotdeauna puternică, nici o luptă nu o intimida. Cu rezistența și puterea ei de decizie, obținuse de la viață tot ce dorise. Dar acum, pentru prima oară, era dezorientată, nu datorită lipsei de bani, ci din cauza lui Karen. Se temea pentru existența copilului sub îndrumarea unui părinte fără judecată, cum era Peter, și se temea pentru propria singurătate, dacă ar fi pierdut-o pe Karen.

Trecuseră douăzeci de minute pînă să fie în stare să pornească din nou spre casă.

Auzindu-i zgomotul pașilor pe scară, Karen ieși din camera ei, urmîndu-și mama în baie. Susan trebuia să se spele pe față. Așteptă, privind-o pînă ce termină.

— Tocmai m-a sunat tata. Mi-a spus că vrea să mă duc să stau cu el.

Susan simți cum i se răcește sîngele în vine.

— Și tu ce părere ai?

Karen spuse ceea ce se putea ghici cu ușurință în spatele zîmbetului ei:

— Tata și cu mine nu va mai trebui să așteptăm week- end-ul. El vine la Devon să mă vadă cum călăresc. Ar putea să-l deranjeze dacă vii și tu.

Lui Susan îi plăcea foarte mult să-și privească fiica călărind. Karen era îndrăgostită de cai. Spectacolul de la Devon era primul eveniment important al anului, la care venea multă lume. Peter voia ca prietenii să-l vadă alături de fiica lui, dar fără Susan.

— Zice că va trebui să vinzi caii, adăugă Karen.

— Nu pe Prince, o asigură Susan. Calul însemna prea mult pentru Karen, iar fata era un călăreț prea bun. Va face alte sacrificii, dar nu ăsta.

— Mai spunea că va trebui s-o concediezi pe Jenny.

— Poate. Nu prea avem bani.

— Tata nu vrea ca eu să sufăr din cauza lipsei tale de bani. Zice că ar fi grozav dacă am sta împreună.

Susan făcu efortul să-și păstreze calmul.

— Iubito, e greu să accepți ce-ți spun, dar se folosește de sentimentele tale ca să lovească în mine. Dacă ați sta amîndoi aici, ar cheltui mai puțin decît dacă rămînem amîndouă. Contează pe dragostea pe care i-o porți și, mai ales, pe teama de a-l pierde.

— Mă iubește! replică ea, vizibil în apărare.

— I-ai observat grija asta și înainte?

— Nu putea, pentru că te băgai tu tot timpul. Mi-a spus și asta.

Susan spuse, luînd mîinile fetei:

— Sînt sigură că te iubește în felul lui. Dar acum se folosește de sentimentele tale.

— M-a prevenit că așa o să îmi spui. Karen continuă îndîrjită: Că o face pentru bani. Dar el mă iubește. E singurul care vrea să mă facă fericită.

Karen își eliberă mîinile cu brutalitate și fugi din cameră.

Cele două cinară aproape în tăcere. Susan încercase să spună cîte ceva, dar, văzînd că primește în schimb numai mormăieli, renunțase. Se lăsă din nou pradă gîndurilor confuze care o obsedau.

După masă, se hotărî să-i spună lui Jenny că nu o mai putea plăti decît două săptămîni. Spera ca Jenny să-și găsească cît mai repede o slujbă.

— Domnul Boelter m-a sunat deja să-mi ceară să lucrez pentru el.

— O! reuși să articuleze Susan. Asta-i bine. Ai s-o poți vedea în continuare pe Karen.

— Asta mi-a spus și domnul Boelter.

Deci Peter, atît de nepăsător de obicei la sentimentele altora, se gîndise deja și la asta. Susan se simțea ca o piesă de șah amenințată în permanență.

— Nu lucrează și George tot la el?

— Ba da, zilele lucrătoare, ca și mine. Ar fi bine să nu trebuiască să mă acomodez în alte părți.

— Ei, atunci lucrurile s-au aranjat de minune.

Fața lui Jenny trăda îngrijorare.

— Doamnă Boelter, cum o să vă descurcați singură cu o casă atît de mare?

— Am să gătesc eu și am să închid, probabil, o parte din camere. M-am gîndit să adăpostesc și alți cai, ca să pot plăti îngrijitorul.

— E păcat că se întîmplă toate astea, doamnă Boelter.

— Mulțumesc, Jenny.

Reîntoarsă în liniștea biroului ei, Susan se gîndea. Peter nu numai că o voia pe Karen, dar încerca s-o convingă să se ducă. Și Karen îl asculta și îl credea. Teama că o va pierde începu s-o copleșească.

Tocmai intenționa să ridice receptorul s-o sune pe Amelia, dar își aminti că, în seara aceea, cumnata ei ieșea.

Descurajată, brăzdă cu pași mari dormitorul pînă tîrziu, după miezul nopții.

Susan se trezi devreme, după scurte perioade de odihnă, și o văzu pe Karen urcată deja în autobuz. Se sui în mașină, porni spre locuința Ameliei pentru obișnuita discuție de la micul dejun.

Intrînd pe aleea principală, de lîngă bucătărie, observă un Mercedes albastru parcat într-un mod destul de ciudat, în spatele unui șopron.

Îl recunoscu imediat. Ajunse în casă prin intrarea de la bucătărie, trecu de fata care pregătea micul dejun și urcă scările. Năvăli în dormitorul încăpător.

Amelia și Peter dormeau încă, iar pătura le dezvelea pe jumătate trupurile goale.

— Ticălos nenorocit, țipă la el Susan.

Cei doi îndrăgostiți se treziră brusc. Peter se ridică. Amelia încerca să se acopere cu pătura.

— Sînteți niște ticăloși! Amîndoi!

Susan se năpusti spre Amelie, care era mai aproape de ea, lovind-o cu pumnii și aruncîndu-i cuvinte murdare.

În acel moment, Peter sări din pat și, îndepărtînd-o pe Amelia, o izbi pe Susan de perete.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? șuieră spre el. Cum ați putut amîndoi să-mi faceți așa ceva?

— Cu multă plăcere, îi răspunse el zîmbind.

Încercă să-l lovească, dar o strîngea prea tare de încheieturi.

— Faci orice ca să-ți atingi scopurile! țipă. Ticălosule... ticălosule... Cuvintele i se înecau în suspine.

Își smulse mîinile și se năpusti pe ușă.

Servitoarea, care nu fusese destul de ageră să o oprească pe Susan cînd intrase, stătea acum în ușă. Susan trecu în fugă pe lîngă ea și ieși din casă.

Niciodată în viața ei Susan nu se comportase atît de irațional, atît de impulsiv, dar niciodată nu fusese rănită atît de adînc. Se simțea trădată.

9

Dan citea pagina sportivă a *Herald*-ului.

Alți doi avocați, mai în vîrstă, care terminaseră micul dejun la Johnny, se opriră lîngă el să arunce o privire. Amîndoi aveau niște burți respectabile și umerii apăsați de zeci de ani, în care se străduiseră să facă tragediile din viețile oamenilor mai ușor de suportat.

— Te interesează cei de la „'76”, Charlie? întrebă Dan. Ai mers pe „'76”, care au luat doar trei puncte cu Celtic la Boston?

Mărunțelul în costum gri se încruntă supărat. Dan clătină din cap cu disperare prefăcută.

— Dacă toată lumea ar fi mers pe mîna ta, ar fi trăit fără griji pînă la sfîrșitul zilelor.

Omul era nerăbdător să schimbe subiectul.

— Cum merge apărarea ta, Dan? E mult mai important.

— Am o singură șansă să pierd. Dacă pariezi pe mine.

Celălalt izbucni într-un hohot de rîs, care se putea auzi încă, deși ieșiseră din local. Dan ar fi vrut să fie atît de sigur pe cît dorea să pară.

Ridicînd privirea, observă o blondă înaltă, bine îmbrăcată, care stătea la ușa restaurantului, căutînd pe cineva. Femeia era Susan Boelter. În aceeași clipă, îl observă și ea și, cu un zîmbet șters, își plecă privirea. Trebuia să fie ceva foarte important, din moment ce îl căutase aici, în loc să-și fixeze o întîlnire. Expresia ei părea calmă, în comparație cu dispoziția ei din ultima vreme. Ca de obicei bine crescută, gîndi el. Dacă a arăta bine, cînd îți stăpînești nervii, înseamnă bună creștere.

O salută, ridicîndu-se.

— Mi-au indicat de la birou că s-ar putea să te găsesc aici, începu ea.

Se îndreptă spre locul neocupat de pe banchetă și se așeză.

— Mi-ai spus că dacă simt nevoia să stau de vorbă cu cineva... Cuvintele se pierdeau în tăcere. Adăugă repede: Dacă n-am voie sau ești ocupat, te rog spune-mi și...

El observă un ușor tremur al buzelor, pe care nu și-l putea stăpîni.

— Vorbesc serios.

— Se pare că Peter și-a dat arama pe față în toate privințele.

Ea înclină capul încercînd să-și adune gîndurile. Trecuse jumătate de minut pînă cînd, stăpînindu-și emoția, începu să depene evenimentele ultimelor optsprezece ore. Vorbea simplu și clar, fără să se plîngă sau să încerce să-i cîștige simpatia. În ciuda sincerității, el îi observase de două ori emoția. Prima dată, cînd îi comunicase intenția lui Peter de a-și recupera fiica și, apoi, cînd îi povestise episodul cu Amelia.

— Cum, i-ai găsit dezbrăcați în pat? vru să știe Dan.

— Mă tem că mi-am pierdut controlul. Am lovit-o și am încercat să-l lovesc și pe el!

— Lovituri adevărate?

— Cît de tare am putut. În clipa aceea, dacă puteam să-i omor... respiră adînc.

— Mă uimești, spuse el rîzînd.

— Nu e nimic amuzant.

Gura Susanei se încleștă și încercă să se ridice. Însă mîna lui Dan o opri.

— Iartă-mă. N-am vrut să te jignesc. De fapt, a fost un compliment.

— Modul în care am reacționat în dormitorul ăla a fost de neiertat. Mă bucur că i-am văzut, astfel nu mă mai iluzionez.

Dan se gîndi că trebuie s-o sfătuiască.

— Asta ar putea să-ți ajute la tribunal. Nu trebuie să continui cu divorțul „fără vină”, dacă nu-ți convine. Adulterul lui te constituie parte vătămată. Asta se poate transforma într-un avantaj enorm.

— Nu mi-a trecut prin cap. Nu vreau decît ce mi se cuvine. Am considerat căsnicia o colaborare. Amîndoi să ne facem partea și să împărțim totul în mod egal.

— Orice femeie poate să scoată o mulțime de bani din treaba asta, mai ales de la un om atît de influent ca el.

— Ramsay mi-a spus la fel. De fiecare dată cînd credeam că lucrurile nu pot merge mai rău, au mers. Acum, sînt aproape să-mi pierd fiica. În acte, Peter mă numește mamă denaturată. Doamne!

Susan își înclină capul, luptîndu-se cu lacrimile. După cîteva secunde, privi din nou spre Dan.

— Știi care e cel mai grav lucru din toată lupta noastră pentru Karen? în sufletul meu, sînt sigură că el nu o vrea cu adevărat.

— Dar pe Amelia, pe *ea* o vrea?

Susan îi privi cu atenție fața, ca să fie sigură că nu e vorba de ironie.

— Eu... eu cred că nu. Dar nu mă întreba pe mine, eu sînt soția.

— Atunci de ce s-a culcat cu ea?

— Are nevoie de votul ei pentru a vinde *Herald*-ul. Susan îi explică motivele pentru care John Boelter îi încredințase ei Fundația și bănuiala că Peter încerca acum să obțină acordul celorlalte părți pentru a contracara împotrivirea ei.

— Amelia gîndește cu inima. A obținut deja votul ei.

— Asta făceați cu totii în ziua în care am venit la *Herald?* Hotărați cui să vindeți ziarul?

Ea îi dezvălui discuția secretă pe care Peter o avusese cu Oren Lawlor, scăderea prețului din cauza recesiunii și, în sfîrșit, că Lawlor intenționează să închidă ziarul în favoarea lui *Daily Mirror.*

— De cînd mă știu am stat în calea lui Peter, continuă, calmă. De curînd, cineva mi-a spus că singurul mod de a mă apăra de el este să mă opun vînzării. Dacă Peter nu are nevoie de ceva de la tine, dacă se simte fără apărare, te distruge fără să stea pe gînduri.

— E atît de important pentru tine ca *Herald* să nu fie vîndut?

Ea arătă spre ziarul deschis.

— Ai citit vreodată *Mirror?*

— *Mirror* e un rahat.

— Ei, vezi de ce nu-l las să vîndă *Herald*-ul*?*

Dan ar fi vrut să adauge ceva, dar tînără proprietară a restaurantului, observînd întîrzierea chelnerului, se grăbi spre masa lor. El împături ziarul.

— Bună, Johnny, o salută Dan, prezentîndu-i-o pe Susan, care comandă o baclava și cafea.

Dan se strîmbă și luă ca de obicei.

— E cu adevărat „ca la Johnny", remarcă Susan.

— A fost. Ultimii doi proprietari nu sînt din familie. Nevasta i-a fugit cu bucătarul. Era mare cît o casă, dar amîndoi bărbații erau morți după ea. Johnny era distrus. Se holba ore întregi spre locul de la casă, unde stătea ea de obicei. Pînă la urmă, a vîndut localul.

— Și tu i-ai spus următorului proprietar tot Johnny, pentru că asta era firma.

— Corect. Așa că ea e al treilea Johnny.

Susan rîse:

— Care e adevăratul ei nume?

— N-am întrebat-o. Ar dăuna tradiției.

— Pariez că acest rulou cu ciocolată îl comandai și pe vremuri.

Dan confirmă rîzînd.

— Cafeaua însă nu era la fel de bună.

Susan se opri o clipă, zîmbind.

— Cu mai puțin de o oră în urmă n-aș fi crezut că am să mai rîd vreodată. Înseamnă că am venit la cine trebuia.

— Și eu mă simt mai bine.

Deodată, fața Susanei se înnegură.

— Am uitat. Copleșită de problemele mele, am uitat de ale tale.

— Auzi, cu mine e în regulă, nici o grijă. Mîncare bună, companie plăcută.

Ea îl studie.

— Ești îngrijorat?

Dan era pe punctul de a recurge la o nouă eschivă, cînd Susan îl opri.

— Te rog! Fii sincer ca și mine.

Tocmai atunci Johnny apăru cu micul dejun, dîndu-i lui Dan un răgaz.

— Nu sînt tocmai *îngrijorat*, zise Dan într-un tîrziu, cînd rămaseră singuri. Dar nu e chiar cuvîntul potrivit. Dacă l-aș găsi, poate aș ști să ies din starea asta.

Mîncară în tăcere, pînă ce Susan, punînd ceașca de cafea pe farfurie, reluă:

— Ce să fac, Dan... mă refer la Peter și la divorț. Cum să-l înfrunt?

— Spuneai că vrea voturile tale ca să vîndă *Herald*-ul. Ei bine, ca să obții ce vrei, va trebui să fii de acord. Se pare că e singura ta posibilitate.

— Niciodată, zise scuturînd din cap. Niciodată.

— între Karen și *Herald* ce ai alege?

— Ce mod exclusivist de-a vedea lucrurile!

— Destul de probabil să se întîmple. Dragostea, contra datoriei. Care din ele?

Susan nu răspunse.

Biroul Procuratorii Districtuale se afla peste drum de Piața Penn și Primărie. Mergînd într-acolo, pe strada Arch, Dan simțea durerea săgetîndu-

i genunchiul. Fusese la ortoped. Analiza dăduse la iveală o ruptură de ligament, care trebuia operată. Doctorul găsise, pe deasupra, și o arterită care îi mînca încheieturile genunchilor, dar nu avea leac împotriva ei. Îl prevenise în privința alergărilor, care ar fi putut grăbi ravagiile bolii. Dan se simțise dintr-o dată îmbătrînit.

Șchiopătînd, urcă scările din față ale clădirii.

Pe fațadă, o plăcuță indica biroul Procuraturii Districtuale. Totuși, mult mai vizibilă era inscripția de dedesubtul intrării, cu numele fostului ocupant: YMCA.

— Mara Szarek, îi spuse Dan detectivului așezat în fața unui birou mare, în hol.

Intră și, după ce semnă în registru, așteptă pînă ce tînărul, pe care nu-l recunoștea, telefonă pentru confirmare. Ornamentele holului străluceau discret în lumina difuză, iar covorul roșu-închis completa senzația de bunăstare. Toate contrastau însă cu permanenta agitație, specifică clădirii.

Vremea se încălzise brusc, prinzîndu-l nepregătit. Se îmbrăcase cu un costum de lînă, care, acum, se lipea de chiloți și picioare. Din cînd în cînd, pîrîiașe de sudoare îi gîdilau încheieturile. Parcă pentru a pune capac, aerul condiționat nu funcționa, făcînd interiorul clădirii mult mai înăbușitor decît aerul de afară.

După ce ușile liftului se închiseră, Dan apăsă butonul șapte. Ieși într-un holișor cu luminator și, trecînd prin ușile mari de sticlă, intră în clădirea propriu-zisă. Căută biroul Marei de-a lungul coridorului sobru, luminat puternic, acoperit cu lambriuri. Era aproape pustiu, semn că pauza de masă nu se terminase, dar, din moment în moment, se aștepta să vadă avocații și detectivii grăbindu-se să-și reînceapă consultațiile. La două, cînd Curtea se întîlnea, etajul se anima din nou.

— După cum văd, îți merge bine, Dan! răsună o voce răgușită.

Era Eddie Grecco, cel care îl arestase pe Dan din ordinul biroului DA

— Mda, destul de bine, răspunse. Am o întîlnire.

— Cu cine?

— Szarek. Tocmai caut biroul ei.

Grecco aruncă o scurtă privire în jur, să fie sigur că nimeni nu le dădea atenție, apoi spuse cu amabilitate afectată:

— Dă-mi voie să te conduc eu.

Alunecă în cameră, în urma lui Dan, și închise repede ușa.

— Dan, regret sincer că a trebuit să te rețin.

— Ți-am spus de atunci, Eddie, nu mă ajută cu nimic.

— Toată treaba asta pute de la distanță. Am vrut numai să știi. Au deja probleme cu acuzațiile.

— Ce-ai auzit?

— Știi cine e Evie Jeeter?

— Iubita lui Feeney.

— Corect. Au găsit-o într-un motel în Bucks County. A fost de acord să se întoarcă și să depună mărturie. A rupt-o cu Feeney și, pentru că nu mai are nici un motiv să-l protejeze, și-a schimbat povestea.

— Cele-a spus?

— Spune că, în dimineața aia, se uita pe geamul apartamentului din Strada 16 și te-a văzut împreună cu Feeney, dar nici vorbă de vreun schimb de bani. Banii i-a văzut prima oară cînd a intrat el în casă și i-a scos din buzunar. Au ținut-o aici toată dimineața, dar n-au reușit s-o facă să te lege, direct, de bani.

— Îți mulțumesc, Eddie. Cum te înțelegi cu Huyton?

— Tipul n-are încredere în polițiști. Știe că lucrez de mult aici și sînt pe punctul de a fi avansat, așa că abia așteaptă să greșesc. Grecco privi spre ceas. Așteaptă aici.

O secundă mai tîrziu, plecase ca o umbră, iar Dan se abandonă într-unui din fotoliile moderne, din piele neagră, în așteptarea Marei și a lui Gil Huyton.

Minutele treceau încet. Privirea lui Dan se oprea deseori pe ceasul mare de pe perete. Își aminti că astfel de ceasuri mai văzuse la școală, unde, la fel, măsurau monoton un timp care nu se mai sfîrșea. Se gîndise de multe ori la acei oameni obligați să aștepte mereu. Cu timpul, aflase că motivele erau mult mai obișnuite decît crezuse: dacă avusesei ghinionul să te naști sărac, trebuia să lupți pentru orice. Dacă nu luptai, nu căpătai nimic. Deci învățai la Temple University, pentru că nu-ți puteai permite Penn sau Princeton, sau ca să-ți petreci vacanța pe Jersey Shore trebuia să distribui pizza în Margate. În același timp, să fii sărac însemna să lupți pentru idealuri măreț, să militezi pentru drepturile cetățeanului, lăsîndu-ți colegii să ocupe posturi înalte. De asemenea, atunci cînd țara îți cerea să lupți, era de datoria ta să te înrolezi în marină, chiar dacă știai că asta înseamnă Vietnam.

Se hotărî ca, după împlinirea unui sfert de oră, să plece.

Exact cînd ceasul arăta scurgerea celor cincisprezece minute, ușa se deschise și intră Mara. În ciuda caniculei, era proaspătă, uscată și fermecătoare. Nu-și luă scaun și, așezîndu-se pe masa din fața lui, i se adresă cu o voce caldă și plină de interes.

— Cum o mai duci, Dan? Sper că acuzația de mită să nu te fi afectat prea tare!

— Știi, în fiecare dimineață mă bucur că sînt singura persoană acuzată de Huyton din motive pur personale.

— Așteaptă pînă am să-ți comunic ce a hotărît în legătură cu tine.

— Cumva pedeapsa cu moartea, cu suspendare pentru bună purtare?

— Vrea să renunțe la acuzație.

Privirea lui Dan se ridică spre ea sclipind.

— Am aflat că ați găsit-o pe Evie Jeeter, care s-a hotărît să spună adevărul; că nu i-am dat nici un ban iubitului ei.

— Da, răspunse Mara surprinsă.

— Deci, Huyton nu are încotro; *trebuie* să renunțe la acuzație.

— Încă nu e convins să renunțe de tot. După părerea lui, au încă destule probe să te discrediteze la Comisia Disciplinară.

Enervarea lui Dan izbucni.

— Discreditați sînt doar avocații care își înșală clienții. Nu cei care încearcă să afle o mărturie împotriva clientului. Asta e datoria lor.

Mara se înclină provocator.

— Exact cazul lui Montano.

Se sprijini cu mîinile de marginea mesei, iar brațele îi apăsau pieptul, adîncind despicătura dintre sîni. Parfumul ei, pe care Dan îl cunoștea atît de bine, îl învăluia din nou.

E absolut irezistibilă, își zise în gînd. În întregime. Buclele întunecate ale părului, ochii pătrunzători, încadrați de gene lungi, gura seducătoare și accentul senzual. E cea mai enigmatică femeie pe care am întîlnit-o și pe care o doresc încă cu disperare. Asemenea unei muște care tînjește să fie devorată de vie de păianjenul care o ignoră.

— Chiar, *ce-i* cu Montano? o întrebă.

— înțeleg că nu s-a întors în Columbia.

— Nu?

— Asta nu e în favoarea lui. Să trăiești într-un oraș unde lumea te crede un violator sau chiar criminal și unde, mai ales, nu poți să dovedești că nu ești...

— Tipul e proxenet și declasat, Mara. De unde atîta compasiune?

— Poliția n-o să-l scape din ochi, continuă ea, interesată. O să-și bage nasul mereu în viața lui și o să-l suspecteze. Nu o să scape, decît dacă dovedește că e nevinovat.

— Cum?

— Să pună capăt, o dată pentru totdeauna, bănuielilor. Tonul ei deveni confidențial. Și sînt sigură că putem face asta pentru el. Nu se știe încă, dar la ultima victimă am găsit un fir de păr de-al agresorului. Dacă l-am compara cu al lui Montano, am putea să-i dovedim nevinovăția.

— Ești sigură că e nevinovat și, cine știe, poate ai dreptate. O confruntare a părului lui Montano cu cel descoperit ar fi ca o amprentă pe arma crimei. Nici nu poate fi vorba de așa ceva.

Îi zîmbi dulce.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar n-ai nici o șansă. Nu ai suficiente motive să-l bănuiești, așa că tribunalul nu-l poate obliga să accepte testul. Mai mult ca sigur, nu se oferă voluntar.

Fața Marei nu-i trădă dezamăgirea.

— Mă gîndeam numai spre binele lui.

— Si eu la fel. Deși n-ar trebui să fac munca de investigație în locul tău.

Expresia ei deveni prețioasă:

— Sînt gata să fac cererea în instanță.

— Și știi foarte bine că sînt în stare să te împiedic.

Mara alunecă de pe masă. Era tristă.

— Dan, uneori ești cel mai mare dușman al tău. Vocea ei deveni îngrijorată. Gil tocmai are o întrevedere cu șeful direcției DA Mă văd nevoită să-l chem.

Reveni în cameră însoțită de Huyton, care era fără haină, cu mînecile cămășii suflecate si cravata strîns înnodată.

— Mara mi-a spus că nu ești de acord să i se ia mostre de păr clientului tău.

Dan încuviință din cap.

Orice altceva i se putea imputa lui Huyton, dar nu faptul că era atît de ipocrit încît să-și piardă timpul cu saluturi de circumstanță.

— Ai luat probe și de la Feeney? E la fel de suspect ca Montano.

Era, fără îndoială, implicat. Dacă Feeney era criminalul, atunci problema mituirii lui era o minciună; dăduse vina pe Montano ca să nu fie, el însuși, bănuit.

— îți fac o propunere, Lazar. Îl conving pe Feeney să accepte testul, dacă îl convingi pe Montano. Dacă faci asta – și dacă joci cinstit – retrag acuzația de mituire de la Comisia Disciplinară.

— De unde știi că Feeney o să fie de acord?

— Dacă nu, înseamnă că e vinovat și îl încolțesc. Vreau să-l prind pe nenorocit înainte de a lovi din nou, indiferent dacă e Montano sau Feeney.

Dan se rezemă de spătarul fotoliului, reflectînd la ofertă. O, Doamne, era tentantă. Aș putea să ies din încurcătură curat ca lacrima și cu reputația intactă. Viața mea ar putea continua ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar ei nu au acum nimic contra lui Montano, nici un motiv să-l suspecteze. Aruncă doar momeala. Dacă *este* vinovat, îl dau pe tavă acuzării, ca pe un purcel de lapte. Așa că n-am de ales, trebuie să apar în fața Comisiei Disciplinare pentru mituire.

Dan se ridică.

— Aș vrea să pot accepta propunerea. Sincer aș vrea. Dar, îți dai seama, îmi este imposibil.

Huyton îl privi surprins.

— Ai de gînd să intri la apă pentru un nenorocit ca Montano?

— Dan, nu poți să-ți faci una ca asta! țipă Mara, încercînd să-l convingă. Ai putea fi discreditat!

— N-am ce face. Cred că va trebui să ne vedem la tribunal.

În hol, în timp ce semna din nou în registru, observă numele lui Evie Jeeter aproape de începutul paginii. Venise cu mult înaintea lui și încă nu semnase de plecare. Cu siguranță că Huyton o ținea într-un birou, pe undeva, așteptînd să vadă dacă Dan va coopera. Se hotărî să o aștepte afară.

Douăzeci de minute mai tîrziu, o femeie ieși grăbită. Își aminti parcă figura ei privind pe fereastra locuinței lui Feeney. Era foarte slabă, avea părul blond și ochi îngrijorați.

— Domnișoară Jeeter? o abordă el. Sînt Dan Lazar.

— V-am recunoscut.

— Am vrut să vă mulțumesc că le-ați spus adevărul celor de la DA

— Nu-i nevoie. N-am să mai mint pentru Tim de acum încolo. Am făcut-o. Știi, sunam la serviciu spunînd că e prea bolnav ca să poată veni, cînd de fapt el era prea beat sau drogat. N-a apreciat asta niciodată și nici liniștea căminului pe care m-am străduit să-l clădesc pentru noi. Așa că, gata cu minciunile!

— Ai idee de unde putea să aibă cei cinci mii de dolari?

— Nu mi-a spus.

— Și n-ai nici o bănuială?

— Totdeauna am bănuit că vinde droguri colegilor, dar n-am fost sigură. De fapt, n-am chef să discut lucrurile astea.

— Doar o singură întrebare: de ce a spus Procuraturii că l-am mituit?

— Domnule Lazar, ai jucat vreodată Monopol, în copilărie?

— Binenteles.

— Dumneata erai pentru Tim cartea „ieși-din-închisoare”.

Restul după-amiezii, Dan și-l petrecu împreună cu Cal și cu Rick, încercînd să pună la punct strategia apărării. În loc să despice firul în patru, Dan îl rugase pe Cal să-i aranjeze imediat o audiență la șeful Comisiei Disciplinare.

— Din nefericire, sublinie Cal, Huyton și-a făcut bine temele cînd te-a acuzat. Jumătate din avocații Comisiei Disciplinare par să fie împotriva ta.

— Fii serios, îl contrazise Dan. Ca de exemplu?

— Adu-ți aminte de judecătorul Finegold.

— Bine, dar este un incapabil! N-are nici un drept să se îndoiască de spusele mele.

— S-a retras din barou și acum este în Comisia Disciplinară. Nici Ken Bosco nu te prea simpatizează.

— Băiatul judecătorului Bosco?

Cal încuviință.

— Vrei să-ți reamintesc cum îi porecliseși? Face toți banii.

— Bine, e vorba de doi, acceptă Dan.

— Nu e vorba numai de dușmani, Dan. Uneori, într-o problemă disciplinară, nevinovăția nu e totul. Trebuie să

arăți nevinovat. Nimic mai mult, si ei vor susține că ai sfîrsit

» [7] > > »

prin a acționa în concordanță cu cele mai înalte standarde morale.

Dan spuse ridicînd mîinile:

— Mai bine mor, decît să mă cobor la nivelul lui Bosco și Finegold.

Cal era îngrijorat. Mîndria exagerată a lui Dan putea îngreuia apărarea.

— Am să lupt ca un leu penru tine, Dan, știi asta, răbufni Cal, dar trebuie să mă ajuți și tu.

— Dacă ei nu văd cît de stupide și de contradictorii sînt acuzațiile, nu am ce face. Ce-o fi, o fi!

Dan se învîrti prin apartament aproape toată noaptea. De dimineață, înainte de a avea timp să se răzgîndească, ridică receptorul și formă numărul Susanei Boelter.

— Ce-ai zice să cinezi cu mine diseară?

Văzînd că ezită, adăugă:

— Ascultă, e abia ora prînzului.

— Mi-ar face plăcere, acceptă ea, adăugind imediat: Pot să te rog ceva?

— Sigur.

O mulțime de posibile pretenții trecură prin mintea lui Dan.

— Ai putea veni cu motocicleta?

10

Încerca să-și imagineze cum va fi comportarea ei de diseară, care putea să fie foarte bine, extrem de prețioasă, gîndea Dan, în timp ce se legăna cu Harley-ul său albastru pe curbele de pe Albemarle Road, asemenea unui schior nautic.

Telefonul fusese o idee de-a dreptul stupidă, se complimentă Dan. E adevărat că simțea nevoia de o companie, dar ca un asemenea cuplu nepotrivit să stea împreună o seară întreagă putea fi un fiesco. Despre ce am putea discuta? Mă gîndesc că este *Winstead!* Sună ca un titlu de noblețe, de ducesă sau arhanghel. Miles Standish și primul Winstead din împrejurimi își petrecuseră probabil nopțile la Colonia Plymouth jucînd rummy. Sau, poate, cufundați într-un studiu biblic.

În timp ce intră pe aleea principală încetinind, gîndurile amuzante reușiseră să-i risipească o parte din stingherea care-l stăpînea. De fapt, era neliniștit din pricina serii, iar căldura începuse să-l sîcîie din nou.

Ușa din față era deschisă și prin preajmă nu se vedea nimeni. Traversă surprins mai multe camere de la parter. Pustietatea acestei case uriașe îi părea nefirească și se simțea ca într-un film cu sfîrșitul lumii, în care eroul secundar rătăcea singur prin orașul golit de alte ființe omenești. Observînd că ușile mari dinspre grădină erau deschise, păși într-o curte mică. În fața lui, straturi de flori și plante agățătoare șerpuiau îmbinate ca într-un menuet printre copacii plantați ici-colo.

Auzind un zgomot slab, o luă după primul colț al clădirii. Susan, îmbrăcată într-un costum de mătase neagră cu pantalon, stătea pe vine în fața unui răzor de zambile purpurii. Ridică privirea.

— Eram sigură că mai aveam cîteva minute.

— Am ajuns puțin mai devreme.

— Îmi face plăcere să le tai. Îmi imaginez la fiecare că este gîtul lui Peter. Își plecă o clipă privirea. Scuză-mă. E urît din partea mea. Am fost orbită de o furie prostească. Chiar mă simt ca o proastă.

Își scoase mănușile cu care lucrase și, împreună cu foarfecele, le puse în coșul de grădină. Se ridică.

— Grădina asta a fost întreținută astfel aproape două sute de ani. E pe cale să se sălbăticească, așa că cineva trebuie să tempereze vegetația într-un fel.

— Numai cu ajutorul unui foarfece credincios?

Susan ignoră ironia din vocea lui.

— Te superi dacă vii un moment cu mine în bucătărie? Trebuie să pun astea undeva.

Îl conduse prin ușile franțuzești înapoi, în casă. Mergînd de-a lungul holului, ea luă un vas de cristal în care se ofileau cîteva zambile albe.

Bucătăria era mare și împărțită în două. De-o parte, străluceau tot felul de vase din inox, iar de cealaltă, în fața ferestrelor care dădeau în altă grădină, se afla o masă mare, din lemn, înconjurată de scaune. Dan se așeză.

— Se pare că ai rămas singură pe-aici.

— Singura angajată care ne-a rămas e Jenny, bucătăreasa, îi explică, aruncînd florile moarte în lada de gunoi; și o să mai rămînă puțin timp. Dar Karen își petrece week-end-ul cu Peter, așa că i-am dat liber pînă luni.

— Mai ești îngrijorată din cauza ei?

Susan vărsă apa stătută în chivetă și umplu vasul cu apă proaspătă.

— S-ar zice că a petrecut foarte bine cu Peter, aseară, la concertul de rock, spuse Susan, încercînd să pară indiferentă. Ți-l poți imagina pe Peter la un concert de rock? Probabil cei de acolo n-au știut ce caută.

— L-aș fi luat drept un agent de la Brigada Narcotice.

— Înțeleg, spuse ea rîzînd și aranjînd zambilele. Bei ceva înainte de-a pleca? Poți să-ți alegi din orice cameră, pentru că Peter avea cîte un bar aproape în fiecare.

— Mulțumesc, dar am vizitat deja muzeul și nu obișnuiesc să beau, mai ales cînd conduc. Mă mulțumesc cu apă de la robinet.

Susan scoase două pahare.

— Eu nu beau deloc, dar se pare că este principala activitate a lumii noastre. Majoritatea nu se pot exprima. Chicoti la acest gînd, completînd: Devin mult mai interesanți după cîteva pahare.

— Ca Midge?

— Bietul Midge. Nu se acomodează în societate dacă nu ia ceva. Dar nici așa nu se prea descurcă.

Susan puse un pahar înaintea lui Dan si se așeză în fața lui.

— Peter îmi spunea că refuzul meu în privința alcoolului este autocontrol, pentru că țin să-i fiu superioară. Dar nu-i adevărat. Nu beau pentru că nu-mi place să-mi pierd controlul. El își modifică toată personalitatea cînd bea. Nici nu mai putem sta de vorbă. Mă înspăimîntă.

— Nu ești prea ușor de înspăimîntat și, sigur, nu de către soțul tău. Dacă e cineva înspăimîntat, am impresia că el se simte intimidat *de tine.*

— De mine? se miră Susan. Cînd?

— Cînd povestea cît era de impresionat de tatăl său, de tine. Mi s-a părut că sarcasmul lui se datora calităților tale care îl inhibau – de fapt *tu* îl inhibi. Probabil ăsta este motivul care îl determină să te scoată din viața lui.

Se uită bănuitoare la Dan.

— Și tu pari supărat pe mine.

— Să privim realitatea în față. Te plîngi atît și-ți acuzi soțul, pentru cîțiva dolari, cînd tu ești o Winstead.

— Ce crezi că înseamnă să fii o Winstead, în cazul meu? Iahturi în Newport? Petreceri?

— Cam așa ceva.

— Și, bineînțeles, destui bani ca să-mi cumpăr „lingura de argint” care să mă întrețină toată viața. Nici o grijă pe lume în afară de ce să îmbrac după

Labor Day sau dacă e de bonton să-mi iau un Rolls.

— Cam așa ceva.

— De fapt, pentru noi n-a însemnat nimic din toate astea. Am crescut într-un orășel de lîngă Boston, într-o casă mare și foarte veche, care aparținea familiei mele de mai multe generații. Părea că permanent are nevoie de reparații pe care nu ni le puteam permite. Fratele meu a învățat la Choate și Harvard. Pe măsură ce creșteam, bruma de bani stabilită pentru educația mea s-a dus. Nici unul dintre părinții mei nu aveau slujbă.

— Totuși, cum s-au descurcat?

Susan păru să se gîndească ce să răspundă curiozității lui Dan. Îi spusese deja prea multe, iar el știuse să asculte. Își zise că poate destăinui și aceste amănunte despre familia ei.

— Aveam vreo doisprezece ani. Întorcîndu-mă într-o zi de la școală, am văzut buldozerele rupînd pomii de lîngă casă. Am alergat s-o anunț pe mama, dar ea mi-a spus că acea parte a domeniului fusese vîndută unui tip care construia case. Însemna că, o dată cu fiecare catastrofă financiară, părinții mei vindeau cîte o bucată de pămînt. Cinci acri de aici, zece de dincolo. Domeniul se micșora mereu si nu mai rămăsese cine știe ce.

— Ca aristocrații lui Cehov.

— La vremea aia, mă simțeam că pisica Cheshire din *Alice în Țara Minunilor.* Într-o zi, curînd, am fi pierdut totul, în afară de zîmbet. Mama îmi spunea să privesc partea bună a lucrurilor: cîștigam o mulțime de prieteni apropiați.

— Părea o femeie practică. Să iei ce e mai bun dintr-o situație dificilă?!

Susan continuă sec:

— Nu era nici pe departe atît de practică – în orice caz, nu ceea ce înțelegem în general prin asta – și habar n-avea de existența noilor noștri vecini. Ea, de fapt, ei amîndoi, păreau detașați de realitatea zilnică. Mă crescuse pentru o lume sigură și privilegiată, care pentru noi încetase să mai existe. Alte fete purtau la școală jeanși. Jeanșii era pentru fermieri, îmi spunea, pentru sărăntoci. Eu trebuia să port rochii.

— Ce părere avea despre băieții cu care te întîlneai?

— Nu mă întîlneam. Nici un băiat din oraș nu era „potrivit” pentru mine. Lume de proastă calitate. Nu aveam voie să merg la dans sau la petreceri fără ca ea să cunoască familia băiatului – și cum ea nu cunoștea nici o familie din oraș... chiar dacă le-ar fi cunoscut, tot n-ar fi fost de acord. Mă

pregătise pentru acele petreceri din Boston la care n-aș fi fost invitată niciodată și pe care noi nu ne permiteam să le oferim, pentru picnicuri și ceaiuri dansante pe care demult nimeni nu le mai organiza.

— Din cîte înțeleg, era cam snoabă.

— Nu era nici pe departe snobism. În multe privințe, era o femeie remarcabilă. Își petrecea timpul îngrijind grădina și citind Keats și Shelley, și Jane Austen, împotrivindu-se cu încăpățînare vremurilor pe care le trăia. Condamna fiecare raid al războiului din Vietnam – ziarele îi publicau fotografia în fiecare ediție —, dar nu observa niciodată că pantofii îmi rămîneau mici.

— Nu-mi imaginez o astfel de femeie militînd pentru pace.

— În mintea ei, războiul era simplu: cineva atacă niște nefericiți care vor să fie liberi. A sprijini un asemenea război, în opinia ei, era o imoralitate. Am aflat, într-un mod foarte dur, că avea dreptate. În legătură cu astfel de lucruri, ea avea mereu dreptate. De fapt, esențială pentru ea era acțiunea în sine. Era singurul lucru de care se preocupa în ceea ce mă privește. Nu numai bunele maniere – care se subînțelegeau —, ci datoria morală.

— Impresionant!

— Și rece. Ținea cu tot dinadinsul să-ți spună ce gîndea, indiferent cît te-ar fi rănit. Principii, astea țineau loc de dragoste.

Expresia Susanei deveni radioasă.

— Cînd eram mică, în vecini aveam o prietenă foarte săracă. O chema Sarah. Familia ei era minunată și plină de dragoste. Erau copii și animale peste tot. Mama ei, o femeie grăsuță și jovială, ne ocrotea pe toți și se purta cu mine la fel cu ceilalți copii ai ei. Așa am aflat ce îmi lipsea. Trei ani la rînd, a fost singura care și-a amintit cînd e ziua mea. Mi-a făcut o prăjitură, o petrecere și, mai ales, o rochie nouă. Mama nici n-a observat. Visam chiar că mama lui Sarah o să mă adopte.

— Probabil Sarah ar fi dat orice să se fi născut o Winstead.

O umbră de tristețe întunecă privirea Susanei.

— Singurul lucru pe care părinții și bunicii mei nu l-au risipit. Era o permanentă aducere aminte a ceea ce aș fi putut să am.

Susan privea fix paharul cu apă, ca și cînd cristalul ar fi putut evoca trecutul.

— În ziua aceea, m-am întors să privesc cum buldozerele mușcau din pămîntul nostru. Mai ales unul, enorm și galben, mușca din ce în ce mai

aproape, încît părea inevitabil că va înghiți curînd și casa și pe mine. Dar am refuzat să mă dau înapoi. M-am așezat în fața lui, provocîndu-l să mă atace... Eram teribil de supărată.

— Pe cine?

— Pe tot. Toate lucrurile pe care nu le avusesem: părinții cu care să fi stat de vorbă, să se fi preocupat de mine, colegiul care mi se refuza din cauza cheltuielilor cu fratele meu, petrecerile la care mergeau verii mei din Boston, o haină nouă, pentru că celelalte toate erau vechi și cu două numere mai mici, manualele pe care trebuia să le împrumut de la prietene, cu pretextul că pe ale mele le pierdusem.

Susan se opri, lăsînd să i se risipească clocotul interior.

— Aș putea continua la nesfîrșit. Familia mea a fost, cîndva, bogată. Toată lumea crede că mai este încă. Am avut companii, și case, și pămînt – *Herald* e numai o parte din ce am avut. Și acum, deși nu mai rămăsese nimic încă de cînd m-am născut eu, sînt încă o „aristocrată", cu toate obligațiile care decurg de aici. Toată lumea așteaptă cîte ceva de la un Winstead, inclusiv părinții mei, de altfel foarte nepăsători.

— Îi condamni pentru multe.

— A-i condamna nu era o soluție și nu este nici acum. În timp ce buldozerul acela se îndrepta spre mine, mi-am dat seama că părinții mei sînt complet neajutorați. Erau incapabili să mă protejeze sau să-mi ofere ceva, măcar dragoste. În special dragoste. Atunci mi-am dat seama că, dacă vreau să realizez ceva în viață și să nu sfîrșesc într-o bătrînețe ridicolă ca a lor, singura persoană pe care mă puteam baza eram eu însămi.

— Așa că buldozerul s-a oprit.

Susan rîse.

— Destul de repede ca să pot fugi. Dar am învățat că nu trebuie să mă las doborîtă ca părinții și bunicii mei sau ca alții din familie, care și-au irosit viața și tot ce le-a aparținut vreodată. Trebuia să-mi revendic tot ce mi se cuvenea. Și nu e vorba numai de partea materială. Aveam dreptul la dragoste și afecțiune – toată lumea are acest drept. Și la o poziție în viață, care să fie mai mult decît un simplu nume...

Dan remarcă ironic:

— Ca, de exemplu, aceste mici privilegii și *Herald*-ul?

— Bineînțeles. Am vrut să trăiesc bine și să am o oarecare influență asupra unui ziar atît de important, doar eram ziaristă, răspunse sincer. Dar

ce mi-am dorit cel mai mult au fost dragostea, afecțiunea și, mai ales, căldura unei familii pe care n-am avut-o. Îmi amintesc de un tablou pe care părinții mei l-au vîndut, în care era surprinsă o veche familie Winstead: un tată grijuliu și prosper stînd pe canapea alături de o mamă iubitoare... Înconjurați de patru copii fericiți, printre care și străbunicul meu. Uneori, îl priveam ore în șir. Aveam dreptul la o astfel de familie... la o astfel de viață. Dar știam că pentru asta trebuie să lupt.

Vorbea cu atîta patimă despre lucruri aflate aproape de sufletul ei, încît scepticismul lui Dan se risipi.

— Peste cîteva zile, își aminti ea, mi-am găsit o slujbă după orele de școală. Un an mai tîrziu, am obținut o bursă la o școală renumită, apoi alta la Bryn Mawr. Așa am ajuns în Philadelphia..

— Ai tăi trebuie să fie mîndri de tine.

— Sînt morți amîndoi. Dar probabil că li s-ar fi părut normal; de fapt, se așteptau de la mine. Laudele erau un lucru rar în familia noastră. Mama era convinsă că laudele strică sau, cum spunea, „umflă capul”.

Susan zîmbi tristă.

— Îmi închipuiam o fetiță de vîrsta mea, cu capul de mărimea unui balon, plutind peste întreg ținutul, fiindcă părinții o lăudaseră prea mult.

În esență, gîndi Dan, Susan nu avea rezerva prețioasă a „sus-pușilor”, ci, mai degrabă, acea înclinație yankee pentru cinste și sinceritate, care o împingeau să i se destănuie. Ca și Dan, Susan nu se născuse bogată, dar făcuse în așa fel încît să obțină ce dorea și să devină ceea ce ajunsese. Și, la fel ca și el, refuzase să se mintă pe ea sau pe ceilalți în legătură cu ce era de fapt, pentru că asta fusese singura călăuză din viața ei.

— Nu mi-ai vorbit de tatăl tău, o îndemnă Dan.

— Aproape tot timpul era bun, delicat și înțelegător. Mintea lui rătăcea undeva, pe la începutul secolului. Era istoric, mai bine zis ar fi putut deveni, dacă ar fi publicat ceva mai mult decît niște articole.

— Tatăl tău a fost R.A. Winstead? Tonul lui Dan trăda surpriza.

— Ai auzit de el?

— *Industrializarea și spiritul american.*

Susan bătu din palme încîntată.

— Da, asta e.

— Această broșură a schimbat modul de abordare a istoriei Americii.

— Zău? făcu Susan uimită. N-am știut. Preocupată cu problemele familiei, am lipsit de la orele de istorie.

— E adevărat că acestă nouă viziune istorică s-a dezvoltat în ultimii ani, dar au apărut deja cîteva cărți bazate pe teoria lui.

— Prietenii lui, istorici, îmi spuneau că lucrează la ceva foarte important, dar am fost sigură că o fac pentru ca eu să privesc cu ochi buni un tată atît de aerian și uituc.

— Aveau dreptate, era foarte important.

— Mulțumesc, spuse ea atingîndu-i ușor brațul.

Dan căzu pe gînduri.

— Să schimbi modul de a privi lumea. Să lași în urmă o asemenea moștenire...

Atmosfera devenise sobră. Susan se ridică:

— Spuneai ceva despre o plimbare cu motocicleta?

— Sigur.

Ajunși pe alee, el îi întinse o cască.

— Ce găsești atît de grozav la motocicleta mea?

— O fostă prietenă, cu care am locuit în timpul facultății, avea un amic cu motocicletă. Era tare frumos și purta numai costume din piele neagră. Eram sigură că ea făcea cele mai interzise lucruri cu el. O invidiam ca o nebună. În taină, firește.

— Să nu-mi spui că revoluția sexuală te-a ocolit.

— Nici măcar în liceu n-am avut o experiență propriu-zisă. Chiar și atunci cînd eram departe de supravegherea mamei, lucram sau învățam tot timpul. Un copil foarte conștiincios.

Dan încălecă motocicleta. Vibrînd de tensiune, Susan își puse casca. Cu vizorul ridicat, privea fix motocicleta, iar bucuria i se topea vizibil.

— S-a întîmplat ceva?

— Cred că e o greșeală, vocea îi răsună ciudat.

— Să chem un taxi?

— Nu e vorba de motocicletă. Nu m-am obișnuit cu ideea că aș putea ieși cu un bărbat care nu e soțul meu.

— Atunci să renunțăm. Am avut o conversație plăcută, am întîlnit-o pe fiica lui R.A. Winstead. O seară scurtă, dar deosebit de interesantă.

Partea ce se mai zărea de sub cască începu să se înroșească, dar scuturâ din cap hotărîtă.

— Nu, trebuie să mă obișnuiesc cu gîndul că... că Peter și cu mine nu vom mai fi împreună. Te deranjează tare să cinezi cu mine?

El rîse. Își coborî vizorul negru, Susan făcu la fel și se urcă în spatele lui. El apăsă pedala și rulă încet spre șosea, în timp ce lăsau în urmă curtea, prinzînd viteză, brațele ei înconjurară mijlocul lui Dan.

— Probabil așa te simți cînd ești ninja, observă ea exuberantă, în timp ce Dan oprea motorul în parcarea restaurantului. Viteză, pericole, imposibil de ghicit în noapte.

Deși considera ieșirea inofensivă, pentru ca Susan să nu fie recunoscută, el alesese un restaurant italian, aproape de ieșirea din oraș.

Firma localului arunca sclipiri roșii și albastre pe fața ei.

— Toate femeile se simt teribil de neajutorate. Ar fi bine dacă am stăpîni puterea secretă – ninja. Ne-ar da siguranță.

— Tu pari sigură de tine întotdeauna.

Privirea ei trăda surprindere la auzul unei deducții atît de puțin probabile.

Intrînd, Dan își spuse numele unui tip care stătea la biroul de rezervări.

Deodată se auzi o voce:

— Angelo, banii lui nu merg aici! E invitatul meu!

Într-unui din separeurile încăpătoare era instalat Carlo Paoluzzi. Era însoțit de o tînără atrăgătoare, roșcată, îmbrăcată cu o rochie foarte scurtă. Insistă ca Dan să li se alăture și se mută pe canapea pentru a le face loc.

Șoferul capului Mafiei și încă un bărbat ocupau masa învecinată, de unde puteau observa nestingheriți întreg localul.

Dan se pregătea să facă prezentările, dar ea spuse:

— L-am recunoscut pe domnul Paoluzzi.

— Carlo, ea e Susan Boelter.

Paoluzzi îl privi întrebător:

— Nevasta tipului de la ziar? Oho, nu-i rău deloc, avocatule.

— E un fel de clientă, Carlo.

— Ce înseamnă „un fel de”? Paoluzzi se întoarse spre Susan: Sper că nu te superi pentru cîteva întrebări. Tipul este destul de grijuliu cu viața lui. Acum că, l-am prins cu o femeie frumoasă, sînt și eu curios.

— Carlo, îl întrerupse Dan, Susan și cu mine plănuiam o cină în doi.

— Asta poate fi lăsată pentru mai tîrziu, îl contrazise Carlo, privind-o pe Susan cu subînțeles.

Ea zîmbi și spuse:

— Compania domnului Paoluzzi va fi foarte plăcută.

Dan ridică din umeri și se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă. În loc să fie speriată sau contrariată, ea părea fascinată.

Paoluzzi își prezentă prietena:

— Ritta, o mică, dar grozavă dansatoare de mambo. Apoi se întoarse spre patron: Angelo, vreau ca prietenii mei să ia cea mai bună masă din viața lor.

— Las-pe mine, Carlo, promise patronul, măgulit că putea să-și etaleze măiestria în fața unor asemenea clienți.

— Deci, avocatule? continuă Paoluzzi întrebător, turnînd vin roșu în paharele invitaților săi.

— Susan divorțează. Eu o sfătuiesc.

— Vineri seara? făcu Paoluzzi ironic. Ești al dracului de conștiincios, spuse, întorcîndu-se spre Susan. Știi, eu și avocatul ne cunoaștem de mult.

— Am crescut în același cartier.

— E cel mai încăpățînat evreu pe care l-am întîlnit, remarcă Paoluzzi fără umbră de îndoială.

— Eram copii, Carlo, spuse Dan încercînd să schimbe subiectul.

Paoluzzi se făcea că nu-l aude.

— Aveam vreo pai'șpe-cin'șpe ani. Pierdeam vremea cu cîțiva tipi în colțul străzii, cînd l-am văzut venind. Eu nu prea dădeam pe la școală, dar l-am recunoscut. I-am spus că e locul nostru și că trebuie să ocolească sau să se întoarcă din drum. Acum îmi aduc bine aminte, eram vreo cinci; cînd îl aud că zice:

— Ăsta e cel mai scurt drum spre slujbă. Așa că am să trec.

Am început să-l îmbrîncim, dar el s-a proțăpit în fața lui Joey di Angelo – un tip mare, care singur l-ar fi putut strivi – și i-a pocnit una. Joey a căzut. Vreau să spun că l-a scos din circulație! I-a mai repezit una și altuia, care s-a dat înapoi. Dar eram patru sau poate cinci la unu, cum îți spun, și toți îl înconjuram. L-am bătut ca dracu și i-am luat toți banii pe care îi avea la el. Mi-am închipuit că și-a băgat mințile-n cap.

Un zîmbet înflori pe figura lui Paoluzzi anticipînd finalul întîmplării.

— A doua zi era sfîrșit de săptămînă și ieșiserăm mulți afară. Ne strînseserăm vreo zece. Și cine crezi că venea pe stradă? Danny, cu fața umflată și bătut de parcă rezistase zece runde. Zic: „Te duci la lucru?” El zice: „Nu, dar vreau să fiu sigur că pot s-o fac cînd o să fie nevoie”.

Paoluzzi începu să rîdă din toată inima. „Serios, ce dracu puteai să-i spui? Mi-am dat seama că n-o să-l oprim pe tip decît dacă-l omorîm”.

— Și ce s-a mai întîmplat? întrebă Susan.

— I-am făcut cinste cu o bere. Un tip ca ăsta e de admirat, dacă înțelegi ce vreau să zic. Și știi ce mi-a spus cînd i-am întins berea? Ironia dispăruse de pe figura lui Paoluzzi, care își așeză mîna prietenește pe brațul lui Dan. Mi-a spus: „îmi datorezi încă doi dolari”.

Susan se întoarse spre Dan, care părea destul de încurcat. Îl auzi zicînd:

— Locul ăsta nu e teritoriul tău, nu-i așa, Carlo?

Paoluzzi încuviință din cap.

— FBI-ul mă înregistrează peste tot, pentru că m-am ocupat destul de asta. Oamenii știu unde să mă aștepte. În branșa mea, nu e o chestie prea inteligentă.

— N-am mai întîlnit pe nimeni care să lucreze în domeniu. Pot să te întreb ceva? interveni Susan.

— Rămîne între noi?

— Da.

— Dă-i drumul.

— Totdeauna m-am întrebat: ceilalți te aleg să le fii conducător; vreau să spun, cum își aleg indienii șeful?

Paoluzzi rîse:

— Un fel de alegeri în care te descotorosești pe drum de ceilalți candidați.

Spre amuzamentul lui Dan, între soția ziaristului și șeful lumii interlope, intrigați unul de celălalt, părea să se înfiripe o prietenie ad-hoc. Dan observă îngrijorarea care o cuprinsese pe Ritta, dansatoarea de mambo, recunoscînd la iubitul ei semnele interesului sexual: corpul răsucit complet către Susan, intonația provocatoare a vocii, cîte un semn cu ochiul din cînd în cînd pentru a da greutate unei remarci. Dan recunoscu și propriile porniri de gelozie, așa că începu să participe mai mult la discuție.

La sfîrșitul cinei, în parcare, Susan luă casca din mîna lui Dan fără s-o privească. Se gîndea.

— Eu și Carlo ne înțelegem unul pe celălalt. Amîndoi venim din clase sociale pe cale de dispariție, care au un cod al onoarei specific. Numai regulile diferă.

Frumusețea ei, tristă și palidă la lumina lunii, îl învălui imediat.

— Îl găsești atrăgător?

— Poate. Într-un fel brutal. Te lasă să simți cît e de viril și de periculos și te poate încerca teama. Dar dorința te îndeamnă să greșești.

— Nu te simți *cîtuși de puțin* atrasă de el? o întrebă iar, apropiindu-se de ea. Întreaga lui făptură vibra de dorință.

Susan simțea sentimentele înmugurind. Erau noi și confuze, iar ea încerca încă să le țină la distanță, în timp ce ele luptau împotriva stricăciunilor pricinuite de Peter, ajutînd-o să-și revină. Rezistă și-i răspunse lui Dan detașat și evaziv.

— Nu, de el nu.

— Ești căsătorită, îi reaminti el.

— Am crezut că sînt... dar am fost singură.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Susan.

Privirea i se agăță de a lui.

— Nu mă deranjează.

Brusc se trase înapoi, scuturînd capul:

— E prea devreme pentru tine și prea riscant.

Dacă privirea ei s-ar fi plecat, măcar pentru o clipă, poate s-ar fi răzgîndit, și-ar fi oprit nerăbdarea, dar ochii ei îi fixau privirea și trădau o dorință la fel de puternică.

Atunci, o lipi de el, sărutînd-o și pecetluind astfel înțelegerea.

La întoarcere, trupul Susanei îl îmbrățișă pe al lui, iar el îl simțea așteptînd încordat.

În dormitor, o îmbrățișă din nou, sărutînd-o. Cu multă grijă, degetele lui desfăcură nasturii de la spate, mîngîindu-i pielea. Părea reținută, chiar timidă, își zise el, ca și cînd, deși știa ce trebuia să facă, nu era pregătită încă.

— Lasă-mă pe mine, șopti el, desfăcîndu-i nasturii manșetelor și scoțîndu-i bluza neagră. Apoi, cu mișcări încete, îi dezbrăcă lenjeria. Susan se așeză pe marginea patului mare, așteptîndu-l. O lumină difuză se strecura din hol, prin ușa întredeschisă, învăluind-o ca spuma unui val.

— De ce mă privești?

— Ești frumoasă. Ai un corp minunat. Nu-l bănuiam, acoperit de haine.

— E atît de ciudat să aud un bărbat vorbindu-mi așa!

— Te supără?

— Nu, mă surprinde.

Dan luă un prezervativ de pe noptieră.

— Mulțumesc, spuse ea. Nu mi-am luat anti...

El o întrerupse cu un sărut, făcînd să-i dispară încordarea. Îi înlănțui gîtul, plimbîndu-și buzele pe linia lui zveltă. Ochii ei se închiseră pentru o clipă, lăsîndu-se purtată de plăcere, apoi îi deschise.

— S-a întîmplat ceva? o întrebă.

Ea îi privi fața îndelung.

— Ai ochi frumoși. Mă fac să mă simt în siguranță.

Mărturisirea îi declanșă pasiunea. Mîna lui alunecă pe sîni, se opri o clipă, apoi, lent, începu să coboare. Îi simți sînii arcuindu-se tari peste pieptul lui, fiorul care o străbătu, pe măsură ce degetele lui îi pătrundeau între coapse.

Începu să-l sărute pătimaș în timp ce șoldurile se mișcau în ritmul mîinii lui.

— Nu te opri, te rog, îi șopti ea.

Întreaga ei ființă părea să depindă acum de degetele lui.

— Acum, șopti ea, acum.

El se ridică, căutînd să pătrundă între coapsele ei, posedînd-o sălbatic.

Plăcerea fu atît de intensă, încît ea se desprinse din îmbrățișare epuizată.

Mult mai tîrziu, lungiți unul lîngă altul, Dan văzu o lacrimă licărind pe obrazul ei.

— Îți pare rău?

— A, nu. Se opri pentru a-și asculta parcă clocotul interior. Numai că... nu m-am gîndit niciodată că aș putea face dragoste cu alt bărbat în afară de Peter.

— Sau că s-ar putea să-ți placă?

— Da, și asta. Știi, lumea s-a schimbat deodată pentru mine.

11

Săptămînile următoare, Susan și Dan se întîlniră de cîteva ori, totdeauna în apartamentul lui și atunci cînd Karen rămînea la tatăl ei sau la vreo prietenă. Renunțaseră să cineze în oraș, mai ales după ce Dan fusese operat la genunchi. Comandau, de obicei, mîncare chinezească la restaurantul din

apropiere. Odată, cînd el cumpărase friptură, ea recunoscu că nu mănîncă deloc carne roșie. Atunci, el o pusese în frigider și comandase altceva. Așteptînd mîncarea, el îi cîntă la pian melodii triste.

În timpul acestei seri, se lăsau prinși în conversații liniștite, gîndind la nopțile în care își potoleau nerăbdarea unul față de celălalt. Educația lui Dan o fascina pe Susan. Pentru ea, să crești înconjurat de larma orașului, în mijlocul unor oameni agitați și grăbiți, era la fel de neobișnuit cum era pentru el copilăria ei într-un orășel mic. Unul din motivele pentru care locuia pe Dock Street, îi povestise el, era că aici, în copilărie, obișnuia să ajute la descărcarea camioanelor. În schimb, șoferii îl lăsau să ducă acasă mere, pere, roșii, morcovi și pepeni.

— Eram săraci, își amintește el, dar totdeauna aveam fructe și legume proaspete pe masă.

În ciuda trecutului lor diferit, evenimentele din ultimul timp le demostraseră cît de multe aveau în comun: amîndoi trecuseră prin încercări hotărîtoare, care sădiseră teamă în sufletul lui, dezgust și singurătate pentru o viață irosită și lipsită de ideal, iar Susan pierduse tot ce iubise vreodată. Mai mult, fuseseră alungați departe de copii, ultima bucurie sufletească care le mai rămăsese. Și amîndoi suferiseră deziluzii crude în dragoste.

Pe măsură ce petreceau mai mult timp împreună, încrederea și admirația pentru candoarea ei creșteau în sufletul lui. Acolo unde el își construise o mască amabilă, ca să-i ascundă adîncurile agitate și rănite ale eului, ea era sinceră și deschisă, spunînd în permanență ce gîndea și simțea cu adevărat, dar totdeauna cu aceeași grație care îi era caracteristică.

Era atras în egală măsură de frumusețea ei, care era directă ca și personalitatea ei desăvîrșită și nestudiată. Asta, gîndea el, se datora felului în care se legase prietenia lor, într-un moment de singurătate pentru ea. Iar el devenise, în sfîrșit, ceea ce știuse întodeauna că este. Un *outsider*. Dan o ajuta pe Susan cu experiența anilor de necazuri care trecuseră peste el. Dar ea cu ce-l ajuta? se întrebase de multe ori. Sex? într-adevăr momentele de dragoste erau extraordinare.

Dar era si altceva, care îi aducea mulțumire și de care avea nevoie. Plecarea Marei lăsase urme adînci în sufletul lui și multe semne de întrebare. Se aștepta ca Susan, care era atît de drăgăstoasă și naturală – oferindu-i plăceri unice – să-l considere încă un bărbat atrăgător. Ar fi fost destul, deși se întreba uneori ce ar crede aflînd că trebuia să vindece rănile

provocate de altă femeie. Clipele de dragoste erau pentru el mai mult un balsam decît o pasiune.

Dan nu se simțea obligat și, era sigur, nici ea. Deși piedicile care îi despărțeau nu erau de netrecut, era prea devreme să riște o legătură sentimentală. Refuza încă să-și interpreteze sentimentele, considerînd prematur. În ciuda plăcerii pe care o observa atunci cînd făceau dragoste, Dan bănuia că lui Peter îi aparținea încă devotamentul ei. Nu-i era teamă că s-ar putea răzgîndi, nu de faptul în sine, doar că o complicație în plus în viața lui ar fi fost prea mult.

Audierea lui Dan în fața Comisiei Disciplinare se desfășura ca un exercițiu ciudat și previzibil, într-una din sălile hotelului Ritz-Carlton.

Deși îl cunoștea de mult pe Gil Huyton ca pe un tip mîrșav, care exagera lucrurile, și pe oamenii lui drept niște marionete menite să-l încercuiască și să-l doboare, acum biroul DA dezbătea cauza împreună cu Oficiul Comisiei Disciplinare din stat. Agenția făcuse cercetări pe cont propriu și hotărîse grăbirea procedurii.

În ciuda acestor lucruri, mărturia lui Dan, în cursul audierii, a fost destul de confuză, lăsînd asupra momentului întîlnirii cu Tim Feeney atîta îndoială, încît invita parcă la interpretări din partea tribunalului. În schimb, Tim Feeney fusese bine instruit ca martor, cîștigînd mai multă credibilitate în fața juraților decît în cazul Montano. Părea sigur de fiecare cuvînt cînd răspunsese întrebărilor puse de șeful Comisiei Disciplinare și rămase neclintit în timpul interogatoriului agresiv pe care i-l luă Cal. Declarase că luase banii pentru droguri și ar fi făcut orice ca să le obțină, dar perioada petrecută în închisoare îl dezvățase de ele; repetase la nesfîrșit aceste lucruri. Și, mai ales, că era hotărît să înceapă o nouă viață; spunînd acum adevărul despre mituire, era decis să își mențină declarația.

Cu ochii fostului iubit ațintiți asupra ei, Evie Jeeter vorbise nervoasă și nesigură, reușind să fie mai puțin convingătoare decît el. Tim ajunsese tîrziu acasă de la lucru, povestise ea. Auzind voci în fața intrării, privise pe fereastră. Îl văzuse discutînd cu un bărbat, care, aflase apoi, era Dan Lazar. Nu schimbaseră bani, nici măcar nu-și atinseseră mîinile, dar văzuse o mulțime de bani, puțin mai tîrziu, cînd Tim intrase în casă.

Dan se simțise umilit și jignit atunci cînd Cal îl obligase să respingă acuzația de mituire. La un moment dat, o numise „o pretenție deplasată” și

considerase că nu trebuie să se disculpe în fața unor minciuni sfruntate și provocări evidente. Astfel, relațiile lui cu Comisia deveniseră atît de încordate, încît trebuise să fie de două ori somat.

Influențat de întîlnirea nefericită cu Feeney și răstălmăcindu-i mărturia, juriul se întoarse împotriva lui. Deși nu se putea dovedi nimic, Dan simțea plutind în aer ceva rău prevestitor.

Discreditarea ar fi fost o pedeapsă prea grea, așa că îi făcură lui Dan o propunere, pentru a anula acuzația. Dacă ar fi acceptat să-și rezolve cazurile în cel mult două luni și apoi să nu profeseze alte șase luni, erau dispuși să-i claseze dosarul și să păstreze tăcerea. Altfel, aveau să-l discrediteze. În fond, oferta se voia o palmă usturătoare pe obrazul lui Dan.

Cal era sigur că Dan va respinge înțelegerea și vor continua procesul la tribunalul suprem.

— Sînt șanse să convingem juriul. Probele împotriva ta nu sînt concludente. Înregistrările arată că Feeney a fost în trecut un martor mincinos. Trebuie să ne zbatem pentru o achitare foarte clară.

— Durează prea mult, observă Dan. Tribunalul rareori contrazice Comisia Disciplinară și, mai ales, toate comentariile împotriva mea vor apărea tipărite, pentru ca orice avocat sau reporter să le poată citi. Hai să acceptăm. Pierd și dacă accept și dacă nu. Dar dacă îi las să mă discrediteze, pierd mult prea mult.

Cal se încăpățînă s-o țină pe-a lui, spunîndu-i că, dacă asta s-ar fi întîmplat cu cîțiva ani înainte, Dan ar fi făcut orice ca să spele aceste lături aruncate pe integritatea lui profesională.

Dan nu-l contrazise. Audierea fusese văpaia finală care-l arsese definitiv. Sugrumarea treptată a tuturor idealurilor sale de-o viață îl lăsase dezamăgit și pustiit. Privindu-și, ca de obicei, trecutul, își aminti de comparația Marei, care-l asemuise cu o armă scumpă, încărcată permanent, obsedată de victorie și nu de justiție. Însemnătatea pe care o avusese cîndva viața lui se năruise, sfîrșind prin a se risipi.

— Accept condiția lor, Cal. De fapt, îmi fac un serviciu, îmi dau timp să reflectez asupra unor lucruri.

— Ce lucruri?

— Viața mea. Încotro merge?

Scopurile lui Cal fuseseră întotdeauna clare și simple: să muncești ca să trăiești bine și să te bucuri de respect.

— Si cazurile de care te ocupi?

— Îl am pe Paoluzzi, care e pe sfîrșite. Dacă merge, sînt gata să încep suspendarea imediată după el. Tu și Rick vă descurcați cu ce mai rămîne.

— Și tu?

— Am să plec o vreme, să stau cu Jemie în California. Poate am să-mi iau o slujbă, să cînt la pian într-un oraș de pe coastă, cine știe, sau să merg pe bicicletă. Orice ar fi, e mai bine decît rahatul ăsta.

Dificultățile financiare ale Susanei se accentuaseră. Aproape tot ce avusese, chiar și inelul de logodnă, fusese de mult vîndut. Cumpăra deja benzină de cîțiva dolari, închinase grajdurile unui cuplu de excursioniști ce călăreau în week-end și aranjase să vîndă flori din grădină unei florării din vecinătate. În săptămînile bune, reușea să obțină, probabil, șaptezeci de dolari. Întîmplător, Karen îi povestise toate astea lui Peter, iar avocatul lui pledase în instanță împotriva ei, susținînd că intenționează să-i vîndă proprietatea.

Trebuia să se oprească.

Cîteva zile mai tîrziu, Susan și Fundația Boelter au fost înștiințați că acționarii intenționau să-și vîndă acțiunile deținute la *Herald* și la Fundație. Urma precizarea că Fundația va fi penalizată dacă în interval înstrăinează acțiuni. Ce reieșea foarte clar din hîrtiile trimise de Peter era că va revinde acțiunile, împreună cu restul Corporației Herald, lui Oren Lawlor.

În aceeași zi, îi telefonă Ramsay să o anunțe că cererea ei de întreținere fusese pusă pe rol, la tribunalul din Montgomery Country, pentru sfîrșitul săptămînii. Dar restul veștilor erau mult mai îngrijorătoare. Un singur judecător, Arthur Bowman, audia toate divorțurile la acest tribunal și hotărîse să restrîngă, atît cererea ei, cît și cea a lui Peter în privința lui Karen, într-un caz, care urma să fie audiat curînd.

Era o săptămînă foarte grea pentru Susan. Marți și miercuri se întîlnea cu Ramsay să discute depoziția și să perfecteze actele. În ciuda înclinației ei maladive spre pesimism și renunțare, trebuia să recunoască că Ramsay era un avocat eficient și tenace, acolo unde legea îi permitea.

Îi aranjase lui Karen întîlnirea cu psihiatrul, care era specializat în astfel de traume ale copilăriei. Femeia se pregătise să declare că Susan era o mamă excelentă, care acționa numai spre binele copilului, iar această

revoltă a fetei era la fel de normală pentru vîrsta ei, ca și efortul disperat de a păstra un tată, pe care se temea în permanență să nu-l piardă.

Din cercetările lui Ramsay asupra veniturilor corporației, reieșea că ele erau mult mai mari decît le declarase Peter.

— E posibil să nu obținem tot ce-am cerut, dar soțul tău s-ar putea să plătească mai mult decît e dispus. Probabil, vom cădea la înțelegere. Avocatul voia să fie sincer cu ea. Dar oricare va fi suma pe care juriul ți-o va acorda ție, personal, ea va depinde cu siguranță de felul în care se va acorda tutela.

— Chiar crezi că ar putea îndepărta copilul de mamă?

— Juriul, de obicei, îl încredințează soției, doamnă Boetler, o încurajă Ramsay. Nu vă faceți griji.

Susan îl privi stupefiată:

— Să nu-mi fac griji? Eu nu știu de unde să scot bani de mîncare pentru săptămîna asta, datorez mii de dolari în chitanțe neplătite, fără să mai pun la socoteală onorariul tău, de trei mii de dolari, pe care tot îmi spui că Peter o să-l plătească într-o zi, taxa pe autobuzul lui Karen... Încercă să-și stăpînească teama ce-o sugruma. Și acum poate chiar să-mi fie luată. Cum îndrăznești să-mi spui să nu-mi fac griji?

Fudul ca un păun, cu pieptul umflat de mîndrie, Carlo Paoluzzi și ceilalți doi tipi acuzați împreună cu el ieșeau din clădirea tribunalului federal încercînd să traverseze strada spre mașina parcată vizavi. Însă o mulțime de reporteri îi blocau calea cerîndu-i „un interviu”.

— Hei, avocatule! Vino încoace 1 îi strigă Paoluzzi lui Dan, care încercă să se eschiveze, apoi se întoarse către camere: Purtătorul de cuvînt e un delincvent!

Dan se încruntă. Regele crimei voia să facă pentru mass- media impresia unui om de lume, de aceea aborda un vocabular împrumutat din filmele moderne, pe care în particular nu-l folosea niciodată. Dan își croi cu greu drum spre microfoane.

Întinzîndu-i unul, reporterul întrebă:

— Ne puteți spune cum de judecătorul a respins cazul?

— Am reușit să dovedim că FBI-ul a obținut permisiunea să instaleze microfonul după ce începuse urmărirea, și nu înainte.

Scriind în timp ce vorbea, Scott Feller intră rapid în miezul problemei.

— De fapt, am mințit juriul.

— Hai să spunem că graba i-a determinat să n-aibă scrupule. Prin această înregistrare ilegală, au violat dreptul constituțional la libertatea cuvîntului. Așa că judecătorul nu a acceptat banda drept probă.

Paoluzzi jubila:

— A fost genial cum a reușit să afle că federalii vor să mă înfunde.

Reporterul TV nu renunță:

— Domnule Lazar, dumneavostră ați ascultat înregistrarea. Cum a fost Carlo de acord cu crima, așa cum sună acuzația?

— Ei, na! interveni Paoluzzi, cu un zîmbet fericit. Sînt un cetățean obișnuit, pe care guvernul îl sîcîie mereu. Degetul lui arăta undeva, peste drum. Vedeți chestia de colo? E Clopotul Libertății. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru justiția americană.

Clopotul Libertății! se minună Dan. De unde dracu' știe Paoluzzi ce este Clopotul Libertății și, mai ales, unde se află? Unul din lucrurile pe care era pe cale să le piardă era acest continuu, chiar dacă foarte periculos, element surpriză pe care Carlo Paoluzzi îl adăugase vieții lui.

Grupul trecu pe lîngă reporteri, îndreptîndu-se spre mașină. Dan rămase în urmă.

Odată așezat pe bancheta din spate, unul dintre reporteri se aplecă și-l întrebă:

— E adevărat că ați fost de curînd suspendat?

Supărat și jignit, Dan trînti ușa limuzinei. Fără imagine și fără un cuvînt din partea lui, reporterul nu putea utiliza materialul în programul de știri.

Nenorocitul de Huyton! pufni în sinea lui. Comisia Disciplinară îi făcuse cunoscut că una din condițiile pentru care acceptase era tăcerea absolută în legătură cu suspendarea. Incidentul îl făcu mai dornic ca oricînd să renunțe la Philadelphia și chiar la profesia lui.

Rugă șoferul să oprească în fața unui bloc, peste drum de Independence Hall, și se pregăti să coboare.

Paoluzzi, plin de mărinimie, îl opri:

— Cred că ești pregătit pentru onorariul gras ce ți-l voi oferi.

— Am să-ți trimit nota prin cineva, după-masă. Te-aș ruga să-mi plătești pe loc. Mă pregătesc pentru o excursie lungă.

— Ai nevoie de bancnote mici, avocatule?

Paoluzzi și amicii săi găsiră remarca foarte amuzantă.

Karen fusese aleasă, să joace, la școală în *Mikado*. Era una dintre Cele Trei Școlărițe, așa că muncise fericită alături de mama ei la noul costum. Plăcerea acestei ocupații îi fu întreruptă de Ramsay, care îi ceruse să-i povestească totul, pentru a aduna probe despre cît de bună fusese mama cu ea.

Peter ajunse în timpul ultimului act al operetei, mirosind a băutură, reușind în ultimul moment să-și vadă fiica, înainte de căderea cortinei. Karen abia observase prezența mamei ei, în timp ce aștepta înfrigurată comentariile tatălui ei despre rolul în care, de altfel, Peter nu apucase s-o vadă.

— Trec sîmbătă dimineața să te iau, îi promise el, grăbindu-se să-și ia rămas bun. Joc în campionatul de golf și ai putea să vii să mă vezi. Restul zilei îl petrecem la piscina mea. Apoi te ia Susan pe la cinci și jumătate. Se aplecă să o sărute, un obicei pe care nu-l avusese înainte de proces, șoptindu-i: Am un cadou nemaipomenit pentru tine.

Privind prin ușile de sticlă ale intrării, Susan avea impresia că zărește silueta Ameliei în interiorul slab luminat al Mer- cedesului, în timp ce Peter se așează la volan.

— Mașina asta e oribilă, se plînse Karen cînd ea și Susan demaraseră spre casă din parcarea școlii. Copiii observă chestiile astea.

— Spune-le că am accidentat-o pe cealaltă și nu era asigurată.

Karen rămase tăcută o vreme. Susan credea că se gîndește încă la neplăcerile mașinii, cînd o auzi vorbind din nou:

— Mamă, te-ai gîndit vreodată la copilul care a murit?

— Da.

— M-am gîndit și eu, foarte mult. Chiar dacă nu l-am cunoscut, m-am gîndit foarte mult.

Susan încetini la semafor. Se întoarse spre Karen strîngîndu-i mîna.

— Și eu la fel.

— Mă simt ca si cum as fi vinovată de ceva și el a trebuit să plătească în locul meu.

— N-ai nici o vină. Răul a fost undeva în interiorul meu.

— Știu, totuși, mă întreb uneori dacă a fost rău pentru el și nu pentru mine?

Susan se aplecă și o sărută afectuos pe frunte.

— Sînt foarte fericită că nu s-a întîmplat așa. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

— Și eu te iubesc, mami.

Un claxon de automobil se auzi din spate. Susan acceleră, trecînd prin intersecție.

Tocmai intrau pe alee, cînd Karen spuse deodată:

— N-a fost grozav din partea lui tata că a venit să mă vadă?

— Da, e cel mai bun, răspunse Susan ironică. Și generos. Privirea lui Karen se întoarse spre ea. Mama ei îl critica foarte rar pe Peter în fața ei.

— Procesul de divorț începe mîine, își aminti Karen. Susan confirmă.

— Nu vrei cu adevărat să divorțezi, așa-i?

— La început n-am vrut. Tatăl tău era cel care ținea cu tot dinadinsul. Dar acum vreau și eu.

Cu coada ochiului, Susan o văzu pe Karen clătinînd din cap cu îndîrjire. Cine n-ar fi vrut un tată atît de minunat, cum era al ei?!

12

— Doamnă Boetler, începu Harold Ramsay audierea, declarați-vă vă rog numele întreg, adresa și ocupația.

Pentru a dobîndi suportul material pentru Susan, Ramsay solicitase deja doi experți financiari să depună mărturie despre situația prosperă a veniturilor lui Peter. Judecătorul Bowman hotărî ca cererea de întreținere și veniturile financiare să fie analizate în primul rînd, apoi cererea de tutelă a lui Peter și, în final, dacă mai era cazul, cererea de divorț.

Răspunzînd întrebărilor avocatului ei, Susan descrise cheltuielile familiei, standardul ei de viață și ceea ce știa în legătură cu veniturile lui Peter. Devenise vizibil emoționată cînd povestise că mariajul lor fusese unul fericit vreme de mulți ani. Își iubise soțul și fusese șocată și contrariată cînd el o părăsise. Pomeni și de furia lui atunci cînd i se împotrivise ca director al companiei.

Judecătorul Bowman era o prezență imposibilă, cu o față colțuroasă, care-i părea lui Susan impenetrabilă ca o stîncă de granit. Cu fiecare răspuns pe care îl dădea, curiozitatea în legătură cu reacția lui creștea. Cu

siguranță, avea s-o afle. El îl întrerupse pe avocat, cerînd permisiunea să-i pună cîteva întrebări.

— Timpurile s-au schimbat, doamnă Boetler. În Pennsylvania avem drepturi egale. De cînd cu emanciparea femeii, nu mai e nimic nou ca o femeie să-și cîștige existența și ea trebuie s-o facă. Nu mai poate fi un parazit. Am înțeles că ai fost reporter și redactor la ziar.

— Vreau să muncesc, Onorată Instanță, dar n-am mai fost încadrată de paisprezece ani. După căsătorie, soțul meu a insistat să renunț.

Judecătorul ridică un teanc de hîrtii referitoare la acest aspect și continuă.

— Avocatul lui susține că dumneata ai insistat să renunți la slujbă, tocmai ca să-ți obligi soțul să te întrețină.

— Nu-i adevărat. Am renunțat la cariera mea ca să-l ajut să și-o construiască pe a lui. Asta a vrut. Nu trebuie să fie căsnicia o asociere? Merit să fiu penalizată pentru că, în ultimii paisprezece ani, le-am purtat de grijă soțului și copilului meu?

— Acum, de cînd v-ați despărțit, se aplică alte reguli. Ce te-a împiedicat să-ți iei o slujbă de reporter?

— Acum, în situația în care se află fiica mea, am considerat că e mai bine pentru ea să fiu în permanență acasă și să încep slujba după terminarea școlii! Dar, Onorată Instanță, chiar dacă aș putea face rost de o slujbă, nu uitați că sînt numai două ziare în oraș. Unul nu mă va angaja, pentru că e condus de soțul meu, motiv care va fi, probabil, și al celuilalt.

— Așa că mai bine acceptai întreținerea din partea soțului, conchise el, făcîndu-i semn lui Ramsay să continue.

Susan aștepta un nou interogatoriu, dar avocatul lui Peter, un tip mărunțel și îmbrăcat îngrijit, insistă numai asupra cîtorva chestiuni minore, apoi strînse hîrtiile, așezîndu-le atent în servietă. În loc să-l cheme pe Peter, în primul rînd, ca martor, el chemă la bară un bărbat pe nume Arthur Newell.

— Domnule Newell, declarați-vă profesiunea.

— Sînt detectiv particular. Domnul Boelter m-a angajat să urmăresc comportamentul soției lui.

— Ce presupune asta?

— S-o filez tot timpul, ca să văd dacă nu are vreo legătură cu altcineva.

— Si ce ai aflat?

— Din prima seară în care am urmărit-o, ca să vezi, am dat lovitura!

Susan devenise de piatră.

— Obiectez! țipă Ramsay, luat prin surprindere. Onorată Instanță, stabilisem să discutăm numai problemele economice. Viața personală a doamnei Boelter, după plecarea soțului, nu este relevantă pentru cauză.

— Nu-i chiar așa, Onorată Instanță, răspunse avocatul. Comportamentul ei sexual este foarte important pînă în momentul divorțului. Putem dovedi că a avut atît dorința, cît și ocazia de a comite un adulter. Viața ei personală este cu atît mai importantă, cu cît o soție necredincioasă pierde dreptul de a fi susținută financiar.

Privirea judecătorului Bowman se ridică încet.

— Atît timp cît n-am auzit nimic prea personal, domnule Ramsay, obiecția dumneavoastră nu se admite.

— În noaptea în care am fost angajat, continuă detectivul, am observat-o pe doamna Boelter părăsindu-și domiciliul din strada Albermarle, în Dellwyne, pe șaua motocicletei unui bărbat, pe care mai tîrziu l-am identificat ca fiind Dan Lazar.

— Domnul Lazar este un avocat bine cunoscut, dar nu o reprezintă în acest proces, ținu să precizeze apărătorul lui Peter.

Într-un limbaj destul de colorat, detectivul povesti cum îi urmărise pe Dan și Susan întîi la cină, la Restaurantul Italian, apoi în apartamentul lui Dan.

— Am parcat mașina la subsol, alături de a lor, apoi i-am urmat în lift, fără să-i pierd din ochi. Nu le-am dat atenție, ca și cînd aș fi locuit acolo. Știți, îmi scosesem cheile casei, niște scrisori, ca și cum cercetam corespondența. După cum se uitau unul la altul, nu m-ar fi observat nici dacă aș fi purtat un costum roz de balet și aș fi fost călare pe-o girafă.

Ramsay sări din nou în picioare:

— Obiectez. Asta-i o porcărie.

— Nu se admite.

— Ei bine, au coborît împreună, continuă Newell, așa că am urcat la etajul următor, apoi coborînd, am aruncat o privire tocmai cînd intrau în apartamentul lui. Brațul lui o ținea strîns și ea îl privea cu niște ochi ca și cînd ar fi descoperit un leac pentru cancer sau ceva asemănător. Am făcut un instantaneu și mi-am petrecut noaptea pe scări, cu ușa întredeschisă, ca să pot observa apartamentul. Cei doi s-au zbenguit toată noaptea și n-au plecat pînă dimineața.

Susan se ridică:

— Asta s-a întîmplat după ce l-am surprins pe soțul meu în pat cu altă femeie.

Judecătorul interveni:

— Luați loc, doamnă Boelter! Dacă doriți să spuneți ceva, vă rog s-o faceți prin avocat.

Îi făcu semn detectivului să continue.

Newell și colegii lui o urmăriseră pe Susan în fiecare noapte cînd fusese la Dan. Își încheie depoziția prezentînd un set de fotografii, care se acceptară ca probe.

Interogatoriul lui Ramsay încerca să sublinieze că, în afara unui sărut în parcarea Restaurantului italian, Susan nu fusese văzută făcînd în public vreun gest care să-i pună caracterul într-o lumină proastă și, mai ales, că începuse această relație după ce soțul o părăsise.

În replică, avocatul lui Peter sublinie că detectivul nu avea de unde să știe cînd începuse legătura lor.

— Se prea poate să fi început înainte ca dumneata să fii angajat.

— Sigur, răspunse Newell afectat.

Avocatul lui Peter se întoarse imediat spre judecător.

— Onorată Instanță, dovada comportamentului sexual al doamnei Boelter elimină protecția de sprijin material. Cerem retragerea acțiunii.

Ramsay sări în picioare:

— Peter Boelter nu e un puritan. E un fustangiu, care încearcă să deturneze procesul!

Avocatul lui Peter îndreptă un deget acuzator spre Susan:

— Onorată Instanță, trebuie să modificăm acțiunea de divorț și să includem cererea bazîndu-ne pe adulterul doamnei Boelter.

— Dacă clienta mea a avut o relație, asta s-a petrecut în modul cel mai discret cu putință și nu e cazul să fie folosită împotriva ei. Totul este numai o tactică a lui Peter Boelter, menită să-l ajute să-și păsteze banii pe care îi datorează soției sale și să-i refuze drepturile ce i se cuvin.

Bowman păru că ignoră discuția.

— Trebuie să ascultăm încă multe mărturii referitoare la ambele pretenții, înainte de a retrage vreo acuzație.

Susan era doborîtă de declarația detectivului, care dezvăluise secretele ei. Acum ele deveniseră arme care îi amenințau stabilitatea financiară. Următoarea declarație, făcută de avocatul lui Peter, îi sfîșie inima.

— Onorată Instanță, este evident că aventura doamnei Boelter o face nepotrivită rolului de model pentru fiica ei, aflată, de altfel, la o vîrstă foarte dificilă. Clientul meu este foarte îngrijorat în ce privește psihicul fiicei lui, atîta timp cît este în îngrijirea unei femei cu asemenea moravuri.

Ramsay puse o mînă protectoare pe a Susanei și șopti:

— Ne jucăm ultima carte.

Urmă Peter la bară. Declară că se căsătorise cu Susan cu aproape cincisprezece ani în urmă și că despărțirea lor dura de cîteva luni.

— Am părăsit-o pentru că bănuiam că-mi este necredincioasă, începu cu un aer melancolic.

Intrigată, Susan mîzgăli furioasă o notă de protest către avocatul ei.

— Bănuielile au început, continuă Peter, cînd l-a invitat pe tipul ăsta, Lazar, să cineze cu noi. Și de ziua mea! adăugă, clătinînd din cap parcă intrigat de atîta perfidie din partea ei. Renunțam în final la ea, spuse, din cauză că legătura ei cu Lazar m-a distrus... asta și faptul că o neglija pe fiica noastră. În schimb, avea tupeu să-mi interzică să merg la o petrecere unde era băutură și cine știe ce altceva.

Încheie, povestind de week-end-urile pe care le petrecuseră, toate lunile astea, împreună, lăsînd impresia unui soț profund îndurerat și a unui tată devotat.

După două ore de interogatoriu, Ramsay îl obligă pe Peter să se contrazică de mai multe ori și să admită că vinovăția lui era mult mai mare. Reveniră la incidentul din dormitorul Amaliei. Fiind sigur că Ramsay discutase cu servitoarea, Peter recunoscuse că soția lui îl găsise dezbrăcat în pat, alături de cumnata lui, înainte ca detectivul să o surprindă pe Susan intrînd în apartamentul lui Dan. Dar vina pentru propria infidelitate, spunea el, o purta tot ea, care avea o fire violentă și respingătoare.

— Ea m-a împins, insistă el. Legătura ei cu Lazar dura de multe luni, așa că aveam toate motivele.

Ramsay întrebă insinuant:

— Vrei să spui că după ce te-a găsit în pat cu cea mai bună prietenă a ei, *ea* avea toate motivele?

Susan privi repede spre judecătorul Bowman, pentru a-i surprinde reacția. Văzu o sclipire care o zdrobi. Nu contează asta, părea că spune, oricum ea o făcuse prima.

Următorul răspuns al lui Peter amplifică tensiunea din sală.

— O femeie – de fapt o soție – trebuie să aibă mai multă demnitate. Își pierduse mințile, era periculoasă – exact comportamentul la care mă tem că e expusă și fiica mea.

Pentru că audierea lui Peter tocmai se încheia, avocatul său anunță imediat:

— Onorată Instanță, cred că este timpul s-o chemăm pe domnișoara Jenny Fanning.

Jenny, bucătăreasa, intră și se îndreptă spre bară. Era vădit emoționată și îmbrăcase una din cele două rochii de duminică.

Primele întrebări au fost în legătură cu incidentul de la micul dejun, înainte de călătoria lui Peter la New York. Prin ușa întredeschisă, Jenny reușise să-l audă pe Peter împotrivindu-se și el petrecerii de sîmbătă, iar pe Susan certîndu-l pentru felul în care o făcuse. Povestirea lui Jenny îl făcu pe Peter să pară un părinte îngrijorat, iar pe Susan, criticîndu-l fără nici un motiv.

Dar ultima întrebare pusă de avocat o arse pe Susan cu fierul roșu.

— Domnișoară Fanning... ăăă, Jenny... ai văzut-o vreodată pe doamna Boelter lovindu-și fiica?

— Da, am văzut-o. Obrajii i se luminară bătăios. A lovit-o foarte rău, peste față.

— Din ce cauză?

— Mama ei încerca să-i interzică să-și viziteze tatăl.

— Cum ați reacționat?

— Am fost îngrozită.

În interogatoriul lui, Ramsay încercă (fără succes) să refacă imaginea de mamă bună și îndatoritoare. Totuși, Jenny nu pierdu ocazia, repetînd la sfîrșit:

— Dar să lovești așa o dulceață de copil. E de neiertat.

Bowman anunță că pauza de prînz va fi scurtă. Dorea să treacă prin restul mărturiilor cît mai repede posibil.

Susan petrecu pauza plimbîndu-se prin scuarul din fața tribunalului, gîndindu-se la ce ar putea spune. Nu era în stare să mănînce.

Imediat ce păși în sală, aprodul anunță intrarea judecătorului și rezumă cazul.

Reîntoarsă la bară, Susan repetă că fusese o soție credincioasă toată căsnicia, dar credința i se spulberase în momentul în care își văzuse soțul în pat, alături de cumnată. Ramsay îi puse multe întrebări, ca să pună în evidență valoarea ei ca părinte.

Cînd ajunse la momentele invocate de Jenny Fanning, Susan mărturisi că își pierduse cumpătul, lovind-o pe Karen.

— Care a fost motivul?

— Peter îi permite fetei să facă lucruri nepotrivite cu vîrsta ei. Am impresia că toată grija pe care i-o poartă și indulgența asta exagerată sînt cu scopul de a-i obține încrederea.

— E adevărat, întrebă Ramsay, că fiica dumneavoastră v-a provocat peste măsura răbdării omenești?

— Da, dar îmi doresc din tot sufletul să n-o fi făcut.

Interogatoriul continuă, avocatul lui Peter revenind obsedant și plictisitor asupra fiecărui amănunt al declarației.

Era aproape cinci după-amiază cînd interogatoriul se termină și judecătorul Bowman vorbi.

— Am auzit astăzi mai multe pretenții: Sînt convins că amîndouă părțile sînt vinovate în mod egal în ce privește comportamentul sexual, așa ca nici unul nu poate obține vreun avantaj.

Susan observă privirea satisfăcută a lui Ramsay, în sensul că ceea ce avocatul prezentase ca infidelitate nu putea fi folosit împotriva ei.

Bowman urmă:

— O problemă majoră, care a revenit deseori în discuție, este cea privitoare la posibila custodie asupra copilului. Așa că amînăm această problemă pentru luni, la prima oră.

Rămase pe gînduri un moment, apoi adăugă:

— Sînt sigur că amîndoi părinții vor aduce dovezi – declarații ale unor psihiatri și psihologi – în sprijinul obținerii tutelei. Dar mi se pare că o fată de treisprezece ani este destul de mare ca să discearnă cu care dintre părinți este mai fericită. Doamnă Boelter, vă rog s-o aduceți pe fiica dumneavoastră, înaintea ședinței de luni dimineață, în biroul meu. Aș vrea să-i vorbesc între patru ochi. Pînă atunci, poate continua să-și viziteze tatăl.

Lovi cu ciocanul în masă, semn că ședința luase sfîrșit.

Cîteva secunde, Susan rămase împietrită, încercînd să se obișnuiască cu această devastatoare noutate. Problema va rămîne numai la latitudinea lui

Karen.

Mai exista vreun dubiu pe cine va alege răzvrătita adolescentă? Luînd-o spre ieșirea din sală, Susan îi aruncă lui Peter:

— Pînă acum ai fost un părinte de ocazie. Acum, ca să cîștigi avantaje financiare, ești gata să mi-o iei pe Karen.

Peter ridică din umeri, cu un aer nevinovat:

— Ai auzit ce-a zis judecătorul, depinde numai de Karen.

— E încă un copil. Nu știe ce e bine pentru ea.

— Privești fiecare problemă ca pe o criză psihologică. La vîrsta ei, eram deja la liceu.

— O, Doamne, ai de gînd să obții tutela și apoi să te descotorosești de ea. Cum poți să-i faci una ca asta? Lacrimi de durere și spaimă licăreau în ochii Susanei. Cine o să aibă grijă de ea? Cine o s-o îndrume? Tu în nici un caz n-ai s-o faci. Chiar dacă va rămîne lîngă tine, ai să fii tot timpul plecat la întîlniri de afaceri sau la ce obișnuiai să-mi spui că sînt afaceri.

Dar Peter n-o mai asculta.

Inima îi era frîntă, Karen însemna totul pentru ea.

— Dacă vrei să fiu de acord cu vînzarea *Herald*-ului ca să-mi pot păstra copilul, ei bine, accept.

Peter rîse:

— Prea tîrziu. Dimineață, mama a fost, în sfîrșit, de acord cu mine. Midge nu-i o problemă, așa că n-am nevoie de voturile tale.

Susan simți că-și revine.

— Deci n-o mai vrei pe Karen?

Privirea lui Peter se aprinse.

— Mai mult ca oricînd. Și am să te scot și din Fundație. Sînt hotărît să cîștig toate rundele. Ești aproape terminată și am să continuu pînă cînd am să fiu sigur că nu-ți mai rămîne *nimic*, dar *nimic,* înțelegi?, cu care să mă ai la mînă.

— Pentru tine, totul e numai un joc! se revoltă Susan șocată, ca golful sau biliardul. Banii nu contează, ai destui. Toată tevatura asta o faci numai ca să mă domini, să dovedești că poți să învingi. Blestematul de orgoliu masculin.

— Specific american, ca și plăcinta cu mere, confirmă Peter și, zîmbind, se îndreptă spre lift. Se spune că asta-i totul.

În spatele șarmului, Susan începuse să-i ghicească întreaga putreziciune a caracterului. Doamne, ce tată periculos și distructiv putea fi!

Ea țipă în urma lui:

— Karen nu va fi niciodată în siguranță cu tine! Nu pot să te las s-o iei!

Cei doi avocați fură nevoiți să intervină.

— Cum poți să-l lași să-i facă asta unui copil? răbufni spre avocatul lui Peter.

— Îmi cîștig existența, se scuză omul, ca și cînd ar fi răspuns la o întrebare stupidă, și se grăbi să-și ajungă clientul din urmă.

Abia atunci observă Susan aprodul, care ieșise pe coridor și asistase la toată întîmplarea.

— O să-i spună judecătorului? îl întrebă pe Ramsay cînd rămaseră singuri.

— Probabil.

— Am s-o pierd, Harold. N-am nici o șansă.

De obicei, Karen curăța grajdul poneiului ei. Acum însă, fiind ocupată la școală cu pregătirea ultimei reprezentații cu *Mikodo*, Susan aduna cu o greblă gunoiul și așeza un așternut de fîn proaspăt pe podea. Emoția o copleșea, așa că se opri un moment; chiar și această sarcină neplăcută pe care o făcea, pentru ea devenise prețioasă, pentru că, în curînd, Karen urma să-i fie luată.

Și-o amintea cum apăruse pe scenă în seara reprezentației și ochii i se umplură de lacrimi. Fiica ei era atît de frumoasă în chimonoul negru! Cît de mult o să-i lipsească. Pînă și bucuria pe care i-o oferea fiica ei, privind-o din cînd în cînd, urma să-i fie interzisă. Îi rămăsese atît de puțin timp, își spuse. Atît de puțin timp.

Făcuse negrese cu ciocolată, o surpriză pentru Karen. Se vor așeza la masa din bucătărie, mîncînd prăjituri cu lapte și-i va spune despre ziua de luni și despre ședință.

Dar după spectacol, cînd prietenii și rudele se înghesuiau să felicite actorii, Karen îi ceru voie să-și petreacă noaptea la prietena ei.

— Speram să putem sta de vorbă în seara asta, spuse Susan. Numai noi două.

— Putem discuta mîine dimineață, cînd mă duci la club. Vine și tata, nu?

— Da.

Karen se liniști.

— Grozav. Mersi că ai venit, mamă! O sărută pe obraz, era aproape la fel de înaltă, apoi se întoarse căutîndu-și prietena. Dar imediat reveni.

— A, uitasem. Cum a fost azi la tribunal?

— Discutăm dimineață.

— În regulă.

Susan o văzu șușotind ceva la urechea prietenei, apoi dispărură amîndouă în noapte. Rămase mult timp nemișcată, în mașină. Se simțea ca un prizonier care-și număra orele pînă la execuție.

Răsuci, într-un tîrziu, cheia în contact și, murmurînd o mulțumire la adresa motorului care catadicsise să pornească, demară în viteză. Abia pe autostradă își dădu seama că trebuia să-l anunțe pe Dan că numele lui fusese pomenit la tribunal. Era datoria ei s-o facă. Dar, recunoscu în sinea ei, era și o scuză ca să-l vadă. Nu suporta să rămînă singură, avea nevoie de cineva căruia să-i împărtășească supărarea, de cineva care să o înțeleagă și care s-o înconjoare cu căldură. El era singurul ei prieten.

Opri mașina pe stradă, vizavi de blocul lui, și intră să telefoneze. Abia după ce sunase de mai multe ori și era gata să închidă, el răspunse.

— Bună.

— As vrea să urc.

— Nu sînt singur.

— Oh, n-am știut.

Așteptă replica lui o vreme, care i se păru o veșnicie, apoi spuse:

— Scuză-mă că te-am deranjat.

— Dă-mi un sfert de oră.

— Ești sigur că totul e-n ordine? Dacă deranjez...

— Nu mai fi așa politicoasă. Doar cincisprezece minute.

Ea se întoarse la mașină, privind spre intrarea blocului.

După zece minute, văzu ieșind o blondă tînără, într-o fustă scurtă, care se urcă în taxiul oprit de portar. Dan o dusese odată într-un bar din apropiere. Să fi fost asta tînăra chelneriță cu care se întîlnise Dan pe vremuri? N-ar fi putut să spună. Alți doi bărbați ieșiră puțin mai tîrziu. Poate *ei* fuseseră în vizită la el. După ce trecură cele cincisprezece minute, urcă în apartamentul lui.

El îi deschise imediat, îmbrăcat într-o cămașă albă și pantaloni largi, negri.

— Scuză-mă dacă te-am întrerupt de la ceva.

— Tocmai terminam o întrevedere.

— Cu blonda?

— O întrevedere.

— Nu te-aș condamna dacă...

O apucă de mînă și o îmbrățișă strîns, închizînd ușa. Simțise că voia să plîngă. Susan era jenată și încurcată. Îi apucă bărbia, și ridicînd-o spre el, îi sărută urmele umede ale lacrimilor care-i brăzdau obrajii, apoi gura lui i-o căută pe-a ei, într-un sărut însetat.

Făcură dragoste pe covorul din hol. Îmbrățișarea lor fusese înfierbîntată și grăbită, iar țipetele ei erau strigăte de durere și disperare.

Mai tîrziu, în pat, stînd alături de el cu capul sprijinit în mînă, îi mîngîia cu mîna rămasă liberă conturul pieptului.

— Trebuie să-ți spun ceva, începu ea în șoaptă. Peter a angajat un detectiv să mă urmărească. Nu cred că mai au nevoie de el acum. N-am observat pe nimeni în spatele meu, dar nu sînt sigură.

— Ai aflat azi, la tribunal?

— Da. O să am probleme din cauza asta?

— Nu mai contează. Săptămîna viitoare plec.

Vocea ei deveni nesigură:

— Nu mi-am dat seama că e așa curînd.

Se întinse pe spate, privind tavanul. Am s-o pierd, Dan.

— Ești sigură?

— Luni, judecătorul o va întreba cu cine vrea să rămînă. Nu e nici o îndoială. Nu știu cum am să suport asta.

— Dar tu mi-ai spus că e numai o perioadă dificilă în viața ei. Peste un an sau doi, se poate răzgîndi. Atunci te poți adresa din nou tribunalului.

Vocea îi deveni aspră:

— Cît trăiește Peter, n-o să mă lase s-o iau înapoi. Vrea să mă zdrobească și să mă lase fără nimic.

Se ridică, iar privirea i se aprinse:

— Cum să-l opresc să ne distrugă viața, mie și copilului? Numai la asta m-am gîndit toată ziua. Cum? Aș face orice.

Se agăță de brațul lui Dan, privindu-l rugător.

— Ești avocat, spune-mi cum.

Se retrase însă, incapabilă să stăvilească neputința care-i rodea sufletul. Dan simțea în ea o furie și împotriva lui. Acum pleci și *tu*. O să lipsești

mult?

— Da, îi răspunse, sesizînd subînțelesul cuvintelor abia după ce ele îi zburaseră de pe buze.

— Cînd te întorci?

— Nu știu.

Susan coborî din pat și se îmbrăcă repede. Se opri, sprijinindu-se de canatul ușii dormitorului.

— Ai de gînd să mă oprești? întrebă ea.

— Nu.

Umerii ei zvîcniră. Rosti trist.

— Doi oameni ruinați, care nici măcar nu-și pot aparține unul altuia.

Karen o aștepta deja, cînd Susan ajunse în fața casei prietenei ei. Se trezise de cîteva ore și se frămînta să găsească cea mai bună cale de a-i explica situația.

Ca de obicei, sfîrși prin a începe direct.

— Trebuie să vorbim despre divorț. Judecătorul urmează să hotărască dacă vei locui cu mine sau cu tatăl tău. Te-a chemat la biroul lui, luni dimineață. O să te întrebe cu care din noi doi vrei să locuiești.

Susan își ridică privirea spre Karen, înfricoșată de răspunsul pe care îl aștepta. Dar fata continua să privească tăcută prin parbriz, așa că Susan continuă:

— Noi două ne-am certat, uneori, pentru niște lucruri pe care ești încă prea mică să le descurci singură...

— Pentru că ești prea severă, răspunse Karen tăios. Crezi că ai dreptate să-mi dirijezi viața în fiecare clipă.

— Încerc să fac numai ce cred că trebuie să facă un părinte, să te învăț și să te protejez de greșeli, pînă vei fi destul de matură s-o faci singură.

— Dar am treisprezece ani.

Nervoasă, Susan se abținu să răspundă. Reclame, filme, înregistrări, toate construiau în mintea înfierbîntată a adolescenților legenda că pornirile lor instinctive erau retezate brutal de părinți. Cum s-o convingă pe Karen – atît de independentă – de propria nesiguranță, de nevoia de îndrumare și, mai ales, de neglijența lui Peter?

— Dacă ai fi în locul meu, reluă Susan într-un tîrziu, cu cine ai fi considerat că e mai bine să locuiască o fiică de treisprezece ani?

— În locul tău, n-aș fi divorțat.

— Uneori, lucrurile nu merg așa cum vrem noi.

— Un tată poate fi un părinte la fel de bun ca o mamă! îi aruncă Karen.

— Vreau să știi numai că te iubesc și că am să te iubesc mereu. Sper din tot sufletul să mă alegi pe mine.

— Tata zicea că trebuie să plecăm din casă, dacă fac asta.

— Avocatul nu e sigur. Speră să putem locui aici pînă la majoratul tău.

Susan ar fi vrut să spună mult mai multe, sperînd să găsească un motiv cu care să-și convingă fiica. Dar fiecare gînd care-i venea în minte suna fie rugător, fie vinovat. Karen nu suporta asemenea lamentări. Ca și tatăl ei, disprețuia slăbiciunea.

Mercedesul lui Peter era deja în parcarea clubului. Era probabil la antrenament, pregătindu-se pentru meci.

— Trec să te iau pe la cinci, spuse Susan.

— Bine.

Karen se aplecă și o sărută pe obraz. Din instinct, Susan o îmbrățișă. Karen cercetă o clipă fața mamei sale, coborî din mașină și se îndreptă spre clădirea din cărămidă roșie a clubului.

Susan rămase pe loc urmărind-o din ochi, sperînd că fiica ei se va întoarce pentru o ultimă privire, dar Karen intră nepăsătoare în clădire.

Nu se simțise niciodată atît de zdrobită și disperată, încercă să uite, dereticînd prin casă sau îngrijind grădina, dar teama continua s-o obsedeze. Fiecare minut îi părea o veșnicie.

În sfîrșit, la cinci, ieși s-o aducă pe Karen. Peter cumpărase casa în Chestnut Hill, destul de departe de oraș. Deși interzis o vreme familiilor protestante de albi, Chestnut Hill conținea încă o amestecătură de proprietăți impunătoare și foarte costisitoare.

La întoarcere, se opriră pentru cumpărături la magazinul din Dellmyne. Apoi ajunseră acasă.

Trei ore mai tîrziu, se auzi soneria. Susan, îmbrăcată într-o bluză albă, cu mîneci lungi, și fustă neagră, deschise, în cadrul ușii stătea un polițist din Philadelphia, ținîndu-și cascheta în mînă. Blond, de vreo treizeci de ani, avea o figură întunecată. Mașina de serviciu era parcată pe alee.

— Doamna Boelter? o întrebă.

— Da. S-a întîmplat ceva?

— Sînt ofițerul Blaney. Din păcate, am vești proaste. Pot să intru?

Îl conduse cîțiva pași în holul de la intrare, apoi se întoarse spre el, așteptînd.

El își așeză cu grijă cascheta pe măsuța din hol, profitînd de fiecare clipă pentru a întîrzia ce avea să spună.

— Doamnă Boelter, rosti într-un tîrziu, soțul dumneavoastră e mort.

— O, nu! Mîinile i se încleștară pe tăblia mesei și rămase privindu-l stupefiată cîteva secunde. Nu se poate!

— L-am văzut cu ochii mei.

Se lăsă să cadă încet, pe scaun.

— Cum s-a întîmplat? Unde?

— în casa lui. Cumnata dumneavoastră a găsit cadavrul și a alergat după ajutor. A sunat la 911. Trebuie să fi fost cam șase și jumătate. M-am dus direct acolo. Eu lucrez la stația Gypy Lane, la distanță de cîteva minute. L-am găsit pe soțul dumneavoastră zăcînd în capătul scărilor, în costum de baie. Mirosea puternic a alcool. Nu mai respira.

— E vorba de un accident?

— Nu e de competența mea să mă pronunț, doamnă. Brigada Mobilă Criminalistică e deja acolo și va face, probabil o autopsie. Dar dacă vreți să știți părerea mea, arăta ca și cînd, fiind beat, căzuse pe scări.

Susan continuă să-l privească fix.

— Vă simțiți bine, doamnă Boelter?

Confirmă din cap, apoi se ridică.

— Trebuie să-i transmit vestea fiicei mele.

— Doriți să vin cu dumneavoastră?

— Nu. E mai bine s-o fac singură. Vă supărați dacă vă rog să plecați?

— Nu, răspunse el, dar continuă să o urmărească cu privirea, îngrijorat și compătimitor, de-a lungul holului.

După cîțiva pași, se opri. Picioarele păreau incapabile să continue drumul. Peter se purtase îngrozitor cu ea, dar îl iubise toți acești ani și voia să creadă că și el o iubise. Mult mai adîncă, știa, va fi durerea lui Karen. Copilul îl iubise orbește și din tot sufletul.

— E-n regulă? întrebă din nou polițistul.

— Da, răspunse ea fără să se întoarcă.

Începu să meargă de-a lungul culoarului, hotărîrea crescîndu-i cu fiecare pas. Era și o parte bună în ce se întîmplase. O dată cu moartea lui Peter, devenise o văduvă bogată. În fond, deținea acum întregul control al ziarului.

13

Dan încercase zadarnic să doarmă în avionul care-l ducea spre California. Nu-și văzuse fiul din ianuarie, cînd se despărțiseră la aeroportul din Aspen, el zburînd spre est, avocatul spre vest. Acum, pentru prima oară, îl vizita pe Jamie în California. Jim, se corectă în gînd. Trebuie să țin minte că m-a rugat să-i spun Jim. Dan își pusese multe speranțe în revederea lor.

Nu regreta că părăsise Philadelphia. Dacă existase o părere de rău atunci cînd o lăsase pe Susan să plece, se estompase cu o zi în urmă, cînd ea îl invitase la masa de rămas bun. Înainte de asta, Dan cercetase adîncurile prieteniei lor, deoarece era convins că ceea ce-i lega era disperarea. Acum, nici măcar asta nu mai exista între ei.

După cîteva minute de așteptare, timp în care Susan pregătise salata, vorbiseră despre tragicul sfîrșit al lui Peter și, mai ales, cît de distrugător fusese pentru Karen, care, în acel moment, călărea în pădure. Deși Susan părea tulburată de moartea omului pe care îl iubise atîta timp, care fusese tatăl copilului ei, nu se prefăcea deloc că îi lipsește bărbatul care încercase s-o distrugă la tribunal.

Cînd Dan adusese vorba despre plecarea lui, ea încercase să pară atentă, ascultînd politicoasă, dar gîndul îi era în altă parte, preocupat de nenumăratele probleme noi.

Moartea fusese o baghetă magică, baghetă care o transformase dintr-o menajeră într-o prințesă. Într-un testament pe care nu se obosise să-l modifice, Peter lăsa acțiunile ziarului în mod egal lui Susan și Karen. Susan moștenea și restul, inclusiv casa. Testamentul o desemna pe ea executor și administrator al moștenirii copilului. Procentele lui Peter, adăugate la partea Fundației, îi conferea un procent de 45 la sută din *Herald*, mai mult decît celorlalți. Moartea lui fusese o cotitură fatală, dar care-i schimbase ei complet viața.

Susan observase de multă vreme problemele de la *Herald,* dar Peter o liniștise de fiecare dată cînd discutaseră despre ele și cînd ea încercase să le rezolve. Acum însă, redevenind ziaristă, îi înfățișă lui Dan cîteva planuri în legătură cu *Herald*

Dan ghicise, sub durerea provocată de moartea soțului, o energie vibrantă și nestăpînită, pe care deși Peter o înăbușise toți acești ani, își găsise

expresia în conducerea Fundației. Invitația, în ciuda atîtor probleme care se aglomeraseră, îi făcuse, cu siguranță, plăcere, gîndi Dan.

Era rece și distantă, din cauza preocupării. Asta însă îi făcea lui Dan plecarea mai ușoară... și inevitabilă. În timp ce își luau la revedere, tăcuți, Dan încerca să-și întipărească în minte figura ei, nasul clasic anglo-saxon, ochii sinceri, ce-l priveau încrezători, pentru a-și alunga din minte imaginea unei alte Susan, femeia care țipase atît de senzual cînd el o posedase sălbatic pe covorul din hol, cu cîteva zile în urmă.

Dan o observă pe Hannah așteptîndu-l la scara avionului și, alături, îl recunoscu pe Jamie, care era acum la fel de înalt ca ea. Ciuful de păr castaniu, moștenit de la clanul Edward, era tuns scurt, lăsînd la vedere urechile prea mari, gîtul subțire și un nas lung și proeminent. Mîinile și picioarele îi ieșeau din tricou și pantalonii scurți, făcîndu-l să semene cu o sperietoare de ciori. Jamie îi părea din ce în ce mai străin.

Prima impresie în legătură cu Hannah era că devenise parcă mai puțin cinică și ascunsă, dar nu trebuia să se lase amăgit. Ultima lor convorbire telefonică îi confirmase acest lucru. Părul blond, nisipiu, era lung, strîns într-o coadă, iar îmbrăcămintea era mult mai bine croită decît cea pe care obișnuia să o poarte în Est.

Fata rabinului era îmbrăcată acum ca un adult.

Detestase toată viața situația de soție a lui și, în mare parte, sentimentul era încă vizibil, pentru că nu reușise să-și recîștige încrederea în ea.

O dată cu trecerea anilor, se maturizase, mai bine zis, obținîndu-și diploma în psihologie și începînd să profeseze, scăpase, în sfîrșit, de complexe. I se părea că toate soțiile – sau fostele soții – pe care le cunoștea, sfîrșeau prin a-i trata pe alții ca și cînd experiența propriilor probleme le conferea competență să-i sfătuiască. În loc de ingineri sau oameni de știință, America producea terapeuți care să ușureze stresul oamenilor, în timp ce societatea era în declin.

Privindu-și fericit tatăl, Jamie își apucă părinții de mînă și porniră toți trei spre linia de bagaje. Ajungînd aproape de ieșire, Hannah îi dădu lui Jamie niște mărunțiș si-l trimise să-și cumpere un suc. Imediat ce puștiul se îndepărtă, se întoarse spre Dan.

— Nu-mi face nici o plăcere să te știu aici. Am vrut să știi asta.

— Nu puteam pierde ocazia de a-mi vedea fiul absolvent.

— Ți-a spus că mai are încă douăzeci și două de capitole la matematică?

— Douăzeci și două?

— De fapt, douăzeci.

— Cum de a rămas atît de în urmă?

— Insinuezi că e vina mea?

— Nu insinuez nimic, Hannah.

— Nu mi-ai spus, dar asta gîndești. Te cunosc.

Conversația reușise deja să-l îngrijoreze. Cum de-l păsuiseră cei de la școală pînă în ultima clipă?

— Are farmecul tău, slavă Domnului, însă fără să fie atît de ursuz cînd se supără. Oamenii vor să-l ajute și el mizează pe asta. Tăcu. Matematica nu e singura problemă. Sînt curioasă cum va afecta prezența ta relațiile dintre mine și el.

— Nu e o noutate că vrei să stau departe de viața ta, cu excepția cecurilor lunare.

— De cînd a auzit că vii, Jim a început să se poarte îngrozitor cu Ron.

— Vînzătorul de mașini?

— Logodnicul meu. Ron e un om bun și ar fi fost un tată grozav pentru Jim. Aceeași religie, aceleași calități. Dar venirea ta a reînviat toate speranțele lui Jim cu privire la noi. A făcut tot ce-a putut să-mi strice relația cu Ron.

— Asta e problema *ta.* Eu am, și așa, destule.

— Dan, băiatul are nevoie de un bărbat care să fie lîngă el tot timpul.

— Tu ai vrut să te muți în California.

Ea se hotărî se bată în retragere.

— Nici n-am ieșit bine din aeroport și am început să ne certăm. Sincer, n-am vrut asta. Da, m-am mutat aici și nu e o modalitate să-i fii cu adevărat tată, venind din cînd în cînd să-l vezi. Vocea îi trăda emoția ce-o cuprinsese. Jim are nevoie de un cămin sigur și de o atmosferă de familie. Ron îi poate oferi toate astea. Îl iubesc pe Ron și știu că și el mă iubește. Dar felul în care Jim se poartă cu el, mă tem că îl va face să renunțe.

— M-am gîndit să mă mut aici.

Ea îl privi, surprinsă.

— Cred că ar fi grozav pentru Jim, mai ales acum.

— Și pentru tine.

— Și pentru mine.

— Ei, asta aduce mai mult cu Hannah pe care o cunosc și pe care o ador.

— Unde mergem? îl întrebă Dan pe Jamie, după ce lăsaseră bagajele la Beverly Wilshire și se întorseseră în mașina închiriată. Am auzit că Universal City e grozav.

— Am fost acolo de cinci ori.

— Atunci, spune-mi ce *nu* faci tot timpul?

Jamie zîmbi.

— Vreau să jucăm baschet și să mîncăm într-o autoservire.

— Ziceai că Ron joacă inele cu tine.

Jamie își privi tatăl tăios.

— Mda. Îl las, de obicei, să mă ducă numai atunci cînd vrea să-i demonstreze mamei cît de drăguț poate fi cu mine. Dar acum, cînd ești aici, nu vreau să mai merg cu el nicăieri.

Dan cumpără o minge de baschet și se îndreptară spre teren. Era liber, așa că începură să joace unu la unu. Dan încerca să-și ignore durerile din genunchi, străduindu-se să joace bine, așa că ultimele patru puncte le cîștigă. Jamie părea foarte surprins. Dan nu știa dacă asta se datora faptului că era încă bărbatul după care tînjea sau că Ron nu juca atît de bine. Dan ar fi zis că amîndouă.

Se făcuse destul de tîrziu pentru a căuta un bistrou pe Fairfax Avenue, așa că Dan îl conduse acasă.

Hannah avea un apartament mare în Santa Monica. În bucătărie, lăsase un bilet pentru fiul ei.

— Dacă nu termini zece capitole în seara asta, nu te duci mîine la meciul de ligă.

— Mai stai, Dan, îl rugă Jamie. Mama și Ron se întorc tîrziu. Îmi cînți ceva?

— Ai lecții de făcut!

— Abia ai venit. De ce să nu le facem împreună și apoi să stăm de vorbă ca de la tată la fiu?

Dan clătină din cap.

— Vreau să facem o înțelegere. Toată săptămîna ești copil, fără televizor sau ajutor la lecții.

— Atunci, mă duci mîine dimineață la Little League?

— Încearcă să mă oprești.

Se îmbrățișară. Dan îl ținu la piept o vreme, încercînd să se adapteze noilor condiții impuse de fiul lui.

Dan conducea încet, întorcîndu-se la hotel. Încuiat în mașina aceea, se simțea ca o broască țestoasă. Încercînd să nu se rătăcească prin labirintul de străduțe.

Unul din motivele pentru care ieșise era să găsească un loc unde să se stabilească. În ciuda poluării și a tulburărilor recente din ghetou, locul era acceptabil. Milioane de oameni locuiau aici și alte mii se stabileau în fiecare an. Va încerca să fie atent. Pînă atunci însă, se va îngriji să consume un sandvis decent, cu carne de vacă.

În repriza a patra, Jamie reuși o lovitură remarcabilă. În timp ce se întorcea, strîngînd mîinile colegilor de echipă, îi aruncă lui Dan un zîmbet larg și privi o secundă și spre bărbatul roșcat, cu mustață, care stătea singur puțin mai departe. Dan se ridică să-l întîlnească pe celălalt. Părea trecut de patruzeci de ani.

— Ron?

Bărbatul îi întinse lui Dan o mînă lată, spunînd:

— Dan, nu? Te-am recunoscut după fotografia din camera lui Jim.

Dan îi strînse mîna și se așeză lîngă el.

— Băiatul e grozav comentă Ron.

— Cred că i-ai văzut cîteva meciuri!

— Toate. Și cîteva antrenamente.

— Ai jucat și tu?

— Puțin, la facultate. Fotbal. Îmi plăteau cheltuielile.

Priviră un timp în tăcere. O minge se îndreptă spre Jamie, care o prinse cu ușurință și o aruncă din nou.

— Bine jucat, spuse Ron.

— Hannah vine vreodată să se uite?

— De obicei. Astăzi n-a vrut să te calce pe bătături.

— Părea îngrijorată de lecțiile lui.

— E poate prea îngrijorată uneori. De fapt, ea nu-i înțelege pe băieți. Dar are dreptate cînd spune că Jamie trebuie să cunoască niște limite, pe care se simte datoare să i le arate. Nu vrea să-și închipuie că va putea să se strecoare totdeauna. Ron deveni deodată reținut.

— Scuză-mă. N-am vrut să sune chiar așa. Tu ești tatăl lui.

— Ai copii? întrebă Dan.

— N-am fost căsătorit prea mult timp, prima oară. Apoi, cred că am fost prea ocupat cu afacerile.

— Jim spunea ceva de mașini.

— Ți-a spus? rosti Ron încîntat.

După meci, Dan îl invită pe Ron să-i însoțească la masă.

Bărbatul refuză jenat.

— Sînt în trecere. Am multe de făcut.

Apoi îi strînse mîna lui Dan, puțin cam prea energic, și încheie:

— Poate ne mai vedem!

După ce Ron se îndepărtă, Dan remarcă: – îmi place tipul!" Jamie părea că nu prea știe cum să interpreteze asta.

— E-n regulă, admise totuși într-un tîrziu.

— Și te place. Asta mă bucură.

Jamie părea mai liniștit.

Dan își dădu seama că se obișnuise deja cu ideea, care existase în subconștientul său de cînd venise; aceea că familia se lărgea cu încă un tată.

Timpul pe care Jamie îl petrecea la școală, Dan îl folosea plimbîndu-se prin oraș. Avea mulți prieteni avocați în Los Angeles. Luase chiar masa cu unul dintre ei, acesta explicîndu-i ce însemna munca lor într-un asemenea loc. Nu era mare diferență, mai ales în ce privea sectorul criminalistic, îi spunea el. Dar onorariile cele mai mari erau de la traficanții de droguri, care plăteau foarte bine.

Pentru absolvire, Hannah îi cumpărase lui Jamie un costum negru. Cînd Jamie îi ceru părerea lui Dan despre cravată, amîndoi fură de acord că era „terminată". Merseră la Nordstrom, de unde luară una mai vie, apoi se grăbiră la film.

Mai tîrziu, într-o pizzerie, Dan îi propuse să plece împreună o săptămînă sau două.

— Ce-ai zice de un camping? Parcă îți plăcea!

Jamie începu să rîdă.

— Ce găsești atît de caraghios? întrebă Dan.

— Tu și campingul? Fii serios.

— Putem să închiriem o cabană?

— Dar am meci sîmbătă, nu pot să las echipa.

— Uitasem. Poate mergem în Disneyland după aia. Oricum, mai discutăm.

Susan programase o întîlnire, în dimineața aceea, cu directorul de ediție, Leo Kucaba. Avea de gînd să stabilească, o dată pentru totdeauna, cine se ocupă de *Herald.*

Cu mai multe zile, înainte, Susan încercase să-i sugereze cîteva schimbări, care să facă ziarul mai căutat. În ultimii ani, ziarele din tot statul își pierduseră constant cititorii, în favoarea televiziunii sau din indiferență, iar *Herald* nu făcea excepție. Ea ar fi vrut să oprească această degradare. Îl rugase pe Kucaba să pună oamenii la treabă: să conceapă o nouă aranjare în pagină, pentru ca ochiul cititorului să găsească mai ușor ce-l interesează. Ar fi vrut să includă mai mult sport, studiile de piață pe care le făcuse arătau că pagina sportivă din *Daily Mirror* era singurul lucru pentru care se vindea ziarul. Îi propusese și niște rubrici noi, care să-i atragă pe tineri.

Dar moartea lui Peter îl făcuse pe Kucaba să se simtă indispensabil și să creadă că poate conduce ziarul după placul său. Pur și simplu, ignorase sugestiile ei, considerînd schimbările o greșeală de conducere. După treizeci de ani de activitate, nu accepta să fie condus de o matroană de societate.

Cînd Susan coborî din lift, îl găsi pe Scott Feller așteptînd în holul clădirii. Voia să-l întrebe ceva.

— I-am spus lui Leo Kucaba să-ți dea mai mult timp pentru anchete. Ți-a spus?

— Probabil, glumești. De luni de zile îl rog să-mi acorde mai mult timp pentru investigații. Nici vorbă. Am fost atît de supărat, acum cîtva timp, cînd nu m-a lăsat să fac o chestie, încît am încercat să discut cu fostul tău soț. Același rezultat.

— Ce chestie?

Feller îi povesti despre zvonul, care circula, că unii de la DA se amestecau în ancheta poliției.

— Leo are dreptate în ce privește economia de timp, dar asta este exact povestea care ne trebuie. Fă-o!

Încîntarea lui Feller era evidentă.

— Vrei să-i spui tu lui Leo sau mă lași pe mine?

— îi spun eu.

O oră mai tîrziu, Leo Kucaba, șocat, își făcea bagajele în biroul lui Midge Boelter, iar Susan explica noile orientări ale ziarului succesorului său, Fred Moore. Cel care acum ocupa scaunul lui Kucaba era fostul manager editorial, pe care Susan îl respecta în mod deosebit, cunoscîndu-l de pe vremea cînd amîndoi erau reporteri.

Știa că este tot atît de dornic ca și ea să împrospăteze demodatul *Herald* și să-l transforme într-un ziar al secolului următor.

La sfîrșitul ședinței de lucru, Susan îi informă că voia să discute cu sindicatul în vederea noilor contracte.

— N-aș vrea ca aceste hîrtii să fie prilej de ceartă permanentă. Unii din liderii lor m-au lăsat să înțeleg că pot fi rezonabili, ca și noi.

Se ridică, decisă să plece și să-l lase pe Fred Moore să-și exercite autoritatea. Se opri însă și spuse:

— *Herald* a fost cîndva un ziar remarcabil și prosper. Aș vrea să fie din nou. Cei care împărtășesc această dorință sau sînt de altă părere pot să-l urmeze pe Leo Kucaba, care a fost pensionat înainte de termen. Restul, să sperăm că vom duce *Herald*-ul cu toate motoarele în funcțiune.

Serbarea de absolvire a lui Jamie se ținuse afară, cu elevi, profesori și invitați așezați pe scaune pliante, într-un fel de amfiteatru construit pe pista de atletism.

Dan își amintise prea tîrziu de aparatul de fotografiat. În schimb, Ron, înarmat cu un Nikon de 35 mm și un Sony, îl asigurase că va face fotografii și pentru el.

La puțin timp după ce intraseră în apartamentul lui Hannah pentru o masă în cinstea lui Jamie, sună telefonul.

— E pentru tine, Dan, de la mare distanță, îl informă Hannah.

Dan răspunse din dormitor, stînd pe marginea patului. Singurul care știa unde poate fi găsit, era Cal.

— Alo!

— Domnul Daniel Lazar? întrebă centralista.

— Da.

— Vorbiți, vă rog.

— Dan? Vocea era a Susanei. Am făcut rost de numărul lui Hannah de la informații. Îmi pare rău că te deranjez...

— Ce s-a întîmplat?

— Gil Huyton tocmai a fost aici. A venit din politețe, pentru că sîntem prieteni vechi. Mi-a spus să fiu pregătită.

— Ți-a spus și pentru ce?

— Nu cu prea multe detalii, dar amîndoi am priceput despre ce e vorba.

— Despre ce anume?

— Mîine sau în viitorul foarte apropiat, va trebui să mă aresteze pentru uciderea lui Peter.

14

Jamie intră în dormitor, cînd Dan tocmai spunea în receptor:

— Știi doar că am fost suspendat, Susan. Nu o să mă lase să mă ocup de caz.

— Am nevoie de tine, Dan.

Expresia lui Jamie deveni brusc îngrijorată. Dan bătu cu mîna pe pat, iar puștiul se așeză lîngă el.

— Spune-mi un lucru, și vreau să-mi spui adevărul. Tu l-ai ucis?

— Nu, Dan. Jur.

— O să mă întorc.

— Da, trebuie să mă ajuți.

El așeză receptorul în furcă, după ce își luă la revedere. Rămase pe gînduri, contemplînd podeaua. La un moment dat, Jamie spuse:

— Te întorci în Philadelphia?

— Da.

— Dar spuneai că o să stai aici o vreme, poate chiar mai mult.

— S-a ivit o urgență.

— Femeia de la telefon, acea Susan, te întorci pentru ea? Dan își puse brațul pe umeri lui Jamie:

— Ții minte cînd mi-ai spus că trebuie să mergi la meci, pentru că echipa contează pe tine? Ei bine, femeia asta urmează să fie acuzată de crimă și se bazează pe ajutorul meu.

— Probabil că ea a făcut-o!

— Spune că nu. Poate spune adevărul.

— Dar și eu *am nevoie* de tine, tăticule.

— Tu mă ai în permanență; asta n-o să dispară dacă trebuie să mă întorc să ajut un prieten. O să vorbim la telefon aproape în fiecare noapte, cum

făceam pînă acum, și o să ne petrecem vacanțele împreună. Mama ta are dreptate într-o anumită privință.

— În care?

— Tu ai nevoie de ceva ce eu nu-ți pot oferi: să faci parte dintr-o familie care cinează împreună, te verifică la lecții și te petrece la autobuz în fiecare dimineață.

— Ai putea locui aici cu mama și cu mine.

Dan privi spre fiul său cu un scepticism comic.

— Bine, admise puștiul. Știu că nu e realist. Mama îmi spune asta tot timpul.

— Ascultă, n-ai să mă pierzi numai pentru că ea l-a găsit pe Ron. Pariez chiar că Ron te iubește.

Dan înțelese că Los Angeles se dovedise un oraș străin pentru el. În ultimele zile, petrecuse mai mult timp în mașină decît petrecea de obicei într-o lună și, în loc să-și găsească un țel care să-i refacă existența, se învîrtise de colo-colo, așteptînd să-și joace rolul de tată. Los Angeles, era probabil, ultimul loc care i se potrivea.

Trebuia să clarifice însă un lucru, așa că se forță să continue.

— M-ai auzit spunînd la telefon că sînt suspendat.

— Da, recunoscu Jamie, încurcat, cu vocea plină de tristețe.

— Crezi că as fi fost în stare să fac ceva atît de rău?

— Nu.

— Nici n-am făcut, dar n-am putut să dovedesc. Această femeie poate fi acuzată pe nedrept. De asta trebuie să mă întorc. Înțelegi?

Jamie înclină capul.

— Dar o să petrecem mult timp împreună la casa ta de pe plajă, nu?

— Sigur.

— Și o să mergem la schi, iarna?

— Oriunde vrei, numai să-mi spui.

— O să urmeze o nouă Olimpiadă de iarnă, peste cîțiva ani.

— Cam greu, dar dacă asta vrei...

Jamie clătină din cap și își îmbrățișă tatăl.

— Am vrut numai să văd ce zici!

Dan îi telefonase lui Susan de la aeroportul din Los Angeles, cu o seară înainte, să-i spună că a doua zi, dimineață, va veni direct la reședința ei.

Părerea ei, îi spusese, era că femeile din familia lui Peter îl presaseră pe Gil Huyton s-o acuze de crimă. Familiile lui Huyton, Boelter și a Amaliei erau prietene apropiate de zeci de ani. Amalia și Margaret, doborîte de durere, erau convinse că moartea lui Peter îi adusese lui Susan o bunăstare miraculoasă. Văzîndu-se gata să piardă totul în procesul de divorț, ea îl omorîse pentru a putea supraviețui. Era, dacă zvonurile despre obținerea ziarului de către John Boelter se adevereau, o trăsătură de familie... sau, mai rău, o tehnică de familie.

— Îți mulțumesc că te-ai întors, Dan, îl întîmpină Susan. E un adevărat coșmar.

Se aflau în camera de zi, unde serviseră băuturile la prima lui vizită. Susan nu-și plătise încă toate cheltuielile casei și, deși se obișnuise cu puțin personal, casa începuse să reintre încet în normal. O servitoare, pe care Dan o recunoscuse ca fiind cea de la prima sa vizită, îi deschise ușa. Prin fereastră, observă un grădinar, care îngrijea un strat de flori. Susan ridică o ceașcă și-i turnă cafea dintr-o cafetieră de argint.

— Lapte, fără frișcă și fără zahăr? își aminti ea.

— Da.

Îi întinse ceșcuța și își turnă și ea.

Cu o săptămînă în urmă, se luptase să facă față sărăciei și pierderii fiicei, simțindu-se ca ultimul supraviețuitor al unei epidemii devastatoare. Moartea soțului ei o readusese la viață, dar bănuiala care plana asupra ei, că ea ar fi fost cea care a provocat-o, o arunca, din nou, în fundul iadului Acum însă, nici urmă de îngrijorare nu i se citea pe față, nici urmă de teamă în voce.

— Cioc, cioc, strigase el. E cineva pe-aici? Am crezut că da. Își amintea încă pasiunea cu care făcuseră dragoste ultima oară. Fusese oare stăpînirea ei aristocratică cea care nu-i trădase zbuciumul exterior, se întrebase, sau această rece detașare era esența Susanei Boelter?

— Au vreo dovadă împotriva ta? întrebă Dan.

— Am fost la casa lui Peter în timpul cînd poliția crede că a murit. Am ajuns acolo, am luat-o pe Karen în jur de cinci și un sfert și am plecat o jumătate de oră mai tîrziu. Rămase un moment pe gînduri, apoi continuă: Mai precis, la șase fără zece. Poliția spune că Amalia l-a găsit la șase și jumătate.

— O jumătate de oră mi se pare cam mult timp numai ca s-o iei pe Karen.

— Ea și Peter erau încă la piscină cînd am ajuns eu. În costum de baie. Am stat de vorbă cîteva minute. Apoi, cît timp s-a îmbrăcat Karen, Peter a vrut să discutăm.

— Despre ce?

— Era nervos, Karen se hotărîse să rămînă la mine. Avea de gînd să-i spună asta judecătorului.

Dan era surprins.

— Erai sigură că o să-l aleagă pe Peter.

— Era atît de orbită de Peter încît am crezut... fraza se pierdu în tăcere. Dar, petrecînd ziua cu el, și-a dat seama cît de nesigură și searbădă ar fi fost viața împreună. Am fost stupefiată.

— Ce-a vrut să-ți spună, de fapt, Peter?

— Am crezut că o ofertă de împăcare, așa că am intrat în casă cu el, i-am spus lui Karen să se îmbrace și să mă aștepte în mașină. Peter cîștigase campionatul de golf în ziua aceea și începuse să sărbătorească evenimentul imediat. Ca de obicei cînd era beat, devenise agresiv și am început să ne certăm. A țipat la mine. Eu i-am răspuns. Ne-am aruncat în față exact ce simțeam.

— Mai era cineva în casă?

— Nu, servitorii erau în week-end.

— Și era viu cînd ai plecat?

— Viu, cu paharul în mînă.

— Asta era în jur de șase fără zece?

— Da. Casa lui Peter e în Chestnut Hill. Eu și Karen ne-am întors prin Schuylkill, în Dellwyne. Ne-am oprit la magazinul universal ca să cumpărăm cîte ceva, apoi am luat-o spre casă.

Dan se ridică.

— As vrea să vorbesc cu Karen.

— E afară, călărește în pădure. Susan privi spre mîinile care i se încleștaseră, lăsîndu-l pe Dan, în sfîrșit, să-i ghicească teama pe care încercase pînă acum s-o ascundă.

— Cred că dacă am putea să facem înmormîntarea și ea să-și ia rămas bun, i-ar fi mai ușor.

— Încă nu l-ați înmormîntat?

— Corpul lui Peter nu ne-a fost returnat. Mi-au spus că o să fie în curînd, așa că am fixat funeraliile pentru mîine dimineață.

— Pot să aranjez să se facă mai repede. Lasă-mă să mă interesez la Biroul medico-legal.

— Mulțumesc. Vrei să cinezi cu noi, diseară? Să zicem, pe la șase? Ai putea să vorbești și cu Karen. Un zîmbet reținut răzbătu pe fața ei îngrijorată. Și cu mine, bineînțeles. Mi-a fost dor de tine.

— M-ai sunat doar cînd ai avut necazuri.

— N-a fost greu să-mi dau seama. De fiecare dată cînd am luat masa împreună, înainte de a pleca, am avut impresia că erai nerăbdător să dispari.

Probabil era adevărat, admise în sinea lui. Se pare că avusese destule motive să fie reținută.

— Atunci, la șase, acceptă Dan.

Susan se oferi să-l conducă în oraș – avea mai multe întrevederi la *Herald* cu liderii sindicali, ca să discute ultimele puncte ale contractului. În schimbul acestor concesii, voiau garanția scrisă a familiei Boelter că nu vor vinde ziarul timp de zece ani. Neștiind că Susan dorea asta la fel de mult ca și ei.

Dan îi refuză oferta, pentru că un taxi îl aștepta deja afară.

— Îți sînt recunoscătoare, îi spuse ea în timp ce-l conducea spre ieșire.

— Nu fac decît să mă interesez. Mai mult, nu-ți promit.

— Dar ai să cercetezi, nu?

— Da. Ca prieten.

Ea se aplecă și-l sărută repede pe buze.

— Mulțumesc. Ești singurul om în care pot avea încredere. Sper că nu mă crezi în stare să fac un asemenea lucru.

Dan nu-i răspunse.

Prima impresie a lui Dan, după ce intră în biroul ocupat de Mara, fu că greutatea muncii e pe cale s-o doboare.

De-a lungul stagiului, trecuse deja prin momentele de groază și oroare obișnuite într-un birou de procuratură, dar acum era parcă mai slăbită, iar figura îi devenise serioasă.

Dan refuză cafeaua, așa că îi turnă ei ultima ceașcă din cafetiera care fusese plină doar cu cîteva ore în urmă; părea dependentă de cofeină.

— Am vorbit ieri cu Cal, la City Hali, începu ea. Spunea că ai plecat.

— Să-l văd pe Jamie. M-am întors repede. De fapt, azi dimineață, pentru că Susan Boelter m-a anunțat că s-ar putea să fie acuzată de uciderea soțului

ei.

— Te mai culci cu ea?

— Cerule! De unde știi că m-am culcat?

— Am citit stenograma procesului de divorț, adăugă ea. Era foarte pornită împotriva lui.

Din vocea ei dispăruse interesul pentru sex. De fapt, sexul o interesa foarte mult, dar numai cînd o privea pe ea.

Nu se simțea niciodată vinovată și nu cerea exclusivitate; era numai o necesitate instinctuală. Tu vrei să te culci cu cineva sau cineva vrea asta de la tine. Era și pasiune, dar și un fel de schimb.

Dan insistă:

— Se poate să fi fost supărată. Dar, uneori, am avut impresia că încă îl iubește. Îl cunoști?

— L-am cunoscut foarte puțin. M-a prezentat Gil, la procesul lui Montano.

— Era un bărbat fascinant.

— Povestește-mi despre el.

— Era spiritual, fermecător, se plictisea ușor și era întotdeauna sigur pe el. Pe moment, putea să fie foarte bun, pentru ca apoi să devină crud, fără să știi motivul. Singurul lucru de care puteai fi sigur cînd îl cunoșteai, era că se născuse bogat.

— Și crezi că nu l-a omorît ea?

— Asta încerc să aflu. Te-a pus Huyton să aduni probe?

— Găsește probele destul de concludente împotriva ei.

Gura i se subție într-o linie.

— Îl știi pe Gil – nu crede în accidente. Peter Boelter îi era prieten. Dacă e mort, înseamnă că cineva i-a provocat moartea, așa că trebuie să plătească.

— Îți pare rău că ai acceptat cazul?

— Din contră, spuse ea cu o voce plină de ambiție. Gil va candida probabil pentru Senat la alegerile viitoare și cred că are de gînd să mă lase în locul lui. Expresia i se îmblînzi o clipă. Sînt procuror prin vocație, Dan. Iar tu continui să crezi că se mai poate face ceva în legătură cu asta. Eu știu sigur că nu.

— Spui că Huyton are probe solide împotriva ei? Despre ce e vorba exact?

Mara deschise un dosar, răsfoindu-l superficial în timp ce sorbea din cafea. Sublinia faptele, începînd cu raportul medicului legist în legătură cu ora la care survenise moartea.

— Autopsia a stabilit ora între cinci și un sfert și șase fără un sfert. În afară de faptul că Susan Boelter a recunoscut că se afla în casă cu soțul ei în timpul ăsta, avem și declarația vecinei, doamna Hildreth. A stat în grădină tot timpul și a văzut foarte bine ce se întîmplă în fața casei lui și în stradă. Nimeni altcineva nu a mai intrat în casă, cît ea, vecina, stătuse afară, pînă în jur de șase, cînd soțul ei a venit de la slujbă și a trebuit să intre.

— Dar Amelia Boelter?

— Cînd a telefonat la 911, era exact șase și treizeci și unu de minute. Dacă socotești timpul, două-trei minute în care a intrat în casă și a găsit cadavrul, n-a ajuns mai devreme de șase și douăzeci și cinci.

Mara privea declarația dată de Amalia poliției.

— Peter n-a răspuns cînd sunase, dar, găsind ușa deschisă, a intrat. L-a căutat, l-a strigat, dar fără succes. Observînd că ușa de la pivniță era deschisă și se vedea lumină, s-a uitat înăuntru și l-a văzut întins în capătul scărilor. A alergat imediat după ajutor la doamna Hildreth.

— Nu a coborît să se convingă că e mort?

— Spune că nu. A fugit imediat la vecini. Au anunțat poliția de acolo. Au venit imediat, iar ambulanța, la șapte minute după mașina Poliției, confirmînd că era deja mort.

— Dar cum poți să fii sigură că n-a fost un accident? Am înțeles că băuse.

— Așteptăm încă niște teste de laborator, dar ai dreptate în ce privește băutura. Alcoolemia era mare, șaisprezece procente. Însă asta nu înseamnă nimic. Peter Boelter a fost ucis cu un obiect greu și tăios.

Pe fața lui Dan se putea citi surprinderea.

— Am crezut că a căzut pur și simplu pe scări.

— Cineva l-a împins acolo după ce murise.

— Ați găsit arma crimei?

Ea clătină din cap.

— Dar toate celelalte pledează pentru vinovăția Susanei Boelter: timpul, motivul și posibilitatea.

— Pari foarte sigură.

— Știai că a atacat-o pe Amalia Boelter cînd a găsit-o în pat cu soțul ei? Pumni, zgîrieturi, mușcături. Asta s-a spus deja la divorț. Nu e cea mai potrivită purtare pentru o doamnă! Mara șovăi. Aș vrea să te întreb ceva, Dan – pentru curiozitatea mea.

Dan încuviință.

— E pasionată cînd face dragoste?

— Ce? Era surprins de întrebare.

— Nu e sălbatică? Știu că îți plăcea asta la mine.

— Ce vrei să spui?

— Cred că sînt pasiuni care mocnesc în interiorul acestei femei și pe care tu nu le vezi sub aparența ei rece.

— Și?

— Susan Boelter fusese provocată prin toate mijloacele cu care poți provoca o femeie: dragoste, gelozie, răzbunare.

Mara strînse hîrtiile în grabă, vădit deranjată de ceea ce-i apărea o viață irosită din motive atît de banale.

— Îl iubea, dar el a părăsit-o pentru alta. Își iubea fiica, și el era pe cale s-o obțină. Ziarul era viața ei, iar el urma să-l vîndă. Avusese o viață luxoasă, mulți bani, și era aproape să le piardă și pe astea.

— Și crezi că, într-un moment de nebunie, a luat ce i-a căzut în mînă și l-a lovit?

— A contribuit și furia, dar cred că gestul a fost premeditat. Probabil a adus arma cu ea. Suprimarea lui era singura cale de a se reabilita și de a fi sigură că nu-l va mai avea nici o altă femeie. De asemenea, putea împiedica vînzarea ziarului, își păstra fiica împreună cu toți banii lui.

— Mi-a spus că deja fata se hotărîse să locuiască cu ea.

Mara îi arătă o altă declarație din dosar:

— I-a spus unei prietene de la școală că vrea să locuiască cu el.

— S-a răzgîndit.

Privirea Marei străluci:

— Aparent.

— S-ar părea că ești gata s-o arestezi.

— O să fiu nevoită. Avem probe.

— Prima oară cînd l-am întîlnit pe Peter Boelter, spera, în glumă, să-i pice o crimă pasională, care să crească amețitor tirajul ziarului. Ironia soartei, nu?

— E îngrozitor.

El se ridică:

— Aș dori copii ale rapoartelor Poliției și medicului legist.

Ea ezită.

— Va trebui să mi le înapoiezi, dacă mă hotărăsc să mă ocup de caz, îi reaminti ea. Lui Gil n-o să-i convină că te amesteci. Crede că ai scăpat prea ușor cu suspendarea și o să lupte pe viață și pe moarte să te țină deoparte.

— Dar *tu* ce crezi despre crimă?

— Eu cred că ea a făcut-o. Am să preiau cazul de una singură dacă vom avea probe solide. Vreau s-o fac să plătească pentru viața lui. Dar, pentru că am însemnat ceva unul pentru celălalt, n-aș vrea să ne luptăm la proces.

Dan se gîndi un moment, apoi spuse:

— Comisia Disciplinară mi-a dat cîteva luni să-mi termin treburile. Mai am încă destul timp. Dacă mă hotărăsc să preiau cazul, am să-i rog să mai amîne suspendarea.

— De ce ar face-o?

— Crezi că ar putea să împiedice pe cineva, bănuit de crimă, să-și aleagă avocatul care să-l apere?

— Nu-i vor aproba niciodată un avocat care e iubitul ei.

— Codul moral nu interzice.

— Dar n-o să meargă, știi doar. Și pe bună dreptate. S-ar putea să nu fii obiectiv, mai ales că-ți obții onorariul, influențînd nefavorabil...

El o întrerupse.

— Dacă accept cazul, nu va fi vorba de nici un onorariu.

Mara rămase gînditoare cîteva secunde, privindu-l, apoi spuse:

— Amuzant lucru dragostea asta.

— Nu sînt îndrăgostit de ea.

Mara izbucni în rîs.

— Da, sînt sigură că ești *aprins* după cineva și sigur nu după mine. Asta mă deranjează. Nu-i grozav?

Dan era de-a dreptul uimit de răspunsul ei. Nu putea uita cît de dureros îi simțise lipsa odată.

— Dan Lazar, spuse ea, clătinînd capul cu o ironie pe care o considera mai potrivită situației, frumos din partea ta să fii mort după o criminală.

Dan observă imediat acel „Bine ai venit acasă, Dan!” pe care Mary Alice îl întinsese pe tăblia biroului.

— De unde știi că m-am întors?

Secretara își ridică privirea, uitîndu-se peste umăr, în timp ce degetele rămăseseră suspendate deasupra tastaturii.

— De la Louis, Biroul DA.

— Sînteti în relații?

Mary Alice dădu din cap.

— De fapt, Norma de la club mi-a spus. Zice: Dan s-a întors. Ea auzise de la Louise.

Ușa biroului lui Cal era deschisă. Îl văzu pe Dan și ieșise să-l întîmpine.

— Am auzit că te-ai întors.

— Asta zice Louise.

Cei doi bărbați intrară în biroul lui Cal, unde Dan, după ce închise ușa, îi povesti ce se întîmplase în California.

— Îmi pare rău că treaba cu Jamie n-a mers cum te așteptai, spuse Cal cu sinceritate.

— Poate e mai bine așa.

— Te-ai întors de bună voie?

— Nu știu. De fapt, Susan m-a rugat să mă întorc. E pe cale să fie arestată pentru uciderea soțului ei.

Cal scosese un fluierat ușor.

— Trebuie să ceri Comisiei Disciplinare să-ți amîne suspendarea. Îl privi un moment, apoi urmă: Ești încurcat cu ea?

— Crezi că trebuie neapărat să fiu încurcat cu ea ca să vreau s-o ajut?

Cal aștepta încă un răspuns.

— Da, admise Dan. Cred că sînt.

— Rahat! Atunci te sfătuiesc să n-o reprezinți.

— Mara spune la fel.

Cal făcu ochii mari.

— Vrei să spui că cei de la DA știu despre legătura voastră?

— Da.

— O să vă facă bucățele pe amîndoi.

— Deocamdată am acceptat să văd despre ce e vorba. Am nevoie de Rick, să facă niște cercetări. Ce zici?

— Sigur. E în birou la el.

Dan se ridică.

— N-am acceptat nici un onorariu. Vreau să știi asta de la început.

— Încă un motiv să nu preiei cazul. Am sperat să te întorci proaspăt după șase luni, exorcizat de toți dracii din tine, vindecat de criza vîrstei sau de ce naiba e vorba, gata să te lupți cu lumea întreagă. În nici un caz așa. Asta o să te doboare.

Dan zîmbi.

— Nu ziceai tu că vrei să mă duc din nou la întîlniri?

Prietenul său refuză să-i zîmbească.

— Dar nu cu ea. Aparține unei lumi diferite, Dan. E prea bogată și are probleme prea mari. Promite-mi că, dacă va fi inculpată, n-ai să accepți cazul.

Dan îl privi pe Cal liniștitor, apoi ieși din încăpere să-l caute pe Rick. Aranjă o întîlnire cu el a doua zi dimineață.

Biroul medico-legal era amenajat într-o clădire modernă, roșiatică, în West Philly, pe University Avenue, peste drum de spital. Cele cîteva vizite de pînă acum ale lui Dan fuseseră neplăcute, dar, din fericire, scurte. De data asta, avea să fie mai rău. Cunoștea personal victima. Moartea era o condiție sau un concept cu care Dan nu se putea obișnui și pe care evitase să-l privească pe cît posibil.

Văzuse morți în Vietnam la tot pasul, dar reușise să-și păstreze psihicul neatins, considerînd totul ca pe un coșmar, la sfîrșitul căruia se va trezi o dată cu întoarcerea acasă. Se luptase cu sine însuși, străduindu-se să nu observe țăranii zdrobiți accidental sau bărbatul pe care-l străpunsese cu baioneta într-o noapte, în jungla întunecată ca iadul, și, mai ales, pe colegii lui secerați, însîngerați, cu ochii încă deschiși. Se înrolase pentru că America îi oferise tatălui său un cămin și lui, egalitate; țara asta merita să fie slujită loial, fără rezervă și întrebări. Dar recunoștința s-a dovedit a fi un motiv prea sărman pentru o aventură atît de barbară, pentru niște ordine care-i riscau viața și pentru uciderea fără pic de logică sau moralitate.

Pardoseala holului era acoperită cu un covor albastru, iar pereții îmbrăcați în lambriuri. Într-un colț, o ușă dădea în camera în care prietenii și rudele victimelor făceau identificarea pe un monitor. Alături, era camera personalului. Două negrese erau așezate pe o canapea. Una dintre ele o încuraja pe cealaltă, care plîngea, înainte de a indentifica un cadavru.

Un telefon de la Procuratura Districtuală îi netezise drumul lui Dan, obținînd permisiunea de a examina el însuși cadavrul. Portarul, după ce telefonase, îl îndrumă de-a lungul unui coridor alb, spre scările care coborau la subsol, unde era morga.

Dan păși în infern: o cameră mare, plină de aparate. Observă un bărbat negru care se îndrepta spre el. Era înalt, tînăr, îmbrăcat într-un costum alb, iar umerii i se mișcau într-un dans lent, în timp ce sufla într-un clarinet argintiu. O clipă mai tîrziu, Dan observă că de fapt era un sandviș împachetat într-o folie de staniol; tipul mînca un prînz întîrziat, ascultînd muzică la niște căști minuscule.

— Hei, omule, spuse, renunțînd pe moment la sandviș și proiectînd un deget prietenos în pieptul lui Dan. Te-am recunoscut de la știri.

Își strînseră mîinile, iar Dan se întrebă, scîrbit, ce anume atinsese mîna lui înainte de a ține folia de staniol. Bărbatul se numea Rudy și lucra ca tehnician autopsier. Dan îi spusese că se află acolo ca să cerceteze cadavrul lui Peter Boelter.

Rudy se gîndi un moment.

— E pe-aici, pe undeva. E cam dezordine la noi.

— Am observat.

— Avem o grămadă de aparate noi, dar ce ne-a dat peste cap a fost blestemata de inundație.

— Inundație?

— De la conductă. Jurai că e cascada Niagara aici. Fața lui Rudy se aprinse. Își aminti acum un reper important. Inundația s-a pornit chiar înainte de a-l aduce. L-am pierdut vreo două zile. Cadavrele pluteau înțepenite. Trebuia să te grăbești cu autopsia. Nu-ți venea să crezi. Nici nu se putea un moment mai bun ca să te lași omorît.

Se întoarse și mușcă din partea dezgolită a sandvișului, balansîndu-se în ritmul muzicii. Fericit, îl conduse apoi pe Dan spre camera frigorifică, ca un cimpoier scoțian.

Înghițind ultima bucățică, aruncă gogoloiul de staniol, cu putere, în perete, apoi deschise ușa mare de metal.

O pală de aer înghețat răbufni afară, ajutată de cele două ventilatoare fixate în tavan. Mirosul inconfundabil de cadavru îi asaltă nările lui Dan. O, Doamne, cît de bine cunoștea mirosul ăsta! Toate cadavrele pe care le văzuse vreodată începuseră să i se perinde prin minte. Pe cîmpuri, în tranșee

sau sate. Zdrobite de copaci sau dezmembrate. O greață cumplită începu să-i chinuie măruntaiele. Se lăsă într-o rînă, sprijinindu-se de perete ca să nu alunece.

Cînd își ridică privirea, Rudy stătea în mijlocul camerei frigorifice, privind la un rînd de cadavre ambalate în saci de plastic, care se înșirau ca sacii de schi pe bara de bagaje. Punînd degetul pe un nume de pe listă, se aplecă și desfăcu unul din saci. Apăru deodată corpul dezbrăcat al unei femei obeze. Era întinsă cu capul spre deschizătură, lăsînd să se vadă tunsoarea scurtă și o tăietură mare care-i brăzda gîtul.

— La dracu! îmi pare rău, se scuză, mestecînd încă. Nici unul nu mai e la locul lui de cînd cu inundația. Trebuia să primim computere noi, dar cineva le-a îndrumat ca pe copilași în altă direcție. Sînt unii la City Hali care încearcă să le recupereze.

Rudy o împachetă la loc pe femeie și făcu o modificare pe listă.

— Nu ți-a fost rău niciodată? întrebă Dan.

Rudy scutură din cap.

— Nu ți-e rău cînd crești unde am crescut eu. Ajunsesem pînă acolo, încît nu mai recunoșteam pe cei care erau lungiți pe jos, în drum spre școală. Nici nu-i observam. Cînd ești mort, nu mai contează ce ai fost, amice, ești doar o grămadă de gunoi.

Rudy privi din nou lista.

— E în camera unu.

Dan se ținu după el în lungul coridorului, în altă cameră frigorifică. Priveliștea de aici îl copleși. Cadavrele zăceau pregătite să intre la autopsie, altele fuseseră scoase, unele acoperite cu cearșafuri, altele dezgolite.

— E pe-aici, pe undeva, strigă Rudy. Ridică o pînză, lăsînd să se vadă o plăcuță atîrnată de degetul mare. Dan îl urmă fără să privească în vreo direcție.

Rudy dădu încet la o parte cearșaful. Profilul, de o frumusețe distinsă, al lui Peter Boelter, privind în sus, fu primul lucru care apăru. Apoi, corpul gol, surprinzător de bine clădit pentru un bărbat atît de slab. Fața era mai palidă decît fusese în timpul vieții, din cauza gravitației, care depozitase tot sîngele pe spate. Dacă n-ar fi fost tăietura în formă de Y, care-i brăzda pieptul și abdomenul, ai fi putut crede că doarme. O incizie asemănătoare deschidea cutia craniană – pentru examinarea creierului, își aminti Dan —, dar aceasta era ascunsă de părul negru, destul de lung.

— Drăguț tip, comentă Rudy. Eu l-am cusut. Îl cunoști?

Dan încuviință, scoțînd din buzunar raportul medicului legist. Cauza morții a fost o lovitură în craniu, „traumatism înfundat" specifica raportul, dar Dan nu vedea nici o rană. Se aplecă și se uită în partea din spate. Simțindu-se obligat, Rudy îl ridică apucîndu-l de păr. Partea din spate a craniului era lovită și înfundată, iar prin pielea crăpată se puteau vedea osul, sînge și bucăți de țesut nervos.

Dan închise ochii instinctiv, așteptînd valul de greață, dar își dădu seama că, odată trecut primul șoc, nu se mai gîndea la Peter cînd privea bucata aceea de carne; odată ea îl conținuse pe Peter, dar acum, cînd zăcea fără viață, nu mai era Peter. Îl putea observa cu o oarecare detașare.

Se aplecă să privească rana. Era adîncă, plasată orizontal, la baza craniului, despicată ca două buze care expuneau oase și creier însîngerat. O tăietură mai profundă se căsca în mijlocul rănii.

— A fost lovit cu ceva greu și tăios, comentă Rudy. Cel puțin, așa crede doctorul.

Dan consultă raportul autopsiei. Coloana vertebrală fusese aproape zdrobită, iar prima vertebră cervicală, parțial secționată.

Examenul medical scosese la iveală o rană extinsă în partea frontală a creierului.

— Dacă lovitura a venit din spate, îl întrebă Dan, cum se explică rana din față?

— Contralovitură. Așa o numesc. Cînd cineva cade pe spate, destul de tare ca lovitura să fie mortală, craniul este aruncat înainte, ca într-un accident de mașină, cînd ești aruncat în față.

Conform raportului, din analiza porțiunii distruse de contralovitură, Peter era aproape mort cînd se lovise cu capul de trepte. Inima pompa cu greutate sîngele în vene; lovitura mortală survenise mai devreme.

Dan examină restul cadavrului, observînd zgîrieturi pe coate și genunchi, una pe frunte și alta pe omoplat. Raportul consemna că apăruseră după ce inima se oprise, atunci cînd ucigașul aruncase trupul pe scări. Îl întrebă pe Rudy cum își putea da seama numai observînd rănile.

— Îndeosebi după culoare. Sînt mai galbene și mai transparente decît ar trebui. Sîngele nu mai circulă, așa că micile tăieturi nu mai capătă culoarea aceea roșie-maronie.

— Mie mi se par puțin roșii-maroniu, constată Dan.

— Doctorul spune că nu de-ajuns.

— Alte teste de laborator?

— Laboratorul este mai dezorganizat ca noi.

— Ați făcut fotografii?

— Dacă le-au developat, ar trebui să fie în dosar. Dar Rudy nu era prea încrezător că ajunseseră la destinație.

Dan îi întinse o hîrtie de douăzeci de dolari, spunîndu-i:

— Fă-mi un serviciu. Mai fă un rînd, ca să fim siguri. Și la creier.

O lumină jucăușă apăru în ochii tehnicianului.

— Filmul color e destul de scump...

Dan scotoci după încă o hîrtie de douăzeci.

— Aștept filmul afară.

Se întoarse să privească pentru ultima oară ce mai rămăsese din Peter Boelter. Aici zăcea omul invidiat de bărbați și dorit de femei, care fusese dăruit prin naștere cu sănătate, putere, frumusețe și farmec, dar de care nu profitase niciodată, risipindu-și întreaga existență pe nimicuri. Pînă în clipa morții, fusese minunat și foarte tentant să fii în pielea lui Peter Boelter.

Aproape ieșise pe ușă, cînd își dădu seama că evitase intenționat să examineze sexul lui Peter. Dacă ar fi făcut-o, i s-ar fi părut o indiscreție, o violare a ultimei lui demnități, într-un moment cînd Peter nu mai era capabil să se apere. Își aminti că, în raport, medicul legist consemnase o urmă de sînge pe coapsă, sînge care părea să aparțină victimei, dar era foarte departe de orice rană. Își zise că era foarte important s-o examineze. Se simțea vinovat și demn de dispreț, deși își repeta în sinea lui că oricine ar fi căutat probe nu putea ignora o porțiune a cadavrului.

Involuntar, își lăsă privirea să coboare. Un hohot de rîs îi izbucni în gît. Sexul lui Peter era foarte mic – subțire și mic. Dan se simți brusc cuprins de euforie.

— Cred că omul nu le poate avea pe toate, rosti Dan, iar remarca era plină de satisfacție vădită.

Apoi se năpusti voios, afară din cameră.

Dan o sună pe Susan de la un telefon public, sfătuind-o să-l lase să angajeze alt medic legist pentru o nouă autopsie.

— Dar funeraliile sînt deja programate pentru mîine, se împotrivi ea.

— Contramandează.

— E absolut necesară încă o autopsie?

— Ei, e adevărat că avem fotografii și probe din țesuturile care ne interesează. Dar nu se știe niciodată. Încă o autopsie ar putea aduce ceva nou.

— E dezgustător ca toată lumea să scormonească în corpul lui Peter. Vocea ei avea accente tăioase. Am trecut deja prin prea multe, cu toții. E timpul să punem punct. Oamenii sînt în drum spre noi, pentru înmormîntare. Totul e deja aranjat, îmi asum riscurile.

15

Vizita la morgă îl făcuse pe Dan să se simtă neajutorat, dar nu recunoscuse decît tîrziu, în timp ce rula încet pe șoseaua ce ieșea din oraș. După-amiaza era călduroasă și senină, totuși optase pentru mașină. În orice altă zi, s-ar fi acuzat de lipsă de prevedere, dar nu astăzi, cînd era atît de adînc cufundat în gînduri.

Să fi fost Peter cu mult mai tînăr ca el? Fără veste, un tip care avea toate motivele să trăiască era mort. Dan știa că un singur pas greșit, o ruptură de vas sau un client nervos l-ar fi putut scoate și pe el din circulație.

De ce oare își părăsise fiul și se întorsese în orașul ăsta, înainte de a descoperi încotro voia cu adevărat să meargă, înainte de a-și găsi scopul în viață. Fusese vina lui cînd îl părăsise pe Jamie? Lipsa de ideal a vieții lui? Trebuia să fie un motiv.

Să fi fost chemarea irezistibilă a femeii? Chiar dacă, așa cum bănuia Mara, ar fi fost îndrăgostit de Susan Boelter, simțea că totuși altceva îl mînase înapoi.

Adînca neliniște pe care o simțea și mai ales nevoia esențială de căutare îl stăpîneau cu mult înainte de a o cunoaște pe Susan Boelter.

Apăsă accelerația și răsuci butonul radioului, căutînd muzică. Poate în felul ăsta ar fi reușit să îndepărteze toate întrebările care îl obsedau de atîtea luni.

Susan, sprijinită de gardul de lemn ce împrejmuia țarcul de pămînt greblat, privea la Karen, care făcea un exercițiu călare. Soarele iriza prin părul auriu al fetei, iar ea era pierdută în legănarea dansului.

— Își petrece astfel ore întregi, spuse Susan cînd Dan ajunse lîngă ea.

Karen cîștigase întrecerea de la Devon, dar călărea pentru a-și găsi un refugiu.

— Îți vorbește despre sentimentele ei?

— Mai mult, nu se desparte de mine. E atît de tristă tot timpul. Trebuie să stau lîngă ea pînă adoarme.

— Credea că tatăl ei e atotputernic, își aminti Dan.

Exercițiul era pe sfîrșite, iar Susan o strigă la masă. Fără un cuvînt, Karen își conduse calul în grajd. Susan și Dan intrară în casă.

Sperînd să pătrundă mai mult în personalitatea lui Peter, Dan îi ceru voie să-i cerceteze biroul.

Camera era mare, cu mobilă modernă: două canapele albe stăteau față în față, despărțite de o măsuță pentru cafea, în cealaltă parte, trona un birou și un scaun cu spătar înalt, în fața lui, erau două fotolii albe. Pe cîteva rafturi se aliniau cărți. Dan citi cîteva titluri. Cu precădere best-seller-uri, cele mai multe erau de specialitate, ziaristică. Celelalte rafturi erau pline de trofee de golf și premii profesionale. Trofeele păreau aranjate cronologic, cele mai vechi fiind de la tenis și golf. Cele din primii ani de colegiu erau de la golf. Ultimele, în ordine, erau un șir de sculpturi abstracte, identice. Erau înalte, de formă triunghiulară; Dan ridică unul, privindu-l în lumină. Metalul argintiu și lucios reflectă raze în întreaga cameră.

— „Campionatul de golf al clubului Dellwyne – 1987", citi Dan cu voce tare inscripția de pe postament.

— Peter l-a cîștigat în fiecare an, îi explică Susan. Mă mir că ceilalți se mai oboseau să se înscrie. Era mult mai bun decît ei. Dacă s-ar fi născut în altă familie, ar fi putut să-și facă din asta o meserie, dar tatăl lui n-o considera o ocupație serioasă.

— Peter nu era destul de flămînd ca să trăiască din asta.

— Poate că nu. Și același lucru, săptămîni de-a rîndul, l-ar fi plictisit cu siguranță. Dar tare aș fi vrut să încerce. A sfîrșit făcînd exact ce-l prevenise tatăl său. Uneori, aveam impresia, mai ales în ultimii ani, că ceva fierbea înăuntrul său. Așa fusese toată viața, dar numai în ultimii ani a lăsat să se vadă.

Dan așeză la loc, cu grijă, trofeul greu. Ideea că Peter evoluase conform prezicerilor cuiva, fie el și tatăl său, merita aprofundată.

— Și camera lui Karen e plină de trofee, spuse Susan. Pentru călărie, bineînțeles, și înot. Doar cîteva pentru golf. Joacă deja la cei de treisprezece

ani. Știa că era un lucru pe care Peter îl respecta.

Dan își îndreptă atenția spre premiile profesionale. La loc de onoare era o placă de la Asociația Americană a Publiciștilor și Ziariștilor.

— A primit-o la un an după moartea lui John. De fapt, era o recunoaștere a lui John și a *Herald*-ului, dar Peter a fost în culmea fericirii.

— Nu-l deranja faptul că nu a meritat-o?

— Cred că da!

Dan se apropie de biroul acoperit cu cristal. Într-o parte, se afla un dulap cu sertare. În spatele biroului era un suport lung și alb. Dan presupuse că era locul unde fuseseră amplasate faxul și celelalte echipamente.

— Nu m-a lăsat inima să mă mut în biroul lui, spuse Susan. Mă simt mai bine sus, în al meu, deși e mai mic.

Dan începu să deschidă sertarele, cercetînd fiecare lucru. Căuta o agendă sau un carnețel, ceva care să-l călăuzească spre acei oameni care ar fi avut motive să-l omoare pe Peter. Nu găsi însă nimic important. Pe birou, erau aliniate o mulțime de jucării relevante pentru personalitatea lui: un șir de cinci mingi, care se balansau, și un dispozitiv de lemn cu o manivelă care mișca niște baghete una peste alta, fără nici un rost.

Dan privi fix la scaunul din fața biroului.

— Parcă totul îl așteaptă să sosească. A rămas aici locul în care exista el. Am impresia că, dacă ai putea să torni plastic în camera asta, în scaun s-ar forma statuia lui Peter.

— Nu sînt de aceeași părere. E exact ca mormîntul unui faraon, cu toate lucrurile pe care ar fi vrut să le ia în cealaltă viață. Vocea îi deveni tăioasă cînd adăugă: Lipsesc numai amantele. Apoi, fără să-și privească ceasul, anunță: E timpul să mergem la masă.

Cinau în camera în care Dan luase masa cu Susan înainte de a pleca în California. El știa de ce Susan și Karen mîncau acum aici. Sufrageria, cu mobila ei grea, era plină de amintirile meselor cu Peter. Susan preparase totul cu mîna ei.

Un nou atribut se adăugase personalității ei: aerul de comandă. Casa și toate drepturile îi aparțineau acum. Voința ei, și nu a lui Peter, conducea de acum încolo.

— Dan ar vrea să-ți pună cîteva întrebări, îi spuse Susan fiicei ei după ce servitoarea ieși. Părea că mama și fiica discutaseră deja despre posibilitatea

unei chestionări.

— Încerc numai să înțeleg ce s-a întîmplat în ziua morții tatălui tău, începu el, ca s-o ajut pe mama ta, dacă voi putea.

Karen încuviință din cap.

— Ai fost la club cu el, în dimineața aia. S-a întîmplat ceva neobișnuit? Poate cineva i-a făcut o observație jignitoare sau nelalocul ei?

Karen clătină din cap.

— Ce poți să-mi spui despre oamenii cu care ați fost?

Karen răspunse cu greu, vocea ei poticnindu-se deseori.

— Omului cu care a jucat nu-i plăceau glumele tatei, care îi aminteau cît de multe puncte are în avans, totuși rîdea. Jucaseră amîndoi multe partide.

— Ați mîncat la club?

— Da.

— Mai era lume? Ce discutau?

— Directorul clubului a ținut un discurs. Spunea că, probabil, nu va mai fi necesar să organizeze campionatul. Putea să-i dea trofeul de la început lui tata. Apoi el a făcut cinste. Se distrau cu toții.

Așa cum Dan observase deja, fața frumoasă și corpul fetei erau ale unei Susan tînără care tocmai devenea femeie.

— Apoi?

— Tata avea pregătit un cadou pentru mine. Și-a amintit că se apropia ziua mea.

Susan interveni:

— Mai degrabă, își amintise că urma să depui mărturie la tribunal, peste două zile.

Karen ignoră remarca tăioasă a mamei sale.

— Avea cadoul în mașină și mi l-a dat în timp ce ne îndreptam spre casa lui. O cameră video.

— V-ați dus direct acasă? Nu v-ați oprit nicăieri?

— Nu. Am petrecut după-amiaza la piscina lui.

— Numai voi doi? N-a mai fost nimeni, vreun angajat sau cineva care trecuse întîmplător?

— Numai noi. Își scutură capul, încercînd să îndepărteze amintirile care o întristau. Am înotat și am stat de vorbă. Mi-am făcut lecțiile, apoi am încercat camera.

— Ai înregistrat ceva?

— Eu și tata în piscină.

— Aș vrea să văd caseta, îi ceru el lui Susan. Apoi întrebă: Karen, te hotărîsei ce să-i spui judecătorului? Cu care din părinți doreai să stai?

— Da, răspunse, cu privirea ațintită în farfurie.

— Te superi dacă-mi spui și mie?

Trecu mult timp pînă ce buzele fetei reușiră să rostească:

— Voiam să locuiesc cu mama.

— Din cîte am înțeles, îi spusesei unei prietene că te hotărîsei să locuiești cu tatăl tău.

— Mă răzgîndisem.

— Mi se pare ciudat. Tocmai îți cumpărase un cadou scump, vă distrați bine împreună.

Îi aruncă mamei o privire contrariată.

— Credeam că bea numai pentru că era supărat pe mama și că nu o face cînd eram numai noi doi. Totdeauna m-am gîndit că o să se oprească dacă va fi fericit. Dar, în ziua aceea, am înțeles că n-o va face. Va continua să bea și să devină nervos, chiar dacă zicea că mă iubește.

— Deșteaptă fată!

— Eram... eram înspăimîntată că nu va avea grijă de mine.

— I-ai spus și lui că te hotărîsei să locuiești la ea?

— Da, spuse Karen, iar tristețea și remușcările o copleșiră.

— S-a ținut de capul meu, așa că n-am avut încotro.

Susan interveni:

— Cînd am ajuns eu, i-am găsit lîngă vestiarul piscinei. Peter țipa la ea, aruncîndu-i tot felul de insulte. Hainele ei erau înăuntru, așa că am trimis-o să se îmbrace și să mă aștepte în mașină.

— Cum a reacționai Peter?

— Cred că își dăduse seama că nimic n-o va face să se răzgîndească. Părea că se împăcase cu ideea. M-a rugat să-l urmez în casă, unde puteam să discutăm în liniște.

— L-ai mai văzut pe tatăl tău? o întrebă el pe Karen. Trupul copilului începu să tremure, scuturat de suspine.

Susan se ridică repede și veni lîngă ea, iar fata își ascunse capul în fusta ei.

Susan îi șopti încet lui Dan:

— O obsedează ideea că Peter ar fi renunțat la băutură în ziua aceea dacă l-ar fi ales pe el, că fusese supărat pe ea și continuase să bea, așa că nu fusese atent la scări și alunecase. Karen deveni, în sfîrșit, destul de stăpînă pe ea și spuse:

— Pot să plec acum?

— Ar mai fi cîteva întrebări, O.K.? o opri Dan, parcă scuzîndu-se. După ce te-ai schimbat, ai mers direct la mașină?

Ea încuviință.

— Cît a durat pînă ce mama ta a ieșit din casă? Karen șopti:

— Cincisprezece, poate douăzeci de minute. Țipau încă unul la altul cînd a ieșit și s-a îndreptat spre mașină.

— Mulțumesc, și iartă-mă că te-am răscolit amintindu-ți toate astea. Dar s-ar putea să fii întrebată la tribunal.

Înspăimîntată, Karen își ridică ochii spre Susan, care o sărută cu dragoste pe păr, apoi o petrecu cu privirea în timp ce fata pleca.

Se întoarse la locul ei, lăsînd să treacă un lung moment de tăcere. Apoi spuse:

— N-am putut s-o conving că hotărîrea ei n-a influențat în nici un fel moartea lui Peter. Îl iubea atît de mult și el era atît de nenorocit!

Susan sună servitoarea, anunțînd-o că vor servi cafeaua în salonul de sus, pentru ca Dan să poată vedea caseta.

Prima imagine înregistrată de cameră era a lui Peter pe gazon, urmată de o alta cu piscina. Era îmbrăcat într-un costum de baie albastru, foarte mulat, care-i punea în valoare corpul musculos. Peter zîmbea, privind spre cameră și strigînd că tocmai cîștigase campionatul de golf – pentru a șaptea oară – „record”, iar fiica lui – imortaliza ziua „glorioasă”. Făcu cu ochiul spre cameră, zîmbind într-un fel atît de caracteristic pentru el, si ridicînd sticla, spuse: „Beau pentru asta”.

— Pare atît de viu, remarcă Susan.

— Și deja bine băut, observă Dan.

Următoarea imagine era o jucărie care se mișca într-o parte și în alta pe apă; gazon și pomi, apoi sticla lui Peter pe masă, lîngă el. Din nou imagini cu Karen înotînd și amuzîndu-se. Unghiul umbrelor arăta că înregistrarea se făcuse în mijlocul după-amiezii.

Karen luase camera, încercînd să se acomodeze cu ea, mai întîi într-un strat de flori. Apoi, dintr-o singură imagine, arătă curtea și intră printr-o ușă

ce ducea în bucătărie., Aceasta este bucătăria", anunță vocea ei.

Caseta se termina la puțin timp după această imagine, imortalizînd picioarele mesei pentru micul dejun, ca și cînd Karen, plictisită de noua ei jucărie, se hotărîse să se întoarcă la soare.

— S-ar putea să-ți trebuiască la proces, o sfătui Dan, ca să demonstrezi cît de mult băuse. Dar nu o da din proprie inițiativă. știi, fiica fericită alături de tatăl iubitor... Reședință luxoasă. Juriul s-ar putea să nu creadă că se răzgîndise în privința lui.

— Dar tu crezi?

— Da, însă eu știu cum era Peter cînd bea.

Susan se ridică.

— Vreau să mă uit o secundă la Karen. Ce-ai zice să ieșim apoi puțin în grădină? E o noapte frumoasă.

Dan rămase să aștepte lîngă ușile de sticlă care duceau spre grădina întinsă, privind spre vest cerul, care consuma ce mai rămăsese din ziua aceea într-o învălmășeală de nori înflăcărați. Sau, mai degrabă, într-o rană de om mort, gîndi Dan. Lumea asta moare, iar sîngele ei se răspîndește în întreg universul. Moare din cauza răului pe care îl provoacă ei și unii altora, în nevoia oarbă de supraviețuire.

Susan ieși grăbită și se îndreptă spre lumina purpurie.

— S-au întîmplat atîtea în mai puțin de-o săptămînă... murmură. Și mîine el va dispărea.

Îl luă de braț, conducîndu-l spre pavilionul de vară, de formă octogonală, spre care duceau majoritatea aleilor.

— L-am invitat personal pe Gil Huyton la ceremonia de mîine. Cred că l-am încurcat puțin. Dacă avea intenția să mă aresteze, am mai obținut o zi, două în plus. Rîse. Le-am sunat pe Margaret și Amelia.

— Au venit la telefon?

Zîmbetul i se stinse.

— Nu.

Urcă cele două trepte de la intrarea pavilionului. Dan se întoarse, privind spre straturile de flori.

Își ridică brațele, spunînd:

— Mă simt ca un dirijor care se pregătește să înceapă concertul de duminică.

— Socrul meu îl construise, de fapt, pentru concerte. Locul din față e pentru scaune.

Susan se așeză pe colțul uneia din băncile care urmăreau forma octogonală a construcției. Dan luă loc lîngă ea. Unghiul îi permitea întrucîtva să-i privească fața.

— Ai aflat ceva la morgă? începu ea.

— Nu sînt medic legist.

— Dar trebuie să-ți fi dat seama de ce medicul crede că Peter a fost ucis.

— Profilul rănii nu se potrivește cu cel al treptei pe care a căzut, iar juliturile pielii au apărut după ce murise. Dan ținu pentru el probele de creier.

— Vrei să spui că Peter era deja mort cînd a căzut? întrebă ea încet.

— Sau aproape mort. Raportul consemnează că cineva l-a lovit foarte tare, de i-a provocat o rană atît de adîncă!

— Tu ce crezi?

Dan ridică din umeri:

— La proces, expertul tău va găsi o cale să infirme dovezile.

Ea insistă.

— Nu asta te-am întrebat, Dan. Ce crezi *tu? Crezi* că eu l-am ucis pe Peter?

— Mai am mult de cercetat pînă să-mi dau seama.

— Nu! țipă ea. Nu probe, ci judecata ta! în inima ta, Dan, în cel mai ascuns colțișor al ei... crezi că mi-am ucis soțul?

— Asta nu e o întrebare cinstită. Nici măcar nu e relevantă. Eu sînt avocat și părerea mea nu contează. Singurul lucru cu adevărat important este decizia juriului.

Scînteile portocalii din ochii ei deveniră purpurii, reflectînd lumina roșie a cerului.

— Contează pentru *mine*. Vreau ca avocatul meu să creadă cu tot sufletul că sînt nevinovată.

Ea îl obliga acum să-i mărturisească un lucru la care se gîndise numai pe jumătate. Trecu destul timp pînă să vorbească.

— Susan, rosti într-un tîrziu, nu te pot reprezenta.

— Poți să aranjezi cu suspendarea, nu mi-ai spus tu?

— Nu e numai suspendarea.

— Atunci de ce?

El își ridică privirea spre centrul acoperișului rotund, unde opt raze se întîlneau în punctul cel mai ridicat, ca și cînd motivul refuzului ar fi fost agățat acolo, în întuneric.

— Nu te pot reprezenta, pentru că sînt îndrăgostit de tine.

O spusese simplu, ca pe ceva natural, fără să aștepte răspuns.

Înțelegînd mai bine motivele, înțelesese și că, dacă dragostea era reciprocă, el purta o grea răspundere, fiind expus dezamăgirii. Nu avea încredere în dragoste, era numai dorință și pasiune și, de fiecare dată, îl mistuise, lăsînd în urmă dezolare. Și, mai ales, nu avea încredere în dragostea unei femei atît de diferită de el. Dintre toate femeile întîlnite, numai Hannah și Mara însemnaseră ceva pentru el și ele erau evreice. Dacă ar fi dorit să se ridice în ierarhia socială, originea și poziția lui Susan l-ar fi propulsat, dar crescuse disprețuind oamenii ca ea, ridiculizîndu-le idealurile sociale atît de superficiale. El era tip mediteranean, brunet, cu ochi întunecați, impulsiv și emoțional, trăsături ale unei rase răspîndite pe tot pămîntul.

Iar, în ultimul rînd, ce învățase de-a lungul anilor era prezumția de nevinovăție – prezumția de nevinovăție a *fiecărui* client. Cîtă îngrijorare în plus cînd era vorba de femeia care-i stăpînea inima.

— Si eu te iubesc, Dan.

Se aplecă, iar ochii ei îl ardeau.

— Oh, Doamne, aș vrea să fim undeva, într-o cameră, încuiați, departe de toate astea.

— La dracu, nu vreau să mă îndrăgostesc! izbucni el. Nu e momentul și nici cameră nu avem pentru asta. Afecțiunea pentru tine îmi complică viața. E o greșeală pentru amîndoi.

El îi zări suferința de pe față, dar nu renunță:

— Susan, apărătorul tău trebuie să fie logic și obiectiv. Nu poate avea sentimente personale, care să-i stea în cale.

— Nu l-am omorît pe Peter. Ăsta e adevărul. Vreau un avocat care să creadă asta, căruia să-i pese de salvarea mea ca de a lui însuși. Nu poate fi numai un caz din multe altele. Viața mea e în primejdie.

— Susan, încearcă să înțelegi. Într-un proces nu este vorba de a afla adevărul, e vorba de a învinge. E o întrecere în fața juriului. Toată lumea spune că ei caută adevărul, dar, în realitate, e vorba de ceva ce *sună* adevărat pentru acești doisprezece oameni. De fapt, adevărul este o

coincidență. La sfîrșitul procesului, dacă avocații ambelor părți și-au făcut datoria, adevărul este atît de confuz sau bine deghizat, încît nimeni nu poate ști care este realitatea.

— Dar asta nu are nici o legătură cu faptul că ne iubim.

— Dragostea are nevoie de *adevăr!* Nu poate supraviețui fără el. Ne străduim să părem cît mai buni în ochii celor care ne iubesc sau măcar ne chinuim să fim sau să avem încredere unul în altul. Restul este zadarnic, un joc.

Zîmbind, ea întinse mîna, atingîndu-i fața cu delicatețe.

El continuă, încercînd să-i ignore mîngîierea:

— Susan, încrederea este fragilă. Supunînd-o tuturor manevrelor unui proces, o vom distruge.

— Nu cred. Refuz să cred.

— Crede-mă, fiecare clipă minte. Dacă nu minciuni, atunci zone murdare, pe care încearcă să le ascundă. În timpul procesului, spui și faci orice lucru care te-ar putea salva – este un gest de primă urgență în acele momente și un drept natural. Îmi ascunzi multe lucruri mie, judecătorului sau juriului. Astfel, tot acest „adevăr” se pulverizează.

— Dar sînt nevinovată. N-am motive să mă tem, rosti ea încrezătoare.

Privea fix în ochii lui, încercînd să-i cîntărească dragostea.

El nu răspunse.

Ochii ei se goliră.

— Dacă m-ai fi iubit, m-ai fi crezut și ai fi luptat pentru mine.

Văzînd că el nu răspunde, se ridică, îndreptîndu-se spre casă.

— Întîi a fost Peter care m-a abandonat, mai rosti ea, acum ești tu.

16

Biserica episcopală din Dellwyne, impunătoare și egoistă, pe gazonul mătăsos, supraveghea satul.

În dimineața aceea, grupuri de oameni îmbrăcați în negru se adunau în fața bisericii, zăbovind cîteva momente pentru a schimba saluturi și obișnuitele cuvinte de regret în legătură cu moartea neașteptată a lui Peter Boelter. Apoi se scurgeau, asemenea unui rîu mare, pe scări, prin ușile larg deschise. Reporterii TV și fotografii pîndeau ca niște șacali, de ambele părți, așteptînd declarații de la oamenii zilei. Și erau strânși acolo foarte mulți în ziua aceea: un șef de cabinet („Președintele m-a rugat să transmit sincere condoleanțe...”); doi senatori; guvernatorul („Lumea a pierdut un

campion al libertății...”); patru reprezentanți ai Congresului, primarul Philadelphiei, diverși legiuitori și judecători din oraș sau din stat; un cardinal („Oamenii de toate credințele sînt egali în fața morții...”); figuri marcante de ziariști.

Presa descrise evenimentul, prin prisma unei „surse sus-puse din Procuratură”, într-un articol apărut în prima pagină a ziarului *Mirror*, exploatînd raportul medico-legal care stabilise că Peter Boelter fusese ucis.

Din respect pentru o asemenea ocazie, Dan se urcă la volanul Mustangului, renunțînd la motocicletă. Promisese că va cerceta împrejurările morții lui Peter și, în ciuda momentului din pavilionul de vară, era hotărît s-o facă.

Considera ceremonia funebră o ocazie excelentă pentru Rick de a observa caracteristicile castei celor bogați.

În timp ce avocații se îndreptau spre intrare, Dan observă un negru și o tînără albă, sprijiniți de o mașină albastră, peste drum de biserică. Cu Rick în urma lui, Dan traversă.

— Ce mai faci, Harry?

— Dan, răspunse detectivul fără să-și ascundă aversiunea. O cunoști pe partenera mea, Kate Bascombe?

Dan nu o cunoștea și nici ceilalți nu-l știau pe Rick Moss. Se făcură prezentările, apoi Stallworth lăsă să-i scape motivul văditei neplăceri.

— M-ai făcut praf la interogatoriul procesului Montano.

— Fii serios, Harry, doar nu crezi că aveai destule motive să-l închizi, nu?

Stallworth nu răspunse.

Dan plusă.

— Am impresia că arestarea lui n-a fost tocmai decizia ta.

— Ar fi trebuit probe mai concludente, recunoscu detectivul, amintindu-și că fusese obligat să-l rețină înainte de a fi convins de temeiurile legale. Mai ales, imposibilitatea de a-l lega pe Montano de violul din parcare făcuse ca întreaga vină să cadă pe umerii lui.

— Dar cînd îi intră ceva în cap lui Huyton... fu singura remarcă pe care Stallworth o făcu. Asemenea celor mai mulți polițiști, el disprețuia avocații apărării, pentru că încercau să elibereze suspecții pe care ei cu greu reușeau să-i prindă. Dar Biroul DA devenise deja un motiv de mai mare iritare.

— îmi pare rău. Am auzit de necazul tău!

— La dracu! Era vorba de o dispoziție confidențială, dar văd că mai multă lume a auzit de ea decît de *Manualul de educație* al lui Bacon!

Dan arătă spre biserică.

— Tot voi doi vă ocupați de cazul ăsta?

Stallworth scutură capul, arătînd spre doi indivizi aflați ceva mai departe. Unul dintre ei fotografia grupurile care intrau.

— Eu numai le dau o mînă de ajutor lui Corcoran și Parenzi. Vreau să știu mai multe despre oamenii de la *Herald,* pentru că mă ocup de Feeney în cazul Cowell.

— S-au ivit alți suspecți? întrebă Dan.

— Pe cine reprezentați? vru să știe Stallworth.

— Susan Boelter m-a rugat să mă ocup, ca să fim siguri că nimeni nu trage concluzii greșite.

Bascombe îl fixă cu privirea.

— Părea o femeie drăguță. Păcat. Uneori, oamenii își pierd controlul.

— Voi chiar credeți că ea l-a ucis? întrebă Dan, încercînd să-și dea seama din privirea ei cît de mult știa despre relația lui cu Susan.

— Cu siguranță, n-a făcut-o valetul. El și ceilalți servitori erau liberi.

Rick încercă să stoarcă o informație.

— Ați găsit vreo armă?

— încă nu, răspunse Stallworth.

— Aveți ceva împotrivă dacă aruncăm și noi o privire acasă la Boelter? întrebă Dan. Dacă ar fi cerut un ordin de percheziție, în situația lui, ar fi dat naștere la o mulțime de necazuri. Nu atingem nimic.

Stallworth nu obiectă. O grămadă de polițiști cercetaseră deja totul.

— Folosiți-vă de numele lui Corcoran. Îl anunț eu.

— Mulțumesc, spuse Dan, pregătindu-se să plece, și nu mi-o lua în nume de rău.

— Sigur, nu, răspunse imediat Bascombe.

— Nu-i rea, comentă Rick, admirativ, în timp ce traversau strada înapoi, spre biserică.

Cînd ajunseră, strana era deja ocupată, cu locurile distribuite conform unei stricte ierarhii, supravegheată de Chet Donaldson, directorul comercial al *Herald*-ului. Primul rînd din stînga era rezervat familiei, al doilea rămînînd pentru rudele mai îndepărtate. În dreapta, primul rînd era ocupat de înalte oficialități guvernamentale, al doilea, de următorii.

În spate, mai departe, prietenii apropiați în dreapta, în stînga, industriași, publiciști, bancheri. În spatele lor, de ambele părți, ședeau directorii ziarului, angajații și, în sfîrșit, ceilalți participanți. Un loc special, lîngă conducerea *Herald*-ului, era destinat conducătorilor sindicatului, cu care Susan tocmai terminase negocierile contractului de muncă.

Din locul unde stătea, în strana laterală, Dan nu vedea decît ieșirea. Gil Huyton dădea indicații presei. Alături o avea pe soția lui, o femeie tăcută, cu fața prelungă și dinți mari, care îi cunoștea și ea pe Boelteri. Încă din copilărie. Dan era sigur că Huyton fusese „sursa înaltă din Procuratură" care făcuse public raportul medico-legal. Nici unul dintre subordonații săi nu ar fi îndrăznit fără acordul lui. Cum altfel ar fi putut domina presa aflată la ceremonie?

Susan și Karen ajunseseră înaintea celorlalți din familie, amîndouă purtau rochii negre, simple. Dan observă stingherеala lui Huyton cînd le întîlni pe scări, dar apoi își aminti că, de obicei, cei de la DA arată astfel. Susan nu-l observase pe Dan, așa că trecu pe lîngă el, îndreptîndu-se spre mijlocul sălii. Era în permanență atentă la fiica ei, teribil de îndurerată, dar imediat trebui să răspundă demnitarilor, nerăbdători să-și facă remarcată prezența, exprimîndu-și condoleanțele.

Celelalte femei Boelter sosiră imediat după Susan. Deși erau, fără îndoială, devastate de durere, totuși avură grijă să converseze în special cu cei influenți și puternici din asistență. *Herald*-ul era o instituție marcantă în stat, dar, în aceeași măsură, familia contribuise și la viața politică. Se opriră să discute cu Huyton, care stătuse pînă în acel moment la locul lui. În apropiere, Susan se întreținea cu John și Marti Rosenthal, niște prieteni industriași din Oregon, ale căror fabrici de hîrtie erau furnizoarele ziarului.

Ultimul ajunse Midge, însoțit de o femeie de vîrsta lui. Ea purta un inel de logodnă cu diamante.

Dan comentă în gînd că pierderea hegemoniei lui Peter îl va face pe Midge să consolideze, în sfîrșit, legătura.

Susan se așeză în fața stranei, punînd-o pe Karen între ea și restul familiei. Vorbitorii începură să-l elogieze pe defunct. Primul luă cuvîntul ministrul. Un bărbat cumsecade, plin de tact, care nu reaminti auditoriului că Peter era pe punctul să divorțeze de Susan.

La un moment dat, totuși, obișnuit cu vechiul clișeu „dragostea pe care el și soția au împărtășit-o", nelipsit în a- semenea ocazii, se abținu, recurgînd

la un termen ceva mai general, de „familie iubitoare".

De la primele cuvinte ale vorbitorului, Karen își sprijini capul pe umărul mamei. Susan își trecu brațul în jurul umerilor fetei și încercă s-o liniștească în șoaptă.

La fel de îndurerată era și Amelia. În schimb, atenția lui Margaret era concentrată asupra fiecărui cuvînt, părînd gata să-i cîntărească locul în frază. La sfîrșitul ceremoniei, cu o privire tăioasă, făcu semn către Amelia și Karen să se ridice; toată lumea le putea vedea fețele reci și împietrite.

Coborînd cele cîteva trepte ale bisericii în urma sicriului, femeile își țineau bărbia ridicată corect. Numai cearcănele roșii le trădau suferința.

Urmînd direcția indicată de mama ei, Karen se așeză în prima limuzină. În acel moment, Margaret observă că Susan se aștepta ca întreaga familie să pornească spre cimitir în aceeași mașină. Atunci explodă:

— Nu am să călătoresc alături de ucigașa fiului meu! șuieră aproape de Susan, pentru a fi sigură că ceilalți nu pot auzi.

— Văduva neconsolată! exclamă Amelia tăios. Te-ai prefăcut că îl iubești și încă îl mai iubești. Toată lumea știe că îl urai atît de mult, încît ai fost în stare să-l ucizi!

Vocea disperată a lui Margaret izbucni în completare:

— Dar șiretenia ta n-o să-ți fie de folos. Ai să plătești pentru că mi-ai omorît fiul.

Amelia continuă:

— Avocații ne-au asigurat că nici un ucigaș nu poate profita de pe urma crimei. La tribunal o să-ți luăm toate drepturile din testamentul lui Peter.

Cele două femei se îndepărtară. După un moment de ezitare, Midge și logodnica lui le urmară.

Susan îi văzu dispărînd în cea de-a doua limuzină neagră, apoi, observîndu-l pe Chet Donaldson, îl luă deoparte, spunîndu-i:

— Orice s-ar întîmpla, vreau să semnezi luni contractele cu sindicatul și imediat să anunți planul de restructurare a *Herald*-ului și să-l pui în aplicare.

— Sigur. Doar așa ne-am înțeles.

— Promite-mi. Orice s-ar întîmpla.

— Sigur că da.

Puțin mai liniștită, Susan se așeză lîngă fiica ei, pentru scurta călătorie spre cimitir.

Casa închiriată de Peter Boelter în Chestnutt Hill era amplasată pe Warden Drive, o ramificație din Henry Avenue.

O succesiune de case mari și frumoase, înălțate pe pajiști bogate, se înșira de ambele părți ale străzii.

Cea locuită de Peter era în stilul Tudor. În fața ei, un polițist tînăr, în uniformă, în poziție regulamentară – picioarele depărtate, mîinile pe lîngă corp cu palmele atingînd vipușca pantalonilor —, păzea înțepenit ușa de la intrare.

De lîngă Rick, Dan spuse, arătînd spre polițist:

— Crezi că tipii ăștia vor putea vreodată să înlocuiască statuile din grădină?

În stînga proprietății, la aproximativ cincisprezece metri, se afla o femeie îngenuncheată lîngă un strat de flori, îmbrăcată în jeanși, părea să aibă aproximativ șaizeci de ani.

Purta niște mănuși de grădină galbene, prea mari, și era ocupată să sape o groapă pentru unul din răsaduri. Dan ghici că era vorba de Ellen Hildreth, femeia care povestise atît de multe despre cei care intraseră și ieșiseră din casa lui Peter în ziua crimei.

În timp ce bărbații se apropiau, ea își ridică privirea, îndepărtînd cu dosul mîinii, de pe frunte, o șuviță căruntă.

Ochelarii cu rame de aur i se odihneau pe un nas mare. Cînd se ridică, observară că femeia era mărunțică și slabă, iar expresia feței, deosebit de amabilă. Se prezentă.

— Am vorbit deja de cîteva ori cu poliția, îi avertiză ea.

— Nu sîntem de la poliție. Sîntem prieteni cu soția lui Peter. Susane Boelter. Încercăm să aflăm exact ce s-a întîmplat.

Evident, doamna Hildreth o simpatiza pe Susan, pentru că zîmbi:

— Am stat de vorbă cu ea de cîteva ori, cînd își aducea fata. Și, bineînțeles, am văzut-o în ziua aceea.

— Dacă nu vă deranjează, ne puteți spune ce s-a petrecut?

Pentru că repetase de mai multe ori evenimentele acelei zile, atît autorităților, cît și prietenilor de familie, Ellen Hildreth vorbea concis, limitîndu-se la descrierea faptelor. Ea nu-i văzuse pe Peter și Karen cînd veniseră de la club, la începutul după-amiezii. Ieșise în grădină mult mai tîrziu, cam pe la cinci și un sfert („că doar nu era să ud florile pînă seara”).

Sigur era cinci și un sfert, pentru că pusese o friptură în cuptor, care trebuia să fie gata la șase și un sfert, cînd ea si soțul ei obișnuiau să mănînce. Tocmai cînd ieșea din casă, Susan Boelter parca mașina pe stradă. Femeile se salutaseră, în timp ce Susan urca pe aleea ce ducea la intrarea casei.

După ce Susan intrase, ea zăbovise în cealaltă extremitate a grădinii. Cînd se întorsese, auzise țipete și, cîteva minute mai tîrziu, o văzuse pe Karen urcîndu-se în mașina lui Susan. Apoi, cînd ajunsese în acea parte a grădinii vecină cu casa lui Peter, auzise voci ridicate certîndu-se, iar zgomotul venea, cu siguranță, din bucătăria aflată cu fața spre curtea ei. Vocea femeii era mult mai clară decît a soțului și, la un moment dat, chiar o auzise spunînd că nu va obține niciodată tutela fetei.

— Părea foarte supărată, își aminti doamna Hildreth.

— Cît timp s-au certat?

— Destul de mult. Apoi am văzut-o pe Susan întorcîndu-se pe alee.

Rick întrebă:

— Nu ați văzut-o ieșind pe ușă?

— Tocmai mă ocupam de gălbenele. De aici nu se vede ușa din față.

Dan se îndreptă spre locul indicat de ea. Gălbenelele formau un strat care despărțea gazonul, după care se afla un gard înalt ce separa cele două proprietăți. Din locul acesta, putea vedea ferestrele de la bucătăria lui Peter, la depărtare de aproape cincisprezece picioare, dar unghiul era prea înalt și înclinat pentru a zări înăuntru. De asemenea, așa cum spusese doamna Hildreth, nu ar fi putut s-o vadă pe Susan ieșind pe ușa din față; intra în raza vizuală numai de la jumătatea aleii spre trotuar. Era destul de greu să audă ce s-ar fi discutat pe scări, chiar dacă vocile ar fi fost ridicate.

Dan se întoarse, privindu-l pe Rick, arătînd că ar vrea cîteva fotografii din locul acela. Înainte să deschidă gura, Rick pregătise aparatul de fotografiat ce-i atîrna de umăr.

— Sînteți sigură de ora la care ea a părăsit casa? o întrebă Rick tocmai cînd Dan se întorcea.

— Da. Doamna Boelter a pornit mașina la șase fără zece minute. M-am uitat la ceas să văd cît mai am pînă să scot friptura, dar mai era destul timp, așa că am rămas în grădină. E o doamnă atît de drăguță! E foarte trist să-și piardă soțul în felul ăsta, chiar dacă *avuseseră* unele neînțelegeri. Și pentru frumoasa lor fiică.

Rick spuse:

— A mai venit sau a mai plecat cineva după asta?

— Numai Craig, soțul meu. A ajuns acasă de la birou cu cîteva minute înainte de șase, ca de obicei, și am intrat în casă să bem ceva.

Cei doi mai puseră cîteva întrebări, dar nu obținură nimic nou. Plecară pe aleea care ducea spre casa lui Peter, nu înainte de a-i mulțumi femeii. Ochii serioși ai polițistului îi fixau pe măsură ce se apropiau. Dan ridică o mînă prietenoasă și spuse:

— Detectivul Corcoran ne-a permis să aruncăm o privire înăuntru.

Polițistul scoase un oftat de ușurare recunoscînd numele, își relaxă vigilența de-ajuns pentru a ridica mîna de pe capătul bastonului ca să descuie ușa.

Cu mișcări încete, tînărul le deschise ușa, rămînînd afară.

— Să nu atingeți nimic, le atrase atenția cu un ton de comandă, în timp ce avocații treceau pe lîngă el, intrînd în casă și închizînd ușa în urma lor.

În decursul carierei lui, Dan vizitase multe locuri în care se înfăptuiseră crime și, de fiecare dată, nu-și putea reprima neliniștea, senzația că fantomele mai bîntuie prin preajmă. Impresia era la fel de puternică acum, stînd lîngă Rick în holul din centrul casei.

Pentru a risipi încordarea, îl întrebă pe Rick:

— Cum ai devenit detectiv?

În timp ce măsura interiorul camerelor, Rick spuse:

— Am lucrat întîi pentru unchiul meu, în Trenton. Apoi m-am angajat la o agenție de detectivi, în timpul școlii. Chicoti, îți ia mult timp, dar banii sînt mult mai mulți ca la McDonald.

Dan începu să inspecteze casa. Din hol, prima cameră de pe dreapta era o sufragerie mare. Biroul, pe care îl cercetă primul, era pe stînga. Camera era plină de o rețea de computere și comunicații; un copiator, un fax. Nicăieri nu se zărea nici o fotografie; pe rafturi, cîteva cărți. Își dădu seama că Peter închiriase casa gata mobilată, pentru că intenționa să stea în ea o perioadă scurtă.

Căută în sertarele biroului, sperînd să găsească o agendă, dar, dacă exista una, cu siguranță o luase poliția.

— Încearcă în momeria telefonului, îi sugetă Rick.

Nici un buton nu fusese însă programat. Cînd Dan îl comandă să „reformeze" numărul, se auzi o voce de femeie spunînd: „Aici *Philadelphia Herald"*.

Dan închise.

— Probabil sunase la ziar în ziua aceea.

Nu găsiră nimic în birou, așa că trecură în sufragerie. Două canapele, scaune, masa, un bar în perete, un șemineu și cîteva picturi fără valoare făceau parte din inventarul casei. Și aici totul era lipsit de interes.

Cei doi porniră de-a lungul culoarului. Imediat în stînga se deschidea un salon mic. În fața lui era o bucătărie mare și foarte modernă. În capătul ei se servea micul dejun, iar Dan recunoscu măsuța din înregistrarea video. Încăperea se prelungea printr-un glasvand, în ceea ce se putea numi un salonaș de familie.

Întregul spațiu forma un L, la capătul căruia două uși dădeau într-un patio mare, cu gazon. În mijlocul pajiștii se aflau piscina și vestiarele. Dan îl lăsă pe Rick să-și continue măsurătorile și ieși afară.

Mai multe scaune metalice fuseseră aranjate cu grijă, ca și cînd n-ar fi fost folosite în ziua aceea. Se îndreptă, călcînd pe gazonul bine îngrijit, spre piscină. O plută din plastic se legăna pe suprafața apei. Grupate într-un colț, pe pardoseala de gresie care forma o ramă în jurul bazinului, se aflau șezlonguri, fotolii galbene și saltele pneumatice. O umbreluță de plajă fusese uitată deschisă deasupra unei măsuțe rotunde. Nimic nu era diferit de imaginea de pe caseta video, cu excepția pustietății. Bărbatul era acum mort, iar fata nu mai rîdea.

Dan pătrunse în vestiare. Clădirea avea o suprafață cam de douăzeci de picioare, cu cabine pentru femei și bărbați pe aceeași parte cu barul. O pereche de bikini albaștri atîrnau de un cîrlig în cabina femeilor. Pe etichetă erau inițialele lui Karen. O pereche de labe de înot spînzurau de următorul cîrlig. Alături era un duș.

Dan cercetă barul. Pe o tavă, șapte pahare curate, cu fundul în sus, alături de alte opt de șampanie.

Micul frigider conținea o singură sticlă, nedesfăcută, de șampanie. Dan își aminti că Peter bea numai scotch, dar nu găsise nici o sticlă.

Se întoarse în casă, dar, negăsind nici în barul din sufragerie, îl urmă pe Rick în bucătărie.

Pereții erau acoperiți de dulapuri albe, iar în centru se afla un cuptor cu hotă. Celelalte obiecte erau un frigider cu congelator, pe peretele comun cu holul, iar pe peretele opus, un cuptor cu microunde, un spălător de vase lîngă o chiuvetă dublă și, în sfîrșit, un radio cu ceas lîngă fereastră.

— Nici urmă de whisky, spuse. Tipul era băutor de whisky. Un whisky al dracului de bun.

Rick arătă spre tăblia dulapului de lîngă chiuvetă. Pe ea erau două urme rotunde, negre, de praf pentru amprente. În centrul fiecăreia era cîte o pată albă – una octogonală, cealaltă un triunghi cu colțurile rotunjite.

— Paharul cu care băuse, confirmă Dan și, probabil, sticla de scotch. Urma indică clar un Glenfiddich. Asta bea de obicei. Poliția le ridicase probabil ca probe, după ce le prelevase amprentele. Camera pare foarte curată.

— Cînd ai servitori, totul este la locul lui.

Dan începu să deschidă ușile.

— Cred și eu. Și mai e ceva. A fost un tip obișnuit să fie servit în permanență. Dar nu reținea pe nimeni în week-end.

— Oamenii care lucrau pentru el spuneau că îi plăcea singurătatea. Poate căuta un prilej să se relaxeze.

— Boelter nu mi-a făcut impresia unui tip care voia să fie singur... sau care să-și prepare el însuși mesele.

— El și fata au luat masa la club în ziua aceea. Probabil, mîncau acolo în fiecare week-end și seara, în oraș.

Dan găsi, în sfîrșit, ușa pe care o căuta. Un șir de scări abrupte coborau în subsolul întunecat.

Aprinse lumina. La capătul scărilor se putea vedea conturul trasat cu cretă al unui corp uman, cu membrele desfăcute în lături. Capul era marcat aproape de colțul ultimei trepte.

Cei doi începură să coboare, sprijinindu-se de peretele boltit încăperea era rece. La jumătatea drumului, fiind ocupat cu aparatul foto, Rick alunecă și trebui să se sprijine.

Subsolul era sărăcăcios, nemobilat și gol, cu excepția rezervoarelor de încălzire și a cîtorva lăzi de carton stivuite lîngă peretele din fața scării. Un aparat de aer condiționat răcea subsolul și un alt dispozitiv restabilea umiditatea. Dan examină cutiile. Șapte din ele purtau numele unei renumite potgorii franțuzești. Alte trei erau etichetate – Glenfiddich. Una era deschisă și conținea patru sticle.

Cei doi bărbați se opriră lîngă desenul cu cretă. Colțul ultimei trepte avea o pată maronie.

— Am văzut rana, la morgă, spuse Dan. Mi s-a părut că are exact conturul treptei. Largă și cu o despicătură mai adîncă în centru. Erau julituri pe tot corpul, ca și cînd ar fi căzut pe scări.

— Tipul era beat, peroră Rick, privind spre scările destul de abrupte. A alunecat în timp ce cobora să-și ia altă sticlă, s-a lovit și s-a zgîriat în cădere, apoi și-a pocnit capul de colțul ultimei trepte.

— Kieffer spune că nu. Ernest Kieffer era șeful Comisiei medico-legale. Lovitura nu este destul de mare, de fapt „contralovitura", cum o numește el, pe partea anterioară a creierului. Ar fi putut să fie ceva mai mare.

Rick confirmă. Citise și el raportul.

— Asta cu condiția să fi fost încă în viață cînd s-a întîmplat.

Dan puse mîna pe piatra scării:

— Rece. Camera asta trebuie să fi fost înghețată. Vreau să aduci un termometru și să măsurăm temperatura și pe podea.

— Aș vrea să mai discutăm și cu alți vecini. Poate au văzut sau au auzit ceva, spuse Rick.

— Aș vrea și timpul în care a parcurs distanța pînă la magazinul din sat.

— L-am măsurat deja în drum spre biserică. Paisprezece minute cu un trafic bun.

Dan se ridică:

— Hai să-i spunem lui Terminator-2, care păzește pe scări, că ai să revii.

Telefonul din mașină suna în timp ce ieșeau din casă. Rick alergă să răspundă.

— E de la birou, strigă așteptîndu-l pe Dan. Expresia îi era încruntată. Ai un mesaj de la Susan Boelter. Tocmai au arestat-o pentru uciderea soțului ei.

Susan fusese arestată imediat după terminarea ceremoniei la cavoul familiei, aflat într-unul din cele mai vechi cimitire din Philadelphia.

Mara se ocupa ea însăși de aranjamentele preliminare. Se anunța un caz răsunător, așa că nu voia ca totul să se transforme în rutină.

— Dar știu că nu pierzi timpul! o tachină Dan, cînd el și Cal o întîlniră în mica sală de la Round House. Femeia abia și-a îngropat soțul!

Mara rămase impasibilă.

— Nu-mi pot permite nici un pic de milă pentru ucigaș. N-am vrut să aștept să iasă din cimitir. Plus că amănuntele anchetei au început să

transpire. Ne-au sunat deja azi-dimineață doi reporteri, ca să le confirmăm că ea este suspectul.

— Mă tot întreb de unde pornește zvonul, spuse Dan sarcastic.

— Nu poți s-o reprezinți, Dan.

— Tocmai de aceea se află Cal aici.

Privirea Marei se plimba cercetătoare de la unul la altul, apoi îi conduse spre arest. Corcoran și Parentzi asistau pentru a depune mărturie, dacă ar fi fost nevoie.

Alături de Cal, Susan își declară nevinovăția. El susținu că Susan nu era persoana care să apară în fața tribunalului, așa că ceru audierea preliminară în fața judecătorului.

Dar judecătorul negru avea prea puțină simpatie pentru oamenii din clasa ei.

— Chiar o femeie albă și bogată ca ea nu este decît o clientă obișnuită la tribunal. Apărarea se face numai la audierea preliminară.

Audierea nu se putea ține înainte de zece zile, pe care Susan trebuia să le petreacă în închisoare.

Cal îl țintui pe judecător cu o privire pătrunzătoare.

— Chiar vrei să apară în ziare... în *Herald?* Că ai făcut asta indiferent că era albă? Acum cinci minute, te-am văzut eliberînd pe cauțiune o negresă care-și băgase bărbatul în spital.

Mara interveni:

— Onorată Instanță, am fost rugată de Procuratura Districtuală să vă cer eliberarea pe cauțiune.

Judecătorul rămase un moment pe gînduri.

— Un milion de dolari cauțiune.

— O să completăm un cec, încuviință Cal.

În timp ce trecea pe lîngă el, Dan îi mulțumi.

— Crede-mă, replică ea, n-a fost ideea mea. Gil a fost la fel de convins ca și mine de temeiul arestării. Dar chiar cînd e vorba de o crimă, el și cei din lumea lui, oferă această mică dovadă de politețe.

Dan o conduse acasă pe Susan. Amîndoi păstrară tăcerea pînă ce mașina ajunse în șoseaua care ducea spre Main Line.

Susan vorbi prima.

— Asta înseamnă că o să fii avocatul meu.

Dan cerceta faptele și acum începuse să le pună cap la cap.

— Un argument bun ar fi fost moartea accidentală, dar chiar dacă nu a fost așa, trebuie să dovedim că n-ai făcut-o tu. Cea mai mare problemă este Kieffer, șeful Comisiei medico-legale. A fixat ora decesului între cinci și un sfert și șase fără un sfert. Tu ai fost ultima persoană care l-a văzut în viață pe Peter – singura persoană care intrase în casă, din cîte știm, pînă la ora la care a venit Amelia, treizeci și cinci de minute după ce-ai plecat.

— Deci, tot nu mă crezi, nu?

— Încerc să fac rost de probe. Kieffer și-a lăsat subalternii să facă cercetările. Au luat temperatura cadavrului...

— Nu-i spune așa lui Peter! îl întrerupse ea tăios.

— Am crezut că ți-e mai ușor așa... mai impersonal.

— Nu, nu-mi este.

— Temperatura corpului lui *Peter* a măsurat-o un criminalist cînd a ajuns la locul faptei, în jur de ora șapte.

— Kieffer a făcut calculele, folosindu-se de scăderea temperaturii sub normal, aflînd astfel ora morții, care se situează între o oră și un sfert pînă la o oră și trei sferturi.

— Exact timpul pe care l-am petrecut acolo, rosti Susan tristă.

— Kieffer nu s-a dus personal să cerceteze casa – au făcut-o oamenii lui. S-a bazat pe raportul lor.

Sesizînd exaltarea din vocea lui, îl întrebă:

— Care-i diferența?

— Știi, la Biroul medico-legal a fost inundație în seara aia. Toată lumea de acolo a fost ocupată să mute cadavrele și să salveze aparatura. Probabil, oamenii s-au grăbit să se întoarcă și-au uitat să ia temperatura în aer și pe podea. Nu era prevăzută în raport.

— Și ce contează?

— Bineînțeles că contează. Temperaturile caselor nu variază prea mult. Dar subsolul era foarte răcoros. Un cadavru într-un asemenea loc, fără nici un fel de îmbrăcăminte afară de un slip, zăcînd direct pe pardoseală, se răcește mult mai repede decît într-o cameră obișnuită sau la soare. Calculele lui Kieffer n-au ținut cont de asta. Este un argument foarte puternic că el a fixat momentul morții mai devreme decît s-ar fi petrecut.

— Ce înseamnă toate astea?

Privirea lui se mută de pe asfaltul șoselei pe fața ei.

— Că Peter s-ar putea să fi fost ucis *după* ce tu ai părăsit casa.

Ea zîmbi exaltată.

— Trebuie să-ți arăt ceva. Am căutat-o aseară după ce ai plecat. Deschise poșeta și scoase o bucățică de hîrtie. E bonul de la magazin. Le păstrăm pentru cheltuielile casei de la sfîrșitul fiecărei luni. M-am oprit la magazin, după ce am plecat cu Karen de la casa lui Peter. Trebuia să cumpăr cîte ceva. Bonul e înregistrat, cu data și ora la care am plătit. Citi cu voce tare: Șase-zero-nouă, p.m.

Relaxat, Dan își plesni tacticos mîinile de volan.

— Asta te îndepărtează cu cel puțin paisprezece minute de casa lui Peter, din Chestnut Hill. Probabil că ți-au trebuit cîteva minute să tîrguiești în autoservire pînă să ajungi la casă. Nu puteai să-l omori pe Peter nici după aceea, pentru că a trecut destul timp pînă ai ajuns la mașină, ai pus tîrguielile în portbagaj și ai demarat. Amelia ajunsese deja la Peter pînă te-ai fi putut întoarce tu. Așa că, dacă putem dovedi că Peter a murit *după* plecarea ta, în jur de șase fără zece, ești liberă.

Judecata lui de avocat cerceta însă toate posibilitățile.

— Crezi că cineva de la magazin și-ar putea aminti că ai fost acolo?

— Cred că da. Am stat de vorbă cu directorul adjunct. Și casiera mă cunoaște.

Dan plesni din nou volanul cu ambele mîini, fericit. Cînd te gîndești că totul a început de la un detectiv grăbit și distrat. Medicul legist, cu gîndul în altă parte, confundă o crimă cu un accident. Apoi, procurorul care primește raportul e în căutare de suspecți. Și, în fine, Huyton are suspectul ideal: disperată, aparent impulsivă, pe punctul de a pierde tot într-un divorț, dar cu posibilitatea de a recîștiga tot și chiar mai mult prin moartea lui. Totul se potrivește exact. Sau aproape exact, ca să pară adevărat, dacă nu cercetezi lucrurile în amănunt.

Fără nici un dubiu. Ăsta era criteriul. Dumnezeule, incertitudinea în legătură cu vinovăția ei era destul de puternică încît să convingă o duzină de jurii puse cap la cap. Dar asta era tactica, nevoia de a învinge a fiecărui avocat. Ceea ce conta într-adevăr pentru el, acum, nu era gloria unui bun apărător, care fusese multă vreme singurul lui țel, ci certitudinea că Susan era nevinovată.

Dar de ce avusese nevoie de dovezi care s-o disculpe?

De ce nu putuse, pur și simplu, să aibă încredere în ea?

Oare toți acești ani, în care reprezentase drojdia societății, să-l fi făcut atît de neîncrezător în orice suflet care se apropie de al lui, încît să lase loc numai pentru deziluzii și cinism?

Oprind la semafor, se întoarse s-o privească pe Susan, în ochii care îi fixau pe ai lui. Erau sinceri, iar el încerca să nu confunde ceea ce simțea, cu dragostea pentru ea sau cu speranța.

Îl întrebă în șoaptă:

— Ai să preiei cazul?

În acel moment, bărbatul care crezuse că nimeni nu-l va putea convinge să o judece bazîndu-se pe încredere sau pe sinceritatea ei, răspunse:

— Dacă îmi permite Comisia Disciplinară, am să te reprezint.

Dar cum să-și explice această hotărîre? Cum să descrie această nevoie interioară, care îl descumpănise și pe el?

Într-un tîrziu, murmură:

— Mi se pare foarte important ca, înainte de-a hotărî care va fi viața mea de acum încolo, idealul ei, să apăr pe cineva – de fapt o persoană în a cărei nevinovăție să cred cu adevărat.

17

Casa lui Dan de pe plajă, la Barnegat Light, pe Jersey Shore, fusese construită pentru confortul interiorului, fără să impresioneze prea mult prin aspectul exterior. De la distanță, părea o cabană spălată de ploi, în vîrful unei coline înverzite. Din interior, datorită pereților din sticlă care o înconjurau pe trei laturi și a ușilor care duceau spre mica terasă, te simțeai prins între nisip și mare. Dormitorul de la etaj, cu pereți de sticlă și balcon, era, de asemenea, cu fața la ocean.

Cînd Susan și Karen ajunseră, Dan era deja acasă. Purta un pantalon de tenis peste costumul de baie, sandale, și tocmai aranja mîncarea, în timp ce ele se schimbau în camera de oaspeți. Bucătăria era lîngă sufrageria largă, care ocupa cea mai mare parte a etajului. Susan, într-un costum de baie întreg, urcă și veni lîngă el.

— Casa e minunată, îi spuse ea. Îți mulțumesc că ne-ai invitat. Reporterii au făcut camping în jurul casei noastre. Abia ne-am strecurat pe ieșirea din spate.

Zicînd acestea, îi arătă un exemplar din ediția de duminică a *Herald*-ului, care anunța cu litere de-o șchioapă: *Editoarea Heraldului, acuzată de uciderea soțului.*

— Povestea nu e prea incisivă, spuse cu mîndrie. Am insistat pe asta. M-au scos complet din lat. Știi, Fred Moore deține întreaga autoritate în ceea ce privește cazul meu.

Zîmbetul îi cuprinse întreaga față.

— Ce părere ai despre noul aspect al ziarului? Sincer, e mai tentant, mai ușor de citit?

— Grozav. Sînt convins că toată lumea, pe o rază de cincisprezece mile de chioșcuri, o să vadă că ești acuzată de crimă.

Susan chicoti.

— Cînd te-am cunoscut, erai furios pe Peter și pe *Herald.* Credeai că fac abuz de putere, că în loc să protejeze și să promoveze adevărul, se foloseau de tine și de clientul tău în interesul lor. Acum, eu îți demonstrez cît este de cinstit ziarul, chiar dacă o face în detrimentul meu, iar tu nu vrei să iei în considerare.

Dan puse capăt discuției, conducînd-o afară, pe terasă. Plaja albă era întinsă și pustie. Casele vecine se aflau la mare distanță. O șalupă înainta încet, undeva, la limita dintre ocean și cer.

— E atît de izolat și tihnit, spuse Susan entuziasmată. Dan îi povesti că toată plaja fusese de la început proprietatea unui singur om, care vînduse cîteva mile prietenilor, pentru case de vacanță. Restul fusese donat statului, după moartea lui, pentru o rezervație naturală.

— Soției tale îi plăcea casa? întrebă Susan.

— Încerci să afli de ce nu te simți bine și dai vina pe faptul că a fost casa altei femei?

— Încerci să ocolești răspunsul? îi plăcea casa?

Nu-i făcea plăcere să discute despre Hannah.

— Da și nu. Îi amintea de California, unde se născuse. Dar plaja asta era prea izolată. Ideea ei despre o plajă este Malibu, un oraș-ghetou cu nisip. Cînd era aici, asculta știrile de cîteva ori pe zi, ca să fie sigură că nu se apropie un uragan.

Susan rîse.

— Vorbești de rău o biată femeie care nu-i de față să se apere.

— Mai cunoști vreo casă care să aibă la subsol o ladă plină cu felinare de furtună?

— Sînt foarte diferită de ea?

— Era tipul plin de nervozitate est-europeană și nesiguranță de sine, din creștet pînă-n tălpi. Tu te potrivești foarte bine cu ceea ce ești. Cred că asta s-a născut o dată cu tine.

— Știi, cred că sînt bucuroasă că nu i-a plăcut casa, recunoscu Susan motivul pentru care întrebase. Dar nu reușesc deloc să-ți suprapun imaginea peste locul ăsta.

Dan îi povesti cum, în copilărie, tatăl lui obișnuia să-l ducă pe plaja aglomerată de la Atlantic City. Îi povestise că există oameni bogați care au propriile case cu plajă. Atunci, Dan se hotărîse ca, într-o zi, să cîștige destui bani ca să cumpere una pentru el și tatăl său, ca să nu mai trebuiască să se întoarcă în oraș la sfîrșitul zilei.

— Tatăl meu însă nu vine prea des, spuse el. Nu se simte bine aici, deși recunoaște confortul.

În timp ce Dan vorbea, Karen își făcu apariția, pe terasă, pășind încet. Purta un tricou lung peste costumul de baie.

Dan observă că privirea ei fixase tot timpul cele trei siluete mici, aflate pe ocean, la un sfert de milă distanță. Una dintre ele se instalase pe coasta unui val, ridicîndu-se pe scîndura surfului.

— Faci surfing? o întrebă Dan.

— Îhî! Învățase cu o vară înainte.

Susan își promise în sinea sa să-i reamintească fiicei ei și cuvîntul „da". Vocabularul fetei nu mai era de mult pe primul plan.

Dan îi oferi surful fiului lui.

— Probabil că am uitat între timp, îi spuse ea.

— O să-ți amintești imediat.

Fata se apropie de Susan.

— Poate mai tîrziu.

Dan își aminti cînd o văzuse prima oară. Un copil nepăsător, care dăduse buzna în casă după concursul de înot. Acum, după toate cele întîmplate, era atît de fragilă și puternic atașată de mama ei...

— Ce-ar fi să mergem pe plajă și să verificăm? propuse Susan.

Karen ridică din umeri, ceea ce Dan interpretă ca pe o confirmare. Fata îi urmă în garaj, unde îl ajută pe Dan să desprindă surful, roșu cu galben, de

pe perete.

Ținîndu-l fiecare de cîte un capăt, coborîră pe plajă cu Susan alături. Ajunși pe nisip, Dan se îndreptă spre grupul de sportivi, către unul din băieți, prieten cu fiul său, și le-o prezentă pe Karen. Aruncînd o ultimă privire mamei, Karen îi urmă intrînd în valuri. Urmărindu-și fiica, Susan rosti:

— Doarme cu mine aproape în fiecare noapte. A pierdut deja un părinte și e îngrozită că s-ar putea să mă piardă și pe mine.

Karen devenise o siluetă pe coasta unui val.

— Măcar dacă ar fi fost mare! Margaret și-a ruinat propriii copii, iar acum n-o să lase să-i scape ocazia de-a o face și cu mine. Am crescut-o pe Karen îndrăzneață, spontană și indiferentă. Exact genul de comportare care o ofensează pe Margaret.

— Pot să jur că tu și Margaret nu vă aveți la inimă.

— A fost rece de la început, dar a devenit realmente glacială după ce am pierdut copilul. Nu mi-a spus niciodată un cuvînt de consolare, ca și cînd supărarea mea n-o interesa. Sau poate crede că am greșit față de Peter, că nu i-am oferit un fiu. Orice ar fi fost, mă evita ca și cum aș fi avut un microb pe care l-ar fi putut lua.

Lanțul de surfuri era de mult pe creste. Karen, lîngă un băiat ciolănos și înalt, încerca să prindă un val. După o vreme, pînzele se înclinară, căzînd la fel de repede cum răsăriseră.

Dan o luă de mînă și porniră înapoi spre casă. Privirea ei nu se dezlipea de pe urmele lor imprimate în nisip.

— Singurul lucru care m-a ajutat să suport ultimele douăzeci și patru de ore este faptul că vei fi apărătorul meu.

În timp ce urcau scările de lemn, Susan rîse:

— Cassanova Carlo mi-a lăsat un mesaj telefonic la birou, urîndu-mi mult noroc. Și, dacă vreodată am să am nevoie de un martor... Ridică privirea spre Dan. Tu erai pe punctul de a-ți schimba viața și eu te-am deturnat. Îți pare rău că te-ai întors?

Drept răspuns, Dan o apropie de el.

— Copiii, de obicei, vin la prînz, pe la unu. Avem cîteva ore pentru noi. Hai să le petrecem fâcînd dragoste.

— Aha! Bine lucrat! Să ai un surf și, mai ales, să știi la ce oră e prînzul! Mîna ei alunecă de pe spatele lui, sub slip.

— Venind încoace, mi-am dat seama cît de mult doream să facem dragoste și mă întrebam cum o să reușim.

Îmbrățișați în dormitorul lui Dan, savurau briza oceanului, care pătrundea prin ferestrele deschise, împrăștiind căldura. Se simțea atît de aproape de ea, ca niciodată pînă acum. Ultima dată cînd făcuseră dragoste, în seara dinaintea morții lui Peter, spaima și disperarea Susanei și plecarea lui transformaseră totul într-o devoratoare foame sexuală. Astăzi însă, probabil pentru că era sigură de el, Susan fusese languroasă și senzuală, savurînd propriile senzații și pe cele dăruite lui. Plăcerea ei, de data asta, fusese mai tihnită, ca un cutremur, cu tresăriri și înfiorări ale trupului, care apoi trecuseră ca să întîmpine plăcerea lui.

— Acum, cînd Peter nu mai este, nu mă mai simt vinovată că sînt cu tine, mărturisi ea. Mai ales că am putut să termin. Cu Peter se întîmpla foarte rar. Totdeauna mă gîndeam că e atent la cît de bine mă străduiesc să îi aduc plăcere.

În timpul ultimelor luni petrecute împreună, cînd Peter începuse să bea foarte mult, ea era din ce în ce mai înspăimîntată. Odată, în timp ce se certau, după o petrecere, din cauză că el băuse foarte mult, devenise agresiv și o forțase să îngenuncheze. Cu mîinile încleștate în părul ei, șoldurile lui se mișcau înainte și înapoi, părînd să-i facă plăcere nu numai atingerea sexului de buzele ei, cît mai ales gemetele de neputință care-i ieșeau din gît. Apoi ejaculase pe fața ei, ca și cînd ar fi urinat pe o insectă. În ziua următoare, jenat, dăduse vina pe alcool, se scuzase îndelung și promisese că nu se va mai repeta. Dorind din tot sufletul să-l creadă, ea îl iertase.

Susan se răsuci pe o parte să-l primească, vrînd să-l facă să înțeleagă cît de mult însemna pentru ea.

— Ceea ce iubesc mai mult la tine, cred... ce te face atît de diferit de Peter... este că nu trebuie să te prefaci că ești puternic. Nu ți-e rușine să fii tandru. Lăsă degetele să-i mîngîie buzele. Te deranjează că-ți spun toate astea?

— Îmi place să le ascult.

Vocea ei deveni șoptită.

— Odată, poate ai să-mi spui că mă iubești?

— Da.

— Mă obișnuisem să cred că Peter mă iubește, dar el niciodată n-a spus un cuvînt. Probabil că m-am mințit în permanență. Zîmbi melancolică. Ăsta

nu e stilul meu.

— Cu toții ne mințim cînd vrem ca cineva să ne iubească. Oare asta fac și eu cu tine? se întrebă Dan. Mă iubești cu adevărat sau numai vrei să fii sigură că mă voi strădui destul să te salvez? Erau întrebări la care îi era greu să răspundă.

— Cînd ne-am întîlnit prima oară, spuse Susan, păreai atît de furios pe mine, încît am fost convinsă că mă urăști. Așa era?

— Atunci nu te cunoșteam.

— Dar acest „nu te cunoșteam" e foarte ambiguu. Îți simt încă aversiunea!

Dan se gîndi o clipă.

— Tu reprezinți ceva în care niciodată nu am avut încredere: puterea... mai ales puterea celor sus-puși. Cunoști cumva un bancher pe nume Robinson?

— Edgar Robinson?

— Ăsta e fiul lui.

— Într-o seară, aveam pe atunci șaisprezece ani, tata și-a rupt piciorul și n-a mai putut munci. Un prieten de-al lui, care lucra ca ospătar la unul din cluburile de pe Main Line, mi-a făcut rost de o slujbă. Împingeam mesele în sufrageria clubului. Aveam nevoie de banii ăia. Dar, în prima sîmbătă, acest Robinson m-a dat afară. Spunea că mă uitasem la fie-sa.

— Și te uitasei?

— Tot ce voiam era să pot plăti chiria. Dinții lui Dan se încleștară. Era un porc crud și prost, dar ce conta! Întîmplător, se născuse cu bani și putere, iar eu mă născusem un rahat.

Surprinzător, Susan se ridică, adresîndu-i-se indignată:

— Pariez că *m-ai fi urît* în continuare, dacă nu ți-aș fi povestit că am crescut în sărăcie. Atunci am devenit, pentru tine, cu adevărat o ființă umană. E îngrozitor!

Dan reflectă o clipă, acuzația îl tulburase.

— Nu, rosti într-un tîrziu. Ce m-a atras a fost sinceritatea ta... Înainte de a-mi povesti despre ai tăi. Dar indiferent cum am încercat să-ți minimalizez, în sinea mea, calitățile, totdeauna am recunoscut că ești o fire deschisă și originală, îmi pare rău că n-am fost mai îngăduitor. Mă ierți?

— Da, răspunse ea, dar nu părea întru totul convinsă.

El încercă să-i risipească supărarea.

— Că veni vorba de ai tăi... spuse îndreptîndu-se spre peretele plin cu cărți. Se întoarse cu un volum, cartea tatălui ei.

— E pentru tine.

Îi mulțumi trecîndu-și mîna peste copertă.

— Îmi amintesc fericirea lui cînd a ieșit de la editură. O așteptase zile întregi. Niciodată nu era atent la lucruri atît de banale cum era corespondența, dar acum cerceta cutia poștală în fiecare zi. În dimineața aceea, am văzut poștașul care urca scările cu un colet. Tata a desfăcut sfoara, a despachetat hîrtia maronie și am rămas cu toții nemișcați, privind cele trei exemplare trimise de editor! M-a așezat pe genunchii lui și a citit prima pagină cu voce tare. N-am înțeles de ce era atît de fericit citind cuvintele acelea lungi și neinteresante, dar m-am simțit învăluită de dragostea lui.

Îl sărută pe Dan, parcă asigurîndu-l că în această veche afecțiune era inclus și el, apoi îl privi ridicînd capul.

— Încerci să-i faci pe oameni să te creadă un simplu avocat, dar de fapt ești mult mai mult. Găsești totdeauna ceva care să mă surprindă. Casa asta, pasiunea pentru istorie și pian...

— Mai ales istoria. Tata mi-a insuflat pasiunea. Era domeniul lui înainte de război. O dată pe săptămînă, mergeam împreună la biblioteca publică și schimbam cărți.

— De ce-ți place atît de mult?

— Lucrurile trecute îmi dau siguranță asupra lor, mă fac să le înțeleg. Prezentul e un haos. O parte din vrajă vine probabil și de la faptul că eu însumi am prea puțin trecut.

— Ce vrei să spui?

El o întrebă:

— Cît de departe poți să mergi pe arborele tău genealogic?

— Din partea tatălui, pînă pe la 1500. Familia mamei, cam cu o sută de ani mai tîrziu. Sînt sigură că, dacă aș merge în Anglia, aș găsi documente și mai vechi.

— Vezi, majoritatea oamenilor nu pot merge mai departe de generația bunicilor. Am fost refugiați și surghiuniți. Istoria noastră e o succesiune de masacre... de fapt, pentru cei care au supraviețuit; revolta romană, cruciadele, expulzarea din Spania, pogromul, holocaustul. Chiar și în Israel sîntem încă în pericol.

— Dar mi-ai spus, odată că familia ta a trăit în același loc, cinci sute de ani.

— Pînă la al doilea război mondial. Germanii, care au ocupat Grecia, i-au deportat în lagărele de exterminare, le-au ars toate documentele și le-au devastat cimitirele. Au vrut să șteargă orice urmă a evreilor din acele locuri. Au folosit pietrele funerare să construiască piscine pentru soldați.

— E îngrozitor.

— Istoria care ne-a mai rămas e mai mult colectivă – ca popor, nu ca indivizi. Că sîntem evrei a fost singurul lucru pe care l-am știut și poate de aceea m-am agățat atît de strîns de asta.

— Deci sînt o nobilă pentru tine, spuse ea, o *shicksa.* Nu așa m-ar numi evreii?

— Ba da.

După-amiază, Karen plecase în vizită la băiatul ciolănos, iar Susan și Dan se așezară pe terasă în șezlonguri. Îl întrebă ce urma să se întîmple după ce o acuzaseră de crimă.

— Ne pregătim apărarea cu probe și martori, care să te disculpe. Avantajul este că procuratura trebuie să ne ia în seamă, oricîte probe ar avea. Dacă am obține o probă solidă, pe care juriul să o admită sau o declarație a unui martor! Nu putem miza pe cuvinte. O să trebuiască să cercetăm mai mult și mai atent ca Procuratura, să fim mai bine pregătiți!

Dan o întrebă pe Susan dacă bănuia că cineva ar fi avut motiv să-l omoare pe Peter. Nu se putea gîndi la cineva anume.

— Dan Vinnie Briggs? întrebă Dan, cu gîndul la tirada lui Peter împotriva liderului sindical, de ziua lui.

— Briggs i-a pricinuit multe necazuri, dar a fost foarte cooperant cu mine, cînd am semnat noul contract. M-a ajutat să-i conving și pe ceilalți lideri.

— Altcineva cu care să se fi certat Peter? Vreunul care îi purta pică, poate unul dintre angajați?

— Peter a concediat pe cineva, după o ceartă, dar nu cred că asta ar putea fi un motiv să-l omoare.

— Cine e?

— Un tip pe nume George Jurow, șeful difuzării. Peter l-a concediat la o întrunire, în fața celorlalți conducători. S-au schimbat cuvinte grele atunci.

— Știi, întîmplător, unde îl găsesc?

— La *Herald.* Toată lumea îl consideră excelent, de asta era Peter atît de nemulțumit de rezultate. L-am reangajat.

— Probabil că va trebui să stau de vorbă și cu alții de la *Herald.* De asemenea, cu Margaret și Amelia.

Susan nu vedea rostul.

— Doar ele i-au spus lui Gil Huyton că l-am omorît pe Peter.

— Ce vreau să aflu este *de ce* au făcut-o?

— Toată lumea îl iubea pe Peter. Numai un monstru ca Susan putea să-l omoare. Batista mototolită a Ameliei nu dovedea să-i șteargă lacrimile.

Stătea lîngă Dan, într-una din camerele tribunalului pentru orfani, din City Hall.

Aflase de la Susan că nesiguranța Ameliei o făcea să fie punctuală. Dan, împreună cu Rick, erau deja acolo cînd ajunsese ea... Deși soacra ei nu venise să asiste la întîlnire, ea și Margaret ceruseră întreruperea drepturilor de executor testamentar ale Susanei, pînă ce tribunalul va stabili vinovăția sau nevinovăția ei.

Dan o asigură însă că venise numai să stea de vorbă cu ea.

De cealaltă parte a lui Dan, privind aiurea, Rick părea că nu e atent la conversația lor.

— Peter era tulburat cînd a auzit de tine și Susan, își aminti Amelia, dar eu nu te condamn. Are această putere asupra bărbaților. O găsesc atît de dulce și deșteaptă, încît se pierd de tot în fața ei. I-am spus și lui Gil Huyton... i-am spus că nici unul dintre noi nu o cunoaște pe adevărata Susan. Nici măcar eu, care i-am fost cea mai bună prietenă...

— Dar că te culcai cu bărbatul ei, i-ai spus?

— Viața cu ea era de nesuportat. Sub aparenta bunătate, se ascunde o femeie vicioasă. Încă mai am semnul pe umăr unde m-a zgîriat.

— Ea spune că Peter s-a încurcat cu tine, pentru că avea nevoie de votul tău ca să vîndă ziarul.

— Peter m-a iubit! răspunse Amelia cu înflăcărare. Mi-a spus că o știuse de mult. Era prea cinstit ca să mi-o spună înainte s-o părăsească pe ea.

— Atunci de ce s-a căsătorit cu ea?

— Ei, sînt sigură că-i plăcea destul de mult. Dar tatăl lui a fost cel care a vrut mai mult. Era nebun după ea. De fapt, tu trebuie să știi mai bine, nu?

Era tînără, frumoasă și John era orbit de faptul că era o Winstead; că una din rudele ei fondase cîndva *Herald*-ul. Avînd-o în familie, ar fi îndepărtat suspiciunile în privința dreptului lui de a deține ziarul. Și ea a știut cum să profite de asta. Încă de la început. I-a spus-o în scrisoarea prin care îl invita să țină discursul la colegiu.

— Ți-a arătat vreodată John Boelter scrisoarea?

— Nu s-a oferit și nici eu n-am îndrăznit să-l întreb. Socrul meu ne domina pe toți – întreaga familie era înspăimîntată de el. Susan însă îl avea la degetul mic. Totdeauna am fost convinsă că trăia cu el.

Șocat, Dan avu nevoie de cîteva secunde să răspundă.

— Nu putea, pur și simplu, să-i fi plăcut compania ei?

— John Boelter nu era omul care să-și piardă timpul cu o femeie, dacă nu putea obține ceva de la ea. Familia asta ascunde o mulțime de secrete.

— Te referi la modul cum a obținut *Herald*-ul?

— Vreau să spun că, aproape douăzeci de ani, a avut o amantă în casa alăturată, la care se oprea în fiecare noapte în drum spre casă. Nimeni, în afară de familie, n-a știut asta. Biata Margaret!

Acuzațiile Ameliei împotriva Susanei îi sunau lui Dan false, ca ale unei femei care încearcă să se dezvinovățească aruncînd vina pe altcineva. Disperată, divulgase secretul familiei pentru a face verosimile invențiile despre Susan, folosind adevărul pentru a pune în valoare minciuna.

— Nu cred că și-ar fi lăsat fiul să se însoare cu iubita lui.

— Nu-i înțelegi pe bărbații din familia asta. Era caracteristic pentru John ca amanta să se alăture familiei, s-o aibă în apropiere, la îndemînă. S-ar fi bucurat de ea în secret, satisfăcut că avea un avantaj față de Peter, că-și trăgea fiul pe sfoară în felul ăsta.

Această imagine a lui John Boelter nu era aceeași cu cea pe care i-o descrisese Susan. Care era cea reală? Mai important, își spuse el, era care imagine a *Susanei* era cea adevărată?

Ca și cînd i-ar fi citit gîndurile, Amelia rosti:

— Nu mă crezi, nu-i așa?

— Nu.

— Bărbații nu mă cred niciodată în privința ei. Nu te-ai întrebat de ce l-a concediat pe Leo Kucaba înlocuindu-l cu Fred Moore?

— Ar fi trebuit?

— A fost combinată cu Moore înainte să se mărite. Au continuat să se întîlnească. Ea spunea că sînt numai prieteni, dar niciodată n-am fost sigură.

Eu sînt sigur! își spuse Dan în sinea lui, dezgustat. O cunosc pe Susan și am încredere în ea. Judecase îndelung dacă s-o reprezinte sau nu și, cînd se hotărîse, o făcuse pentru că avusese încredere în caracterul ei. Era convins că relația lor n-ar fi existat, dacă menajul ei rămînea intact.

Dan lăsase să treacă aproape un minut pînă să continue compătimitor:

— Cred că a fost îngrozitor pentru tine să-i descoperi cadavrul.

— O, Doamne! se lamentă Amelia răscolită de amintiri.

— Aș vrea să înțeleg ce s-a petrecut în după-amiaza cînd a murit Peter. Crezi că poți vorbi despre asta? Dan nu voia să o sperie, vorbind ca avocat al lui Susan, pentru că ea se putea refugia în tăcere.

— O să încerc.

— La ce oră ai ajuns la el?

— Mai erau cîteva minute pînă la șase și jumătate. Locuiesc la distanță de cinci minute de casa lui, peste rîu. M-am dus numai să-l văd.

— Te aștepta?

— Nu, și nici nu m-am gîndit să-l sun. Dar cred că știi că eram mai mult decît prieteni.

— Cînd îl văzuși ultima oară sau cînd ați vorbit?

— Cu o seară înainte. La Chez Henri, în Bryn Mawr. Am cinat acolo împreună.

— Deși v-ați despărțit cu o seară înainte, vineri, ți s-a făcut dor de el și te-ai dus să-l vezi!

— Exact. Am sunat la ușă. Nu a venit nimeni, așa că am mai sunat o dată. Văzînd că nici acum nu răspunde nimeni, mă gîndeam să plec, însă luminile erau aprinse peste tot. Am încercat ușa. Era descuiată.

— Nu te-ai gîndit că s-ar putea să fie cu o femeie?

Ea zîmbi indulgent.

— Ne iubeam. Dorea să se căsătorească cu mine imediat ce termina divorțul. Eram sigură că era la piscină și nu aude soneria.

— Așa că ai intrat.

— L-am strigat și, neprimind nici un răspuns, am început să-l caut prin casă. Din bucătărie, am observat ușa deschisă la beci și lumina aprinsă. Pe bufet era o sticlă goală. Era lîngă unul din paharele pe care i le dăruisem eu

cînd s-a mutat Știam că ține băutura la subsol așa că m-am gîndit că a coborît să-și mai ia o sticlă.

— Și te-ai dus să vezi?

— Da. Lacrimile îi umplură ochii. Peter... Peter era jos, în capătul scării. Întins. Nu se mișca. Sînge... În jurul capului.

— Era pe spate?

— Da.

— Ai coborît?

Scutură capul.

— Am început să țip și am alergat la casa cea mai apropiată. O femeie de acolo m-a ajutat să anunț poliția.

— Ai observat cum era îmbrăcat Peter?

— Da. Purta un slip albastru.

— Cît timp ai stat, cu totul, în casă?

— Cel mult cîteva minute.

— Ai plecat imediat după ce ai văzut cadavrul?

Amelia încuviință energic din cap, ca și cînd ar fi vrut să-și întipărească în memorie:

— Ce moarte îngrozitoare! Cum poate o femeie să fie atît de necruțătoare, să omoare omul pe care pretindea că îl iubește?

Bună întrebare, gîndi Dan.

Amelia îl privi mai mult decît se așteptase Dan, apoi îl întrebă:

— Vă vedeți în continuare? Vreau să spun, nu ca avocat.

— Toată lumea în picioare! izbucni pe neașteptate vocea aprodului din fața sălii, scutindu-l pe Dan de un răspuns incomod. Așa că țîșni, grăbit, în picioare. Imediat Rick ieși, să meargă întîi la Chez Henri în Bryn Mawr și, de acolo, în Chestnut Hill, să stea de vorbă și cu ceilalți vecini ai lui Peter. Întîlnirea pe care o avusese cu Vinnie Briggs nu-i fusese de nici un folos, liderul sindical declarînd că stătuse la lucru sîmbăta respectivă pînă ieșise să cineze, în jur de șapte.

Dan era surprins că Amelia nu încercase să-l evite. De fapt, avea tot interesul să stabilească o relație personală, deși știa că era iubitul Susanei și, mai ales, că fusese bănuit de mituirea unui martor, acuzație de care era rușinat el însuși, îi găsi totuși, în sinea lui, scuze: singurătate, tentația bărbatului iubit de cumnata ei și ultima, și cea mai plauzibilă, că greșelile lui nu o interesau.

Ea îi spusese că Boelterii erau o familie care ascundea multe secrete. Dan aranjase deseori arestarea unor persoane suspecte, așa că avea idee despre modul în care familiile puternice își protejau privilegiile, împărțind favoruri, pentru a înăbuși eventualele scandaluri. Fără îndoială, pe John Boelter și pe băieții lui îi costaseră destul să țină departe de *Herald* astfel de noutăți. Oamenii ca Boelter erau făcuți să fie zeii pînă la care justiția muritorilor de rînd ajungea foarte rar. Amelia însăși crescuse într-o asemenea familie. Mica dezonoare care-i atinsese demnitatea lui Dan nu o deranja deloc – toți cei din clasa ei ascundeau cîte o mică infamie sau altceva și nu era o nenorocire. Atîta timp cît Dan îi putea servi unele interese, era acceptabil.

Apoi, o întrebare îi explodă în creier, ca o flacără. Oare și Susan considera legătura lor, nu sufletească, ci temporară și servindu-i interesele de moment?

La sfîrșitul audierii de la tribunal, judecătorul ordonase ca Susan să-și întrerupă activitatea de executor testamentar pînă la hotărîrea judecătorească asupra vinovăției ei. Între timp, îi rămînea slujba de ziarist, din salariu urmînd să se întrețină împreună cu Karen. Consiliul Director al *Herald*-ului urma să fie echilibrat – cîte trei directori de fiecare parte pentru ca nici o decizie importantă să nu poată fi luată de o majoritate. O persoană importantă trebuia să fie numită ca mediator, avînd ultimul cuvînt în deciziile majore. Ambele părți au convenit imediat asupra lui Mason Willoughby, omul de încredere al lui John Boelter. El urma, de asemenea, să o înlocuiască pe Susan ca executor testamentar al lui Peter.

Amelia se întoarse spre Dan, iar gura ei se strînse într-o grimasă de imensă satisfacție.

— O s-o oprim. S-a măritat cu Peter pentru banii lui și a ajuns să-l omoare pentru ei. Nu l-a iubit niciodată. Expresia i se mai îndulci. Ți-a spus odată că s-ar putea să nu-mi convină faptul că ești evreu. Nu e adevărat. Numai că te-a vrut pentru ea.

18

Întreaga dimineață Dan cercetă pe ecranul computerului articole de legi, ca să-și susțină cererea către Comisia Disciplinară. Urmărea să cîștige timp

suficient să o poată reprezenta pe Susan la proces. Legătura lor era un obstacol în plus.

— La dracu cu nenorocita de L.A. Law! izbucni el.

Cal, care tocmai trecea prin apropiere, se înclină prin ușa deschisă întrebînd:

— Ce s-a întîmplat?

— Paragraful lui Arnie Becker din L.A. Law. Din cauza lui, oamenii ne cred niște libidinoși care nu urmăresc decît să se culce cu clienții.

— Pînă una alta, tu esti cel care se culcă cu clienta, și nu el.

— De fapt, pînă la urmă nu mă afectează. Trebuie numai să dovedesc că nu-i adevărat, ridică privirea la ecranul computerului, obținîndu-i în acest fel încrederea pentru un onorariu mai mare.

— Ăsta e numai un punct de vedere, sublinie Cal. Poate că o constrîngi să se culce cu tine ca *răsplată* că ai acceptat s-o reprezinți.

Dan se holbă la colegul său. Apoi, dîndu-și seama că el exprimase o posibilă interpretare a juriului, încuviință.

— Și asta e posibil.

Cal însă e preocupat de altceva.

— Ai luat în calcul posibilitatea ca examenul medical să fie corect și ea să-și fi ucis soțul? Cînd procuratura acuză o femeie atît de influentă, de obicei are dovezi puternice. Expunerea cazului a sunat al dracului de bine la audierea preliminară.

— Doar am răsfoit împreună raportul medico-legal și ai fost de acord cu mine.

— Am fost de acord că argumentul este bun. Dar amîndoi știm că nu e de-ajuns. Încă nu avem probe suficiente ca să dovedim că el era încă în viață cînd Susan a părăsit casa.

— Adevărat, încuviință Dan.

Susan sosi la ora prînzului pentru o declarație care urma să fie înaintată Comisiei Disciplinare. Susținea că drepturile ei, în baza articolului șase, care prevedea că își putea alege orice avocat dorea, urmau să fie încălcate în cazul în care Comisia Disciplinară nu dispunea prelungirea mandatului.

El îi explică:

— Trebuie să adaugi că nu m-am folosit de relația noastră ca să te determin să mă alegi.

— Te referi la sex? Dar bineînțeles că te-ai folosit. Eu care zăceam neajutorată, atrasă de trupul tău, pe care nu mi l-ai fi oferit decît dacă te angajam.

— Susan!

Ea deveni serioasă.

— Este absolut necesar ca membrii comisiei să fie la curent cu viața mea personală?

— În cazul ăsta, da!

— Nu pot suferi ca alții să dea buzna în sentimentele și personalitatea mea.

— De ce? Pentru că s-ar putea să vadă în spatele fațadei aristocratice o ființă umană? Tulburat de acuzațiile Ameliei, Dan adăugă: Sau ți-e frică să nu iasă la suprafață anumite secrete în legătură cu tine?

Vocea ei deveni aproape o șoaptă.

— Pentru că mă las golită de tot ce-mi aparține.

Cu jacheta aruncată pe spătarul fotoliului și cravata desfăcută, Jurow stătea la biroul său din clădirea *Herald*-ului. Predispus la îngrășare, avea o expresie bonomă și fața rotundă. Era șeful compartimentelor Difuzare și Marketing și avea acea amabilitate specifică celor ce lucrau cu publicul, dar și o hotărîre care îl marcase din tinerețe. Dan și Cal avuseseră de furcă pînă să ajungă la el.

— Eram foarte nervos în ziua aceea, le povesti celor doi avocați. Eram angajat de mai puțin de un an, iar Boelter îmi căuta nod în papură și încerca să-mi bage bețe-n roate. Tipul era tiranic, cu apucături sadice. De obicei, la ședințe, își alegea un țap ispășitor. Spunea numai prostii. E adevărat, multe mergeau rău la ziar, dar nu voia să schimbe nimic; aceeași prezentare, conținut învechit. În schimb, dădea vina pe oamenii care lucrau pentru el. Voia minuni peste noapte. Nu se lucrează așa.

— Dar cum? întrebă Cal.

— Să încerci să faci un ziar de care oamenii au nevoie, să aibă un motiv să-l cumpere. Studiul de marketing încerca să găsească motivația potențialilor cumpărători. Ar fi mers bine dacă economia se punea pe picioare, dar Boelter nu m-a lăsat să fac nimic. Voia tratamente rapide.

— Ca, de exemplu, să se folosească de Tim Feeney și de cazul Montano, interveni el.

— A fost o explozie de tiraj. Dar imediat ce s-a clarificat cazul, tirajul a căzut din nou. Bineînțeles că a dat iarăși vina pe mine.

Dan privi pe un carnețel.

— Cîrid te-a concediat, i-ai spus „Cineva o să-ți vină de hac într-o zi și sper să fiu eu acela". Ai mai spus că „banii și puterea nu-l pot proteja la infinit". E adevărat?

Stupefiat de implicațiile propriei declarații, Jurow replică imediat:

— M-am referit că odată va fi desființat în afaceri, nu că-l voi ucide.

— Îți amintești ce-ai făcut în după-amiaza cînd Peter a fost ucis?

Optimismul lui Jurow dispăruse brusc.

— Nu sună prea bine. Mă refer la faptul că l-am văzut pe Peter în ziua aceea la clubul de golf. Mă invitase editorul lui *Mirror*, Earl Fuller, la o partidă. Era hotărît să mă angajeze și eu aș fi dat lovitura cu slujba asta. Aveam mare nevoie de slujbă, pentru că Boelter refuza să-mi plătească drepturile prevăzute în contract.

Cal interveni:

— Credeam că proprietarul de la *Mirror* e Lawlor.

— Fuller e editorul. Lucrează pentru Lawlor. Dar fusesem prevenit că Lawlor își băgase nasul peste tot. Mi-era teamă că voi ajunge într-o situație fără ieșire.

— Și l-ai văzut pe Peter Boelter la concursul de golf?

— De fapt, în vestiar. Tocmai cîștigase un meci mare și era înconjurat de o grămadă de oameni. A trebuit să trecem pe lîngă el spre ieșire. Am sperat că n-o să mă observe, dar n-a fost așa. Părea foarte satisfăcut cînd l-a sfătuit pe Fuller să mă angajeze, pentru ca *Herald* să aibă un avantaj față de *Minor.*

— Tipul e un imbecil, i-a spus Peter.

Fuller m-a privit restul după-amiezii ca pe un vierme.

Dan întrebă:

— Unde te-ai dus după ce ai părăsit clubul?

— Direct acasă. M-am recules. Am vrut să mă calmez înainte să dau ochii cu soția mea. Avea mare încredere că voi obține slujba la *Mirror.*

— Deci moartea lui Peter Boelter a fost adevărată bucurie pentru tine.

Jurow confirmă.

— O mulțime de oameni au fost de partea mea cînd m-am întors.

— Pe la ce oră ai plecat de la club?

— Puțin înainte de șase. Oamenii de acolo pot să-ți confirme. În ziar scrie că Boelter a fost omorît înainte.

— Nu neapărat. Și unde mai pui că sediul clubului e numai la cinci minute de casa lui.

— Rahat!

Cînd Dan îl sunase pe Midge Boelter, cerîndu-i o întîlnire, acesta refuzase, transmițîndu-i prin secretară că nu deține nici o informație care să-l ajute la apărarea lui Susan. Dan și Cal urcaseră totuși în biroul său, dar Midge rămăsese inaccesibil. Probabil loialitatea față de familie îl plasase în tabăra mamei și a cumnatei.

Avocații aranjaseră o întîlnire cu Fred Moore, noul director editor. Se întoarseră deci la biroul lui, exact cînd ședința de după-amiază luase sfîrșit.

Din cauză că Peter se îndoise de talentul lui, Moore fusese nevoit să aștepte în umbra servilului Leo Kucaba ocazia de a transforma ziarul. Acum, de cînd Susan îi oferise această ocazie, devenise ca o mașină în continuă mișcare.

— Am înțeles că îl înlocuiai deseori pe Kucaba sîmbetele, începu Dan cînd rămaseră în sfîrșit singuri cu Moore.

— Sîmbetele sînt de obicei mai liniștite, tirajul este mai scăzut. Avem pentru duminică un colectiv special, cu un director separat. Leo era liber week-end-urile. Eu eram subalternul lui, așa că lucram sîmbăta.

— Înseamnă că erai la slujbă în ziua morții lui Peter Boelter.

— Așa cred.

— Am auzit că te-a sunat aici în după-amiaza aceea.

Moore se strîmbă cînd își aduse aminte.

— Cred că era în jur de două și jumătate, trei. Mi-a ordonat să scriu un articol la pagina sportivă despre performanța lui de a fi doborît recordul victoriilor. Vorbea de parcă ar fi cîștigat Masterul.

— Ai refuzat?

— Bineînțeles. Am fi dat dovadă de vanitate ieftină. Dar nu puteai să i te împotrivești lui Peter Boelter. Doar sugerai. Obiecțiile puteau să-ți dăuneze carierei. Dar a insistat, așa că am acceptat.

Cal îl privi sceptic.

— Oamenii mi-au spus că erai foarte furios după ce ai vorbit cu el. Ai aruncat cu un coș de gunoi.

— Mda! Mi-am pierdut cumpănul. M-a insultat. A ținut să sublinieze că eu sînt doar un sclav, angajat să îndeplinesc ordinele.

Dan continuă să-l preseze.

— Am înțeles că erai deja supărat pe el, pentru că primise un *Pulitzer* care ți se cuvenea.

Fața lui Moore se încruntă.

— Eu am scris serialul ăla. Săptămîni în șir de cercetări...

— Dar Boelter intră în categoria Servicii Publice, iar premiile se cuvin ziarului, nu reporterului.

— A fost un tîlhar.

— De ce ai rămas la el?

— Am încercat să mă resemnez. Am consolidat Secția orășenească și el știa. M-a umilit făcîndu-mă secundul lui Leo, răsplătindu-mă material. Deși nu era în interesul ziarului, m-a jucat pe degete. Era și o modalitate de a-l incomoda pe Leo. Peter Boelter era un escroc. Moore se opri, reflectînd un moment. Ei bine, vreți să știți adevărul? Îl uram pe nenorocitul ăsta.

— Înainte de a se căsători cu Susan sau după?

Moore îi aruncă lui Dan o privire tăioasă, ca și cînd remarca l-ar fi îngrețoșat, dar ezită, gîndindu-se la răspuns. Asta a fost demult. Dar eu n-am fost niciodată luat în seamă. Ea era cu ochii pe peștele mare.

— Peter Boelter? întrebă Cal.

Moore încuviință.

— Problema era că Peter Boelter întruchipa ce era mai rău în tatăl lui și în familie. Ca și cu povestea campionatului de golf, tipul avea o notă de vulgaritate care uneori ieșea la iveală. Susan avea inteligența și creierul pe care credeau și ceilalți că le au. Dar nu le aveau. Am crezut că prin căsătoria cu el a obținut ce-și dorea, dar s-a acoperit de rușine.

— Toată lumea o găsea strălucitoare.

— Foarte mult din farmecul ei, care o făcea atît de deosebită, s-a spulberat după asta. Cei bogați joacă acest rol, iar soțiile lor trebuie să se conformeze. Iar Peter era un tip pretențios.

— Am înțeles că ați păstrat legătura, peste ani.

Indignarea își făcu loc în tonul lui.

— Mă suna în legătură cu articolele, uneori stăteam de vorbă cînd trecea pe la ziar. Ba chiar am și prînzit de cîteva ori. Dar dacă vreți să împingeți lucrurile mai departe, vă înșelați profund.

— Poate. Dar am impresia că, din mai multe motive, moartea lui Peter a fost vestea bună pentru tine.

— Ce dracu vrei să spui cu asta?

— Moartea lui a deschis multe perspective pentru tine și Susan. Dan se opri o clipă, înainte să adauge: Acum ești managing director. Și spui că îl urai pe tip.

Moore era deja în picioare, strigînd:

— Nu ești în toate mințile?! Eram acasă, pregătindu-mă pentru o întîlnire, cînd am fost anunțat că Peter e mort. Și dacă ai impresia că Susan l-a omorît urmărind să reia legătura cu mine, înseamnă că ești complet nebun.

— Eu pun numai cîteva întrebări. Chiar tu spuneai, pe vremuri, că nu strică niciodată să întrebi!

— Eu nu omor oameni și este puțin probabil s-o fi făcut Susan. Ai avut prea mult de-a face cu tîlhari, Lazar. Nu cunoști femeile ca Susan Boelter. Nu are nici cea mai mică urmă de violență în ea. E cea mai grozavă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Atunci de ce n-ai trimis reporterii să facă cercetări pentru ea? îi sugeră Cal. Trebuie să folosim orice ocazie ca să ieșim la lumină.

— Susan n-ar fi fost de acord, replică Moore cu oarecare reținere. Spunea că ar abuza de poziția ei, obținînd avantaje inaccesibile pentru cetățeanul de rînd. Uneori este al dracului de cinstită cînd e vorba de binele ei.

Ea devenise deja o creatură de legendă pentru Moore, realiză Dan, plină de bunătate și puritate. Îi exagerase calitățile într-atît, încît, din femeia obișnuită, cu idealurile și dorințele ei, devenise o divinitate inaccesibilă, la care tînjise întotdeauna. Dan își imagină furia și dezamăgirea care l-ar fi cuprins pe Moore dacă ar fi aflat despre legătura lor.

Amelia, pe de altă parte, își construise o imagine despre Susan proprie necesităților ei. Din cauza singurătății și din nevoia de a-și justifica dragostea pentru soțul celei mai bune prietene, o transformase pe Susan într-un demon. Amîndoi făcuseră din ea, chiar și Peter, modelul de care aveau nevoie. Dan se întrebă însă dacă nu cumva făcea și el același lucru.

Descriseseră o anumită Susan, pe care Dan refuza să o recunoască, în nici un caz o absolventă naivă, căreia Peter Boelter îi sucise mințile, ci o femeie volutară, care urmărise să pună mîna pe un bărbat bogat. Oare o cunoștea într-adevăr? se întrebă el. Sau, asemenea Ameliei și lui Moore, își lăsa

imaginația să-i orbească discernămîntul, atribuindu-i niște calități pe care el le-ar fi dorit?

Dar oare le cunoscuse cu adevărat și pe Mara și Hannah? se întrebă. Sau văzuse și în ele numai idealul lui de femeie, pînă cînd, inevitabil, îl dezamăgiseră?

În timp ce se ridica să plece, Dan îl întrebă pe Moore:

— Ai idee cine ar fi putut avea un motiv întemeiat să-l ucidă pe Peter Boelter?

— Aș zice că toţi cei care l-au cunoscut.

Fata, care juca de cealaltă parte a fileului, execută o lovitură stîngace și pierdu punctul decisiv al meciului: Apoi, împreună cu adversarul său, tocmai se pregătea să părăsească terenul, cînd Dan o opri.

— Annabelle Warren?

— Da, răspunse ea, încercînd să-și amintească figura lui Dan. Era scundă și robustă, cu un păr negru, ondulat, prins într-o singură coadă. Părea mai mare decît cei treisprezece ani pe care-i avea.

— Sînt Dan Lazar, avocatul mamei lui Karen. Îmi permiți să-ți ofer un sifon?

— Sigur.

Așezați pe scaunele înalte ale barului, pe terasa din fața terenurilor, comentară partida de tenis, în așteptarea răcoritoarelor.

Dan începu.

— Am înțeles că, în noaptea dinaintea morții tatălui ei, Karen a dormit la tine.

— Da. După piesa de la școală, completă ea.

— Și că ați stat de vorbă pînă tîrziu.

— Da.

— Și mai știu că ți-a spus la cine se hotărîse să rămînă. Annabelle încuviință din cap.

— Cum s-a exprimat... exact?

— A spus-o pur și simplu... că vrea să locuiască cu tatăl ei.

— Știi cumva și de ce?

Tînăra fată ezită.

— Probabil, Karen n-ar vrea să-ți spun toate astea.

— Dar la polițe ai spus, nu-i așa?

— Da, dar ei n-au vrut să știe *de ce.*

— Încerc s-o salvez pe mama ei. Ce-mi spui ar putea să-mi fie de folos.

Fata desena cu unghia pe paharul aburit.

— Ei bine, se hotărî ea, s-a întîmplat ca de obicei.

— Ca de obicei?

— Mamele tot timpul se conduc după reguli, iar tații îți cumpără tot felul de lucruri, pentru că vor să fii de partea lor la tribunal. Iar tu, bineînțeles, ai impresia că te iubesc și vrei să menții relația asta cu ei. Ca de obicei!

— Ești destul de critică.

— Mama s-a căsătorit de patru ori. De două ori cu tata.

— Karen s-a sfătuit cu tine?

— Era deja hotărîtă să rămînă cu el. I-am spus ca, înainte de asta, să se convingă că n-o să fie mai rău așa.

— Crezi că este posibil să se fi răzgîndit după ce a petrecut ziua aceea cu el?

— Hotărîrea ei era luată.

— Dar nu există nici o posibilitate?

— Ba da. Doar sîntem adolescente.

La insistența Ameliei, Margaret acceptase să se întîlnească cu Dan. De la club, el se îndreptă spre reședința ei din Haverford. Mult mai mică decît cea în care rămăseseră Peter și Susan după moartea soțului ei, era mai puțin impunătoare. Casa fusese construită din piatră cenușie, ca majoritatea celor de pe Main Lane, iar aripile ei formau un scuar, la capătul celor trei alei.

Îl aștepta în ceea ce servitorul numise salonul reședinței. Se așezase cu spatele la fereastră, cu scaunul plasat în așa fel, încît el să aibă lumina în față.

După ce schimbară cîteva amabilități, ea începu:

— Am acceptat această întîlnire, Dan Lazar, plecînd de la premisa că nu ai nici o părere preconceptă asupra caracterului Susanei. E o oportunistă, domnule Lazar, ceea ce numim noi „o căutătoare de aur”.

— Aveați aceeași părere și cînd Peter s-a căsătorit cu ea?

Gura i se strîmbă disprețuitoare, accentuînd ridurile din colțuri. Chiar și acum se mai puteau vedea rămășițele unei frumuseți remarcabile: pomeți accentuați, gît lung și ochi mari albaștri, cu care parvenitul John Boelter se mîndrea pe vremuri. Portretul ei din tinerețe era la loc de cinste pe peretele

camerei și nu exista nici o îndoială de ce ea alesese tocmai camera de oaspeți. Avea, acolo, în jur de treizeci de ani cînd fusese făcut portretul, care reprezenta un fel de înregistrare, ordonată de John, pentru ca generațiile următoare să-i admire alegerea. Artistul se vedea că nu o simpatizase și nu se străduise să ascundă înfumurarea ei caracteristică. Sau, probabil, datorită împrejurărilor, Dan nu era dispus să o flateze.

— Soțul meu l-a împins să se însoare cu Susan, spuse ea. Nici eu, nici Peter n-am avut vreun cuvînt de spus în această privință. Totuși, la vremea aia, i-a folosit.

— Vă referiți la faptul că a recîștigat interesul tatălui său!

— Din păcate, soțul meu era subjugat de ea. E tipul de femeie pe care bărbații o plac imediat, dar în care femeile citesc totul.

— Și dumneavoastră ați citit?

— Nu e prea greu să cunoști o femeie care se aruncă în brațele bărbaților ca să-și atingă scopul. Din nefericire, pari incapabil să realizezi asta. Dă-mi voie să mă îndoiesc. Chiar dacă legătura voastră nu a început din momentul în care ai fost invitat la cină, am simțit în ea interesul pentru tine. A fost doar o chestiune de timp.

— Și motivul pentru care o bănuiți de crimă?

— Pierduse toată influența pe care o avea asupra lui.

— Ați discutat vreodată cu el despre intenția de a divorța?

— Da. I-am dat binecuvîntarea.

Dan era surprins.

— Peter nu mi-a făcut impresia unui om care are nevoie de aprobarea mamei în legătură cu viața lui personală.

— Poate n-a avut. Oricum, eram foarte apropiați.

Sau mai degrabă așa crezi tu, conchise Dan, amintindu-și schimbul tăios de replici de la aniversarea lui Peter. Dan era pe punctul de a vorbi din nou, cînd Margaret deschise subiectul care îl interesa.

— Nimeni, în afară de Susan, nu ar fi avut motive să-mi omoare fiul. Și, cu siguranță, nu era încurcat cu altă femeie cînd a părăsit-o.

— Sînteți sigură de asta?

— Fiul meu îi era credincios soției, prea credincios poate și prea de mult timp. În orice caz, mi-ar fi spus.

Dan observă sarcastic.

— Probabil v-a cerut părerea și cînd s-a culcat cu *cealaltă* noră, nu?

— Nu era nevoie. Am fost convinsă că o va face. Voia votul ei ca să vîndă compania.

Luciditatea ei glacială îi provocă lui Dan un fior.

— O ultimă întrebare, doamnă Boelter. Din pură curiozitate. Dacă ați fi sigură că Susan e nevinovată, ați dori totuși să fie condamnată?

— Bineînțeles.

După ce parcă mașina, Dan se îndreptă spre birou, cînd se auzi strigat de un negru îmbrăcat într-un costum viu colorat. Tipul stătea sprijinit lîngă intrarea clădirii.

Dan îl recunoscu imediat.

— Sper că n-ai dat de bucluc, Willy!

Willy chicoti.

— E încă devreme.

— Ce s-a întîmplat?

— *Omul* are un mesaj pentru tine.

Dan și Cal apăraseră pe Willy și restul bandei de traficanți de droguri. De curînd, avocații obținuseră o simplă condamnare de „deținere ilegală de arme" pentru Nate Jenks, șeful organizației, poreclit *Omul*. Fusese aproape de pedeapsa cu moartea sau, în cel mai bun caz, închisoarea pe viață, pentru crimă. Reușiseră să-l scoată numai cu mai puțin de un an.

— Spune, Willy!

— *Omul* spune că ar trebui să știi. Tim Feeney are buzunarele doldora. Tocmai și-a cumpărat o grămadă de coca.

— Mă întreb de unde are banii!?

— *Omul* era sigur că o să fii curios. Feeney face același lucru în prima și în a treia săptămînă din lună. *Omul* crede că îl plătesc cei de la DA.

— Transmite-i mulțumirile mele, Willy.

Willy încuviință și, într-o clipă, se topi în mulțimea trecătorilor de pe trotuar.

Cînd îl văzu pe Dan intrînd în birou, Mary Alice puse receptorul deoparte.

— Carmella zice că cei de la DA răcnesc atît de tare în legătură cu tine, încît i-a auzit prin ușă.

— Carmella? întrebă Dan nedumerit, în timp ce răsfoia mesajele telefonice.

— Secretara judecătorului Bosco. Fiul lui, Ken, este în Comisia Disciplinară.

Imediat, Dan deveni atent.

— Ce caută Huyton acolo? Nu ți-a spus?

— A fost o mică petrecere în biroul lui Bosco, cu ocazia pensionării lui. Hayton și tînărul Bosco s-au retras o vreme. Carmella n-a putut auzi prea multe, dar are impresia că Huyton l-a amenințat că nu-l va înlocui pe tatăl său la bară, dacă cei din comisie îți amînă suspendarea.

Buzele ei schițară un zîmbet.

— Vrei să auzi cum te-a numit Huyton?

— Nu e nevoie, bănuiesc. Dar Carmella, care ți-a spus toate astea, nu e loială judecătorului?

— Nu mai este, de cînd l-a prins că voia să fure ceva dintr-un dosar. Tatăl e un nenorocit, la fel ca fiu-său.

— Cum pot fi sigur că tu nu spui Carmellei sau lui Louise, sau cum dracu le mai cheamă, același lucru despre mine?

— Foarte simplu. Verifică.

Dan intră în biroul lui Cal.

— Am o bombă, Cal.

Cal își aranjă pe umeri sacoul elegant, care flutura ușor ca o frunză ruginie.

— As zice că eu am una si mai mare. Dă-i drumul!

— Ții minte că iubita lui Tim Feeney declarase că tipul trăsese de nas aproape cinci mii de dolari? Ei bine, unul din băieții lui Nate Jenks m-a agățat acum și mi-a spus că prietenul nostru e plin de bani. Îi ajung pentru droguri de la prima săptămînă a lunii pînă la a treia. Jenks bănuiește că îl plătește Gil Huyton.

— Asta ar explica multe.

Dan era destul de sceptic.

— Nu văd rostul ca Huyton să-l *mituiască* pe Feeney, ca Feeney să declare că *l-am mituit eu.*

— Ba bine că nu. Huyton nu consideră asta mituire. El plătește un informator. E maniac în privința ta. Nu ți-a spus Mary Alice ce a discutat cu Ken?

— Sînt supărător, într-adevăr, dar nu sînt totuși o piedică pentru el.

— Ba ești un obstacol în toate regula. Se simte frustrat pentru că ai reușit să eliberezi o groază de clienți. În ochii lui, ești un evreu care face pe deșteptul, plătit să ruineze Vechea Americă în care el crede, făcîndu-l de rîs. Și, dacă nu reușește la DA, speră să reușească în Senat. Singurul lucru care l-ar fi făcut să te urască și mai mult este să fi fost negru. Cal zîmbi larg. Dar, din fericire, ai un partener negru.

— Am de gînd să-i pun o coadă lui Feeney data viitoare. Pe Rick. Dacă tipul se duce la DA și apoi cumpără mult, o să fim siguri.

Cal îi aruncă o privire cercetătoare.

— Crezi că i-am putea ataca cu asta?

— E prima oară cînd ne lovim de așa ceva. Afacerea poate să ne fie de folos.

Cal admise, adăugind:

— Dar tot vestea mea e mai mare. Știi cît de greu se obține un document de la DA, mai ales în cazul Peter Boelter?

Dan încuviință din cap.

— Ei bine, tocmai am pus mîna pe asta.

Cal scoase un document din mapa de birou și i-l întinse.

— Medicul legist a trimis un raport suplimentar. Laboratorul a găsit spermă în uretra lui Peter Boelter. Tipul ejaculase chiar înainte să moară.

— Isuse!

— Ce zici de clienta asta a ta, care învîrte milioane și care nu ne plătește nici un cent? Cred că va trebui să dea niște explicații!

19

— Vrei să știi dacă m-am culcat cu Peter în ziua aceea?

Tocmai stabiliseră o întrevedere cu Susan și apărătorii ei, pentru a discuta strategia procesului. Politicos, dar foarte grav, Dan o invitase întîi în biroul său. Stătea aproape de fotoliul ei, sprijinindu-se de colțul biroului.

— Mi-ai spus că ai rămas singură cu soțul tău în timp ce Karen te aștepta în mașină.

„Bună, Susan!” replică ea cu intonație exagerată. „Ce mai faci Susan? Mi-a fost dor de tine, Susan.” „Oh, Dan, mi-a fost dor de tine!”

— A intervenit ceva foarte serios. Deci, ai rămas singură cu soțul tău, iar Karen te aștepta în mașină, corect?

Susan îl fulgeră cu privirea.

— De obicei îi spuneai Peter. De ce a devenit brusc „soțul meu”?

— Tocmai am primit un rezultat de la laborator, de la medicul legist. Peter avusese un raport sexual foarte puțin înainte să moară.

— Oh! Reflectă o vreme surprinsă, apoi răspunse:

— Și crezi că a fost cu mine?

— Au găsit spermă în uretra lui. E o întrebare care trebuie pusă.

— Chiar crezi că aș fi putut face un lucru atît de josnic?

— Biroul DA o să creadă că ai făcut-o.

Susan se ridică, punîndu-și brațele în jurul gîtului lui.

— Am fost împreună în noaptea dinaintea morții lui Peter. Ne-am simțit extraordinar. Chiar mă crezi în stare ca, după ce m-am culcat cu tine, s-o fac cu el, chiar a doua zi?

În loc de replică, Dan așteptă răspunsul ei.

Își retrase brațele.

— Era ultimul lucru pe care l-aș fi vrut.

— Acuzarea ar putea motiva că ai făcut-o din disperare, ca să-l convingi să se întoarcă sau, dacă nu, să fie mai rezonabil în cererile din acțiunea de divorț.

— Asta nu l-ar fi flatat pe Peter. Mi-ar fi disprețuit slăbiciunea.

— În orice caz, a făcut dragoste cu cineva, fără să „termine”.

O expresie de dezgust se așternu pe fața ei.

— Nu era nevoie să „termine”. Nu reușea asta decît foarte tîrziu. Peter nu era sigur de performanțele lui sexuale, întotdeauna simțea nevoia să-și dovedească potența.

Penisul lui subdezvoltat contribuia probabil la asta, gîndi Dan. Dacă Susan avea dreptate și Peter își rezerva într-adevăr orgasmul atunci, avusese un contact sexual foarte aproape de momentul morții.

— Lasă-mă să-ți prezint scenariul celor de la DA După ce Peter te-a determinat să te culci cu el – sau după ce l-ai sedus —, a început probabil să te ridiculizeze că l-ai crezut în privința întoarcerii. Te-ai enervat, ai luat primul lucru care ți-a căzut în mînă și l-ai ucis sau l-ai împins pe scări cînd se ducea să-și mai ia o sticlă de scotch.

Era oare Susan capabilă de asta? Și-ar fi putut seduce soțul în speranța unei împăcări, pentru ca apoi să-l ucidă cînd el refuzase? Dan își aminti momentul în care ea își pierduse controlul. Fusese aceasta o ocazie asemănătoare? Brusc, îl străfulgeră un gînd.

— Dacă era în viață cînd a ajuns Amelia, atunci s-ar putea ca ea să fi beneficiat de afecțiunea lui. Și să fie chiar ucigașul.

— Dan, dar e sordid.

— Asta e realitatea. Fie că o refuzăm, fie că încercăm s-o înțelegem, nu o putem schimba.

— Amelia n-a stat destul cu el. A alergat la vecini după două sau trei minute după ce ajunsese.

— Așa zice ea.

Susan se gîndi un moment.

— Dacă tot trebuie să fim dezgustători, trebuie să știi că ar fi fost imposibil să mă culc cu Peter. Eram indispusă, încă de dimineață. Nu mi se întîmplă să întîrzie. De fapt, dacă te uiți pe bonul de la magazin, ai să găsești trecut un pachet de tampoane și unul de șervețele. Susan continuă plină de amărăciune: Asta mă disculpă în ochii tăi?

— Medicul legist a găsit o urmă de sînge pe coapsa lui, iar în apropiere nu era nici o rană. Dar nu suficient de mult să i se poată face analiza.

— Nu avea importanță. Eu și Peter avem grupa 0-pozitiv.

— Ar putea să folosească metode speciale ca să cerceteze proba. Dar am să-i combat.

Privirea Susanei o întîlni pe a lui.

— De ce? Pentru că nu crezi că am să trec cu bine testul?

— Pentru că, în cazul tău, cred că am argumente, replică el, lăsînd întrebarea fără răspuns.

Apăsă butonul interfonului, pentru a-i anunța pe Cal și Rick că întrevederea putea începe.

— După părerea mea, începu Dan din capul mesei ovale, putem construi apărarea în două feluri. Primul, pornind de la premisa că Peter Boelter a căzut accidental pe scări; Kieffer, de altfel, a confirmat în raportul medico-legal, cu scopul de a o încrimina pe Susan. A doua modalitate ar fi să acceptăm ideea crimei, dar înfăptuită de altcineva. Pînă acum, suspecții sînt Amelia Boelter și George Jurow.

Fred Moore nu avea suficiente motive, iar alibiul lui fusese verificat.

— în privința lui Jurow, am stat de vorbă cu Fuller, de la club. Spune că l-a observat în mașină, îndreptîndu-se spre oraș. Deci, urmă Dan apăsat, am ajuns la Amelia Boelter. Am vorbit cu ea ieri-dimineață. Părea distrusă de pierderea suferită. Se întoarse spre Rick. Ai avut timp să verifici povestea ei?

— Chez Henri a fost închis ieri. Acasă la ea, nu m-au lăsat să trec de poartă.

Dan o privi pe Susan întrebător.

— Crezi că servitorii ei ar sta de vorbă cu tine?

Susan clătină din cap. Apoi întrebă:

— Pe lista convorbirilor lui, nu se află alți suspecți?

— Am cerut procurorului lista, dar nu ne-a dat-o. Au o groază de documente, iar cînd se hotărăsc să ne trimită și nouă ceva, o fac cu întîrziere.

— Nu poți să-i determini s-o trimită?

— Deocamdată, nu acceptă că sînt avocatul tău. Ne-au interzis pînă și posibilitatea să le luăm singuri. Pînă se clarifică cererea mea la comisie, vor discredita probabil întreaga firmă.

— Am să înaintez totuși o cerere formală pentru listă, rosti Cal, cu toate că nu va fi decît o ocazie să ne treacă pe linie moartă.

— Fii sigur că ăsta va fi rezultatul tuturor cercetărilor noastre, îi sugeră Dan, așezîndu-se gînditor. Pînă cînd vom ști mai multe despre Amelia, ne rămîne altceva pe ordinea de zi: neclaritățile autopsiei lui Kieffer. Dar ca să putem dovedi asta, este esențial să găsim un medic legist cu credibilitate mai mare ca a lui, dispus să combată rezultatele lui Kieffer.

Cal interveni:

— Am luat deja legătura cu cei mai buni. Nici unul nu e dispus să-l înfrunte. Am aflat că Kieffer e un tip influent în Asociația Medicilor Legiști și în altele de felul ăsta – fost președinte. Ar putea să le pericliteze cariera.

Susan îl fixa pe Dan.

— Poate, pur și simplu, nu cred că sînt nevinovată.

— Mulți dintre ei nu cred, replică Dan, înțelegînd că ea îi ceruse propria lui părere, pe lîngă cea a medicilor legiști.

— Ești un bărbat dificil, Dan. Nu te compromiți prea mult și nici nu-ți arăți prea ușor încrederea.

Cal și Rick se scuzară imediat, lăsîndu-i singuri.

Dan răspunse într-un tîrziu:

— A avea prea multă încredere în oameni e o ocazie foarte bună să fii dezamăgit. Tata mi-a spus asta de cînd eram foarte tînăr. Cartierul nostru nu era cel mai bun loc pentru un copil. Cînd ești sărac, trebuie să privești în spate: toată lumea încearcă să se folosească de tine.

— Eu mă simțeam numai foarte supărată.

Dan o completă critic:

— Tu nu ai fost niciodată săracă. Pur și simplu, nu ai avut bani.

— Ce vrei să spui?

— Ai avut toate avantajele pe care le poate oferi America și ai știut cum să le folosesti.

Expresia Susanei deveni împietrită.

— Ascult.

— Te-ai născut în aristocrația americană. Avantajul originii sociale valorează mult pe piață.

— Am impresia că sînt insultată, dar nu am nici cea mai vagă idee de ce.

— S-a mai întîmplat ca John Boelter să ofere altei tinere femei o slujbă la *Herald?* Sau s-o invite la masă împreună cu familia?

— Nu știu.

— A petrecut vreodată ore întregi, conversînd cu vreo tînără de șaisprezece ani, reporter sau editor?

— Din cîte stiu eu, nu.

— Destul de ciudat că socrul tău era în relații atît de apropiate numai cu o Winstead.

— Tonul tău e agresiv, Dan.

— Amelia crede că te culcai cu el.

Fața Susanei se albi. Buzele i se strînseră într-un rictus.

— Și o crezi?

— Se pare că el se culca cu toate celelalte.

— Te asigur că dacă m-aș fi culcat cu el, nu m-ar mai fi respectat niciodată... și, cu siguranță, nu m-ar fi lăsat să mă căsătoresc cu fiul lui.

— Amelia e de părere că bătrînul ar fi gustat farsa asta.

— Amelia are o părere deformată despre bărbații Boelter. Ți-a spus că bărbatul ei era beat cînd s-a strivit de un pom cu mașina, la o sută de mile la oră, ca și femeia goală pe care au găsit-o pe locul de lîngă el? Așa a fost

întotdeauna. Richard a fost ridicat în slăvi, fiul cel bun și plin de demnitate, iar Amelia ține capul sus, cum se cuvine unei văduve iubitoare.

— Mai spunea că familia asta ascunde o mulțime de secrete, adăugă Dan încet. Apropo, crede că ai avut o relație strînsă cu Fred Moore.

— Amelia are prea mult timp liber și prea puține de făcut. Se grăbește mereu să vadă idile, care s-o scoată din plictiseală și monotonie, chiar acolo unde nu există. Bănuiește peste tot numai conspirații sexuale. Dacă și tu crezi la fel, n-am ce-ți face.

— Dar Margaret? întrebă Dan sarcastic. O face cumva cu șoferul?

— Mă îndoiesc, negă Susan încet. Margaret este, probabil, frigidă.

— Știi tu asta?

— Nu sînt sigură, dar bănuiesc. John mi-a spus odată că are altă femeie pentru necesitățile lui.

— Și oare ce făceați voi doi, cînd ți-a făcut această mărturisire intimă?

— Asta e o insultă.

Dan era deja în picioare, cu palmele sprijinite de tăblia biroului, aplecat înainte și cu fața la cîțiva centimetri de Susan. Vocea îi era stridentă și încărcată de emoție.

— La dracu! înțelege odată că trebuie să conving un juriu de doisprezece oameni că mai degrabă ai fi mîncat sticlă pisată decît să te atingi de un fir de păr din capul soțului tău. Încrederea în onestitatea ta este singurul lucru care poate sta între tine si acuzația de crimă. Ei trebuie să vadă în tine o femeie fără cusur, virtuoasă și credincioasă, care i-a rămas fidelă soțului ei, în ciuda tuturor eforturilor lui de a o izgoni.

— Grea treabă, îi întoarse ea lovitura, ținînd seama de faptul că știu că ești iubitul meu.

— Dar numai *după* ce soțul te părăsise, completă Dan. Nu numai juriul, ci el însuși trebuia să creadă asta. Ce dracu ai făcut înainte?

Susan se cutremură, ca și cînd ar fi lovit-o.

— Cuvîntul meu nu te convinge că i-am fost credincioasă? Sau cauți pur și simplu o scuză, pentru că nu mă crezi?

— Singurul lucru pe care-l caut este adevărul.

— N-am nici o vină în legătură cu zvonurile răspîndite de ceilalți în legătură cu mine sau că sînt ceea ce sînt. Trebuie să prezint scuze pentru asta?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci nu le mai folosi împotriva mea. Am simțit întotdeauna o părticică ostilă în tine. Dar Inchiziția a fost acum cinci sute de ani, Dan.

— Dar *sînt* îngrijorat. Datorită acestui lucru am supraviețuit.

— Dan nu sînt dușmanul tău! țipă ea. Te iubesc!

În acel moment, ea văzu cu claritate tot ceea ce era ascuns în inima lui.

— Asta era, nu-i așa? Toată viață te-ai definit cu ajutorul acelor lucruri pe care nu le-ai avut. Iubindu-mă, ai impresia că trădezi, ceea ce crezi că te face unic.

— Nu, spuse el încet. Mă înspăimîntă numai cît de mult îmi doresc asta.

În seara aceea, era comemorarea morții mamei lui Dan. Îl însoți pe tatăl său la sinagoga Mikveh Israel.

În timpul ceremoniei, Dan încercă să se concentreze asupra singurei amintiri a mamei sale, zăcînd întinsă în pat, cu bărbia ridicată. Dan se trezi gîndindu-se la Susan și la sentimentele lui nedefinite pentru ea. Cum pot să iubesc pe cineva în care nu sînt sigur că pot avea încredere? se întrebă. Dar răspunsul întîrzia să apară.

După slujbă, plecară împreună spre restaurantul tatălui său. Acesta servise acolo mulți ani, iar după ce fostul proprietar se mutase în Florida, îl reconstruise, cu ajutorul lui Dan, și îl botezase Kavala, după numele orașului în care se născuse și copilărise. Micul local prosperase, atrăgînd greci expatriați din Orientul Mijlociu, dar și localnici.

Cîteva perechi tinere serveau cina tîrzie. Alții, mai bătrîni, cu mînecile cămășilor suflecate, beau rachiu sau cafele în ceșcuțe mici. Tatăl și fiul luară cașcaval, măsline și salată. Ansamblul Elias Ladino se auzi tot timpul la stația de amplificare. Tatăl său refăcuse o lume, care acum mai dăinuia numai în amintirile sale.

Abia spre sfîrșitul mesei bătrînul dădu glas întrebărilor ce-l frămîntau.

— Femeia aceea, Susan Boelter, ziarele scriu că-ți este ceva mai mult decît clientă. Adevărat?

— Da.

— Dar nu e evreică!

— Știu tată.

— Și, pe deasupra, e și foarte bogată femeia asta?

— Da.

— Cu asemenea diferențe, nu e ușor pentru doi oameni să fie fericiți.

Dan nu răspunse.

Totuși, altceva îl tulbura pe Iacob.

— Pentru crimă, în statul ăsta se dă pedeapsa cu moartea, nu?

— Probabil nu pentru așa ceva. Poate douăzeci de ani sau poate eliberarea condiționată.

Bătrînul clătină din cap.

— Danny, niciodată n-ai știut să faci în așa fel încît să-ți fie bine.

Lumina roșie a telefonului clipea asemenea unui semnal morse, cînd Dan intră în casă. Apăsă butonul mesajelor.

— Salut tată, sînt Jim. Sîntem în Las Vegas. N-am vrut să te îngrijorezi dacă suni acasă. Sîntem aici pentru că mama și Ron s-au hotărît să se căsătorească. Cred că m-au luat cu ei ca să nu mă simt neglijat. Am crezut că e mai bine să afli de la mine că mama se recăsătorește. Oricum, cred că nu te afectează, așa că totul e în regulă.

Vocea lui Jemie se opri. Dan auzi un zgomot de fond, un murmur și ghici că băiatul sunase din holul vreunui hotel. Crezu că înregistrarea se terminase, dar Jamie continuă. Băiatul, ca și bunicul lui, citise în ziare despre relația lui cu Susan.

— Un prieten mi-a adus un articol, din *USA Today*; despre femeia pe care o aperi tu. Scrie că e prietena ta și are o fată cam de-o seamă cu mine. E adevărat? Vreau să spun, e prietena ta? Îți place fiica ei?

Urmă o tăcere destul de lungă și vocea lui Jamie se auzi din nou.

— Mă strigă acum, trebuie să merg la nuntă. E în regulă? Te iubesc!

Clic!

Dan se așeză la pian, cîntînd încet, ore în sir. Dar Jamie nu reveni, iar Dan nu știa unde să-l caute. Într-un tîrziu, începu să sune la hotelurile din Las Vegas. După cum bănuise, pentru amuzamentul lui Jamie, Hannah și Ron se instalaseră la hotelul Circus Circus.

Tatăl și fiul vorbiră mai mult de o oră, fiecare crezînd că-l liniștește pe celălalt.

Intrînd la Hi'Johhny, Dan îl recunoscu imediat pe bărbatul impunător, cu sprîncene groase și o cicatrice adîncă pe frunte. Se numea Tom Karp și Dan îl cunoscuse în urmă cu mulți ani, după ce Karp și cîțiva colegi fuseseră

bătuți crunt, pentru că încercaseră să se opună conducerii lui Vinnie Briggs, liderul sindical al ziariștilor. Karp era conducătorul fracțiunii disidente.

— Ce mai faci, Tom? îl întrebă Dan, așezîndu-se pe banchetă alături de el?

— Mai bine, de cînd am aflat ceva care te-ar putea interesa.

— Ce anume?

— Vinnie Briggs a mințit. N-a rămas la birou pînă la șapte, în ziua morții lui Peter Boelter.

— De unde știi?

— Cineva ne-a adus o fotocopie de pe agenda secretarei lui. Scrie că a plecat imediat după cinci. Mai mult, i-a spus că iese să se întîlnească cu Peter Boelter și ea a notat.

Karp îi întinse fotocopia.

Dan o cercetă, apoi întrebă:

— Știi cumva de ce voia să-l vadă pe Peter Boelter?

— Auzise un zvon, că Boelter voia să vîndă *Herald*-ul lui Oren Lawlor. Lawlor urma să combine cele două ziare și să concedieze personal. Bineînțeles, asta l-a speriat pe Briggs. Pierzîndu-și slujba atîția oameni, risca să nu fie reales.

Dan îl întrebă ce mănîncă.

— Prăjitură cu miere și cafea. Mulțumesc. Dan comandă. Așteptînd ospătarul, continuă.

— Ai idee cine știe mai multe despre afacerea asta?

— Sam Knowland. E un fel de asistent al lui Briggs. Spune că Briggs l-a sunat întîi pe Boelter, apoi s-a dus la reședința lui, urmînd să iasă împreună.

— De ce ar fi dispus Knowland să vorbească?

— Din mai multe motive. Dacă Briggs pierde alegerile, el nu vrea să-și piardă slujba.

Dan insistă.

— Și alt motiv?

După ce privi în jur, pentru a fi sigur că nu-l aude nimeni, Karp spuse.

— Crede că Vinnie Briggs l-a ucis pe Peter Boelter.

Pentru început, Rick luă legătură cu Sam Knowland, care îi confirmă cele relatate de Tom Karp. Apoi, așteptă în parcare pînă văzu venind mașina lui Vinnie Briggs. Îl sună pe Dan. Un sfert de oră mai tîrziu, cei doi avocați intrau în biroul liderului sindical.

— Îmi pare rău, le răspunse secretara grijulie. Are întîlniri toată ziua. Dar puteți lăsa un mesaj să vă caute.

Era blondă, drăguță, în jur de treizeci de ani, fără verighetă. Cunoscîndu-l pe Briggs, care ținea cont de meritele oamenilor la angajare, Dan presupuse că se culcase cu ea sau se străduia s-o facă. Așa că orice dovadă de sîrguință din partea ei era un punct în plus.

— Spune-i că e vorba de Peter Boelter și, dacă nu ne poate primi, următoarea escală o facem la Procuratură.

Cîteva secunde mai tîrziu, un Vinnie Briggs deosebit de amabil deschise ușa să-și întîmpine oaspeții. Surprinzător, două scaune erau așezate deja în fața biroului. În afară de el, nu mai era nimeni. Briggs tocmai își citea ziarul.

— *Firma* noastră o reprezintă pe Susan Boelter, începu Dan foarte atent la exprimare. I-ai spus lui Rick, colegul meu, că ai stat în birou toată ziua în care a fost omorît Peter Boelter. N-a fost așa, nu?

Privirea lui Briggs se plimbă de la unul la altul.

— Vă referiți la *sfîrșitul* zilei. La naiba, era sîmbătă. Se poate să fi plecat puțin mai devreme ca de obicei. Patru... patru și jumătate.

— Unde te-ai dus?

Din nou privirea lui Briggs oscilă între cei doi avocați.

— Cred că asta e treaba mea.

— Ai vorbit la telefon cu Peter Boelter în ziua aceea? întrebă Dan.

— Cerule, crezi că pot să-mi amintesc fiecare convorbire din ziua aceea?

— Poate înregistrările convorbirilor îți vor reîmprospăta memoria!

— Mda, admise Briggs morocănos. Am vorbit cu Peter Boelter în după-masa aia. Nimic important. Probleme sindicale, una, alta. Știi doar cum e!

— Nu cumva ați discutat și despre intenția lui de a-i vinde lui Oren Lawlor?

— De unde puteam să știu asta?

— Am de gînd totuși să stau de vorbă cu oamenii de pe-aici. Poate își amintește cineva ce-ai vorbit cu el.

Briggs alunecă ușor pe spătarul scaunului.

— Ce vrei să știi?

— Auzind că Boelter vrea să vîndă lui Oren Lawlor, te-ai îngrijorat, nu-i așa?

— Tu nu? Să reducă jumătate din slujbele de ziariști din oraș? Vine o vreme cînd trebuie să slăbești șurubul. M-am arătat dispus să ne întîlnim și să discutăm cîteva clauze din contract. Îi ofeream mai multe avantaje decît ar fi visat vreodată.

— Ce-a spus?

Briggs izbucni furios.

— Porcul mi-a rîs în nas. Mi-a spus că pot să mă șterg la fund cu contractul ăla. Apoi a închis. Briggs sări în picioare: Arogant împuțit!

Începuse să se liniștească, iar ochii lui mici priveau fix covorul.

— Trebuia să-l văd neapărat și să-l conving că înțelegerea cu noi i-ar fi adus mai multe avantaje decît vînzarea.

Dan înțelese acum de ce sindicatul fusese dispus să negocieze în favoarea Susanei. Se temuseră că familia ar putea vinde ziarul. Clauza cea mai importantă fusese că Boelterii erau obligați să păstreze ziarul cel puțin zece ani.

— Deci, îl presă Dan, după ce Boelter ți-a închis, te-ai hotărît să te duci la el.

— Da, așa am avut de gînd, dar aveam de făcut cîteva cumpărături. Cînd am terminat, eram în zona King of Prusia și am ocolit spre Chesnutt Hill.

— La ce oră l-ai văzut pe Boelter?

— Nu l-am văzut. Cînd am ajuns, erau o mulțime de mașini ale poliției parcate în jurul casei. Așa că am mers înainte.

— La ce oră ai trecut pe lîngă casa lui?

— Să fi fost puțin după șapte. Știi, e încă lumină la ora aia.

Rick interveni:

— N-ai fost curios ce căuta poliția acolo?

— Mi-am închipuit că s-a întîmplat ceva rău. Nu țin morțiș să fiu implicat în treburi din astea.

Dan se ridică să plece.

— Vrei să spui că ți-a luat două ore să faci un traseu de cel mult douăzeci de minute, spre Chestnutt Hill?! Vinnie, cred că ești implicat pînă peste cap.

20

Cîteva zile mai tîrziu, în biroul său, Dan privea pe fereastră, distrat. În fața lui, deschise, se aflau mai multe ziare din orașele învecinate, continînd

fiecare altă versiune despre proces. Un titlu mare, pe prima pagină a lui *New York Post,* anunța: Iubitul reabilitat o poate apăra pe Susan. Cal dădu buzna în biroul lui.

— Încă n-am primit decît cîteva documente de la Procuratură.

Era de-a dreptul furios.

Dan întoarse capul spre colegul lui, dar privirea îi rămase vagă în continuare.

Cal urmă.

— Le-am dat termen pînă astăzi să ne trimită copii după rapoartele Poliției, depoziții. Și pînă acum, nimic.

— I-ar dovedi oare nevinovăția, Cal?

» [7]

— Tot ce mă interesează este să aud „Nevinovat". Picioarele lui Dan, care stătuseră sprijinite, unul peste celălalt, pe tăblia biroului, coborîră.

— Nu-i de ajuns, fir-ar să fie. La dracu, Cal, eu nu știu cine este ea. Spune că l-a lăsat pe soțul ei în viață, dar nici cea mai mică dovadă nu există în sensul ăsta. Aseară m-am întîlnit cu cineva care a urmat cursurile la Haverford în același timp cu ea. Nu era sigur, dar și-a amintit că s-ar putea să fi fost una dintre cele mai căutate animatoare de la Bryn Mawr. O studentă eminentă, și ziaristă, dar sălbatică. Are oare circumstanțe?

— Sigur, nu asta e impresia pe care ne-a lăsat-o ea despre anii de școală.

— Cine dracu e cu adevărat? Aristocrata doamnă din înalta societate sau o aventurieră care și-a sedus soțul și pe toți ceilalți? Dacă o întîlnești în societate, ai impresia că e Sfînta Fecioară, misterioasă, încît simți nevoia să îngenunchezi. Să fie doar o fațadă? În pat, este de-a dreptul nimfomană.

Sprîncenele lui Cal se încruntară.

— Atunci, nu mă mir că ai refuzat onorariul.

— Am preluat cazul pentru că am avut încredere în ea. Acum însă, nu mai știu ce să cred.

Practic, ca de obicei, Cal începu să analizeze temeiurile apărării.

— Am găsit lucruri interesante în literatura medicală și mai avem și alți suspecți. Este, probabil, cel mai bun lucru de pînă acum, în favoarea ei. Știm că Vinnie Briggs a încercat să ascundă că a fost la Boelter în ziua aceea. Și Amelia Boelter a început să devină și ea din ce în ce mai interesantă.

— Ce vrei să spui?

— Din cînd în cînd, pentru binele tuturor, fă bine și mai răsfoiește dosarul, îl îndemnă Cal îngrijorat. Rick a stat de vorbă cu ospătarul unde au mîncat Amelia și Peter, cu o seară înainte de a muri.

— Chez Henry.

Cal aprobă.

— Părerea mea este că locul e mizerabil. Nu dau nici un ban pe sosurile lor. Grele și făinoase.

— Cal, parcă vorbeai de chelner.

— Tipul zice că Amelia a avut de așteptat jumătate de oră pînă să apară Peter Boelter și că s-au certat toată seara. Rick i-a luat o declarație. Cal începu să scotocească prin dosar. Spune că Amelia se enervase și țipa. Supărată ca dracu. O ținea una și bună că Boelter are altă femeie. L-a întrebat dacă are de gînd să se căsătorească cu ea sau o folosește numai pentru că are nevoie de votul ei. Cal găsi declarația și i-o puse pe birou. Chelnerul nu știa despre ce vot e vorba, dar își amintește că a auzit-o repetînd asta de cîteva ori. Văzînd că Peter refuză să răspundă, a plecat furioasă.

Nerăbdător, Dan se înclină peste birou.

— Ea a pomenit vreun nume? Al femeii cu care bănuia că se întîlneste?

— Da. Al nevesti-si.

— Rahat!

Dan încercă să analizeze problema într-o nouă lumină. Ecuația devenea complicată, cu prea multe necunoscute.

Amelia susținea că ea și Peter erau ca în luna de miere, că moartea lui o distrusese. Deodată, cu o seară înaintea morții lui, ea îl părăsește mînioasă, reproșîndu-i că se întorsese la Susan și că se folosise de ea pentru a-i obține votul. Umilită de Peter, geloasă pe ea, Amelia se putea răzbuna, omorîndu-l, știind că vina va cădea pe Susan. Pe de altă parte, dacă bănuielile Ameliei erau adevărate, iar Peter și Susan se vedeau în continuare, atunci Susan mințea. Îl mințise și pe el și Poliția. Cu care dintre cele două femei făcuse dragoste Peter înainte de a muri? Care spune adevărul?

— Avem nevoie de mai multe dovezi, exclamă Dan. Iar cei de la DA trag de timp. Sări în picioare, îndreptîndu-se spre ușă.

— Unde te duci? îl întrebă Cal.

— Să vorbesc cu Mara. Ea ține în mînă tot ce trebuie să ne trimită Procuratura.

— Probabil au făcut public raportul medicului legist, ca s-o pună pe Susan într-o lumină proastă.

— Oricum ai lua-o, mîrîi Dan, ei încearcă să împiedice, pe toate căile, apărarea. Știi ce mă neliniștește?

— Ce?

— Gil Huyton, care o cunoaște pe Susan cu mult înaintea tuturor, n-are nici o îndoială asupra vinovăției ei.

În timp ce intra în clădirea Procuraturii, Dan dădu nas în nas cu Scott Feller.

— Tocmai i-am luat un interviu lui Huyton, începu Feller. Printre altele, mi-a spus că vrea să te citeze ca martor.

Dan era contrariat.

— Ce dracu știu eu în legătură cu moartea lui Boelter?

— Huyton crede că, avînd în vedere legătura cu Susan, ai putea fi complicele ei.

— Nenorocitul! Dacă sînt martor, nu mai pot apărea ca avocat. Dan respiră adînc. Mă simt încolțit din toate părțile.

— Amuzant este că Huyton se simte cel asediat.

— Asta face parte din tactica lui.

— Ai idee despre un conflict pe care l-a avut cu Departamentul Poliției? întrebă Feller. *El spune* că poliția boicotează cercetările. *Ei susțin* că el pierde procesele, încerc să lămuresc afacerea asta. Datează de la începutul anului, de pe vremea cazului Montano.

Dan ridică din umeri.

— Singurul lucru pe care l-am auzit este că Hary Stallworth ar fi vrut mai mult timp pentru cercetări, înainte de a fi forțat să-l rețină pe Montano.

— Se aude că mulți polițiști sînt de părere că Huyton nu dă rezultate.

Dan îl contrazise.

— Orice altceva poți spune despre el, dar trebuie să recunoști că se străduiește.

— Știi ce-l omoară pe el? Că departamentul lui e apreciat prin prisma ultimelor cazuri pierdute. De asta ține morțiș s-o condamne pe Susan Boelter.

Furia lui Dan nu se potolise cînd se îndreptă spre biroul Marei. Pe coridor, observîndu-l pe Eddie Grecco stînd de vorbă cu un procuror, încercă să-i prindă privirea. Grecco însă se făcu că nu-l vede. Dan era, fără îndoială, o persoană prea cunoscută acolo pentru a nu merita nici măcar un salut.

Secretara Marei lipsea, așa că intră direct în birou.

— Ce dracu e rahatul ăsta cu citarea mea ca martor?! izbucni el.

— Avem o mulțime de nelămuriri. Stătea la birou, citind un document.

— Ca de exemplu? continuă el trîntind ușa.

— Nu sînt dispusă să discut despre asta.

— Tactica asta a fost ideea ta sau a lui Huyton?

— Nu e vorba de tactică. E vorba de motive serioase.

— Și asta vă dă dreptul să nu trimiteți documentele care trebuiau transmise de cîteva săptămîni și, mai ales, să mă împiedicați s-o apăr pe Susan Boelter?

Interfonul bîzîi, iar Mara ridică receptorul. Se răsuci cu scaunul, dîndu-i de înțeles că este ceva confidențial. Dan se retrase lîngă fereastră, privind spre piața de lîngă clădire. Un bărbat își scosese cămașa și stătea la soare.

Auzind ușa, Dan se întoarse. Cu mînecile suflecate, Gil Huyton se năpusti în birou. Fără să-l observe pe Dan, care se afla în partea opusă a încăperii, se grăbi spre Mara, care tocmai punea receptorul în furcă.

— Iubito, am cîștigat cazul Dorsey! izbucni încîntat.

O luă în brațe și foarte fericit o sărută apăsat pe gură.

— În unanimitate! exclamă el în continuare. Ce-ai zice să mîncăm la tine diseară? Probabil că o să stau peste program, iar nevastă-mea este încă la țară.

În sfîrșit, Huyton observă disperarea din privirea Marei și ochii ei care priveau fix peste umărul lui. Se răsuci la timp pentru a-l vedea pe Dan Lazar holbîndu-se la ei.

— Isuse!

Dan își reveni primul.

— Nu poți să nu admiri genul de procuror devotat, care își ia treburile – ca de altfel și colaboratorii – cu el în pat.

— Viața mea personală nu te privește, șuieră Huyton.

— Amuzant este cum de nu procedezi la fel în privința relației mele cu Susan Boelter.

— Ce vrei să spui?

— Mai devreme, am dat nas în nas cu Scott Feller. E interesat de modul în care conduci departamentul. Nu crezi că ar fi bucuros să afle de relația ta sexuală cu conducătoarea Direcției Procese?

— Mă șantajezi?

— Hai să zicem că rezumăm cazul Susanei Boelter numai la probe concrete.

Mara explodă.

— Susan Boelter este o căzătură care ucide cu sînge rece. Are impresia că e dreptul ei să ucidă, atunci cînd cei de teapa sa încearcă să o înlăture ca pe o măsea stricată. Dacă ar fi după mine, aș închide-o pe viață.

Dan ghici în Mara revolta emigrantului care luptă pentru statutul său; Susan Boelter dobîndise aceste privilegii de cînd deschisese ochii, în timp ce Mara se lovise de multe pînă să le obțină.

— Nu-mi pasă nici dacă ar fi Jack Spintecătorul în carne și oase, replică Dan. Are dreptul să fie apărată.

— Uite, Lazar... Dan, vorbi Huyton. Relația dintre mine și Mara nu e ceea ce crezi. Sîntem prieteni buni, colegi, dar n-am mers mai departe. Sînt un bărbat însurat și să știi că iau în serios aceste obligații.

— Știi ceva, Huyton, eu sînt un tip înțelegător. Cred tot ce-mi spui în legătură cu modul în care vă petreceți nopțile în apartamentul ei. Că tu locuiești departe și nu are rost să faci atîta drum, seara, tîrziu. Sau că ea are aer condiționat și tu n-ai. Orice. Dan se așeză, lăsîndu-se pe spătar.

— Problema este alta. Pariez că portarul de la blocul ei nu este la fel de înțelegător ca mine. Și mai pariez că tipul are altă impresie. Și anume că de fiecare dată ați fost în apartamentul ei să faceți dragoste. Iar reporterii care-l vor interoga pe portar vor crede același lucru. La fel și soția ta — nu mi s-a părut genul înțelegător.

— Bine, acceptă Huyton. Ce vrei?

— Numai două lucruri: renunți să mă citezi ca martor și-mi sprijini cererea la Comisia Disciplinară, pentru a putea prelua cazul.

Huyton îl privi îngrozit. Dan își putea imagina această groaznică problemă, chinuindu-l pe Huyton ca loviturile unui ciocan. Ar fi legală o

înțelegere cu Lazar? Și dacă da, pot avea încredere în escrocul ăsta că nu va scăpa o vorbă? În ultimă instanță, nu va începe să-mi ceară și altceva?

Amintindu-și pretențiile de moralitate ale lui Huyton, Dan își spuse că acest aranjament nu i-ar fi trecut vreodată prin minte.

Huyton rosti într-un tîrziu:

— De unde pot să știu că n-ai să sufli o vorbă?

— Ți-e teamă că voi păstra secretul la fel de confidențial cum ai făcut-o cu suspendarea mea?

Procurorul făcu jumătate de pas spre el, cu pumnii strînși.

Mara interveni:

— Gil, dacă Dan își dă cuvîntul, să știi că și-l ține.

— Tot ce-ți cer este ca procesul Susanei să fie cinstit, îl asigură Dan. Dar nu se putu abține și adăugă: Sau tocmai asta te descurajează?

Huyton răspunse mai puțin furios decît era de așteptat:

— Ceea ce nu știi, Lazar, este cît de tare mă doare că o acuz pe Susan. Oricare ar fi fost motivul, ea nu are dreptul să ia viața cuiva fără să plătească. Și nu pot să las prietenia noastră să stea în calea datoriei.

Dan se miră în sinea lui cît de radicale pot deveni principiile unui om, atunci cînd nu sînt implicate organele genitale.

— Dar nu trebuie să-i faci favoruri, reveni Dan. Alegerea unui avocat e dreptul fiecăruia.

Reconcilierea își făcu apariția pe figura lui Huyton.

— Bine. Accept. O s-o poți reprezenta.

— Și mai vreau să ne trimiteți pînă diseară toate documentele.

— Mîine dimineață, spuse Mara. Trebuie să le pun în ordine.

— Bine, admise Dan, îndreptîndu-se spre ușă.

— Dan! strigă ea. Îmi pare rău că a trebuit să afli despre mine și Gil în felul ăsta.

Fața lui Dan îi trăda întregul dezgust.

— Și cînd te gîndești ce minciună mi-ai vîndut cînd ai plecat din viața mea. Mi-e ciudă numai că am suferit din cauza asta.

— Dan, nu m-ai înțeles.

— Din clipa în care mi-ai spus de slujba asta, trebuia să-mi închipui că ți-ai luat o măsură de siguranță. Mîna lui răsuci clanța, dar, înainte să iasă, spuse privind spre Mara: Huyton, vreau să-ți dau un sfat: păzește-te de loviturile pe la spate.

A doua zi dimineață, trei detectivi autorizați de Procuratură se prezentaseră la casa Susanei, cu mandat de percheziție. Căutau arma crimei. Căutaseră cîteva ore în toată casa, fără să găsească ceva, așa că Susan abia reuși să ajungă la *Herald* la timp pentru un prînz cu Mason Willoughby. El fusese împuternicit de tribunalul pentru a supraveghea activitatea. Susan se simțea din ce în ce mai frustrată, pe măsură ce bătrînul, conservator prin definiție, refuza să autorizeze sumele pentru un nou program de echipamente.

Totuși, nu reușise s-o împiedice să facă unele schimbări – două pagini în plus la „Realitatea orașului" și două la „Sport", pentru a reduce astfel avantajul lui *Mirror.* Cît despre achiziționarea unor rotative color, nici nu voia să audă. Ea îl prevenise că erau în competiție cu revistele și televiziunea și, dacă tirajul urma să scadă, nu puteau concedia personal din cauza contractelor cu sindicatul.

În schimb, Willoughby o informă că vorbise mai devreme cu Oren Lawlor, care dorea încă să cumpere *Herald*-ul și ar fi vrut să se întîlnească cu ea în aceeași zi, înainte să plece din oraș.

— *Herald* nu e de vînzare, accentuă Susan, observînd o sclipire de teamă în ochii bătrînului. Probabil ai vorbit cu Margaret și cu Amelia. Ele vor să vîndă.

Se gîndește, presupuse Susan, că, dacă mă vor condamna, familia va obține controlul asupra acțiunilor mele și asupra Fundației. Atunci *Herald* va fi cu siguranță vîndut și el va fi criticat pentru că a aprobat cheltuielile pe care i le cer.

Willoughby mărturisi:

— Știi, și Midge va fi de acord, dacă ele insistă.

— Ești sigur?

Willoughby confirmă din cap.

Deși se așteptase, trădarea lui Midge o întristă. Ei doi se apăraseră întotdeauna în fața familiei și acum colaborau foarte strîns la *Herald*. Crezuse că aveau aceleași interese și că el îi respectă hotărîrile.

— Susan, vînzînd ziarul își asigură un viitor fără griji. Era cu totul altfel dacă trăia Peter.

— El era bărbat, nu? Iar eu sînt doar o biată femeie.

— Susan, era fiul lui Margaret. Fratele lui Midge.

Și iubitul Ameliei, completă ea în gînd.

— Lawlor e disperat, continuă Susan. E ultima șansă de a salva *Mirror* de la faliment.

Privirea lui Willoughby trăda neîncredere în strategia ei.

— Cred că ar trebui totuși să te întîlnești cu el, insistă cu încăpățînare. Măcar să vezi ce zice.

Susan acceptă într-un tîrziu.

— Bine. Acasă la mine, la patru. Dacă ne întîlnim aici sau la *Mirror*, o să știe tot orașul că vindem.

— Aranjez eu tot.

Susan telefonă la biroul lui Dan, imediat ce plecase Willoughby, pentru a-l ruga să fie de față la întîlnirea cu Lawlor. Avea nevoie de suportul lui moral.

— De obicei, mă ajuta Mason, dar acum el e mai mult decît un asistent, îi explică ea.

— Bine, la patru la tine, acceptă el laconic și închise. Nu voia să-i dea timp să-l întrebe dacă era de partea ei.

Parcă pentru a contrazice egoismul lui proverbial, Oren Lawlor se arătă foarte amabil și îndatoritor cu Susan, Dan și Willoughby, care îl așteptau în salonul ei. Avînd în vedere perioada de criză prin care trecea, el ar fi vrut să preia o parte din responsabilitate și chiar să-i plătească o sumă mare, dacă era de acord cu vînzarea. Datorită relațiilor ei cu sindicatele, ar fi acceptat chiar și personalul *Herald*-ului, urmînd ca *Mirror* să fie închis pe parcurs.

— Ce se întîmplă atunci cu restricțiile de vînzare pe zece ani? întrebase el retoric. Dar avocații lui pot găsi imediat contraargumente legale, care să-i transfere beneficiile și controlul.

Cu înfățișarea vulturului care încearcă să ascundă cît de mult are nevoie de pradă, Oren Lawlor pronunță oferta. Era cu zece procente mai mică decît cea anterioară.

— Știi doar cît de mult s-au agravat problemele în branșa noastră, adăugase el.

Mina Susanei era cordială.

— Am aflat deja pe pielea noastră. Așa că am scăzut tariful pentru reclame. Probabil ale noastre sînt încă destul de mari. Am primit deja o mulțime de cereri de reclamă de la magazine și firme.

— Oferta mea e încă foarte generoasă, Susan.

Gura ei se strînse, sceptică:

— Asta din cauză că, o dată cu moartea lui Peter, familia noastră are o gură mai puțin de hrănit?

Dan o cerceta. Nu zărea nici urmă de teamă. Părea la fel de relaxată ca Lawlor. Avea nervii unui jucător de pocher. Erau oare și nervii unui criminal? se întrebă Dan. Această femeie, care jongla cu milioane de dolari, mizînd pe experiența ei în afaceri, fusese oare în stare să-l împingă pe bărbatul ei pe scări sau să-l lovească?

Lawlor scoase un hohot de rîs, gîlgîit și scîrbos.

— Bine, sînt dispus să dau mai mult. Dar gîndește-te bine, sînt un client lucid. E ultimul preț pe care îl accept.

— Dacă *Mirror* nu dă faliment între timp, replică ea.

Lawlor se ridică să plece.

— Avocații mei ar putea cerceta probele împotriva ta și probabil vor constata că sînt mai mult decît concludente ca să fii condamnată. Dacă se va întîmpla, voi plăti mai puțin decît sînt dispus să dau acum și, mai ales, nimic pentru tine. Așa că mai gîndește-te.

Gravitatea tonului său și sclipirile lacome din ochii lui nu erau nici pe departe atît de caritabile pe cît voiau să pară.

Urmat de Willoughby și Susan, el se îndreptă spre ieșire, dar se opri, făcîndu-i loc lui Karen să intre. Fata purta un costum de călărie și cizme din piele maro. Susan făcu prezentările.

— O tînără foarte frumoasă, observă el, apoi repetă privind spre Susan. Mai gîndește-te. Mai ales la ce e mai bine pentru ea.

Susan o rugă pe Karen să conducă oaspeții și închise ușa în urma lor.

— Te simți bine? întrebă Dan, observînd încordarea de pe fața ei.

— La dracu! Nu pot să-l scot din competiție atîta timp cît Mason are pîinea și cuțitul. *Herald*-ul valorează mult mai mult decît îmi oferă el. Dar el contează pe acuzația de crimă pentru a mă intimida.

Dan încercă să-și amintească acea soție și mamă grijulie care îl întîmpinase cînd venise pentru prima oară în casa asta. Observase atunci, sub aparenta ei fragilitate, ambiția de a rezista la presiunile lui Peter.

De atunci, tensiunea crescuse, Procuratura, restul familiei și acum Oren Lawlor. Lunile care trecuseră lăsaseră urme.

Gura i se subțiase, pomeții slăbiseră, iar ochii se adînciseră în orbite.

Respiră adînc și se întinse într-un fotoliu.

— Viața nu e tocmai ușoară, Dan, nu-i așa? Cu puțin timp în urmă, eram îngrijorată că îmi voi pierde fata și banii. Acum e vorba de viața mea. Vocea i se topi.

Întoarse capul privind spre perete. Plîngea.

Nemișcat, Dan încercă să ghicească ce anume o făcuse să-și piardă controlul: tensiunea întîlnirii care tocmai se terminase sau dorința de-a redobîndi încrederea lui.

Se aplecă după servietă și scoase documentele trimise de Mara. Voia ca Susan să recitească declarațiile date de anchetatori și martori, pentru a nu se strecura greșeli. Cunoștea vreunul dintre martori? Dar lista convorbirilor telefonice? Lista conținea apelurile făcute de Peter, începînd din prima săptămînă a lui iunie pînă în ziua morții. Rick Moss consultase o carte de telefon, notînd numele și adresele proprietarilor. Fiecare nume era trecut în dreptul numărului și al datelor respective.

Dan o lăsă pe Susan în salon și ieși să-i țină companie lui Karen. O găsi în fața casei, privind motocicleta lui. Dan zîmbi și spuse:

— Îți place? E destul de veche. Nu se mai fabrică modelul ăsta.

— Mama mi-a povestit cum ai plimbat-o cu un Harley, dar n-am crezut-o.

— Facem o plimbare?

Fata șovăi un moment, în timp ce Dan îi întinse casca. Apoi, ca și cînd și-ar fi adunat tot curajul, se sui pe locul din spate. Dan se așeză în fața ei și porni. Karen îl îndrumă de-a lungul aleilor întortocheate spre ieșire, apoi se întoarseră, făcînd un viraj înainte de a opri, din nou, în fața scărilor.

— Brr, e destul de răcoare, exclamă Karen.

Dan coborî și se așeză pe scări, iar Karen trecu pe locul lui.

— Mă înveți s-o conduc? întrebă ea.

— Dacă mama ta e de acord. Dar numai pe aleile casei, pînă cînd ai să fii destul de mare ca să-ți iei carnet.

Karen acceptă.

— Știi, bunica mea din partea mamei mi-a povestit odată că, în adolescență, mama avea un prieten cu motocicletă. Venea s-o ia la plimbare cu ea. Bunica îi spunea „Tîlharul”. Nu putea să-l sufere.

— Mama ta mi-a spus că prietena ei se întîlnea cu tipul ăsta.

— Hm, mama a rîs cînd am întrebat-o despre asta și a schimbat subiectul, așa că mi-am închipuit că era adevărat. Nu mai făcuse așa pînă atunci, vreau să spun nu mai schimbase vorba.

— Vă înțelegeți bine amîndouă? Karen confirmă din cap.

— A fost groaznic să fiu la mijloc, între ea și tata.

— Ti-e dor de el?

— Uneori, răspunse, apoi adăugă tăios, luînd mîinile de pe ghidon: De fapt, nici nu vreau să învăț să conduc.

— Karen, să știi că nu încerc să-l înlocuiesc pe tatăl tău. Sîntem doar prieteni. E nemaipomenit să ai prieteni.

Ea îl privi cîteva secunde.

— Cred că dacă ai vrea să mă înveți, n-am să te refuz. Își puse din nou mîinile pe mînerele negre.

Ușa casei se deschise și Susan coborî. Fu speriată văzînd-o pe Karen pe motocicletă.

— Dan m-a luat la plimbare, îi explică. Nu-i nimic, nu?

— E periculos, pufni Susan. Dan, știi mai bine decît mine că fata nu trebuie expusă unor asemenea riscuri.

El o privi circumspect.

— Mama ta i-a spus odată că și tu te întîlneai cu o lepădătură care avea motocicletă.

— Iubitul unei prietene m-a condus o dată acasă. Asta-i tot. Dar mamei îi plăcea să creadă că era mai rău, cînd era vorba de mine.

Îi netezi fetei o șuviță rebelă.

— La ce oră vin să te ia Amy și ceilalți?

— La șase. Mergem la pizza înainte de film. Tonul lui Karen se ridică, ca și cînd i-ar fi cerut voie.

— Mai bine te-ai duce să faci un duș și să te îmbraci.

Karen îi zîmbi timid lui Dan, apoi intră în casă.

— Ai găsit ceva în documentele alea? întrebă el, ridicîndu-se în picioare.

— Sînt fotocopii.

El încuviință.

— Procuratura deține originalele și ne trimite fotocopii.

— Și lista convorbirilor telefonice la fel?

— Da. Procuratura a copiat-o de la centrală și ne-a trimis și nouă un exemplar. Ceea ce contează sînt oamenii pe care i-a sunat Peter. E cineva

necunoscut?

— Nu, răspunse ea, iar enervarea răbufni din nou. Procuratura pare să aibă inițiativa. Eu trebuie numai să aștept să-mi facă ce vor. Azi-dimineață au năvălit în casă ca lăcustele.

— Au găsit ceva?

Susan se holbă la el stupefiată.

— *Bineînțeles* că n-au găsit nimic.

— Te simți bine, Susan?

— Nu. Nu mă simt bine, rosti apăsat, dînd frîu liber nervilor. Cum aș putea să mă simt bine? Sînt aproape condamnată pentru crimă. Și am un avocat care nu este covins că sînt nevinovată. Treburile astea sînt peste puterile mele.

— Dar n-am spus asta!

— Bănuiala ți-e scrisă pe față. Probabil te întrebi – spune adevărul? Sînt convinsă că încă mă crezi vinovată și că te-am mințit ca să scap.

Dan nu răspunse.

Ochii ei îl priveau cu aceeași furie ca în salon, lăsîndu-și capul pe un umăr și contemplîndu-l disprețuitor.

— Dacă tot pui atîta preț pe cinste, fii sincer cu mine, Dan. Nu ți-e teamă că te culci cu o criminală?

Nici de data asta Dan nu răspunse, așa că Susan se răsuci pe călcîie și se năpusti în casă, trîntind ușa în urma ei.

21

Dan conducea absent motocicleta și se trezi pe drumul ce ducea la reședința lui Peter, așa că pe Waiden Drive coti și încetini cînd trecu pe lîngă casă.

O bandă de plastic galbenă bloca accesul pe ușa din față, ținînd oamenii la distanță și secretele înăuntru, gîndi Dan. Se va afla vreodată ce se întîmplase? Vor destăinui oare acești pereți și ultimul secret al familiei Boelter? Dan chicoti la amintirea misteriosului Peter, care rămăsese astfel și după moarte, chiar dacă în final fusese doar un accident stupid.

Nu găsiseră nici o urmă de forțare a ușii. Cineva, pe care Peter îl înfuriase, îi zdrobise craniul sau căzuse din cauza băuturii. Să se fi sinucis

astfel Peter Boelter? Motivul celor întîmplate, crimă sau accident, trebuia căutat în timpul vieții lui. Dan realiză că nu avea cea mai vagă idee ce ar putea fi.

Ce om ciudat! își spuse Dan în sinea lui. Avocatul simțise în caracterul lui Peter – modul în care trăise, idealurile lui – cheia morții lui. Pentru a o putea apăra pe Susan, conchise el, trebuia să-l cunoască pe Peter Boelter.

Dan rulă în jurul casei și se întoarse, traversînd podul spre Main Line. Își aminti că locuința Ameliei se afla la cîteva minute distanță. Ea îi vorbise deschis pînă acum. Trebuia s-o facă și în continuare.

Camerista îl rugă să aștepte puțin în fața ușii. Amelia apăru imediat. Tocmai făcea gimnastică pe bicicletă și purta un șort și maiou. Are picioare frumoase, observă el. Toate femeile bogate au picioare frumoase.

— Ești în drum spre Susan? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Ne-am contrazis puțin, recunoscu el. Aș vrea să stăm de vorbă.

— Intră, îl invită Amelia fericită. Putem flecări liniștiți în bibliotecă.

Amelia făcu un pas înapoi pentru a-l lăsa să intre, iar Dan observă, pe brațul ei, o dungă roșietică.

— Te-ai tăiat? o întrebă.

— Acum cîteva săptămîni.

— Cum s-a întîmplat?

— De-a dreptul stupid. Am alunecat în seră și am spart un ghiveci.

Parcă ezitase puțin înainte de a răspunde, dar nu putea fi sigur.

— Pe la începutul lui iunie?

— Cam așa. Arată mai rău acum, dar n-a fost mare lucru. Mă bucur că ai trecut pe aici. E aproape ora mesei și sper să nu mă refuzi.

— Mulțumesc.

— Pleci undeva în vara asta?

— Cînd termină Johnny școala. La vila noastră în Maine. Nu vreau să mă duc singură. Margaret nu vine, s-a hotărît să meargă în Europa – sînt prea multe amintiri acolo. Midge și logodnica lui cred că rămîn în oraș pînă spre sfîrșitul lui august.

— Frumoasă casă, comentă Dan.

Deși de afară părea întunecată și greoaie, în interior era frumoasă, poate chiar mai frumoasă ca a Susanei, decorată cu picturi impunătoare. O scară largă urca din hol, spre etaj. Dan și-o imagina pe Amelia, într-o rochie

strîmtă și lungă, coborînd scara, la vreuna din petreceri. În sinea lui, nu o condamna pentru viața ei atît de superficială. O punea pe seama singurătății, care îl chinuia și pe el. Se simți puțin vinovat că se folosea de singurătatea ei și de atracția lui pentru a o face să vorbească.

— Sper să aflu multe despre Peter. Nu știu de unde să-l apuc. Știi ceva despre copilăria lor?

— Puțin. Soțul meu nu prea vorbea despre asta. O singură dată însă, după o aniversare penibilă a părinților lui, mi-a spus că toată copilăria lor a fost un cîmp de luptă, pe care s-a desfășurat căsnicia părinților.

— înseamnă că băieților nu le-a fost prea ușor.

— Cît au fost mici, au avut o guvernantă pe care o adorau. Asta i-a ajutat. O femeie cărora îi spuneau Hanny Gilda.

— Știe cineva unde o pot găsi? Dacă mai trăiește?

— E la un azil. Margaret susține că e senilă. Dar Midge, care a vizitat-o la a optzecea aniversare, mi-a spus că e bine.

Intrînd în încăperea lambrisată, Amelia sună:

— Maureen o să ne servească o băutură. Între timp, am să mă schimb în ceva mai arătos.

Puțin mai tîrziu, intră în încăpere o tînără cu păr vaporos, îmbrăcată în uniformă de picoliță. Amelia îi ceru să le aducă un cocteil de martini rece și se grăbi pe scări.

Dan privea rafturile cu cărți. Erau, în majoritate, lecturi ușoare. Unul din rafturi conținea cărți de autoterapie psihologică, în ale căror titluri predomina cuvîntul „dragoste”.

Maureen se întoarse, ducînd o tavă cu două pahare înalte, un *shaker* cu martini, cîteva vase mici cu măsline verzi, iar alături, o farfurie cu cuburi de brînză înconjurate de biscuiți.

Dan îi zîmbi:

— Lucrezi de mult la doamna Boelter?

— De aproape trei ani. Cadența din glas îi trăda originea irlandeză.

Dan își aminti că îi mai auzise numele.

— Maureen, erai aici în dimineața cînd a venit Susan Boelter pe neașteptate?

Roșind, Maureen încuviință jenată.

— Tot aici te aflai în seara morții lui Peter Boelter?

— Eram la film, spuse ea mai degajată că trecuseră de episodul din dormitor. Înainte să iasă în oraș, în seara aceea, doamna Boelter, mi-a dat liber.

— Vrei să spui, înainte de a pleca spre casa domnului Boelter?

— Da.

Maureen îi turnă lui Dan un martini.

— La ce oră a plecat de aici?

— În jur de șase.

— Ești sigură? întrebă, încercînd să-și controleze exaltarea și surpriza.

— Prietenul meu a trecut să mă ia imediat după ce l-am anunțat că sînt liberă. Ne grăbeam să ajungem la cinematograful din Ardmon, la șase și un sfert. Am plecat o dată cu doamna Boelter, care pornise spre casa domnului Boelter.

Brusc, Dan observă cu coada ochiului o pată de culoare. Se întoarse să privească într-acolo. În cadrul ușii stătea Amelia, cu o expresie de groază pe față.

— Ieși afară! țipă spre el. Ieși afară imediat!

— Îmi pare rău, se scuză el încet.

— Tot timpul n-ai fost decît spionul lui Susan, deși te-ai prefăcut că veniseși pentru mine. O iscoadă nenorocită.

Își închipuia cum mintea ei caută cel mai oribil invectiv pe care i-l putea arunca.

— Și eu care am avut încredere în tine, țipă într-un tîrziu.

Încercînd să-și adune gîndurile risipite, Dan încălecă motocicleta și porni spre Fairmount Park, balansîndu-se pe muchie de cuțit, între viață și moarte, cu motorul turat la maximum, în cele mai periculoase curbe, pentru ca fiecare neuron să se concentreze asupra dorinței de supraviețuire.

Își aminti de o culme, de unde se puteau vedea șinele de cale ferată și rîul care lega parcul de restul orașului. De la înălțimea aceea, clădirile păreau mici și oamenii neînsemnați, iar gîndurile care îl copleșeau spera să devină mai puțin demoralizatoare.

Încetini și opri pe culmea dealului, fără să stingă motorul. Reflectă o clipă, apoi porni la vale, încercînd să-și mențină echilibrul. Motocicleta luă viteză pe gazonul îngrijit, iar el încercă să facă față, dar, în cele din urmă, fu nevoit să frîneze.

Mașinăria albastră rămase în urmă, iar el fu aruncat în aer. Pentru moment, păru să depășească toate întrebările chinuitoare. Încet, asemenea unui vultur cu aripile strînse ca pentru rugăciune, se arcui în aer, începînd apoi să se răsucească, pînă cînd căzu pe o porțiune pietroasă. Pentru a atenua impactul, continuă să se rostogolească printre smocuri de iarbă și tufișuri, dispărînd într-un pîlc de arbuști.

El iubea viața, realiză într-un tîrziu, nu pericolul. O iubea mai mult decît slujba, la fel ca adevărul și dreptatea care îi dăduseră un ideal și aproape mai mult decît pe fiul său, care îi ducea o parte din ființa lui mai departe. Știa să se bucure de ea și avusese grijă ca mulți alții să și-o păstreze. Moartea, cînd îi va veni timpul, va trebui să se lupte cu el, pentru că avea să i se împotrivească cu toate puterile.

Dan se așteptă să audă, dintr-un moment în altul, explozia rezervorului de benzină, ca pe un joc de artificii, dar nu auzi nimic, doar o liniște profundă care pusese stăpînire pe tot.

Trebuia să se mulțumească cu gloria apusului de soare. Se așeză privind cerul, care devenea din ce în ce mai întunecat, și stelele ce se iveau încet, asemenea unor lacrimi ale universului de deasupra.

Casa Susanei, rămasă undeva, foarte departe, a Ameliei, care era în apropiere, și a lui Peter, de cealaltă parte a rîului, erau acum acoperite de același întuneric.

Amelia, încîntată de vizita lui neașteptată, fusese atît de ospitalieră, încercînd să-i alunge problemele cît timp rămînea la ea... Fără îndoială, atunci cînd îi văzuse zgîrietura de pe braț, care ar fi putut fi rezultatul unei lupte cu Peter, îi venise ideea s-o interogheze pe servitoare. Fusese obligat s-o facă pentru triumful dreptății și pentru clienta lui. Un avocat care refuză o astfel de verificare este mai mult decît neglijent și, în ciuda faptului că aflase un lucru atît de important, că Amelia ajunsese la Peter cu aproape douăzeci de minute mai devreme decît declarase – probă care o punea într-o lumină favorabilă pe Susan —, el simțea încă un gust amar că trebuise să procedeze astfel pentru a o obține.

Ar fi procedat la fel și dacă n-ar fi fost avocatul ei? se întrebă. Știa sigur că răspunsul era afirmativ. O iubea și ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Totuși, vechile îndoieli asupra caracterului ei reveneau obsedant.

Era într-adevăr persoana pe care o iubea, sau o alta, calculată și prefăcută, a cărei ambiție îi modela personalitatea, transformînd-o în femeia de care el

avea nevoie?

Susan susținea că îl lăsase în viață pe Peter, dar nu putea dovedi decît că ajunsese la magazin la șase și zece. Casiera și directorul confirmaseră cele declarate de ea; tîrguise de la ei un sfert de oră mai tîrziu, iar cînd citiseră în ziar despre uciderea lui Peter, își amintiseră imediat de ea.

Amelia spunea că îl găsise pe Peter mort, puțin după șase și jumătate. Dar, de fapt, plecase cu douăzeci și cinci de minute mai devreme pentru a parcurge un drum de numai cinci minute. Însemna deci că avuseseră timp să facă dragoste și să-l omoare sau să alunece singur pe scări. În ambele cazuri, intrase în panică, construind o poveste pentru a nu fi acuzată de crimă. Fusese probabil o luptă, iar Amelia se zgîriase, lăsînd urma aceea de sînge pe coapsa lui Peter. Sau poate sîngele provenea de la Susan, care fusese indispusă în ziua aceea. Pe de altă parte, Amelia se certase cu Peter, cu o seară înainte, ca, de altfel, și Susan, în ziua anterioară. Care dintre ele mințea? Amelia sau Susan? L-a ucis una dintre ele? Și dacă da, care anume?

Dan simțea nevoia unei confirmări, într-un fel sau altul, pentru vinovăția sau nevinovăția Susanei. Trebuia să știe dacă apără și se culcă cu o criminală. După ce meditase îndelung, se ridică și coborî ce mai rămăsese din pantă, spre șosea. Odată ieșit din parc, trebuia să convingă vreun șofer întîrziat să-l ia.

Brusc, în timp ce.se afla pe autostradă, își aminti de promisiunea făcută lui Karen de a o învăța să conducă motocicleta.

— A cui e vina? strigă tare, în noapte, și trase un șut în praful drumului. Vina, înainte de orice! Dacă nu e una, e alta Perfect!

Privi în zare.

Și nebunie, recunoscu, rîzînd. Lovi cu piciorul un coș de gunoi, expediindu-l în spatele lui. Cred că-mi pierd mințile! Întîi am distrus o motocicletă de cinsprezece mii de dolari și acum încep să vorbesc singur.

A doua zi dimineața, Dan era din nou în Chestnut Hill. Ca executor testamentar, Willoughby se simțea obligat să reînchirieze casa lui Peter pe durata procesului. Procuratura nu se împotrivise, iar menajera lui Peter urma să vină pentru a face curățenie. Dan voia să facă o ultimă trecere în revistă.

Parcă pe șosea. Banda galbenă fusese luată, iar ușa de la intrare era întredeschisă. În interior, muzica luase locul liniștii apăsătoare care îl

însoțise pe Dan în timpul ultimei vizite. Urmărind muzica, ajunse în bucătărie. O femeie de vîrstă mijlocie, cu mîinile în șold, era aplecată, căutînd ceva în dulapul de lîngă chiuvetă. Din radio se revărsa muzică rock.

Femeia îi aruncă o privire, apoi își continuă treaba în dulap, bombănind:

— Poliția a luat tot. Nu-mi găsesc bureții și mănușile de cauciuc. Se ridică. Cum vor să fac curățenie?

— Nu sînt de la poliție. Mă numesc Dan Lazar, avocatul Susanei Boelter.

— Eu sînt Brenda, se recomandă ea, cu aerul că fusese anunțată de sosirea lui.

— Ai mai fost pe aici de la moartea domnului Boelter? Ea scutură capul, încă supărată pentru dispariția accesoriilor ei.

Dan întrebă ceea ce îi nedumerise pe el și pe Rick la prima vizită:

— De ce nu rămînea nimeni să lucreze noaptea sau în week-end-uri? Nici tu, nici valetul, nici măcar bucătăreasa. Toată săptămîna erați trei pentru un singur om în casă, iar la sfîrșitul săptămînii, nimeni. Domnul Boelter nu mi-a făcut impresia unui bărbat care se descurcă singur.

Expresia serioasă de pe chipul femeii se mai îndulci, aducîndu-și aminte cîtă nevoie avusese fostul proprietar de serviciile ei.

— Era, într-adevăr, cel mai neîndemînatic bărbat din lume. Cînd mă întorceam lunea, găseam un dezastru în toată casa.

— Dar dormitorul? își aminti Dan de patul acela uriaș.

— Asta nu e treaba mea, răspunse ea cu asprime.

— Găseai deranjate amîndouă părțile patului cînd intrai să faci curat, luni dimineața, nu-i asa?

Femeia se luptă cu propria conștiință.

— Sînteți sigur că trebuie neapărat să aflați? Omul e mort și îngropat și n-aș vrea să vorbesc despre viața lui intimă.

— Trebuie neapărat, o asigură el.

— De fapt, spuse cu reținere, da, amîndouă părțile.

— Ai văzut vreo femeie aici?

— Pe cumnata lui, doamna Boelter. Venea din cînd în cînd. Am rămas odată mai tîrziu, George fiind bolnav, și le-am servit cina.

— Cum ai găsit dormitorul dimineața?

Brenda părea îndurerată.

— Doamna Boelter era tare drăguță. Cîteodată, o ajuta pe menajera ei. Ea m-a recomandat pentru slujba asta.

— Știi, s-ar putea să trebuiască să răspunzi la întrebările astea, la tribunal.

— Ați fost deja în camerele de sus?

— Mă pregăteam. Domnul Willoughby m-a rugat să pun așternuturi curate și să deretic puțin.

— Mă lași întîi pe mine să arunc o privire?

Brenda îl privea bănuitoare.

— Ești sigur că n-o să se audă nimic? Sper că nu ești unui din ăia de la TV, nu?

— Nu. În pivniță ai fost?

— Încă nu, răspunse cutremurîndu-se și se îndreptă spre debara, unde găsi cîțiva bureți și cîrpe. Dar trebuia s-o facă pînă la urmă. Turnă detergent într-un lighean și-l ridică la chiuvetă ca să-l umple cu apă.

Dan observă în fugă bucătăria, dar nimic nu-i reținu atenția. Deschise ușa pivniței și privi mica paltformă cu care începeau scările. O bandă de aluminiu fixa linoleumul. Cu siguranță, un om nesigur pe mersul lui și încă îmbibat cu alcool ar fi alunecat, rostogolindu-se pe scări. Dan examină prima treaptă. Înălțimea părea să fie cu cel mult trei centimetri mai înaltă decît prima. Va verifica totuși, ca să fie sigur că Rick nu greșise.

Aprinse lumina și începu să coboare încet, căutînd acel amănunt care i-ar fi putut scăpa. Nimic nu părea diferit. Camera, la fel de rece, era goală, cu excepția cutiilor cu vin și whisky. Privi cu atenție pata întunecată de sînge de pe colțul ultimei trepte, conturată încă de creta care marcase cadavrul, încercînd să-i descifreze secretul. Muchia propriu-zisă era tăioasă și curată. Ar fi putut provoca o rană, pătrunzînd în adîncime. Problema era să găsească medicul legist care să-l susțină.

Erau atîtea posibilități! Dacă totuși Susan fusese amestecată? Și în ce fel? În cel mai rău caz, bazîndu-se pe faptul că Peter era beat, să-l fi împins pe scări. În cel mai bun caz, să fi alunecat ea însăși și, sprijinindu-se de el, să-l fi îmbrîncit fără să vrea. Între crima calificată, activă, și moartea accidentală se afla a treia posibilitate: „omorul prin imprudență", cum îl numea legea, care nu implica intenția și premeditarea.

Toate trei puteau fi provocate de Susan, dar intenția ei era diferită în fiecare caz. Cum să afle care i-a fost intenția?

Negăsind nici un răspuns după cîteva minute, Dan urcă scările. Brenda freca cu sîrguință, cîntînd de zor împreună cu radioul.

La etaj, începu cu dormitorul. Pătura, de pe una din părțile patului, era îndoită și cearșaful neatins. De cealaltă parte, la fel. Nici un semn care să dovedească o împerechere grăbită.

Casa asta! Această casă liniștită, ascunsă și blestemată, bombăni în sinea lui. Dacă ar fi putut s-o ridice și s-o scuture, probabil că s-ar fi rostogolit din ea o grămadă. Dar era sigur că într-un fel sau altul le va afla.

Întors în mașină, se gîndi că ar fi trebuit să meargă totuși pe colina din Fairmount Park, să constate starea motocicletei și, mai ales, dacă se mai putea reface. Dar hotărît, respinse ideea.

Fără să-și dea seama, se trezi îndreptîndu-se spre birou, prin Rising Sun Avenue, și încetinind pe lîngă magazinul Harley. Măcar una folosită, își spuse. S-o păstreze numai pentru mers la casa de pe plajă. Dacă ar fi folosit-o cu grijă pînă în limita de viteză, s-ar fi putut servi încă de ea. Brusc, simți o repulsie puternică care părea să înăbușe unul din cele mai solide principii ale vieții lui.

Se strădui însă să se amuze de ironia ascunsă în denumirea străzii, pe care se afla standul de motociclete.

Dan pătrunse în morgă, la subsol, prin rampa de descărcare. Îl zări pe Rudy, autopsierul cu care se împrietenise, rostogolind un cadavru învelit într-un sac de plastic.

— Am nevoie de niște informații.

Conversația era laconică.

— Dar ține minte, îl avertiză Rudy văzîndu-și de treabă, n-ai auzit de la mine nimic.

Dan străbătu hala uriașă și, băgînd capul pe ușa sălii de autopsie, strigă tare numele doctorului Armbruster, pentru a acoperi larma dinăuntru. Zgomotul se opri brusc. Cei doi bărbați în alb, aflați la capătul unei mese mari, se întoarseră spre el. Unul dintre ei ținea într-o mînă un ferăstrău electric, iar în cealaltă o bucată de craniu. Pe masă, se afla un cadavru cu creierul la vedere.

— Esti liber cîteva minute? întrebă Dan.

Armbruster încuviință și-i întinse celuilalt ferăstrăul, spunîndu-i că va veni imediat. Îl urmă pe Dan pe coridor.

Ronald Armbruster, medicul legist, avea aproximativ patruzeci de ani, era înalt, foarte slab, cu trăsături ascetice, ascunse parțial de o mustață rară,

roșcată. Avea părul rar și purta ochelari cu rame subțiri.

Văzîndu-l, Armbruster se înnegură. Depusese mărturie într-unui din cazurile lui Dan.

— Știi că n-ai voie aici!

— Vreau să stăm de vorbă despre cazul Peter Boelter.

— Ce vrei să știi?

— O păsărică mi-a spus că nu prea îl înghiți pe șefu'!

Dan aștepta o reacție pe fața lui Armbruster, dar, fără îndoială, omul nu era făcut pentru spectacolele de pantomimă.

— Părerea mea în legătură cu autopsia lui Kieffer în cazul Boelter este că n-a fost cea mai strălucită din istoria medicinei legale, că probabil s-a cam grăbit.

— N-ar fi prima dată.

Dan rămase surprins de remarca: „Vrei să spui că Kieffer nu e destul de serios?”

Armbruster privi îngrijorat în jur.

— Vino la mine diseară, pe la opt. Vorbim atunci.

— Aș vrea să-mi aduc și colegul care se ocupă de caz.

— Nu. Vino singur.

Spunînd asta, Armbruster îi scrise grăbit adresa și se întoarse în sala de autopsie.

Tot restul zilei, Dan încercă să-i telefoneze lui Susan în legătură cu cina plănuită pentru seara următoare. Pînă să plece spre clubul de sănătate, nu reușise încă s-o găsească.

Își făcu exercițiile cu frenezia neputinței, înfulecă ceva la un snack din apropiere și, la ora opt, ajunse la adresa indicată de Ronald Armbruster. Se afla în fața unei proprietăți destul de mari, aparținînd unei singure familii. Casa părea destul de nouă, în comparație cu celelalte clădiri din vecinătate, și oarecum izolată. În jur, cîteva terenuri își așteptau noile construcții.

Motivul izolării îi deveni foarte clar cînd îi deschise o femeie de aproape treizeci de ani, roșcată. Era cu cinsprezece ani mai tînără decît doctorul. Din atitudinea ei plictisită și iritată, Dan deduse că știa motivul pentru care venise. Cu pași mici, îl conduse în biroul unde îl aștepta Armbruster.

— Beți ceva, domnule Lazar? îl întrebă el formal, așteptînd de fapt un refuz.

— Nu, mulțumesc.

Se așezară față în față, în două fotolii despărțite de o măsuță rotundă, pe care se aflau cîteva reviste de specialitate. '

Armbruster își mîngîie mustața îngîndurat.

— M-ați întrebat despre profesionalismul lui Kieffer, începu el, vorbind rar, cu pauze lungi, asemenea unui calculator vechi, cu memorie greoaie. Știți probabil că a venit de curînd la noi, așa că am avut la dispoziție doar cîteva luni ca să-mi formez o părere.

— Înțelesesem că a fost numit de actualul primar.

— Practic, noi sîntem o parte din Departamentul Sănătății, care a ales o comisie să-l numească.

— Dar, dacă primarul îl sprijinea, fără îndoială, urma să fie numit. Nu?

— Într-adevăr.

— În funcția în care vi s-ar fi cuvenit.

— Primarul îi era obligat și presupun că avea nevoie de o persoană politică, care să facă rost de banii pentru dotarea de care aveam atîta nevoie. Știți doar că orașul e la pămînt. Avem nevoie de un cromatograf cu gaz și un spectrometru pentru testele toxicologice. În plus, nu aveam nici un fel de computere. Crede-mă, toate astea i-au luat ceva timp lui Kieffer. Dacă politica a avut de-a face cu numirea lui...

— V-ați retras candidatura?

— Eu sînt medic legist, domnule Lazar. Nu am de-a face cu viața, ci cu cei morți. Mi-am dedicat întreaga existență cercetării unui singur lucru.

— Cauza morții.

— Cu precizie matematică. Îți trebuie o experiență îndelungată ca să înțelegi cînd cineva moare natural sau dintr-o cauză exterioară – să-i spunem omucidere. Ernest Kieffer, trebuie să înțelegi că este un altfel de medic, patolog. Și-a petrecut toată viața examinînd sînge și țesuturi ale oamenilor vii, ca să găsească germenii bolilor.

— Deci nu este cu adevărat un patolog – legist?

— Teoretic, este. A făcut ceva medicină legală în armată și s-a hotărît, în '56, cînd abia se înființa secția de medicină legală, să-și ia diploma, pentru orice eventualitate. Imediat după aceea, s-a ivit un post, într-un spital, mai potrivit pentru pregătirea lui, așa că a renunțat la medicina legală.

Dan înțelesese.

— Înseamnă că doctorul Kieffer a întrerupt de atunci legătura cu domeniul ăsta.

Expresia lui Armbruster se înăspri.

— A încercat să se pună la curent, dar e dezorientat și nesigur pe cunoștințele lui.

— Și totuși face autopsii, deși nu are competența necesară.

— îl cunoașteți pe Kieffer?

— Nu.

— Atunci aflați că nu e genul care să asculte un sfat. Are impresia că știe tot. Și nimeni nu are timp să-l asiste la autopsii.

— Și a fost nerăbdător să facă autopsia lui Peter Boelter.

Armbruster confirmă.

— Cazul Peter Boelter era pe primele pagini, dar noi aveam multe altele de rezolvat. Și, ca să pună capac, s-a spart o țeavă, care ne-a inundat. Un haos total. Încercam să oprim apa și să mutăm cadavrele la care nu terminaserăm autopsia. A trecut destul timp pînă Kieffer s-a putut apuca de treabă.

— Din raport, am înțeles că s-a apucat noaptea, tîrziu. Nu putea s-o facă altcineva?

— Cine altcineva te așteptai s-o facă? Doar el e șeful.

— Și a dat rasol.

Armbruster ezită, apoi spuse:

— Concluziile lui sînt, hai să zicem, îndoielnice.

Dan îl presă:

— Ai fi dispus să depui mărturie că dovezile lui sînt greșite?

— A, nu. N-aș putea să fac asta. E superiorul meu. Loialitatea profesională și toate celelalte...

Dan se enervase.

— Mai bine așteptați deoparte, în siguranță, pînă îl desființez eu pe Kieffer, ca apoi să-i iei locul. Pentru că asta s-ar putea întîmpla, gîndi Dan, dacă doctorul Ernest Kieffer e atît de incompetent cum mi-l descrii tu.

— Fac abstracție de motivele pe care le vezi dumneata, Dan Lazar.

— Dar ăsta *este* motivul. Asta vrei să faci. Dacă concluziile lui sînt false, o femeie va fi condamnată pe nedrept.

— M-am gîndit că aveai nevoie de un punct de plecare.

— Doctore Armbruster, eu nu sînt ziarist. Nu pot ataca rezultatele lui Kieffer fără dovezi sau fără declarația unui martor. Am nevoie de cineva, la tribunal, care să cunoască amănuntele și să le combată.

Armbruster își împreună degetele, sprijinindu-și bărbia pe arătătoare. Într-un tîrziu, spuse:

— Atunci nu te pot ajuta.

Dan se ridică.

— Mulțumesc pentru ajutor, doctore! rosti ironic.

Armbruster ridică palmele ca pentru rugăciune:

— Regret că nu înțelegi în ce poziție m-ai pune.

— Poate totuși ai să confirmi cum stăteau lucrurile la morgă și faptul că echipa operativă nu a luat temperatura aerului și a solului la locul faptei?! Simple afirmații!

Armbruster rămase pe gînduri.

— Bine... Dacă voi fi citat... Va trebui, de fapt, nu? Atunci nimeni n-o să poată spune că am dat informațiile cu rea intenție.

— Slavă domnului, doctore.

— Un singur lucru, mai ales, va trebui să-l întrebi pe Kieffer. Modul în care a stabilit cauza morții, îl sfătui Armbruster.

— Oh, doctore, fii sigur c-am să-l întreb!

Dan abia aștepta să plece. Chiar înainte de a se închide ușa, auzi pașii precipitați ai soției doctorului, coborînd nerăbdători să afle ce se întîmplase.

Întorcîndu-se în oraș, tot drumul ținu deschisă instalația de aer condiționat, din cauza zăpușelii. Se opri la Border, o librărie mare de pe Walnut, care avea la etajul doi o cafenea cochetă. Pentru a-și calma neliniștea, citi pînă se făcu prea tîrziu pentru a-i telefona Susanei.

Abia atunci se îndreptă spre casă, încărcat cu o mulțime de cărți, și îi telefonă lui Jamie în California.

Nici măcar vestea că Jamie se mutase de la echipa Phillie la Dodger nu reuși să-i risipească deprimarea.

A doua zi, dimineața, abia trecuse de zece cînd Rick Moss apăru pe neașteptate în pragul ușii de la biroul lui Dan. Fața îi era luminată de un zîmbet larg și nerăbdător.

— L-am găsit! izbucni el.

— Pe cine?

— Ben Ralston. Omul care ne rezolvă cazul. L-am găsit! Rick se așeză precipitat pe scaunul din fața lui Dan. Diminețile, șefule, uneori la sfîrșit de săptămînă, cum prindeam un pic de timp liber, mă întorceam în Chestnut Hill. Umblam din casă în casă, căutînd pe cineva care să fi trecut prin apropierea casei lui Boelter în după-amiaza aceea.

— Și Ben Ralston ăsta, zice c-a fost?

— Mai mult! spuse Rick, plesnindu-și mîinile de tăblia biroului. Ralston este administratorul unui magazin care-și făcea publicitate la *Herald*, așa că îi cunoștea din vedere pe Susan și Peter. Casa lui e pe Coulter, la cîteva clădiri de cea a lui Peter. Fusese la golf în ziua respectivă, vremea era frumoasă și s-a gîndit să scurteze pe lîngă casa lui Peter. A auzit țipete și a încetinit pasul. Și ce crezi c-a văzut? Pe Susan Boelter, care stătea pe trepte țipînd la soțul ei prin ușa deschisă.

— Isuse! Exact cum a spus Karen. Se potrivește.

— Îi spunea că nu va obține niciodată custodia fiicei lor, pentru că ea se hotărîse să locuiască cu mama ei. Ralston e sigur că a auzit-o spunînd asta. N-a putut să audă ce anume răspundea el, dar l-a auzit clar cum țipa din interiorul casei. Apoi, ea a trîntit ușa îndreptîndu-se spre mașină.

Dan, era de-a dreptul agitat și se aplecase peste birou, sprijinindu-și mîinile pe tăblia lui.

— Fii binecuvîntat, Ben Ralston.

— Știi ce înseamnă asta?

Dan completă conspirativ.

— Înseamnă că avem un martor ocular, independent, care confirmă că Peter Boelter trăia cînd Susan a părăsit casa. Înseamnă că nu l-a omorît ea. E nevinovată și voi avea dovada. Doamne, așa cum a spus, e nevinovată.

Rick zîmbi din nou:

— Ne-a promis o declarație scrisă. Chiar acum mă duc s-o iau.

— Grozavă treabă. Grozavă!

Dan telefonă la biroul lui Susan.

— Te-am sunat ca să fiu sigur că nu întîrzii diseară. Sărbătorim ceva, o anunță, cînd Susan răspunse. Îi povesti apoi ce aflase Rick.

— Crezi că Gil vrea să mă scoată de sub acuzare? întrebă ea exaltată.

— Mă îndoiesc. Are prea multe dovezi și, mai ales, a mers prea departe cu cazul ca să mai poată da înapoi. Ar fi luat din nou de fraier. Mara îl va ataca probabil pe Ralston că se înșală asupra orei, asupra celor auzite, orice.

Dar Ralston este dezinteresat și dacă este într-adevăr atît de puternic cum i-a făcut impresia lui Rick, juriul îl va crede aproape sigur. Dan ezită un moment, dar simți totuși că trebuie să-i spună mai mult, după ultima ceartă. Vocea îi deveni șoptită:

— Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

— Nu știam ce să mai fac să te conving.

Un singur lucru rămăsese nerostit, totdeauna cel mai greu de spus.

— Și, dacă mai este încă important pentru tine, vreau să știi că te iubesc.

Urmă o tăcere lungă. Dan crezuse că probabil închisese, dar ea se gîndise un timp.

— E foarte important, rosti într-un tîrziu. Sînt la tine la șase, bine?

— Bine. Dan se pregătea să-și ia rămas bun, cînd ea vorbi din nou:

— Chiar trebuie să mîncăm întîi?

22

Pînă în august, luna în care urma să înceapă procesul, mass-media din toată țara își concentrase atenția asupra Philadelphiei. Publicul era fascinat de uciderea senzațională a lui Peter Boelter. Nu numai presa de scandal, dar pînă și publicațiile serioase speculaseră că legătura lui Dan cu Susan fusese motivul uciderii lui Peter Boelter.

Era acuzată de crimă de gradul unu – omucidere premeditată. Condamnarea urma de la sine, fără nici o îndoială.

Dan și Susan evitau cu grijă contactul cu presa, folosind ieșiri de serviciu, coridoare de subsol, drumuri și garaje subterane. Pentru a nu amplifica trista notorietate de care se bucurau deja, evitau să fie văzuți împreună în public. Asta limita și punea la încercare relația lor. De la început, Dan fusese împiedicat să împartă cu ea bucuriile Philadelphiei, pe care le iubea atît, la care ea nu fusese niciodată părtașă: micile cluburi cu formații de jaz, cină tîrzie la Pat, piața la Reading Terminal, restaurantele ascunse cu specific și magazinele cu lumea aceea pestriță. Ea tînjea să-l ducă în săli de concerte, la operă sau vernisaje, locuri care străluceau ca niște bijuterii. Avea sentimentul că ea nu cunoaște decît jumătate din el și, la rîndul lui, jumătate din ea.

Chiar și așa, era mai fericit decît își amintea să fi fost vreodată cu o femeie și voia să creadă că și Susan era și, mai ales, avea nevoie de fericirea lor la fel de mult ca și el. Viața lui dobîndise o rutină stabilă și domestică. La insistențele Susanei, începu să dea mai multă atenție mîncării, evitînd grăsimile și prăjeala, mîncînd multe legume și puțină carne.

Acceptă, cu greutate, să se supună unui control, la medicul ei, primul din ultimii ani, iar cînd medicul se dovedise a fi femeie, se lăsase o tăcere jenantă. Susan nu-și putea păstra expresia feței serioasă, în timp ce ea îl întreba despre hernia și testele prostatei.

Cei doi, de obicei însoțiți de Karen, cinau împreună. În week-end-uri, se urcau în Mustangul lui și plecau la casa de pe plajă, pe care presa, surprinzător, nu o descoperise. De cîteva ori chiar, merseră de-a lungul litoralului, spre nord, și cinaseră liniștiți la Old Mull Inn, în Spring Lake Heights. Proprietarul, un vechi prieten de-al lui Dan, le păstra totdeauna o masă retrasă, unde puteau trece neobservați. Era ca o alianță a celor trei pentru a-și păstra siguranța, intimitatea dobîndită și, mai ales, afecțiunea. Ca și cînd Dan ar fi avut din nou o familie.

Totuși, existau două probleme majore care tulburau trinitatea. Prima și, bineînțeles, cea mai gravă, era posibilitatea ca Susan să fie condamnată. Dan nu se mai îndoia de nevinovăția ei. Dar putea interveni oricînd ceva rău. O nouă dovadă, un martor sau un jurat încăpățînat: orice fisură în apărarea ei o putea costa libertatea.

El, împreună cu colegii din mica firmă își dedicau majoritatea timpului cazului ei. Se străduiau să elimine, pe cît posibil, neprevăzutul.

Dan însuși interogase toți martorii potențiali, pregătindu-i pentru proba de foc, care urma să aibă loc la tribunal. Trebuiau să fie în stare să relateze faptele așa cum se derulaseră, fără să se lase influențați de juriu, de prezența publicului și, mai ales, de interogatoriul acuzării. Capetele legale, care ar fi ieșit la iveală în timpul procesului, erau notate și analizate, pregătindu-le contraargumentele necesare. În tot acest timp, cei trei avocați continuau să consulte lucrări medicale, articole de specialitate, vechi sau noi, căutînd dovezi în sprijinul teoriei lui Dan – moarte accidentală – sau, cel puțin, acea dovadă care să nu o implice pe Susan.

Pentru a-i aprecia șansele, Dan insistă să ceară părerea unui consultant al juriului, Ida Lawrence, cu care mai colaborase pe vremuri.

Treaba ei era să analizeze potențialii jurați și, cunoscîndu-i, să aprecieze poziția lor pentru sau împotriva lui Susan.

Trebuia să treacă în revistă sute de oameni, ale căror răspunsuri le corela cu datele personale, vîrstă, sex, nivel educațional și experiență etică. Pe baza acestor rezultate, urma să facă o listă de întrebări, pe care Dan le putea folosi în timpul procesului. Cazul se bucurase de o publicitate spectaculoasă și era de așteptat ca toți cei trecuți în revistă să fi citit măcar o dată despre el. Aproape toți își formaseră deja o opinie.

— Aici funcționează o anume neclaritate, fu de părere Ida Lawrence la întîlnirea cu Dan și Cal. Copilăria într-un orășel din sud-est îi lăsase unele accente în exprimare. Ceea ce s-a petrecut într-adevăr în zona aceea a fost atît de vag, încît oamenii pot desluși aici propriile temeri și complexe. Dacă n-au încredere în femei, vor crede că și-a omorît soțul pentru bani. Dacă au încă resentimente în legătură cu Peter sau familia lui, și sînt destui care au, sau chiar în legătură cu tatăl lui, care nu s-a sfiit să-și răspîndească faima în oraș, atunci vor crede mai degrabă că totul este o înscenare împotriva ei. Aveți nevoie de un juriu cu cît mai mulți oameni de felul ăsta.

Se opri un moment, gîndindu-se cum să formuleze următoarea remarcă, adresată lui Dan.

— Mai există încă un factor. Mulți oameni, mai ales cei în vîrstă și cei credincioși, dezaprobă din principiu ca o femeie măritată să aibă o legătură. Ei cred că, avînd o moralitate îndoielnică, este capabilă să ucidă. Mai ales cînd bărbatul respectiv e chiar avocatul ei, atunci problema capătă semnificații noi.

— Probabil vor crede că mă aflu acolo ca s-o acopăr.

Ida Lawrence încuviință:

— Au văzut prea multe filme cu procese la TV. Noi trebuie să eliminăm toate astea. Totuși, va trebui să fii pregătit.

— Voi fi. Cal, ai vreo problemă?

— Clienta noastră n-o fi plătind onorariul nostru, bombăni Cal, dar poate foarte bine să plătească aceste cheltuieli.

Cercetările duraseră șase săptămîni și costau o sută cincizeci de mii de dolari.

Dan simți puțină ostilitate în spatele cuvintelor lui și licăriri sceptice în privire.

Cal încerca să cîntărească obiectivitatea lui Dan, temîndu-se că sentimentele pentru Susan îi umbreau judecata și dăunau apărării.

A doua problemă majoră, care îl apăsa pe Dan și din cauza căreia tremura gîndindu-se la consecințe de cîte ori se întîlnea cu ex-familia sa, mai ales cînd Karen era de față, era fiul lui. Îl aștepta să sosească la sfîrșitul lunii. Cum va reacționa Jamie, trebuind să-și petreacă timpul cu noul lui clan?

Susan nu o întîlnise niciodată pe Gilda Bechmann, guvernanta angajată de Boelteri pentru copiii lor. Dar auzise de la ei că bătrîna locuia într-un cămin și era senilă.

De fapt, Dan o găsi pe fosta guvernantă lucidă și sănătoasă, ocupînd un mic apartament într-un cămin de bătrîni, în afara orașului.

— Să vorbesc despre Margaret? E ultimul lucru pe care și-l dorește. Îmi trimite cîte un cec de o mie de dolari de fiecare Crăciun. Are impresia că-mi cumpără tăcerea.

— Si reușește? întrebă Dan.

— Nu. Pur și simplu nu m-a întrebat nimeni pînă acum.

Se aflau pe gazonul din fața micului ei apartament. Gilda Bechmann se sprijinea în baston, dar părea în stare să meargă și fără el dacă era nevoie. Era o femeie înaltă, cu o ținută dreaptă și țeapănă, care îi trăda disciplina originii sale germano-americane. Dan își dădu imediat seama că Margaret avusese motive să se teamă de Gilda Bechmann. Angajată imediat după nașterea lui Peter, femeia aceasta inteligentă și meticuloasă văzuse, auzise și, mai ales, înțelesese multe în decursul anilor.

Amintirile Gildei în legătură cu Margaret descriau o femeie rece, insensibilă și ușor de manipulat, înspăimîntată de personalitatea puternică a soțului ei. În același timp, disprețuia lipsa lui de educație și suferea din cauza indiferenței cu care o trata. Gilda era sigură că în primii ani Margaret încercase să trezească interesul soțului ei, dar nu reușise. El se plictisise repede de compania ei și de genul de activități sociale care o preocupau.

Nu mai avea nevoie de soția lui nici măcar pentru sex; servitorii sesizaseră relația formală dintre cei doi. Totuși, pentru că soția lui își făcuse datoria dînd naștere celor trei fii. el îi asigurase în schimb o viață confortabilă și luxoasă.

Richard, cu trei ani mai mare decît Peter și decît Midge cu patru, era un copil independent, încrezut și obraznic. La venirea Gildei era deja la

grădiniță. Petrecea mult timp alături de tatăl său, care era încîntat de mica ființă, replica fidelă a caracterului său, simțindu-se în siguranță că avea cine să continue dinastia pe care o pregătise.

Margaret se temea prea mult de soțul ei pentru a încerca să-l înfrunte direct. În schimb, înțelegînd că fiul cel mare era deja pierdut pentru ea, a făcut din al doilea balsamul cu care să-și aline suferința provocată de el.

Peter era un copil adorabil, care semăna cu cei din familia ei. Margaret se străduia să și-l facă aliat împotriva soțului. Deși era foarte rar afectuoasă și foarte indiferentă cu el, obținuse adorația copilului, pedepsindu-l foarte rar și atunci cînd nu era cazul.

Richard, chiar și cînd crescuse, era înspăimîntat de temperamentul tatălui său și-i dobîndise chiar admirația pentru tenacitatea de care dădea dovadă. Peter însă era mult mai sensibil. În parte, datorită influenței mamei, trăia terorizat de severitatea distantă și dezaprobatoare a tatălui său, care nu reușea decît să adîncească ruptura dintre ei. Gilda simțise atunci că Peter tînjea după dragostea și încurajarea părinților. Cînd ei îl ignorau sau îl pedepseau, își îndrepta furia asupra lucrurilor din jur, incapabile să reacționeze: jucării, servitori sau fratele mai mic. Uneori și Richard îl teroriza sau, mult mai dureros, ca și părinții lui, îl ignora.

Midge nu avea nici energia răzbătătoare a lui Richard, nici farmecul inteligent al lui Peter. Așa că era neglijat de ambii părinți sau, uneori, batjocorit pentru micile greșeli datorate gîndirii lui încete. Exasperat de cei doi fii mai mici, John Boelter, încerca să le trezească temperamentul masculin, dar nu reușea decît să provoace aversiunea.

Gilda încercase să echilibreze oarecum lumea atît de tulburată și nesigură a copiilor, dar îi fusese foarte greu. În fond, nu erau copiii ei. Se străduise să fie dreaptă cu ei, protejîndu-l pe cel slab de teroarea celui puternic. Și, mai ales, să compenseze afecțiunea pe care Midge nu o primea de la nimeni. De aceea, spuse mîndră, el încă o mai vizitează.

— De ce ai plecat de la ei? o întrebă Dan.

Gilda tăcea, gîndindu-se la răspuns. Apoi, ridicîndu-și privirea, se hotărî:

— Cineva trebuie totuși să știe ce s-a întîmplat cu adevărat în ziua aceea.

Richard era la școală, iar ea, împreună cu cei doi băieți plecaseră într-o excursie, de o zi, în pădure. O furtună izbucnise din senin, iar Gilda rugase un fermier să-i ducă înapoi acasă. Midge găsise un pui de pasăre, căzut din cuib. În timp ce Gilda le punea hainele la uscat, băieții se luaseră la

întrecere pe scări spre dormitorul mamei, ca să-i arate ce găsiseră în pădure. Abia cînd auzise vocile lor răsunînd în celălalt capăt al casei, realizase unde dispăruseră. Urcase scările alergînd, în speranța că-i va putea opri. Dar era prea tîrziu. Se năpustiseră amîndoi în camera mamei lor, iar Gilda ajunsese, gîfîind în spatele lor.

Margaret era întinsă în pat, dezbrăcată. În ciuda trecerii anilor, Gilda își amintea cu precizie fiecare amănunt. Altă femeie, o prietenă de-a ei, dezbrăcată și ea, o săruta între picioarele desfăcute. Midge, bietul de el, se apropiase deja ca să-i arate puiul de pasăre. Ea țipase și, sărind din pat, zbiera cele mai îngrozitoare cuvinte și îi lovea pe amîndoi. Midge nu putea ridica mîinile să se apere pentru că încerca să adăpostească pasărea. Ea i-o smulse din mînă aruncînd-o pe podea și omorînd-o. Apoi începu să-l lovească din nou. Peter, dintr-o săritură, se așezase în fața lui, încercînd să preia loviturile.

— Eram înmărmurită atît de ceea ce văzusem, cît și de comportarea ei cu băieții. I-am cerut scuze și i-am scos din cameră, dar, bineînțeles, era prea tîrziu.

— Te-a concediat?

— Da, și m-a condus imediat la gară. N-a avut încredere că nu voi spune cuiva din casă ce am văzut, mai ales soțului ei, cînd s-ar fi întors. La gară mi-a dat un cec de o mie de dolari și mi-a promis că-mi va trimite unul de fiecare Crăciun.

— Prevenindu-te, bineînțeles, să nu mărturisești cuiva ce se întîmplase.

Gilda încuviință.

— Dar dacă spunînd cuiva aș fi făcut un bine băieților, aș fi spus. Ridică din umeri. În fond, am fost o simplă angajată.

Conducînd spre oraș, Dan încercă să lege ceea ce aflase de ceea ce știa despre Peter Boelter și despre misterul care îi învăluia moartea, dar nu reuși.

Era a treia săptămînă din august. Luni dimineața, Dan și Rick înlocuiseră echipa de detectivi care supravegheau casa lui Tim Feeney. Parcară mașina lui Rick pe Strada 16, cu un bloc mai departe de locuință, de unde puteau observa intrarea prin oglinda retrovizoare și începură să aștepte.

Pe la șapte și jumătate, Feeney cobora scările blocului.

— Arată ca dracu, comentă Rick.

Nebărbierit, cu cearcăne vinete, fostul șofer arăta ca după o noapte nedormită. Se opri un moment ca să-și bage cămașa în pantaloni. Pescuind cheile dintr-un buzunar, se îndreptă spre un Chevy roșu, parcat la colțul străzii.

Cei doi alunecară în scaune pînă la nivelul parbrizului cînd mașina îi depăși, dar Feeney nu se obosise să verifice dacă e filat. Rick așteptă cîteva clipe, apoi îl urmă. Observînd în oglindă un Ford albastru, îi atrase atenția lui Dan. Întorcîndu-se, îi recunoscu pe cei doi din mașina albastră.

— E Stallworth și colega lui, spuse Dan. Blonda.

— Kate Bascombe.

— Ai o memorie foarte bună.

— Ne-am întîlnit întîmplător, acum cîteva săptămîni, într-un bar. Am băut ceva împreună.

— Pari interesat.

— Poate mai tîrziu. Deocamdată, n-am terminat cu o fată pe care am cunoscut-o în facultate.

— Așa sînt *femeile,* Rick.

— Doamne, las-o baltă. Mai bine le-am numi persoane de gen feminin pentru că femeia[6] îl conține și pe bărbat. Chiar și femelă[7] conține suferință. Oricum, Bascombe se întîlnește încă cu Scott Feller... reporterul.

— Îl cunosc.

— Au fost împreună o vreme. Acum se pare că tipul îi dă din nou atenție. Ea știe că e un ticălos și că o face doar pentru serialul despre Departamentul Poliției, la care lucrează, dar...

— Credeam că numai eu am avut o viață agitată. Ți-a spus ceva despre Feeney?

— Nu. De fapt, ne-am tachinat la un pahar. Dan privi din nou în urmă.

— Mda, se pare că ea și Stallworth sînt interesați de prietenul nostru Feeney. Parcă am fi la paradă.

Feeney parcă lîngă un aparat de taxare, iar Rick, surprins, coti imediat. În timp ce-i depășeau, cei doi polițiști le făcură semn că-i observaseră, continuîndu-și mersul pe lîngă mașina lui Feeney. Parcară și ei puțin mai departe, pentru a nu trezi bănuieli.

Feeney scotoci în buzunarele pantalonilor după o monedă pentru aparat. Dar nu scoase nimic, fie pentru că nu avea, fie pentru că aparatul îi mai lăsa

puțin timp. Dan și Rick erau convinși că va trebui urmărit pe jos, așa că porniră. Dan în spate, iar Rick, cu mai multă experiență, făcea treaba cea mai grea, încercînd să fie permanent în fața lui.

Feeney traversă strada spre un mic părculeț, dar nu intră. Se sprijini de gardul care îl împrejmuia, așteptînd. Ocupanții celor două mașini se făcuseră mici pe locurile lor și așteptau și ei.

Se scurseră astfel două ore, iar Feeney părea să fie preocupat numai de șuvoiul de mașini care trecea pe lîngă el. La un moment dat, se uită la ceas și traversă, în fugă, strada. Dan se pregătea să intervină, dar Feeney băgase doar o monedă în aparatul de taxare și se întoarse la locul său, lîngă gard.

Într-un tîrziu, cînd ceasul indica aproape ora zece și văzînd că persoana așteptată nu ajunsese încă, Feeney trase un șut într-un ghemotoc de hîrtie și apoi scuipă nervos în direcția șoselei. Se îndreptă spre un telefon public, dar, îngrijorat parcă, se răzgîndi. Realizase probabil că persoana avusese motive întemeiate să nu se arate.

Înainte de a se urca în mașină, se opri să privească magazinele care se înșirau pe stradă. Privirea i se opri pe un bufet. Scotocind în buzunar, privi dezamăgit mărunțișul din palmă, apoi îl băgă înapoi în buzunar; fără îndoială, era prea puțin pentru un corn și o cafea. Lovi cu pumnul capota mașinii, vizibil enervat. Apoi se urcă la volan și porni spre casă.

Cele două mașini renunțară la urmărire cînd o coti pe strada unde locuia, iar el parcă în apropierea blocului. În schimb, mașinile se opriră și cei patru coborîră să se sfătuiască.

— Cine ți-a vîndut pontul? întrebă Harry Stallworth.

— Un traficant de droguri de la care cumpără, spuse Dan. Ție?

— Patronul unui local deocheat, unde priza cînd nu avea destui bani.

— Are un nas foarte pretențios și costisitor.

— Așa se părea, dar azi-dimineață nu și-a permis nimic.

— Ai idee cine ar putea să-l plătească?

Stallworth îl privi pe Dan o vreme.

— *Tu* îl supraveghezi.

— Cerule, Harry, parc-ai fi Huyton. Crezi că tocmai mă pregăteam să-l mituiesc cînd ai apărut tu cu mașina și mi-ai stricat aranjamentul?

— Nu cred asta, conchise detectivul. Nu ar avea nici un rost să plătești în continuare un tip care te-a umplut deja de noroi la tribunal.

— Mă bucur că mai există cineva în domeniu care să gîndească logic. Îmi imaginez că Procuratura îl plătește pentru mărturia împotriva mea.

— Asta credem și noi, confirmă Bascombe. N-am avut destule probe ca să-l legăm pe Montano de cazul Cassy Cowell și cu atît mai puțin de violul din parcare.

Stallworth izbucni furios.

— Ticălosul ăla de Huyton scapă din mînă un proces și dă vina pe noi. Apoi violatorul fantomă lovește din nou, iar Huyton ne bagă în gura presei, ca și cînd noi n-am vrea ca tipul să fie prins. Dar în tot acest timp protejează lepădătura asta, care e cel mai nimerit suspect.

— Feeney, confirmă Dan, care a primit suspendarea pedepsei pentru trafic de droguri, după ce a depus mărturie împotriva mea la Comisia Disciplinară.

Stallworth urmări privirea lui Dan, așteptînd confirmarea.

— Comisarul a preferat ca Huyton să nu știe că îl urmărim pe Feeney. Așa că insist să rămînă între noi.

— Știi, eu și Huyton nu sîntem tocmai intimi, glumi Dan.

Stallworth înclină capul, semn că a priceput, și continuă:

— Dan, sîntem siguri că avem de-a face cu același tip. Același *modus operandi* în ambele cazuri. Feeney n-a mai fost acuzat de viol, dar nu prea îi plac femeile, dacă te iei după ce spune fosta lui prietenă.

— Violatorul lovește numai de două ori, observă Bascombe, și totdeauna în liniștea nopții. E posibil ca, fiind părăsit de prietena lui și fără o slujbă stabilă, Feeney să devină un pic agitat noaptea, așa că i-am agățat o codiță. Dar poate dulciurile care le ia pe nas să-l facă fericit. Sau liniștit.

Rick izbucni în rîs. Ea îi zîmbi.

— Tare mi-ar plăcea să înregistrez convorbirile lui Feeney, rosti Stallworth, dar numai Procuratura are dreptul să ceară autorizația la tribunal.

— Dacă afli ceva în legătură cu Feeney, îl rugă Dan, mă anunți și pe mine?

— Sigur, îi promise polițistul.

Rick îi spuse lui Bascombe:

— Am să te sun într-una din zilele următoare.

— Mai bine peste vreo lună, O.K.? replică ea. Kate Bascombe era o tipă pragmatică. Avea o părere foarte realistă despre cît anume se putea conta pe

interesul lui Scott Feller. Următoarea lună, serialul publicat de el în ziar urma să se încheie.

În noaptea aceea, Stallworth și Bascombe fuseseră treziți de dispecerul de serviciu și plecaseră direct spre parcarea de la intersecția Străzii 13 cu Loscut. Corpul fără viață al tinerei Tara Martin (născută Gertrude Kunkel), o prostituată blondă care lucrase pentru Ricardo Montano, fusese găsit la mai puțin de douăzeci de picioare distanță de locul unde fusese descoperită ultima victimă. Purtase o fustă mini neagră, și o bluză scurtă și decoltată, de culoare albă. Bluza îi fusese îndesată în gură, sufocînd-o. De data asta, unghiile victimei conțineau semne vizibile de împotrivire. Părea că își întîlnise atacatorul față în față, pe trotuar, iar el o tîrîse în parcare, în spatele celor cîtorva mașini, unde o violase și o bătuse. Probabil din cauză că îl putea identifica, o strangulase – se puteau observa cîteva urme pe gîtul ei. Autopsia scosese la iveală ruptura osului hioid.

Nu existau martori oculari. Dar, pe la ora cinci dimineața, cealaltă prostituată care lucrase pentru Montano, negresa, dădea buzna în localul poliției, cerînd protecție. Tocmai auzise de crimă și era înspăimîntată. Cei doi detectivi se grăbiră s-o interogheze. În seara aceea, se întîlnise cu Tara. Ea era nervoasă din cauza unui conflict cu Montano, avut într-un bar din zonă, cu cîteva ore mai devreme. El încercase s-o convingă pe Tara să lucreze din nou pentru el. Îl refuzase, pentru că se descurca mai bine singură. El se înfuriase. Proprietarul barului fusese nevoit să cheme Poliția, iar Montano plecase, dar promisese că o va căuta și o va „convinge”. Negresa era speriată, pentru că Montano o sunase și pe *ea,* cu o zi înainte. Voia să o întîlnească si să stea de vorbă.

Montano nu mai locuia la adresa știută de ei, așa că Stallworth și Bascombe căutară cîteva ore ca să afle noul domiciliu. Deși se grăbiseră să-l ridice pentru interogatoriu, ajunseseră cu aproape cincisprezece minute după plecarea lui. Un vecin îl văzuse părăsind clădirea, ducînd o valiză.

Cam în același timp, Montano era la stația de benzină Camden, făcînd plinul. Vorbea cu Dan de la un telefon public.

— Cînd am auzit la radio despre Tara, mi-am închipuit că vor veni să mă ridice, așa că am fugit.

— Au sunat și aici. Vreau să-ți pun cîteva întrebări.

— Rahat!

— Nu ești obligat să răspunzi la întrebările lor. Am să fiu lîngă tine să te susțin. Poți să-mi spui ce-ai făcut după ce te-ai despărțit de Tara, în bar?

— Am mai fost în cîteva localuri. Știi, să mă răcoresc. Unde e recunoștința ei? M-am ținut departe un timp, așa cum mi-ai spus. Dar sînt aproape lefter. M-am oferit să reluăm afacerea. Curva m-a trimis la plimbare.

— Ai mai văzut-o după asta?

— Nu. Montano răspunse cooperant: Am ajuns devreme acasă.

— Nici nu-mi trece prin cap că cineva îți poate sprijini alibiul. Dan nu avea încredere în tonul lui. Montano ar fi dat orice ca avocatul să-l creadă.

— Nu.

Orice ar fi făcut Ricardo Montano noaptea trecută, Dan era mai mult ca sigur că era ilegal și nu fusese făcut acasă. Montano putea să se ascundă undeva, s-o urmărească pe Tara la locul unde „lucra” și să-și verse furia pe ea. Dan îl considerase întotdeauna pe Montano periculos, imprevizibil și impulsiv. Întărîtat mai ales, era în stare de orice.

Dan îi oferi o alternativă:

— Lasă-mă să ajung la o înțelegere cu polițiștii, cînd te întorci...

— Nu mă întorc.

— Ești în pericol mai mare pe stradă. Poliția mai întîi împușcă un violator criminal și abia după aia îi citește drepturile.

Astea erau numai o parte din temerile avocatului. Posibilitatea ca Montano să fie violatorul fantomă era dintr-o dată foarte reală.

— Nu, repetă Montano hotărît. Nimeni n-o să mă creadă că n-am omorît-o eu. Dar îți spun un lucru, tîrfa aia a primit ce merita.

— La dracu, murmură Dan.

Mara și toți ceilalți îl imploraseră să nu se străduiască atît, să nu-l scoată de sub acuzare pe Montano în cazul Cassy Cowell. Ca urmare, el înnebunise o femeie și o omorîse pe a treia.

— Ascultă, Ricardo, te-am scos o dată, o pot face din nou dacă îmi spui adevărul.

— Plec din oraș. M-am hotărît.

— Dacă dispari, polițiștii vor fi siguri că tu ai făcut-o.

— Oricum, vor crede că am făcut-o. Blestemata aia de Tara!

Dan nu putea spune exact de unde izbucnise furia peștelui. Din cauza pornirii interioare care-l făcuse să-și piardă controlul și s-o omoare, sau

pentru că pierduse o sursă de cîștig.

— Ricardo, lasă-mă să încerc o înțelegere cu polițiștii. Sună-mă peste un sfert de oră.

Montano stătu pe gînduri un moment, apoi refuză:

— Nu, sînt mult mai în siguranță așa.

— Ricardo...

La celălalt capăt al firului nu mai era nimeni. Închisese.

— Oh, Doamne, își spuse Dan, ce dracu am făcut?

Ziarele de dimineață anunțau că Ricardo Montano se sustrăsese cercetărilor, iar Poliția alertase toate jurisdicțiile statului în căutarea lui.

23

Pe măsură ce luna se apropia de sfîrșit, Susan petrecea din ce în ce mai puțin timp la *Herald* și Fundație și mai mult cu Karen. În spatele gardurilor înalte, care înconjurau proprietatea, mama și fiica jucau tenis, călăreau ore întregi prin pădure sau se odihneau la piscină, citind ori ascultînd muzică la radio, fiecare mutînd periodic butonul pe postul preferat. Neînțelegerile din trecut păreau de mult uitate.

Cînd mergeau la casa de vacanță a lui Dan erau nedespărțite. Cînd Karen făcea surfing, Susan își lua un prosop și, de pe plajă, îi urmărea fiecare mișcare, bucurîndu-se de fiecare clipă și tremurînd pentru siguranța ei. Uneori era atît de deprimată, încît exagera cu sfaturile, gîndindu-se la un viitor cînd fata putea să rămînă fără mamă.

Dan îi cumpărase lui Karen un surf și nu se mai arătă așa de încîntat cînd ea aduse vorba despre motocicletă. Susan nu avea nevoie de alte probleme și, uneori, dimineața, durerile de genunchi și nu numai din cel bolnav, îl îndemnau să reflecteze. Se gîndea să renunțe la motocicletă nu din cauză că durerea creștea, ci pentru că el era prea bătrîn pentru a mai accepta, între perechea de roți și șosea, un simplu sentiment de solidaritate.

Noaptea, tîrziu, după ce Karen adormea, cei doi făceau dragoste pe colinele înverzite. Chiar și atunci cînd Susan atingea paroxismul senzațiilor, o mică parte din ea părea că veghează lîngă patul fiicei sale, ascultîndu-i respirația liniștită, zdrobită de durerea gîndului că, în curînd, acolo nu va mai fi nimeni să vegheze.

Din cînd în cînd, între Susan și Dan izbucneau certuri, care creșteau în intensitate asemenea brizei care se transformă în furtună. La început, crezuseră că e vorba de tensiunea procesului. Dar, cercetînd mai atent, începură să înțeleagă că ele se datorau unor motive mult mai adînci: provocările. Erau supărați din cauza situației lor provizorii și a forțelor care încercau în permanență să-i despartă. În mod obișnuit, Susan își controla pornirile – nu era nici elegant și nici folositor. Dar, în momentele de tensiune, își ieșea din fire. Se supăra uneori pe inerția părinților ei, care îi dăduseră atîtea titluri și prea puține drepturi și, mai ales, pe ceea ce oamenii așteptaseră tot timpul de la ea, care era o simplă femeie. În ultimii ani, se trezea uneori gîndindu-se dacă meritase să-și sacrifice propria independență pentru siguranța și bogăția oferite de un soț, chiar și atunci cînd îl iubea. Acum, cînd era atît de puternică, se întreba dacă i-ar putea face față și, mai ales, în cazul fericit în care ar fi putut să plaseze o putere și mai mare dobîndit-o pe deplin.

Cînd Mara îl părăsise, Dan își închisese aproape toate sentimentele. Știa că era o femeie ambițioasă, dar tot timpul își imaginase că avea o inimă romantică, pe care el singur o descoperise. Aflînd că plecarea ei fusese o mișcare cinică, plănuită cu mult înainte, căzuse pe gînduri. Își dăduse seama că întreaga lui viață fusese de o tristețe teribilă.

Se bucurase întotdeauna de avantajele pe care Cal le obținuse cu greu – cumpărînd bunăstarea și confortul, dar ignorînd cu bună știință adevăratul lor preț. Fiul unui om care fusese acceptat de această țară, Dan sperase la mai mult. Făcuse numai ceea ce alții nu doreau de la el, fără să-i pese de părerea pe care o aveau. Sperase să fie acceptat în toate straturile sociale, în timp ce el își menținuse identitatea originii. Un cavaler care să desființeze tirania, pentru ca, apoi, să-l ovaționeze cu toții. Și, mai ales, își dorise dragostea celor pe care-i iubea, dar și libertatea de a alege unde și cînd să poarte această răspundere.

Hannah descoperise în el ceea ce el nu bănuise niciodată.

Dacă obținea ceva, imediat țintea contrariul; această dorință a contrastelor îi umbrea în permanență satisfacțiile. De fapt, ea respinsese un soț care nu voia să fie soț cu adevărat. Abia acum înțelesese Dan că a fi un „lup singuratic” înseamnă inevitabil să suporți singurătatea.

Acest ultim adevăr îi venise în minte într-o noapte de august, după ce aflase de aprobarea Comisiei Disciplinare, care acceptase ca suspendarea

lui să fie amînată pînă după procesul lui Susan. Stăteau dezbrăcați, mîngîiați de razele lunii, înconjurați de iarba care acoperea ca un zid marginile pădurii. Făcuseră dragoste și Dan înțelese că, în ciuda pericolului de a o pierde, se simțea mai bine decît se simțise vreodată.

Cu Mara cunoscuse acea nervozitate incitantă, dar niciodată plăcerea unei iubiri sigure. Străjuiți de universul nesfîrsit sub care Dan tocmai avusese un scurt extaz, aproape fatal, lui i se părea ciudat cîte contradicții omenești și, mai ales, cu cîte feluri de gînduri fuseseră binecuvîntați oamenii. Pentru a fi fericit, ar trebui să ajungă la o înțelegere cu firea sa contradictorie.

Într-un tîrziu, ajunse la concluzia că, pentru fericirea lui, care ar spulbera singurătatea, va trebui s-o facă. Dragostea pentru Susan nu însemna totul. Dacă voia să-și permită luxul de a fi fericit, cum îți permiți să ai un cont în bancă, trebuie să-și dorească fericirea mai mult decît izolarea. Iubirea pentru cineva putea liniști conflictele lui interioare: dragostea pentru fiul său, care i-o împărtășea fără rezerve; cea pentru tatăl lui, în ciuda rezervelor. Și acum, dragostea pentru Susan și pentru ceea ce iubea în ea – cinstea și frumusețea caracterului, bunele intenții, umorul, frumusețea și iubirea pentru el.

— Vreau să te căsătorești cu mine, Susan, rosti, ridicîndu-se într-un cot, privindu-i ochii, atît de întunecați și misterioși. Te iubesc si vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Și eu vreau, spuse ea, ridicîndu-se să-i mîngîie obrajii, o siluetă care se contura în întuneric. E multă vreme de cînd n-am mai întîlnit un om cu adevărat bun. Asta mă face mai bună.

— Nu simțeai același lucru cu Peter?

— Peter a fost un porc!

Glasul îi devenise tăios și dur sub povara cuvintelor. Apoi, la adăpostul întunericului, ea deveni din nou tandră, îmbrățișîndu-l.

— Cînd totul se va sfîrși, Dan, cere-mă în căsătorie. Am să accept.

Două zile mai tîrziu, telefonul Marei îl găsi pe Dan la birou. Vocea îi tremura de furie și de nerăbdare.

— Te anunț oficial că Gilbert R. Huyton, reprezentant al Procuraturii Philadelphia, s-a hotărît să pledeze în cazul Susan Boelter. Eu îi voi fi asistentă.

Ranchiuna ei era explicabilă. Dacă ar fi reușit condamnarea într-un caz atît de important și cunoscut, ar fi căpătat un renume în procuratură, plasînd-o în capătul listei de candidați la funcția lui Huyton, cînd acesta ar fi fost avansat.

Cu vocea încărcată de ură, continuă:

— Susține că o face din datorie. Poți să-l crezi? *Datorie.*

Trebuie să demonstreze opiniei publice că onoarea lui e mai presus decît prietenia pentru Susan. Să-l ia dracu! Era cazul meu. Mi-a dat cuvîntul. Trebuia să-mi dau seama c-o să mă dea la o parte. Pur și simplu, n-a putut rezista publicității.

— Mara, de cînd am devenit confidentul tău?

Dar el știa că Mara nu avea nici un alt confident. Nu era genul care cultiva prietenie. Ea trăia numai în lumea bărbaților, care-i erau fie rivali fie iubiți, iar uneori și una și alta. Pentru că nu-și putea vărsa amărăciunea pe Gil, o făcea cu Dan. Continuă cu o voce înverșunată:

— Are impresia că oamenii rîd de el, că nu-l vor lua în serios decît dacă te va învinge într-un caz răsunător. Asta e singura lui preocupare. Bărbații! Totdeauna trebuie să-și demonstreze că sînt cei mai buni.

Dan știa că nu avea nevoie de un răspuns, așa că aștepta cu respirația tăiată. Un moment mai tîrziu, ea adăugă:

— Ne întîlnim deci cu juriul, pentru o ședință preliminară, vineri. Apoi închise.

Dacă ar fi reprezentat pe oricine în afară de Susan, Dan ar fi fost bucuros să-și demonstreze talentul față în față cu Gil Huyton, ca între campioni de categorie grea. Învingătorul ia tot. Dan avea motive să se răzbune: arestarea pentru mituire, care îi distrusese ireparabil reputația, modul în care îl scosese de sub acuzare și, în plus, vestea despre suspendare, care fusese răspîndită în toate colțurile orașului.

De data asta, Dan nu era nerăbdător să înceapă lupta. Primejdia în care se afla Susan făcea lucrurile foarte periculoase.

Într-una din după-amieze, în timp ce Dan răsfoia meticulos, ca un școlar, revistele de medicină legală, care îl puteau ajuta să-și construiască apărarea – și încerca, pe cît posibil, să ignore fotografiile și detaliile groaznice – îi atrase atenția o notă care îi arse privirea. Autorul făcea referire la ultimele

cercetări ale unor medici canadieni, care susțineau că scăderea temperaturii unui corp este, fără îndoială, o metodă sigură de a depista momentul morții.

După patru telefoane, Dan reușise să-l depisteze pe autor, vorbise cu el și fixase o întîlnire pentru a doua zi, dimineața, la Toronto.

Înainte de a intra în biroul medicului legist, Dan îl salută:

— Nici nu știți ce plăcere îmi face să vă cunosc, doctor Mallory.

Bărbatul își deșiră statura înaltă si uscată, întinzîndu-i mîna.

— Am citit acel raport de autopsie pe care mi l-ați trimis prin fax. Dar nu înțeleg de ce?

Alan Mallory abia trecuse de patruzeci de ani, cu părul odată castaniu, acum cărunt. Avea trăsături puternice și frumoase și un zîmbet pe care îl au mai degrabă directorii de magazine, decît chirurgii morții.

Vorbiră cîteva minute despre călătoria lui Dan și apoi despre experiența lui Mallory ca legist în diferite orașe canadiene, și anume ca cercetător consultant și profesor, dar amîndoi erau nerăbdători să ajungă la subiectul întîlnirii.

— Nota pe care am citit-o, spuse Dan, mi-ați spus la telefon că se baza pe o discuție avută cu autorul articolului.

— Da, un student. Cercetările mele sînt aproape gata, dar mai am nevoie de cîteva luni de muncă pînă să pot trage concluziile și să le public.

— Ați putea să mi le spuneți, ă... pe înțelesul unui avocat?

Pe Dan îl interesa nu numai ce urma să spună Mallory, dar și cum suna pentru urechile juriului. Folosea termeni de specialitate care ar fi făcut de neînțeles expunerea? Sau urma să fie atît de arogant, încît ar fi avut aerul că pedepsește apărarea?

— E foarte simplu, începu Mallory. Sînt atît de multe variabile care influențează temperatura unui cadavru, încît este imposibil să găsești o regulă sau o simplă formulă ca să poți calcula căldura pe care o pierde corpul, o dată cu trecerea timpului. Se poate pierde mai repede sau mai încet.

— Puteți fi mai explicit?

Atitudinea lui Mallory era prietenoasă, iar explicațiile lui căpătau ușurința unei conversații.

— De exemplu, unii oameni au temperatura corpului mai ridicată, alții mai scăzută. Chiar si asta variază în cursul zilei și, bineînțeles, cînd persoana e bolnavă. Un alt factor îl reprezintă condițiile mediului în care a fost găsit cadavrul, într-o cameră foarte călduroasă, este posibil să nu se răcească deloc. Într-una rece, ca în cazul nostru, el va pierde căldura mult mai repede decît în formula obișnuită. Și, mai ales, zăcînd direct pe

pardoseală. Indivizii slabi se răcesc mai repede decît cei graşi, cei goi mai repede decît cei îmbrăcaţi. Toţi factorii sînt prezenţi aici.

Dan era încîntat de ce auzea. Ştia că un juriu care credea în mărturia unui medic legist va reacţiona favorabil în cazul lui Mallory.

— Parcă pentru a amplifica lucrurile, continuă Mallory, se pare că e o regulă generală ca temperatura rectală să crească puţin, imediat după moarte, nu să scadă. În altă ordine de idei, un medic legist care foloseşte formule rigide pentru a constata că temperatura scade cu un grad pe oră, după moarte, este periculos de simplist în concluzii. Victima, în cazul nostru, poate să fi murit mai tîrziu decît a presupus medicul legist.

Alegîndu-şi cuvintele care-i puteau fi adresate la tribunal, Dan întrebă:

— După ce aţi examinat fotografiile pe care vi le-am trimis, v-aţi putut forma o idee, cu un grad destul de rezonabil de siguranţă, despre cauza morţii?

— După părerea mea, teoria lui Kieffel că victima a fost ucisă mai degrabă cu un obiect tăios decît accidental, lovindu-se de marginea treptei, este neconcludentă. Mai sînt şi alte aspecte care mă preocupă.

— Doctore, aţi fi dispus să vă deplasaţi la Philadelphia ca să depuneţi mărturie la tribunal? Veţi primi onorariul şi cheltuielile care vi se cuvin. Va fi nevoie de dumneavoastră, probabil, la mijlocul lunii viitoare.

— Bucuros. Ar fi o gravă nedreptate ca cineva să fie condamnat pe baza unor dovezi atît de puţin concludente.

Dan se rezemă de spătar, zîmbind. Observase de-a lungul anilor că venea un moment în care fiecare apărare solidă începea să se contureze, potrivindu-şi piesele ca macheta unui arhitect. O puteai prezenta juriului sau întoarce pe toate feţele, arătînd toate camerele, uşile şi holurile. Totul se potrivea şi căpăta un sens. Procuratura îşi construise şi ea propriul model, dar acesta avea altă structură. Iar tu, ca un arheolog, trebuia să convingi juriul că al tău e cel mai apropiat de ceea ce existase demult.

Timpul acela venise. În sfîrşit, putea prezenta juriului evenimentele acelei sîmbete fatale, de început de iunie, suficient de verosimile pentru a sta în picioare. Fundaţia fusese pusă, pilonii şi încheieturile erau la locul lor, iar pereţii şi acoperişul începuseră să se ridice. Construcţia lui urma să reziste şi celui mai furtunos atac.

Găsise, în sfîrşit, expertul, martorul de care avea atîta nevoie.

În primele cîteva zile de vacanță, Jamie își petrecuse aproape tot timpul cu bunicul său sau în compania cîtorva prieteni care nu erau plecați din oraș. Apoi Jacob plecase, ca în fiecare an, în vacanță la Poconos, iar Dan și Jamie plecară la casa de pe plajă.

Primul lucru pe care îl observase Jamie, cînd intraseră cu mașina în garaj, fusese cel de-al doilea surf agățat pe perete.

— Te-ai apucat și tu de surfing? își întrebase tatăl, știind instinctiv care era proprietarul, dar așteptînd confirmarea lui Dan.

— E al lui Karen.

— Frumoasă scîndură. Karen e bună?

— Pentru valurile de pe coasta estică.

— E cu totul altceva acolo, confirmă Jamie cu hotărîre.

— Hai înăuntru. Ai să stai în al doilea dormitor pînă în week-end.

Ridicîndu-și geanta pe umăr, Jamie își privi tatăl. Al doilea dormitor fusese dintotdeauna dormitorul lui. Nici măcar nu-l numise „cameră de oaspeți”.

— Asta pentru că vin Karen și mama ei?

— Da. Poți să dormi cu mine atunci.

Dan pomenise de Susan și Karen cu două zile înainte de venirea lor. Stăteau amîndoi pe șezlonguri, pe terasă, cu spatele la mare, privind apusul de soare.

— Sper să-ți placă, spuse Dan.

— Cîți ani are?

— E cu aproape un an mai mare ca tine. Împlinește paisprezece în curînd.

— Nu trebuie neapărat să mă împrietenesc cu ea, nu?

— Nu. Sper să vă împrieteniți, dar faci cum vrei.

— Știi ce nu-mi place? izbucni Jamie. Că n-a avut cu adevărat un tată.

— Cred că i-a fost destul de greu.

— Probabil, replică Jamie, mai puțin pornit.

— Ești îngrijorat că ea e aici tot anul și tu nu?

Dan interpretă tăcerea fiului ca pe o confirmare. Se întinse și strînse mîinile băiatului.

— Nimic nu se va schimba între noi, Jamie.

Băiatul zîmbi satisfăcut, dar spuse doar:

— Jim, nu Jamie, tată. O să creadă că sînt un copil.

Cînd ajunseră la casa de vacanță, Susan îi întinse un cadou lui Jamie. Era un walkman pentru casete audio. Jamie știa că era o încercare de a-i face o impresie bună, dar cadoul nu era prea atrăgător ca să poată ține garda sus.

— N-am știut dacă ai casete, spuse Karen, așa că ți-am adus cîteva de la mine.

Îl privea la fel de îngrijorată ca și el. Jamie crescuse repede tot anul, totuși Karen era mai înaltă.

— Cui îi e foame? întrebă Dan.

— Eu vreau să înot întîi, spuse Karen.

— Noi am înotat deja, declară Jamie.

Cei doi păstrară distanța pînă la începutul după-amiezii.

— Nu vrea nimeni să încerce valurile? sugeră Dan, observînd că briza se întețise.

Se lăsă o tăcere lungă, în timpul căreia cei doi adolescenți se măsurară unul pe celălalt.

— Nu există vreme mai bună ca asta, prin partea locului, sublinie Dan.

Valurile oceanului erau într-adevăr grozave.

— Nu mă deranjează, spuse Jamie.

— O.K., consimți Karen.

Stînd pe terasă, părinții îi urmăriră cum vorbeau de-a lungul drumului spre malul apei. Nu se întoarseră decît peste cîteva ore. Din acel moment, flecăreau ca doi vecini apropiați.

— Cum a mers? îl întrebase Dan mai tîrziu.

— Destul de bine.

După cină, cei patru jucară cărți. Copiii formară imediat o echipă împotriva părinților. Apoi stătură de vorbă pînă tîrziu.

A doua zi, plecară din nou împreună pe ocean. Susan îi spusese lui Dan că fata era mai înviorată decît fusese vreodată în ultimele luni.

— Totdeauna și-a dorit un frate sau o soră. Nu i-a plăcut să fie singură.

După masa de seară, Jamie și Karen se apropiară de părinții lor.

— Ne-am tot gîndit, începu Karen.

— Da, da, adăugă Jamie, înțelegînd nevoia de a afișa solidaritatea în propunere „ne-am gîndit la ceva”.

Se întoarse spre Karen, îndemnînd-o să explice.

— Eu și Jim credem că ar fi bine dacă ați sta împreună, în aceeași cameră, noaptea, vreau să spun, dacă vreți și voi. Nu ne deranjează să dormim în aceeași cameră.

— Ați discutat voi asta? întrebă Dan amuzat.

— Îhî, rosti Jamie, luînd conducerea, pentru că cel care întrebase era tatăl lui. Ni s-a părut că ar fi mai natural pentru voi.

— Natural, repetă Dan. Reuși să-și stăpînească stînjeneala, privind spre Susan. Tu ce zici?

— Cred că e foarte bine.

— O.K., spuse Dan, întorcîndu-se spre cei doi copii: dacă vreți voi.

— Hai, tată, fii realist.

Fusese cel mai fericit week-end din viața lui Dan.

Luni seara, de sărbătoarea muncii, își conduse fiul la aeroport. A doua zi, dimineață, începea selecția juriului în procesul lui Susan.

24

— Aș vrea să cunoști un prieten de-al meu, îi strigă Dan Susanei, în timp ce ea intra în clădirea primăriei City Hall, Matt Rooney, Susan Boelter.

Omul care servea la bar se ridică peste tejgheaua înaltă, care îi ascundea jumătatea de jos a feței, pentru a strînge mîna lui Susan. Izbucniră cîteva flashuri. Dan aranjase ca fotografii să o imortalizeze mergînd singură prin piața din fața clădirii, urmînd-o apoi înăuntru. Voia ca publicul și potențialii jurați, care vor vedea în ziare figura unei femei obișnuite, doborîtă și fără apărare, să o simpatizeze, în ciuda acuzațiilor.

Nevasta lui Rooney, Millie, își scoase capul din spatele mașinii de cafea.

— Sper că o să le explici unde ne aflăm! arătă ea spre fotografi.

Majoritatea proprietarilor de magazine alimentare căutau să cîștige simpatia reporterilor, oferindu-le gratuit cîte-o gustare. Millie îi privi furioasă.

Dan făcu prezentările pentru cele două femei. Susan comandă chifle de ovăz și o cafea slabă.

— Citești *Herald*-ul? observă Susan, privind un exemplar împăturit.

— Cumpăr și *Mirror*, spuse fostul polițist, dar în ultima vreme am găsit tot ce mă interesa în *Herald.*

Susan radia de fericire la vederea succesului politicii sale.

— Mă bucur că-ți place ce facem noi.

Rooney căută sub tejghea.

— Dan, am pus deoparte niște prăjituri cu ciocolată.

Susan rîse.

— Nu-l încuraja să mănînce asemenea chestii oribile.

— E prima dată, în atîția ani, de cînd mă oprește cineva, îi explică Dan. Ești îngrijorat, Rooney?

— Prost judecător. E cu Pocuratura și îi este obligat lui Huyton.

Dan nu putea să nu fie de acord. Hector Vellarde era prima dintre figurile marcante ale legii, conducător, timp de mai multe mandate, al unei direcții din Procuratură. Pentru a-l cîștiga de partea lui și a nu pierde voturile populației hispanice, Gill Huyton îi aranjase lui Vellarde un post de judecător imediat ce predecesorul său se retrăsese din motive de sănătate. În cel mult doi ani, dacă Vellarde nu deranja interesele partidului, urma, fără îndoială, să obțină propriul mandat.

— Credeam că ai să fii prea ocupat în dimineața asta, ca să mai treci pe aici, spuse Rooney.

Dan zîmbi.

— De ce să-mi atrag ghinionul, începînd un caz fără să trec pe la snack-barul favorit?

Expresia înghețată a lui Millie se topi încet, auzind complimentul. În timp ce punea capacele automatului de cafea, începu să-l descoase:

— O grămadă de ziariști te așteaptă sus, Dan. Am auzit că au blocat coridorul.

— Millie, am o clientă frumoasă. Sînt foarte încîntat că presa vrea să stea de vorbă cu ea.

— Inteligent lucrat, observă Rooney. Ar putea chiar să nu mai ajungă la bară. Oricum, povestea se știe. Nu mai e nevoie de interogatoriu.

— Rooney, tu ar fi trebuit să fii avocat.

— Ai auzit Millie? chicoti Rooney. Dan spune că ar fi trebuit să mă fac avocat.

Gura lui Millie formă ceva care la altă persoană s-ar fi numit zîmbet.

— N-o să mai ai trai cu el, Dan.

Dan o conduse pe Susan prin ușile de sticlă, spre lift. Imediat ce păși pe coridor, o avalanșă de reporteri și camere TV se năpusti spre ei. Lumini

strălucitoare, flashuri îi înconjurau, de parcă ar fi fost vedetele unui club de noapte. La fiecare pas, cei doi se opreau să răspundă la întrebări, sustrăgîndu-se politicos de la cele prea personale, chiar ignorîndu-le, dacă deveneau prea insistente.

Reporterii ăștia trebuiau să învețe să-și măsoare cuvintele dacă voiau să obțină ceva.

Dan o convinsese pe Susan că aceasta era ocazia de a-și spune povestea nestingherită de regulile din sala de judecată sau de cei doisprezece jurați, plus patru, care urmau să fie aleși din sutele de oameni care așteptau acum să răspundă întrebărilor, în birourile tribunalului. Foarte curînd, își spuse el, aceste coridoare vor deveni cîmpul de bătaie pe care îl va înfrunta pe Huyton.

Judecătorul Hector Vellarde era un bărbat serios, chiar sever. Dan îl cunoștea bine, cel puțin pe plan profesional. Fuseseră colegi de an la facultate. Procuror înflăcărat, devenea agresiv cînd avea în mînă dovezi puternice. Zvonul care circula prin tribunal era că arăta aceeași autoritate ca judecător, avînd tendința să conducă procesul împotriva apărării și să impună pedepse grele.

Dan îl întîlnise de multe ori în fața juriului, dar niciodată în societate; nu și-l putea aminti pe Vellarde relaxat. De asemenea, foarte rar îl văzuse zîmbind. Dacă Vellarde avea cumva simțul umorului, atunci îl ascundea la fel de bine cum își ascundea gîndurile.

Stînd în picioare, așteptînd intrarea lui Vellarde, Dan se întreba dacă judecătorul va încerca să obțină favoruri politice, favorizînd subtil Procuratura, sau se va strădui să demonstreze integritatea față de alegători, refuzînd verdictul de vinovăție?

Dan avea nevoie de o persoană flexibilă și foarte sigură pe cunoștințele sale juridice, care să-i accepte mărturiile și să-i permită alte alternative și suspecți. Spera ca Vellarde, care se lovise de atîtea nedreptăți în timpurile carierei sale începute într-un ghetou de emigranți, să fie imparțial. Dar, deocamdată, avea impresia că Huyton este singurul care se bucură că Vellarde va fi judecătorul cazului.

La una din întîlnirile preliminare, Vellarde îl întrebase pe Huyton dacă intenționa să aducă în discuție relația dintre Dan și Susan în timpul

procesului. Huyton răspunse că avea de gînd „numai pentru a demonstra că ea nu se mai simțea legată de soțul ei”.

— Isuse, dar asta nu înseamnă că l-ar fi omorît! intervenise Dan, înțelegînd că justificarea lui Huyton era numai un pretext pentru a se admite acel subiect.

Vellarde fusese de acord.

— Nu-l folosi, domnule Hyton, pînă cînd nu reușești să demonstrezi că prin asta ar fi avut motive să-l ucidă.

— Nu poate fi un motiv, argumentă Dan, dacă nu am fost acuzat de complicitate.

Înainte ca Dan să savureze această mică izbîndă, Vellarde spuse, întorcîndu-se spre el:

— Domnule Lazar, nu cădea în greșeală. Dacă ar fi fost după mine, nu te-aș fi lăsat, în nici un caz, să reprezinți o femeie cu care întreții relații intime. Asta pune sub semnul întrebării credibilitatea dumitale ca avocat dezinteresat, în detrimentul ei. Nu-i faci nici o favoare reprezentînd-o.

După terminarea discuției, Huyton îl luase deoparte pe Dan și îi plasase un plic.

— Vreau să știi că nu le-aș fi folosit, oricum.

Înăuntru, Dan găsi cîteva fotografii alb-negru, împreună cu negativele lor, executate cu un aparat ascuns, noaptea. Fotografiile îl înfățișau pe el și Susan stînd dezbrăcați pe balconul dormitorului de la casa de vacanță. Într-una dintre ele, erau chiar îmbrățișați.

Dan aruncă plicul în servietă, furios din cauza tacticii lui Huyton, știind sigur că asta nu însemna nimic. Motivul nu era nici prietenia cu Susan, nici buna-cuviință, ci numai teama că Dan va divulga legătura lui Huyton cu Mara, dacă procurorul le-ar fi folosit în instanță.

Această intrigă sexuală complicase foarte mult cazul, creînd confuzie. Murise un om, iar asta era probabil singura privință în care toată lumea era de acord. Cum se întîmplase? Procuratura va insista să considere omucidere. Dan va argumenta că fusese un accident sau, ca alternativă, clienta lui nu era mai suspectă decît ceilalți doi oameni.

Dan privi spre Susan: frumoasă, mîndră, încercînd să-și ascundă îngrijorarea în spatele unei aparente destinderi. Părea imposibil ca o femeie atît de sinceră să fie vinovată de crima odioasă de care era acuzată. Simțindu-i privirea, Susan îl fixă la rîndul ei, încercînd să-l sprijine mai

degrabă decît să fie sprijinită. Nu fi îngrijorat, părea să spună. Am încredere în tine. Ai să le dovedești tuturor că sînt nevinovată. Datorită ție, totul va fi bine.

Dan se întoarse să rupă vraja. Trebuia să se gîndească logic, fără să fie influențat de sentimente. Să-și concentreze toate gîndurile spre martori, mărturii, probe și juriu.

Zi de zi, apărarea și acuzarea veneau la tribunal pentru a pune întrebări potențialilor jurați. Procuratura căuta acea categorie de jurați pe care Huyton îi numea în particular „credincioși", care, instinctiv, favorizau autoritățile. Apărarea, în schimb, avea nevoie de cei cu o educație mai solidă și mai independenți în gîndire.

Ida Lawrence stătea tăcută la masa apărării, consemnînd fiecare răspuns al juraților și comparîndu-l cu profilul pe care i-l schițase deja. În ciuda tuturor metodelor ei, Dan, lăsîndu-se condus numai de intuiție, citea în inima fiecăruia. Oare doctorul cu cravată elegantă s-ar fi simțit bine în boxa juriului? Dan se temea că da. Nu cumva tînăra și drăguța secretară, care se tot uita spre Huyton după fiecare răspuns, urma să voteze mai degrabă cu acuzarea? Dar tipul care repara mașini de multiplicat, foindu-se nervos pe scaun, care răspundea încet, lipsit de imaginație, ținîndu-și picioarele sub el, nu demonstra oare lipsa de personalitate atît de necesară unui jurat proacuzare? Oare șoferul de autobuz ar fi sprijinit autoritățile orașului, pentru care lucra, sau o femeie bogată întreținută de un soț sus-pus? Dar bătrîna negresă, care conducea o mică firmă de servicii sociale, lucrînd cu familii nevoiașe, ar fi apreciat activitatea Fundației, care se îngrijea de minoritățile sărace, sau s-ar fi împotrivit acestei femei albe, privilegiate, care se prefăcea interesată în proiecte de binefacere?

Cu acordul Idei Lawrence, Dan îi respinse pe primii trei. Cînd șoferul recunoscu că fratele său fusese înjunghiat recent de prietena lui, judecătorul îl scosese din cauză, scutindu-l pe Dan de a-și irosi o posibilitate de alegere.

Dan voia neapărat jurați cu slujbe sociale. O absolventă de colegiu, care se străduia să obțină fonduri pentru organizația ei de probleme umanitare și se lovise de birocrația administrației, care era, în plus, mamă și ar fi fost probabil interesată de problemele lui Karen, fusese eliminată. Huyton folosise una din posibilitățile de alegere ca s-o excludă.

Continuară așa aproape două săptămîni. Cazul dobîndise atîta publicitate, încît Vellarde acordase avocaților mai mult timp și libertate în alegerea lor decît se obișnuia.

În afara unui salut politicos, cînd Dan îi prezentase fiecare potențial jurat, Susan păstrase o tăcere distantă. O singură dată își destăinuise gîndurile în privința procesului de selecție. Se întorseseră în biroul lui, după o zi plină de audieri, în care se prezentaseră candidați imposibili. Majoritatea erau greșit informați, mulți – săraci sau prea pasionați, alții de-a dreptul ostili.

— Am fost și eu citată de două ori să mă prezint ca jurat, își aminti Susan. Prima dată Peter era îngrijorat că, indiferent cum aș vota, ar dăuna imaginii *Herald*-ului. Dar a doua oară nu i-am spus că fusesem chemată și m-am dus. Am trecut de prima selecție. Fusese jefuită o bancă. Avocatul apărării, după ce a citit formularul cu numele și biografia, m-a întrebat dacă mă informasem în legătură cu cazul. Mi s-a părut normal ca toți locuitorii orașului să fi citit despre el. Fusese pe prima pagină. Poliția înconjurase banca, iar oamenii dinăuntru fuseseră ținuți ostatici ore întregi. Bineînțeles, i-am răspuns că citisem.

— Și, firește, te-a respins imediat, presupuse el.

Ea confirmă.

— Ți-am mai spus, îi explică el calm, rostul procesului tău nu este de a descoperi adevărul, ci de a convinge acești doisprezece oameni că nu ești vinovată de acuzațiile care ți s-au adus, orice s-ar întîmpla. Asta trebuie să dovedesc eu.

Susan era intrigată.

— Ce fel de justiție e asta care depinde de cei mai puțin credibili indivizi ai societății ca să decidă soarta cuiva? Se opri un moment, apoi adăugă înfricoșată: Chiar crezi că acești oameni, pe care i-ai chestionat, sînt cei mai potriviți?

Pe măsură ce boxa juriului se completa, Dan începu să lucreze intens, schițînd pledoaria de deschidere, adăugind însemnări și note unui dosar pe care îl purta zi de zi în servietă. Se găseau acolo toate documentele inventariate și conspectate cu grijă. În timp ce se adăugau mărturiile martorilor, materialul amenința să se transforme într-o „geantă de voiaj”.

Începutul procesului urma să fie atuul lui, singura posibilitate de a face propria mărturie. Dan știa că depozițiile martorilor, de cele mai multe ori, le

păreau jurații incoerente sau chiar contradictorii. Deschizînd procesul cu propria depoziție, urmărea să creeze în mintea lor o poveste cursivă, în care ei să plaseze următoarele evenimente și probe, să încerce să potrivească piesele, dar în varianta *lui.* Știa din experiență că ei se vor arăta neîncrezători într-o pledoarie sufocată de termeni juridici sau de un limbaj bombastic și prețios. Alesese deci să le vorbească direct, privindu-l pe fiecare în ochi, cu toată sinceritatea, încrezător în nevinovăția lui Susan. Trebuia să le cîștige încrederea, să-i convingă că le vorbește din suflet și le spune adevărul.

— A părea sincer, este o artă, glumise cu Susan, în timpul mesei pe care o luau împreună cu Cal, la Hi Johnny's. Știi cum numesc avocații nuanța asta de albastru de la costumul meu? Albastru-sinceritate.

— Sinceritatea ta e unul din motivele pentru care te-am ales să mă reprezinți, spuse Susan. Aș cumpăra chiar și o mașină la mîna a doua de la tine.

În după-amiaza aceea, se adăugă juriului și ultimul jurat, care era mult mai bun decît ar fi putut spera Dan. Mult mai educat decît ceilalți, nu era dispus să accepte orice dovadă numai pentru că venea din partea autorităților. Audierea martorilor urma să înceapă a doua zi.

Susan era grăbită să ajungă acasă la Karen, care devenea, pe măsură ce se apropia procesul, dezorientată și înfricoșată. Dan promisese că le sună în seara aceea, ca să le liniștească.

Trecea împreună cu Cal prin holul mare de la parterul clădirii, cînd văzu o siluetă măruntă ieșind din spatele unei coloane și potrivindu-și pașii cu ai lor.

— Ce s-a întîmplat Eddie? îl întrebă Dan, recunoscîndu-l pe Eddie Grecco, detectivul Procuraturii.

Grecco începu să vorbească fără să se întoarcă, cu privirea ațintită drept înainte.

— M-au pus să cercetez cazierul martorilor. Fii atent, nu-l folosi pe Ralston.

Dan se opri o clipă uluit, întrebîndu-l:

— Ce-i cu Ralston?

— A fost condamnat!

— La dracu! exclamă Cal în locul lui Dan. Martorul de bază.

— De ce l-au condamnat? continuă Dan reluîndu-și mersul.

— Delapidare și mărturie mincinoasă, spuse Grecco.

Ajunși pe trotuar, ce trei se despărțiră. Dan se întoarse spre Cal:

— Rick trebuia să verifice tot.

— A fost vina mea, recunoscu Cal. Avea atîtea pe cap, încît am crezut că putem merge pe încredere.

Dan trase un șut în peretele clădirii.

— Delapidare și mărturie mincinoasă. Ne-a spulberat cel mai solid alibi. Să-l ia dracu!

Dan scoase o monedă și se îndreptă spre un telefon public, să-l sune pe Ben Ralston la magazinul în care lucra. După cîteva minute, se întoarse cu rezultatul. Cu zece ani în urmă, Ralston era directorul unei mici sucursale care dăduse faliment. După ce mărturisise sub jurămînt că nu-și însușise banii, se descoperise totuși că luase opt mii de dolari, pe care compania se angajase să-i plătească pentru anul respectiv.

Nu-l considerase furt – banii i se cuveneau. Dar juriul fusese de altă părere. Fusese condamnat pentru delapidare gravă și sperjur.

— A scăpat cu suspendare, încheie Dan, dar ca martor e terminat.

Mărturia mincinoasă era, de departe, cea mai nimicitoare. Ralston era un mincinos dovedit, a cărui mărturie că o văzuse pe Susan certîndu-și soțul ei înainte să plece era inutilă sau chiar riscantă pentru cazul ei.

Huyton ar fi comentat imediat că un mincinos condamnat avea atît de puțin respect pentru adevăr, încît Susan l-ar fi putut convinge să mintă din nou în instanță.

— La dracu! La dracu! La dracu! izbucni Dan. Sîntem din nou la podea.

Fusese totdeauna la fel de cinstit și direct cu Susan, cît era cu el însuși. Trebuia deci s-o informeze că apărarea devenise din nou anevoioasă. Singurul succes pe care se putea baza era ca Allan Mallory, medicul legist, să spele podeaua tribunalului cu Kieffer.

— O crimă pasională, dragostea transformată în otravă, iată despre ce este vorba, doamnelor și domnilor jurați, spuse Gil Huyton în deschiderea pledoariei sale. Pasiune fatală.

Mîinile erau încleștate pe carnețelul galben, figura semeață, îndreptată spre juriu. Dădea impresia avocatului districtual, în cel mai deplin înțeles al cuvîntului: agresiv, neîndurător și corect. Dorind să le cîștige simpatia, le

mulțumise pentru timpul afectat în slujba „democrației adevărate" și pentru atenția și răbdarea dovedite în lungul și obositorul proces de selecție, cînd fuseseră obligați, uneori, să răspundă la întrebări indiscrete, legate de problemele lor personale.

Mara stătea înțepenită în scaunul ei, la masa acuzării, cu fața ca o mască lipsită de expresie. Fusese cazul ei de la bun început. Își bazase deducțiile pe faptul că era crima unei pasiuni monstruoase și otrăvite. Cu unele mici schimbări, Gil Huyton urmase calea deschisă de ea. Furase toate preparativele, toate extrasele legale pe care le adunase ea, sublinierile și aprecierile, pînă și listele de întrebări pregătite pentru martori. El, pur și simplu, pășise în urmele ei, unde ar fi trebuit să calce numai pașii ei. Într-un fel, știa că preluarea integrală a muncii ei de către Huyton fusese cea mai bună dovadă de apreciere, dar, chiar după atîtea săptămîni, supărarea ei nu se domolise.

După ce va termina de vorbit, va trebui, bineînțeles, să-l felicite și, mai tîrziu, cînd rămîneau singuri, s-o facă din nou, urmărind în permanență aceleași scopuri: primul, de a-și menține întîietatea pentru a fi sprijinită și avansată, iar al doilea, condamnarea lui Susan Boelter.

Dan asculta neatent, notînd rareori cîte ceva. Mai degrabă căuta ceva deosebit în tactica acuzării. Puterea lui Huyton nu stătea în cuvinte prețioase, ci în tehnica în care construia acuzarea, piesă cu piesă. Era cel mai puțin spectaculos procuror criminalist, dar cel mai capabil. Vocea lui era convinsă de vinovăția lui Susan, în timp ce prezenta cazul juraților.

— Probele vor arăta că modul în care era implicată Susan Boelter urma să-i provoace pierderea veniturilor, a casei, a influenței de care se bucura la *Herald* și, ce e mai important, a fiicei sale, Karen. Era disperată, într-o situație fără ieșire, în sfîrșit, cu numai cîteva zile înainte de stabilirea custodiei, care putea face ca lumea să se prăbușească pentru ea, Susan Boelter a ales singura cale care îi permitea să păstreze toate aceste lucruri pe care le dorea cu pasiune: și-a ucis soțul. Pasiunea ei, într-adevăr, a fost cauza tuturor. Martorii vă vor confirma pasiunea ei pentru bani, pentru poziția socială din care urma să fie aruncată, pentru prestigiul și puterea ziarului condus de soțul ei și, bineînțeles, pentru fiica ei, care era pe cale s-o renege. Veți întîlni la tot pasul dovezile pasiunii ei, sentiment care a ars mocnit, transformîndu-se în moarte, care a împins-o să-și ucidă soțul pe

care susține ca l-a iubit, soțul care era pe cale s-o abandoneze, luîndu-i totul.

În acel moment, fiecare ochi din sală alunecă de la Huyton la Susan. Stătea dreaptă, nemișcată, așteptînd ca valul de atenție și tensiune să treacă. Dar Huyton vorbi din nou.

— Denumirea cazului este *Republica contra Susan Boelter.* Asta însemnă că mă aflu aici în numele dumneavoastră pentru a deferi justiției o femeie acuzată de o crimă premeditată, înfăptuită cu sînge rece. Nici chiar o femeie puternică, proprietara celui mai important ziar din oraș, nu se poate sustrage rigorilor legii.

Huyton deja nu se mai uita pe notițe. Memorase fiecare cuvînt și acum discursul izvora din el. Cel mai bun medic legist al orașului, care a examinat corpul victimei, va depune mărturie în fața dumneavoastră că Peter Boelter a fost ucis cu un obiect greu, cu margini tăioase, iar cadavrul i-a fost dus ulterior la subsol. Apărarea va încerca, poate, să vă inducă în eroare cu faptul că arma crimei n-a fost găsită. Dar lumea e mare, iar armele sînt ușor de ascuns. Noi, de fapt, nu avem nevoie de armă, pentru că există dovezile folosirii ei, rana pe care a provocat-o. Medicul legist o va dovedi. Și, de asemenea, nu există dubii în privința momentului morții, fixat între cinci și un sfert și șase fără un sfert, după-amiază, cum nu ne îndoim nici de identitatea singurei persoane care a fost în casă în această jumătate de oră. Însăși Susan Boelter va depune mărturie că în tot acest timp a fost singură cu victima. Iar vecina va confirma.

Gil Huyton sublinia metodic probele pe care urma să le prezinte, pentru a-i convinge s-o condamne pe Susan. După cum prevăzuse Dan, nici o surpriză, în schimb nici o posibilitate de scăpare pentru acuzată. Pledoaria se apropia de sfîrșit, cînd Huyton rosti ceva care îl stupefie pe Dan.

— Doamnelor și domnilor jurați, în cursul acestui proces, va trebui să aflați că Susan Boelter este o femeie care și-a sedus soțul, chiar înainte de a-l ucide. A fost în stare să-l tenteze cu asta, în ciuda faptului că el o părăsise cu cîteva luni mai devreme și începuse acțiunea de divorț împotriva ei, în timpul căreia îi denunțase dezechilibrul sexual. Domnul Lazar, prezent aici...

— Obiectez! țipă Dan. Ne putem consulta, Onorată Instanță?

Vellarde confirmă

Dan începu:

— Asta este o intenție clară de a aminti juraților despre relația mea cu acuzata, un domeniu care e scos din cauză.

— Dacă m-ai fi lăsat să termin, rosti Huyton, m-ai fi auzind spunînd numai că domnul Lazar, care vorbește în interesul acuzatei, va susține probabil contrariul, dar jurații vor trebui să judece singuri faptele.

— Toți oamenii ăștia au citit despre caz sau măcar au auzit la TV, înainte de proces. Cum crezi că ar putea trece cu vederea un asemenea fapt? Ai folosit termenul „dezechilibru sexual", iar ei l-au asociat imediat cu numele meu. Domnule judecător, aș vrea să întrerupeți procesul.

Vellarde își ațintì privirea spre Dan:

— Ne-a luat două săptămîni să alegem juriul, domnule Lazar. Nu avem motive să întrerupem un proces abia început.

Judecătorul se întoarse adresîndu-se juriului:

— Sînt convins că știți că aceste pledoarii nu constituie probe. Ele au rolul de a vă prezenta înșiruirea logică și coerentă de fapte a fiecărei părți. Va trebui să dați aceeași greutate cuvintelor domnului Lazar, ca și celor ale procurorului. Ambii se află aici ca să-și prezinte punctele de vedere asupra cazului. Se întoarse spre Dan, părînd să-i spună: E tot ce pot să fac. Apoi rosti: Domnule Huyton?

Urmară cîteva fraze și Huyton își încheie pledoaria. Era încîntat. Își asumase un risc la sfîrșit, dar fusese răsplătit împărătește. Era încă surprins de ușurința cu care se aruncase adversarul său în luptă, ușurință pe care, în sinea lui, o considera o mare imprudență și aștepta pledoaria lui, curios să afle ce motive putea invoca Lazar.

Îndreptîndu-se spre juriu, pentru a lua cuvîntul, Dan zări o umbră de zîmbet superior și scîrbos fluturînd pe buzele lui Huyton, în timp ce trecuseră unul pe lîngă celălalt. Și încă ceva, o anumită ridicare a bărbiei procurorului: mîndria încrederii în superioritatea sa morală. În comparație cu Dan, care se destrăbăla cu o femeie măritată și, pe deasupra, acuzată de crimă. Deși adulter, al lui rămăsese totuși pur.

Ciudat om, gîndi Dan. Numai onoare ipocrită și zel de prost gust. Un om care-și putea ierta propria infidelitate, dar nu și pe a celorlalți. Mersese chiar cu bunătatea pînă acolo, încît îi înapoiase fotografiile, dar în numele legii era necruțător.

Privirea lui Dan trecu în revistă jurații. Cunoșteau problemele de bază ale cazului și înțeleseseră perfect comentariile mascate ale lui Huyton. Ochii

tuturor erau măriți, fețele pline de nerăbdarea așteptării: erau dornici să afle amănunte picante în legătură cu relația dintre el și Susan. Numai insinuînd, Huyton reușise să facă din relația avocatului cu acuzata punctul de atracție al procesului.

25

Dan așteptă să-și adune gîndurile. Putea ignora cu ușurință efectul cuvintelor lui Huyton, ecoul lor în mintea juraților, care le distrăgea atenția de la remarcile lui. Dar nu putea evita să li se adreseze.

— Domnul Huyton v-a vorbit despre farmecul acuzatei, despre caracterul ei. Ei bine, vreau să știți că farmecul Susanei Boelter *provine* tocmai din caracterul ei, un caracter pe care îl prețuiesc atît de mult, încît atunci cînd m-a rugat s-o reprezint am acceptat imediat. Susan Boelter este o femeie bună și caritabilă. Aș vrea să sper că, dacă soția sau soțul sau un prieten foarte apropiat ar fi fost acuzat de crimă, nu v-ați fi îndoit de nevinovăția lui mai mult decît mă îndoiesc eu.

Simțind că trecuse destul de bine prin cîmpul minat de Huyton, Dan începu depoziția:

— Susan Boelter nu se află în fața instanței pentru comportamentul ei sau pentru relațiile personale. Se află aici pentru o faptă pe care Procuratura vrea să vă convingă că a comis-o: uciderea soțului ei. Dar probele pe care le are, ca să dovedească asta, sînt pur întîmplătoare. Asta înseamnă că nu există nici o dovadă puternică. Nici un martor ocular. Nici măcar o urmă. Doar părerea medicului legist. Ceea ce acuzația consideră a fi probă este plină de goluri ca o strecurătoare de spaghete.

Dan era foarte grijuliu să nu știrbească autoritatea lui Huyton sau Kieffer, folosind *titlurile* lor – niciodată „procurorul districtual”, ci „domnul Huyton”; niciodată „legistul șef”, totdeauna „medicul legist șef“.

— Domnul Huyton v-a spus că detectivii, deși au căutat în dreapta și-n stînga, n-au găsit arma crimei. Știm că asta contează foarte mult. Nu poți fabrica o armă numai pentru că ai nevoie neapărat de ea. Libertatea unei femei este ceva important. Motivul pentru care poliția n-a găsit arma este foarte simplu, pentru că *nu a existat* nici o armă. Peter Boelter a murit într-un accident, un accident provocat de el însuși. Era beat, fără îndoială.

Alcoolemia a fost cu șaizeci de procente peste limita admisă de lege. Dacă poliția vă descoperă conducînd cu numai o zecime din acest procent de alcool în sînge, vă duce din mașină direct la închisoare. Constituiți un real pericol de accidente. Imaginați-vă atunci cît de beat putea să fie Peter Boelter, dacă procentul alcoolemiei a fost atît de ridicat. Gîndiți-vă, apoi, cît de probabilă era accidentarea. Nu trebuie să vă surprindă că un om aflat într-o asemenea stare a alunecat pe treptele subsolului și a murit.

Dan se așează pe marginea mesei acuzării, o manevră care urmărea să demonstreze juraților că Procuratura Districtuală și deci acuzațiile nu constituiau un tărîm sacru. Își fixă privirea pe unul dintre jurați, apoi trecu la următorul.

— Susan Boelter tocmai plecase să-și conducă fiica acasă. El rămăsese singur în bucătărie. Terminînd sticla, avea nevoie de alta, iar sticlele de scotch erau depozitate la subsol. Intră deci în pivniță, dar băuse prea mult. În capătul scărilor, a alunecat probabil pe banda de aluminiu care mărginea treptele, după cum veți vedea în fotografii, și s-a rostogolit, izbindu-se cu ceafa de ultima treaptă. Nu-i vorba de crimă, nici de vreo faptă smintită a unei femei demonice, ci de un accident tragic, provocat de viciul victimei, de însuși Peter Boelter.

Tonul lui Dan părea să exprime întregul regret față de imprudenta ființă umană.

— Domnul Huyton v-a spus că, după părerea medicului legist al orașului nostru, Peter Boelter a murit între cinci și un sfert și șase fără un sfert după-amiaza. Dar noi vă dăm posibilitatea să aflați momentul morții direct de la un criminalist judiciar, unul dintre cele mai importante personalități ale lumii în acest domeniu. Țineți minte acest termen – patologie judiciară – știința recunoașterii și interpretării afecțiunilor și *structurilor* corpului omenesc. Foarte simplu, acest bine cunoscut expert vă va explica, dintr-un punct de vedere riguros științific, faptul că formula folosită pentru determinarea momentului morții lui Peter Boelter este categoric și absolut fără sens. Este ca și cînd medicul legist ar fi dat cu banul.

Dan își sprijini mîinile, relaxat, pe bara care împrejmuia boxa juriului.

— Cu alte cuvinte, este foarte probabil ca Peter Boelter să fi murit *după* ce Susan Boelter a părăsit casa. Toată lumea a fost de acord asupra momentului plecării. Este posibil ca moartea să fi intervenit chiar în timp ce cumnata ei, Amelia Boelter, care susține că a găsit cadavrul, se afla singură

cu el. Făcu o mică pauză pentru a permite juraților să se obișnuiască cu ideea unui nou suspect. Apoi adăugă: Dacă, din întîmplare, se va decide că moartea lui Peter Boelter n-a fost accidentală, atunci trebuie să vă gîndiți că Amelia Boelter este la fel de suspectă ca și acuzata.

Vocea i se domolise, ca și cînd li s-ar fi destăinuit.

— Nu este datoria Susanei Boelter să explice moartea soțului ei sau să-si dovedească nevinovăția. Procuratura trebuie să demonstreze că este vinovată și aș vrea ca și dumneavoastră să procedați la fel, indiferent de suspiciunile pe care le aveți. Da, va trebui să aveți mari dubii asupra vinovăției ei, chiar și asupra variantei că Peter Boelter a fost ucis.

Intonația lui crescu brusc.

— Mai important, gîndiți-vă, decît orice presupunere este însuși adevărul. Va trebui să o găsiți pe Susan Boelter, nevinovată pentru că ăsta este adevărul... și în timp ce procesul se va desfășura, vă veți convinge. Probele vor arăta clar și incontestabil că ea nu are nici o legătură cu moartea soțului ei. Vor demonstra... și va trebui să acceptați... că este *nevinovată.*

Emoția i se simțea în fiecare cuvînt, în fiecare gest. Apoi încet, rosti patetic:

— Oameni buni, sînteți singura speranță a Susanei Boelter de a-și dovedi nevinovăția, singura nădejde de a evita o gravă eroare judiciară.

Pledoaria lui durase mai puțin de cinci minute.

Primul martor al acuzării era dispecerul de la 911, care recepționase apelul Ameliei. Înregistrarea convorbirii era redată de un casetofon. Vocile se auzeau clar.

Vocea unei femei izbucni: „E mort! Nu se mișcă. E mort!"

Părea înspăimîntată și derutată. La insistențele dispecerului, ea își dăduse adresa și își spusese numele. Apoi afirmase că victima este Peter Boelter. Bărbatul declarase că, în timpul convorbirii, luase legătura cu ambulanța, prin radio. Un polițist aflat în patrulare, auzind mesajul, alertase dispeceratul, îndreptîndu-se spre locul faptei.

Semnalul Ameliei fusese înregistrat la șase și treizeci și unu.

Apărarea nu avea întrebări.

Apoi se înfățișă la bară șoferul ambulanței și, după el, ofițerul de poliție Paul Blaney, care ajunsese primul la locul crimei și apoi îi adusese Susanei

vestea morții lui Peter. Era îmbrăcat în uniformă, iar Dan avea cîteva întrebări.

— Ofițer Blaney, subsolul în care ați găsit victima era mai rece decît restul casei?

— Da, răspunse el ușor surprins de întrebare.

— Cam cît de rece, după părerea dumitale?

— Obiectez, izbucni Huyton. Ofițerul nu este expert în condiții climatice.

— Onorată Instanță, se împotrivi Dan, nu este genul de întrebare care să necesite studii universitare. Ne dăm cu toții seama cînd este frig sau cald. Ne punem o haină sau o dezbrăcăm. Publicul rîse.

Vellarde încuviință.

— De acord. Vă rog răspundeți la întrebare.

— Era destul de frig.

— Destul de rece ca să ai nevoie de jachetă?

— Absolut.

— Iar afară era cald?

— Era o seară călduroasă.

— Ați declarat că bărbatul purta numai un slip, pe care l-ați identificat mai devreme, nu?

— Da.

— Spuneați că era întins pe podeaua subsolului. Aș vrea să-mi dați cîteva explicații; întregul spate și picioarele erau lipite de ciment?

— Da.

— Și cimentul era rece?

— Trebuie să fi fost rece!

— Încă o întrebare. Ați declarat că, auzind apelul dispecerului către ambulanță, ați părăsit imediat sediul Poliției de pe Gypsy Lane din Chestnut Hill și ați avut nevoie de trei minute ca să ajungeți la locul faptei. Corect?

— Da, domnule.

— Mai tîrziu, ați plecat spre casa Susanei Boelter ca s-o anunțați de moartea soțului ei.

— Da.

— Cît a durat drumul de la casa lui Peter Boelter pe Warden Drive și pe lîngă magazinul din Dellwyne, care, dacă nu mă înșel, este la două blocuri depărtare de intersecție?

— Nu prea mult. Am mers destul de bine. Aș zice cincisprezece minute, cel mult un minut sau două diferență.

— Vă mulțumesc. Nu mai am întrebări.

În următoarele zile, Huyton își croia drum, ajutîndu-se de Poliție și detectivii care fuseseră la fața locului.

Unul dintre membrii Brigăzii Mobile Criminalistice declară că găsise o sticlă goală de scotch și pahare goale pe dulapul din bucătărie. Testele de laborator stabiliseră că lichidul rămas pe fundul sticlei era scotch. Pe ele se găseau numai amprentele victimei. De asemenea, peste tot în bucătărie, inclusiv pe clanță și pe tocul ușii ce ducea spre subsol. Brenda, menajera, lăsase amprente prin toată bucătăria, ca și ceilalți doi angajați, Jenny și George. Urma unei palme, neclară, pe dulapul din bucătărie, nu fusese identificată.

Dan îl rugase să confirme faptul că pivnița care conținea cutii pline cu sticle de vin și scotch era singurul loc din casă în care exista băutură.

— Trei cutii, chicoti martorul. Băutură scumpă!

— Instalația de aer condiționat a subsolului funcționa?

— Da.

— Dar în restul casei?

— Nu.

— Atunci, era mai frig acolo, jos, decît în casă? întrebă Dan.

— Da, era.

— Mult mai frig?

— Da.

— Mulțumesc.

Unul dintre membrii Brigăzii Judiciare fusese întrebat care era starea și poziția cadavrului cînd ajunsese la locul crimei.

— O mulțime de martori au declarat că subsolul era foarte rece. Ați consemnat în raport?

— Nu, n-am consemnat, recunoscu tehnicianul cu vădită amărăciune.

— Dar ești de acord că era frig?

— Din cîte îmi amintesc, era.

— Ai măsurat temperatura aerului sau a pardoselii?

— Nu. Ar fi trebuit, dar tocmai se spărsese o țeavă la morgă și am fost nevoit să mă grăbesc. Cred că am uitat.

Urmă la bară Joe Corcoran, unul dintre detectivii care investigaseră cazul. Părea în jur de treizeci și cinci de ani, cu alură robustă, de fotbalist, cu o față lată și cărnoasă și păr ondulat ce se închidea de la roșcat la brun. Detectivul, pe care Dan îl interogase deja, povesti cum ajunsese împreună cu colegul lui, Parenzi, la reședința lui Peter, imediat după plecarea Brigăzii Criminalistice și ce anume văzuseră acolo. Huyton conduse apoi discuția spre împrejurările arestării Susanei în cimitir, inclusiv citirea drepturilor și deplasarea spre Round House. Apoi cedă martorul apărării, pentru interogatoriu.

La întrebările lui Dan, Corcoran confirmă că singurul loc unde exista scotch în casa lui Peter Boelter era subsolul, dar cînd Dan îl întrebase dacă Peter se putea duce la subsol, avînd nevoie de altă sticlă, Vellarde se împotrivi. Răspunsul îl obliga pe martor să-și exprime o părere, ceea ce era împotriva regulamentului.

Dan nu insistă si trecu la alt subiect.

— Domnule Corcoran, ați găsit dumneavoastră sau vreunul din colegii de departament, arma agresiunii?

— Nu, n-am găsit-o.

— Dar vreo dovadă care să demonstreze că această armă există?

— Nu.

— Cînd ați percheziționat casa acuzatei, ați găsit arma?

— Nu.

— Mulțumesc. Asta e tot.

Karen părea încordată, pregătindu-se să povestească evenimentele acelei zile fatale. Stătea înțepenită, mușcîndu-și nervoasă buzele, cu mîinile atîrnînd nefiresc pe lîngă corp. Rochia albă, cu imprimeu floral, flutura largă pe corp. Tinerețea ei, aflată la granița dintre copilărie și maturitate, alături de frumusețea figurii și a părului blond, diafan, confereau accente dureroase și patetice situației.

Gil Huyton o cunoștea pe Karen de cînd se născuse. Vorbi cu blîndete:

— Karen, știu că ți-e foarte greu. Am să încerc să fiu scurt.

În cîteva întrebări, Huyton o determină să schițeze cronologic evenimentele zilei: meciul de golf și prînzul de la club, apoi după-amiaza petrecută la piscină. Ea citise și înotase, ascultase muzică, își făcuse temele și flecărise cu tatăl său.

— Ți-a pomenit tatăl tău de faptul că s-ar putea să apari în procesul de stabilire a custodiei?

— Da, șopti ea.

— Ți-a spus și în ce scop?

— Da.

— Care era scopul?

— Să spun judecătorului cu care din părinți vreau să locuiesc.

— Te-a întrebat cumva dacă te-ai hotărît?

Răspunsul ei veni cu întîrziere.

— Da.

— Karen, te rog să repeți juriului ce i-ai spus tatălui tău.

Rămase tăcută cîteva secunde, apoi rosti.

— I-am spus că vreau să locuiesc cu mama.

— Dar nu-i spusesei prietenei tale, cu o zi înainte, că îl alesesei pe tatăl tău?

— Mă răzgîndisem.

— Karen, știi de ce ne-am adunat aici – mama ta e acuzată de crimă...

Dan era în picioare.

— Obiectez, Onorată Instanță.

Aflat alături de Huyton, în fața judecătorului, pentru o scurtă consultare, Dan spuse:

— Am impresia că domnul Huyton încearcă să-și discrediteze propriul martor.

— Este exact ce am de gînd să fac, confirmă Huyton.

Urmărea ca, prin atitudinea lui, mărturia fetei să fie contradictorie.

Vellarde întrebă.

— Ce intenționezi, domnule Huyton?

— Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înaintea morții lui, martora i-a destăinuit unei prietene că intenționează să rămînă cu tatăl ei. Declarația în favoarea mamei e suspectă. E clar că fata îi oferă un alibi. Dacă declară că a dezvăluit părinților hotărîrea de a locui cu mama înseamnă că Susan

avea foarte puține motive să-l ucidă pe tatăl ei. Trebuie să-i contest mărturia.

Vellarde încuviință.

— Aveți permisiunea.

Huyton se întoarse imediat spre Karen.

— Nu vrei ca mama ta să fie condamnată pentru crimă, nu-i așa Karen?

— Nu, nu vreau să se întîmple asta.

— Și dacă pentru asta ar trebui să spui o mică minciună, ai face-o, nu?

Karen privi spre mama ei, neștiind cum să răspundă unei asemenea întrebări.

— Da, dar acum nu mint, spuse într-un tîrziu.

— Karen, cine este Annabelle Warren?

— Prietena mea.

— Sînteti confidente? îi destăinui secretele tale?

— Da.

— I-ai spus, cu o seară înainte, că te hotărîsei să rămîi cu tatăl tău?

— Da, i-am spus, dar...

— Deci, ai mințit-o?

— Nu.

— Atunci ne minți pe noi? Nu i-ai spus tatălui tău că te-ai răzgîndit?

— Nu mint.

Huyton adresă o privire lămurită spre juriu.

În cursul următoarelor cîtorva minute, procurorul află de la ea că tatăl ei vorbise o dată sau de două ori la telefon în după-amiaza aceea, dar nu primise nici o vizită pînă la sosirea mamei sale, în jur de cinci și un sfert.

Tonul lui Huyton deveni nerăbdător.

— Ce s-a întîmplat apoi?

Privirea fetei devenise goală, iar vocea își pierduse inflexiunile. În timp ce vorbea, părea terorizată de cruzimea amintirii.

— S-au certat din cauza mea și a divorțului.

— Vrei să redai dialogul?

— Tata era supărat. Spunea că va obține custodia mea cu orice preț, iar mamei nu-i va rămîne nimic, nici bani, nici altceva. Mama m-a trimis să-mi schimb costumul de baie cu hainele de stradă și să o aștept în mașină pînă ce termină de discutat.

— Cît timp ai așteptat în mașină?

— Aproape douăzeci de minute.

— Spuneai că tatăl tău era furios. Mama ta se enervase și ea sau părea că flirtează cu el?

Dan izbucni:

— Obiectez asupra formulării, Onorată Instanță. Este o întrebare dublă. Și, mai mult, este rău-voitoare.

Vellarde se aplecă spre Karen:

— Știi ce este acela un flirt?

— Da, răspunse ea.

— Juriul se retrage cinci minute, anunță Vellarde.

— Care este scopul întrebării, domnule Huyton? întrebă Vellarde cînd ieșise și ultimul din jurați.

— Onorată Instanță, autopsia a arătat că Peter Boelter avusese o relație sexuală cu puțin înainte de a muri. Acuzata este o femeie perfidă, care, văzîndu-se amenințată, a făcut o ultimă încercare disperată: corpul ei, dispusă să facă orice pentru a se salva. Încerc să demonstrez starea de spirit în care se afla cînd și-a expediat fiica în mașină. Juca rolul seducătoarei, pentru a-și convinge soțul să devină mai înțelegător în procesul de divorț, poate chiar să-l determine să se întoarcă la ea. Înțeleg foarte bine că domnul Lazar poate avea motive personale, ca să mă țină departe fiind destul de implicat în treaba asta.

Dan apucă umărul lui Huyton, întorcîndu-l astfel încît să se poată privi în față:

— Insinuezi că eu și Susan am pus la cale uciderea soțului ei?

— Domnilor! se răsti Vellarde. Destul!

Vellarde îl privi pe Dan bănuitor. Dan își putea imagina cu ce sentimente privea judecătorul adulterul Susanei și relația cu avocatul ei.

Reporterii urmăriseră discuția și notau totul în carnete. Orice jurat curios, care ignora restricția impusă de judecător, de a nu citi ziarele sau de a privi la televizor, va afla exact ce se întîmplase cît timp lipsise din sala de judecată.

— Onorată Instanță, reveni Dan. Întrebarea are intenția să stîrnească juriul împotriva acuzatei. Cere de la martoră o anumită concluzie asupra unei fapte, pe care la cei treisprezece ani ai săi, nu-l poate aprecia.

— Copiii știu mai mult decît știau pe vremuri, conchise Huyton.

Dan era consternat.

— Simpla formulare a întrebării în instanță influențează juriul.

Vellarde scutură capul.

— Întrebarea e valabilă, iar copilul înțelege. Este perfect capabilă să-și exprime opinia dacă mama ei era furioasă sau încerca să flirteze cu el, să fie drăguță. Se admite.

În timp ce Huyton îi mulțumea lui Vellarde pentru respectarea regulamentului, Dan se răsuci pe călcîie, întorcîndu-se la locul lui.

După ce juriul își reluase locul, Huyton o rugă pe stenografa tribunalului să repete întrebarea.

— Nu, nu flirta, răspunse Karen.

— Ne-ai fi spus dacă ar fi făcut-o?

— Da, rosti ea destul de nesigur.

Huyton ședea la masa acuzării, privind lista de întrebări.

— Karen, mama ta te-a lovit vreodată?

Ochii înspăimîntați ai fetei îi căutau pe cei ai mamei. Murmură un răspuns, pe care judecătorul o rugă cu blîndețe să-l repete.

Se întoarse spre el:

— Da.

— Ți-a spus și de ce te-a lovit? întrebă Huyton.

— Era supărată din cauza vizitelor la tata, explică Karen.

Privirea i se îndreptă vinovată spre Susan.

— Ți s-a părut foarte furioasă cînd te-a lovit?

— Da.

— Te așteptai?

— Pur și simplu, a izbucnit.

Mara șopti ceva la urechea lui Huyton, care confirmă din cap, apoi se adresă din nou lui Karen.

— Cînd mama ți-a spus să te îmbraci și să o aștepți în mașină ca să poată sta de vorbă cu tatăl tău, era la fel de supărată ca atunci cînd te-a lovit?

— Oh, nu!

— Dar spuneai că a izbucnit brusc și te-a lovit. Asta înseamnă că atunci cînd e supărată nu-i poți prevedea următoarea mișcare, nu-i așa?

— Da.

— Deci, Karen, comportamentul mamei tale se poate caracteriza ca imprevizibil și violent?

Karen tăcu, privind fix spre masa apărării.

— Domnișoară, se înclină Vellarde spre ea! Trebuie să răspundeți la întrebare.

Capul fetei se ridică mîndru.

— Mama e o persoană minunată. Nu i-ar fi făcut niciodată rău tatălui meu.

— Lăudabil! rosti Huyton, pe jumătate întors către juriu. Nimeni nu se îndoia că acest compliment nu era pentru Susan, ci pentru modul curajos în care fata mințea, ca să acopere mama.

— Nu mai am întrebări, spuse mîndru el.

Dan se ridică.

— Karen, o iubești pe mama ta?

— Da, reuși să-i zîmbească slab.

— Dar pe tatăl tău, îl iubeai?

— Da.

— Ai minți ca să aperi memoria tatălui tău?

— Nu.

— Sau siguranța mamei?

— Nu.

— Cînd a revenit în mașină se purta neobișnuit?

— Nu.

— Era grăbită să plece?

— Nu.

— Ai observat la ea vreun obiect greu?

— Nu.

— Avea hainele răvășite... mototolite?

— Nu.

— Dar pete de sînge?

— Nu.

Dan se opri o clipă, înainte de a pune o ultimă întrebare, apropiindu-se de ea.

— Karen, în după-amiaza aceea, tatăl tău băuse?

Karen confirmă din cap. Încordarea trecuse, dar acum intervenise intimitatea tatălui, pe care trebuia să o trădeze.

— Cu voce tare, îi aminti judecătorul.

— Da.

— Ce anume bea?

— Scotch, ca de obicei.

— Ți s-a părut beat?

— Da.

— Obiectez, răsună vocea lui Huyton. Un copil nu poate aprecia starea de ebrietate a unui adult.

Vellarde reflectă un moment, apoi spuse:

— Nu se admite. După cum spuneați chiar dumneavoastră, domnule Huyton, copiii din ziua de azi știu foarte multe. Prea multe.

Dan repetă întrebarea, încîntat de această izbîndă, după toată tensiunea dinainte.

— Era beat, răspunse Karen.

— Ne poți descrie mai amănunțit starea lui?

— Nu era... ca de obicei. N-avea echilibru și era nervos și irascibil, ba uneori incoerent.

— Îți amintești ceva anume, care ți s-a părut fără sens?

Ea clătină din cap, plecîndu-și privirea.

— Te rog, amintește-ți cum ai judecat în ziua aceea, insistă Dan cu blîndețe. Motivul care te-a făcut să te răzgîndești și să o preferi pe mama ta. A fost din cauză că îl văzusei atît de beat?

— Da, murmură ea.

— Iar motivul pentru care ai luat această hotărîre a fost teama că, astfel, nu va fi un părinte potrivit?

Își ridică ochii plini de lacrimi.

— Da.

— Nu mai am întrebări.

Huyton se ridică brusc.

— Dar îl mai văzusei si altă dată beat, nu-i așa Karen?

— Da.

— Foarte beat?

— Da.

— Mulțumesc. Nu mai am întrebări.

26

Acuzarea adusese în instanță acei martori care urmăreau discreditarea Susanei pe toate planurile; o descriau ca pe o femeie fără scrupule, impulsivă și lucidă, capabilă să-și lovească soțul pe la spate, răzbunătoare și periculoasă, a cărei crudă pasiune o împinsese spre crimă.

Menajera, Jenny Fanning, povesti întîmplări care descriau atașamentul stăpînei față de reședința lor, mai ales sîrguință cu care lucra să o întrețină, după dispariția soțului ei. Apoi, așa cum declarase și la audierea pentru stabilirea custodiei, Jenny descrise incidentul dintre Susan și Karen, cînd fata fusese lovită.

Următorul martor era colega lui Karen, Annabelle Waren, care dezvălui intenția fetei de a locui cu tatăl său.

— Mi-a spus că mama ei era imposibilă.

Apoi, se prezentă avocatul angajat de Peter în procesul de divorț. La întîlnirea preliminară, Dan încercase să excludă mărturia lui privind declarațiile Susanei la ieșirea din sală, după înfățișarea în procesul de divorț. Vellarde însă considera necesar ca juriul să cunoască starea de spirit în care se afla Susan cu o zi înaintea morții lui Peter.

După epuizarea întrebărilor propriu-zise, Huyton adăugă:

— Ne-ați relatat că Susan Boelter era foarte agitată la terminarea ședinței.

— Într-adevăr, confirmă avocatul.

— Ne-ați mai spus că și-a înfruntat soțul. Asta înseamnă că era extrem de furioasă, nu?

— Da.

— S-a întîmplat ceva anume care i-a pricinuit această enervare?

— Era vineri, iar judecătorul voia să stea de vorbă cu fata, luni, despre problema custodiei. Domnul Boelter a afirmat că dorește foarte mult să locuiască cu fiica lui și că soția nu va obține nici un ban după divorț. A mai spus că o va determina să plece și de la conducerea Fundației familiei Boelter. I-a spus că este „aproape terminată”. A folosit chiar cuvintele astea.

— Cum a reacționat doamna Boelter?

— A devenit agresivă. A țipat la el, vreau să spun că a auzit-o toată lumea din jur.

— Ai putea să ne redai cuvintele ei?

— A zis: „Karen nu va fi niciodată în siguranță cu tine! Nu pot să te las s-o iei!” repetă Huyton încet, privind spre juriu.

— Sînteți sigur?

— Da. Am notat imediat după aceea. Intenționam să o folosesc împotriva ei la ședința de luni.

— A rostit-o cu hotărîre?

— Mi s-a părut că își pierduse complet stăpînirea de sine.

— Mulțumesc. Nu mai am întrebări.

Huyton și Mara schimbară priviri satisfăcute, în timp ce el se întoarse la locul lui.

Dan se ridică.

— Domnule Osborne, începu el. Ai multă experiență în cazuri de divorț, nu-i așa?

— Da.

— Ai întîlnit situații cînd una din părți a ucis în urma acestor amenințări?

— Nu.

— Mulțumesc. Nu mai am întrebări.

Ellen Hildreth, vecina lui Peter, a deschis ședința de după-amiază, neaducînd surprize. Povestise cum ieșise în grădină să lucreze la straturile de flori, la cinci și un sfert, tocmai cînd ajunsese Susan. Un timp, stătuse în colțul îndepărtat al grădinii, iar apoi venise pe partea vecină cu proprietatea lui Peter. Puțin mai tîrziu, o văzuse ieșind pe Karen, care așteptase apoi în mașina mamei ei, parcată la colț. Imediat, auzise cearta celor doi, aflați în bucătăria casei. Doamna Hildreth nu înțelesese prea mult din ce-și spuneau, dar părea că e vorba de Karen. Ajutîndu-se de schema celor două proprietăți, ea sublinie faptul că din locul acela nu se putea vedea în bucătărie, nici măcar curtea din spate sau scările de la intrare. În continuare, relată că pe la șase fără zece o văzuse pe Susan coborînd pe alee și îndreptîndu-se spre mașină. Apoi mama și fiica plecaseră. Pe la șase, ca de obicei, domnul Hildreth se întorsese de la slujbă și intraseră împreună în casă. După asta nu mai văzuse nimic din ce se întîmpla alături. O jumătate de oră mai tîrziu, Amelia Boelter dăduse buzna în casa lor, țipînd că Peter e mort. Ellen Hildreth, formase 911 întinzîndu-i receptorul, apoi îi ținuse companie pînă la sosirea poliției și a ambulanței.

În replică, Dan demonstrase Susan îi adresase, la venire, un salut amabil doamnei Hildreth. Nici urmă de supărare sau furie. Nu părea o femeie cu intenții agresive. La plecare, deși o văzuse din spate, doamnei Hildreth i se păruse perfect normală.

Meticulos ca de obicei, Huyton adusese un expert în acustică, iar acesta stabilise că din locul răzorului de gălbenele, se putea auzi foarte bine dacă cei doi se certau în bucătărie. Un alt expert confirmă apoi ce anume putea vedea doamna Hildreth din acel loc și ce nu.

— Se face tîrziu, observă Vellarde cînd expertul se retrase.

Adresîndu-se procurorului, spuse:

— Programați-vă următorul martor pentru mîine dimineață. Știți deja care va fi?

Huyton se consultă cu Mara un timp destul de lung, cercetînd lista martorilor.

— Da, Onorată Instanță. Amelia Boelter.

— Amelia a avut întotdeauna o slăbiciune pentru dramatic, îi șopti Susan lui Dan, zîmbind, în timp ce cumnata ei se îndrepta spre bară. Era îmbrăcată cu un costum din mătase neagră și o pălărie mică, de aceeași culoare. Voia ca nimeni să nu se îndoiască de atașamentul ei pentru cel dispărut.

Prima mărturie a Ameliei sublinia că Susan era săracă atunci cînd se căsătorise cu Peter și era foarte încîntată de noua ei situație. Apoi descrise cîteva ocazii care îi creaseră convingerea că Susan se măritase cu Peter pentru bani. Înfățișă apoi „pasiunea" Susanei pentru *Herald.*

— Ar fi făcut orice să nu piardă ziarul. Aproape înnebunea cînd Peter aducea vorba despre vînzarea lui.

În final, întrebările lui Huyton se concentrară asupra celor două incidente legate de caz: descoperirea cadavrului și conflictul din dormitor, cînd Susan îi găsise în pat.

— Doriți să știți amănunte? întrebă Amelia vizibil stingherită.

— Da, aș vrea.

Amelia se întoarse spre judecător, care confirmă din cap. Adunîndu-și puterile, femeia își săltă capul, vrînd să demonstreze că durerea și dragostea pentru Peter erau mai presus de orice umilință.

După ce s-a stabilit că Peter era despărțit de Susan la acea dată, Huyton o aduse pe Amelia la subiectul din dormitor, accentuînd tirada Susanei și agresiunea fizică.

— M-am temut cu adevărat pentru viața mea, mărturisi Amelia. Era înnebunită de gelozie, pentru că Peter mă dorea pe mine în locul ei.

Deși Dan obiectase cu privire la motivul Susanei, iar obiecția fusese admisă, era prea tîrziu. Juriul auzise deja răspunsul periculos.

Văzîndu-se împiedicată să depună mărturie, Amelia se ridică să plece, dar Vellarde o opri.

— Am relatat faptele, domnule judecător, explică ea.

— Domnul Lazar are dreptul să te contrazică.

Ea privi spre Dan cu neîncredere și dezgust, apoi își schimbă repede atitudinea. Se așeză din nou.

— Doamnă Boelter, începu Dan. Sînteți cumnata acuzatei. Mai mult, ați fost foarte bune prietene?

— Da, recunoscu Amelia șovăind, sesizînd destul de vag unde voia să ajungă.

— Vi se destăinuia, vă spunea totul. Era foarte nefericită, nu-i așa?

— Da.

— Era distrusă cînd a părăsit-o soțul ei și v-a spus că intenționa să divorțeze, adevărat?

— Cred că da.

— În schimb, i-ați destăinuit vreodată, în tot acest timp în care ea vă povestea necazurile ei, că vă întîlneați în secret cu soțul ei?

Amelia strînse furioasă din buze, iar nările i se dilatară.

— N-am considerat că e treaba ei.

— Dar e vorba de *soțul ei,* doamnă Boelter, replică Dan. Stupefiat, ocolind cu grijă orice urmă de cinism, pentru a nu atrage compasiunea publicului. Ea vă povestea cît de nefericită era din cauza despărțirii, iar dumneavoastră considerați că a vă culca cu soțul Susanei, nu era treaba ei?

— Peter mă asigurase că totul se terminase între ei și că mă iubea.

— Și nu v-a cerut nimic în tot acest timp?

— Eu... rosti ea încurcată.

Dan atacă direct:

— V-a cerut să-l sprijiniți la vînzarea *Herald*-ului?

— Asta, da.

— Înainte de a începe relația cu el, votaseți pentru vînzare?

— Nu.

— Numai după ce v-ați culcat cu el?

Huyton interveni:

— Obiectez, Onorată Instanță. Neconcludent.

Dan se întoarse spre el.

— Nu înțeleg, domnule Huyton. A mărturisit deja că acuzata a surprins-o în pat cu soțul ei. Sînt convins că jurații n-au impresia că se aflau acolo pentru o partidă de bridge. Relația dintre ei și brusca schimbare în privința votului sînt motivele care au determinat-o să se întoarcă împotriva acuzatei. Intenția mea este să demonstrez că Peter Boelter era un escroc sentimental, care, folosindu-se de sentimentele acestei femei, s-a culcat cu ea ca să-i obțină votul în consiliul de familie.

— Obiecția se respinge, hotărî Vellarde. Răspundeți, vă rog, la întrebare.

— Peter mă iubea, declară Amelia. Și îl iubeam și eu.

— Ați declarat de mai multe ori că vă iubeați. Și că aveați de gînd să vă căsătoriți.

— Da, așa este, îndată ce se termina divorțul.

Dan se apropie, iar vocea i se umplu de un regret emfatic.

— Dar lucrurile nu stau chiar așa, nu? Peter Boelter nu avea de gînd să se căsătorească cu dumneavoastră și v-a spus-o verde în față în seara dinaintea morții. Nu-i așa?

Amelia nu răspunse.

— Nu-i așa? insistă Dan. Nu ați cinat împreună vineri seara, la restaurant, unde i-ai pus întrebarea?

Văzînd că tace în continuare, Dan o presă din nou.

— Nu aveați impresia că are pe altcineva, poate chiar pe soția lui?

Așteptă un moment și reluă.

— Nu doreați un răspuns hotărît, o dată pentru totdeauna, în privința căsătoriei?

Amelia tăcea cu încăpățînare. Dan era acum foarte aproape de ea.

— Vă reamintesc, doamnă Boelter, că sîntem în instanță.

— Chelnerul! își aminti brusc, șocată.

Expresia ei, pînă acum rezistentă și arogantă, dispăru, lăsînd locul disperării. Cuvintele se rostogoleau.

— Aveam impresia că Peter se întîlnește din nou cu Susan și că mă folosea ca să obțină votul meu. I-am spus-o. A negat. Am vrut să-mi dovedească dragostea lui, anunțînd oficial viitoarea noastră căsătorie.

— A acceptat?

— Nu. Și, după cum se comporta, nu l-aș fi crezut, oricum. Am plecat.

Dan se îndepărtă de martoră, apropiindu-se îngîndurat de juriu. Cînd era aproape de boxa juraților, se întoarse acuzator spre ea.

— Ne mai ascundeți ceva, doamnă Boelter. În seara cînd ați descoperit cadavrul lui Peter, nu ați plecat de acasă la șase și douăzeci și cinci așa cum ați declarat, nu?

— Nu.

— Era în jur de șase.

— Da.

Alibiul ei fusese spulberat de menajeră care, fără să vrea, îi spusese adevărul lui Dan.

— Așa că ați ajuns la reședința lui Peter Boelter cu cinci minute după ora șase.

— Da.

— De ce ați mințit în privința orei, doamnă Boelter?

— Mi-a fost teamă că, spunînd adevărul, se va crede că eu l-am ucis.

Vorbea atît de încet, încît publicul din sală murmura întrebări la urechea vecinului, cu privire la spusele ei.

— Cu alte cuvinte, v-a fost teamă că autoritățile vă vor bănui de crimă, pentru că rămăseseți singură cu Peter Boelter, timp de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de minute, înainte de a anunța vecinii de alături, nu-i așa?

— Nu, răspunse ea cu voce încrezătoare. Nu așa s-a întîmplat. Am ajuns acolo puțin după șase. Mașina lui Peter era în garaj, așa că am sunat la ușă. Dar nu mi-a răspuns nimeni. Am sunat din nou și apoi am auzit dinăuntru soneria telefonului. Un singur apel... Am crezut că e acasă și tocmai a răspuns... Vocea i se stinse.

— Credeați că poate fi cu altă femeie și de asta n-a venit la ușă, nu-i așa?

Își plecă privirea cu tristețe.

— Începusem să cred asta, așa că m-am hotărît să plec. Telefonul a sunat din nou, în timp ce mă întorceam la mașină, și iarăși cineva a ridicat după un singur apel, așa că am știut că e cineva acolo. M-am învîrtit o vreme cu mașina. Chiar dacă *ar fi fost vorba* de Susan, nu voiam să renunț așa de ușor în favoarea ei. Eram hotărîtă să lupt, așa că m-am întors.

— Cît era ceasul?

— Puțin înainte de șase și jumătate. Am sunat din nou la ușă. Mașina lui Peter era tot acolo. N-a răspuns nimeni. Am încercat ușa și era deschisă.

— Și ați intrat?

— Da. Sus, în dormitor, nu era nimeni.

— Acolo ați intrat prima dată?

— Da. Stingherită, lăsă privirea în jos. Așa că am coborît să-l găsesc. Ușa spre pivniță era deschisă și lumina aprinsă. Am intrat să mă uit și l-am văzut întins la capătul scărilor. Era îngrozitor. Am alergat alături.

— Să telefonați după ajutor?

— Da.

— De ce n-ați ridicat, pur și simplu, telefonul din bucătărie? Erau telefoane în toate camerele.

— N-am vrut să ating nimic. Știți, pentru poliție.

— Foarte bine ați reacționat în asemenea împrejurări dificile. Păreați totuși foarte agitată la telefon.

Dan se îndreptă spre una din laturile boxei, astfel încît Amelia era acum față în față cu jurații. Puteau observa cele mai mici ezitări în comportamentul ei.

Vecina lui Peter Boelter, Ellen Hildreth, a declarat că primul lucru pe care i l-ați spus a fost că Peter e mort. De asemenea, au fost primele cuvinte pe care le-ați rostit dispecerului de la 911.

— Da.

— Dar n-ați coborît pînă la ultima treaptă, să verificați?

— Nu, n-am coborît.

— Atunci cum puteați fi sigură că e mort?

— Păi... arăta ca un mort, replică Amelia evaziv.

— Nu putea să fie inconștient sau în stare de șoc, ori doar leșinat?

— Dar arăta ca un *mort.*

— Cîți oameni morți ați văzut pînă acum, doamnă Boelter?

După o tăcere lungă, ea răspunse:

— Nici unul.

Dan privi o vreme podeaua, ca și cînd s-ar fi gîndit la cele declarate de ea, apoi o privi din nou.

— Un lucru nu mi-e clar. La cină, cu o seară înainte, erați atît de supărată pe el, încît l-ați părăsit în restaurant. Și deodată, seara următoare, i-ați făcut o vizită. De ce?

— Simțeam că-mi pierd mințile, spuse, iar buzele îi tremurau printre lacrimi. Speram să rezolv neînțelegerile. Eram dispusă să fac orice mi-ar fi cerut. Trebuie să mă credeți.

— Eu totuși cred că lucrurile stau în felul următor: v-ați dus să-l vedeți pe la șase. Ați făcut dragoste, apoi cînd l-ați întrebat din nou despre căsătorie, v-a refuzat în continuare. Bănuind că avea de gînd să se întoarcă la Susan, ați devenit atît de furioasă și, de gelozie, ați înșfăcat primul obiect la îndemînă și l-ați lovit cu toată puterea. Nu exact așa s-a întîmplat în cele douăzeci și cinci de minute atît de misterioase, doamnă Boelter?

— Onorată Instanță, obiectă Huyton țipînd, martora nu este pe post de acuzat.

Vellarde se împotrivi.

— Întrebarea este bine venită, mai ales că infirmă declarația inițială dată poliției. Se admite.

— Din gelozie și disperare, continuă Dan, l-ați împins pe scări sau l-ați izbit în cap cu ce ați nimerit?

— Nu.

— Nu l-ați ucis pe Peter Boelter pentru că vă spusese că nu vă veți căsători niciodată?

— Nu.

Amelia plîngea deja, iar suspinele o făceau greu de înțeles.

— L-am iubit. L-am iubit foarte mult.

— Sînt sigur de asta.

Dan își încheie interogatoriul, adresînd ultimele cuvinte juriului.

— Dar nu vom ști niciodată ce s-a întîmplat cu adevărat în cele douăzeci și cinci de minute, nu-i așa?

La insistența Susanei, Dan aranjă, în sfîrșit, o întîlnire între ele și tatăl său. Se hotărîse pentru o cină la restaurantul lui, Kavala, sperînd ca bătrînul să fie mai amabil cu Susan într-un loc unde își manifesta de obicei ospitalitatea. Totuși, atmosfera era încordată. Jacob o privea pe iubita creștină a fiului, acuzată de crimă, cu multă suspiciune. Se înmuiase un pic numai cînd fusese vorba de Karen. Fata îi relatase că Jamie, cu care vorbise 1a telefon de curînd, îi povestise de bunicul lui și de telefoanele lor nocturne.

— Sîntem prieteni, rosti Karen, și un zîmbet timid îi încolți pe față.

Deodată, un val de reporteri TV, care aflaseră de prezența lor, încercau să intre în restaurant cu o cameră video. Jacob se grăbi să le bareze drumul.

— Ieșiți afară, îi avertiză bătrînul luptător de gherilă. Am omorît bărbați adevărați, doar cu mîinile goale.

Dan se ridică să discute cu ei, în timp ce Susan și Karen se strecurară pe ieșirea din spate, îndreptîndu-se spre casă.

Tîrziu, în aceeași seară, Dan îi telefonă lui Jamie și-i lăudă grija pentru suferința lui Karen. Fata trecuse printr-o perioadă grea de cînd îi murise tatăl, iar Dan era mîndru că Jamie o ajuta să depășească situația. Păstră însă pentru el satisfacția acestei apropieri, care se potrivea de minune cu planurile lui de viitor.

Mai tîrziu, pe la unsprezece, Dan porni televizorul pentru știri. Primul reportaj se referea la procesul Susanei. Imaginea lui Dan, răspunzînd întrebărilor reporterilor pe culoarele tribunalului, apăru prima. Deși toate se refereau la relația lui cu acuzata, își dădu seama că imaginea cazului nu era aceea a unei bîrfe suculente, demnă de o revistă de scandal, ci a unei femei nevinovate, care luptă pentru libertatea ei, împotriva unor false acuzații.

Acum, Dan redusese sonorul, privindu-și gura care se mișca în gol, ca într-un film mut.

Urmă imaginea restaurantului Kavala. Fața tatălui său acoperi ecranul, iar Dan se grăbi să pornească sonorul.

— Ieșiți afară! izbucni, cu accentul său puternic mediteranean. Am omorît bărbați adevărați, doar cu mîinile goale.

Reporterul alăturase atitudinile belicoase ale tatălui și fiului pentru a stîrni rîsul sau chiar să dovedească înclinația barbară a familiei, dar efectul fusese cu totul altul. Spectatorul era surprins de noblețea incisivă a lui Iacob, de firea lui hotărîtă, care venea în ajutorul femeii apărate de fiul său.

— Le-ai zis-o, tată, jubilă Dan: Le-ai arătat din ce aluat sîntem făcuți. Se amăgea să creadă chiar că propria afirmație de pe culoarul tribunalului, conținea o mică pretenție de noblețe.

Pentru o clipă, Dan se consideră etern și intangibil. Se simțea ca și cînd existența sa se întorsese înapoi cu milioane de generații, la începuturile omenirii; la primele încarnări Adam și Noe, și Abraham, Eva și Rachel sau Sarah. Pînă la Daniel cel adevărat, care scăpase nevătămat din peștera leului, înapoi, la viețile întrerupte, dar niciodată sfîrșite prin moarte. Era o părticică dintr-un lanț nesfîrșit, care va dăinui, prin fiul și nepoții lui, apoi, prin copiii lor, timp de alte milioane de generații. Era convins că toți cei care muriseră trăiau încă cu el. Iar el, asemenea lor, va trăi pentru totdeauna

în cei ce vor urma – cîte puțin în fiecare, parte indestructibilă și indispensabilă a universului.

Dan minimalizase în discuțiile cu Susan importanța adevărului, zugrăvindu-l mai mult ca pe o tehnică decît ca pe un ideal. Dar procesul lor era în slujba adevărului și a unei femei nevinovate. Atunci cînd presa îl provocase, izbucnise asemenea unui profet ieftin, transformîndu-se în campionul dreptății și al drepturilor democratice. Bănuind că frazele sale ar putea suna bombastic și pline de înfumurare, renunțase la ele în final. Dar acum realiza că nu avusese nici un motiv să se teamă.

Totul în viață: încăpățînarea și hotărîrea; religia lui atît de contestată, atitudinea față de lege și morală; pînă și idealismul ocazional atît de desuet îl pregătiseră pentru acest moment, acest scop al dreptății și adevărului. Chiar dacă tot restul vieții n-ar fi realizat nimic, știa că pînă acum nu trăise degeaba.

Răzvrătirea fusese scopul întregii sale existențe, unicul său loc în univers; idealul spre care tindea, bucurîndu-se în sinea lui de această disidență. Strădania pentru garantarea drepturilor omului era mai mult o protejare de sine împotriva amenințărilor viitoare. Totuși se simțea în siguranță datorită acestor lucruri, pe care le iubea cel mai mult în viață: libertatea de gîndire, de alegere și exprimare – esența stabilității americane, certificată de Declarația drepturilor omului, drepturi pe care oamenii din lumea întreagă se străduiau să le asigure.

Stinse lumina și se întinse în pat. În ultimele secunde înainte de a adormi, gîndul îi zbură la apărarea Susanei. Marțea următoare era rîndul lui Ernest Kieffer, medicul legist, să depună mărturie. În mod normal, depoziția lui ar fi trebuit să deschidă procesul, dar fusese păstrată pentru sfîrșit.

Urmăreau ca mărturia lui să rămînă întipărită în mintea juraților. Fiind cel care stabilise cauza și momentul morții lui Peter Boelter – probe care o incriminau pe Susan—, medicul era sufletul întregii acuzări. Soarta ei depindea de mărturia lui Kieffer.

Și, de asemenea, își aminti Dan exact înainte să adoarmă, depindea de modul cum reacționa el.

27

Legea permite experților științifici, tehnicienilor sau altor specialiști să depună mărturie asupra unor probleme pe care juraţii nu le cunoșteau. Reputația lor însă trebuia să fie neștirbită, pentru că un asemenea martor putea influența cu ușurință juriul, acesta neavînd cunoștințele necesare.

Bărbatul din fața lor era foarte înalt, robust, cu trăsături puternice și sprîncene cărunte foarte bogate. Părul era aproape de culoarea costumului gri pe care-l purta. Ernest Keiffer era o figură impunătoare, părînd mult mai tînăr decît cei șaptezeci de ani pe care-i avea. Dan îl observase șușotind cu Huyton și cîțiva reporteri înainte de începerea ședinței. Bărbatul era un politician înnăscut.

Ca răspuns la întrebarea lui Huyton privind referințele, Kieffer începu:

— Sînt membru și fost președinte al Colegiului Patologilor Americani și, de asemenea, fac parte din Colegiul Judiciar American. Am activat ca șef al secției de patologie la Spitalul Universitar din Pennsylvania. Pînă de curînd, am fost profesor de patologie la Facultatea de Medicină a Universității din Pennsylvania.

Timp de cîteva secunde, continuă să înșire comitetele în care activase sau pe care le condusese și, în sfîrșit, numeroasele tratate si articole scrise în decursul anilor.

— Cînd ați venit la conducerea Direcției de Medicină Legală din Philadelphia?

— La începutul anului. Am fost numit de către primar, imediat după alegeri. M-au cooptat și în viața publică și am acceptat.

Kieffer afișa o îngîmfare menită să dovedească vastele cunoștințe pe care le stăpînea, împletite cu o amabilitate umilă. Dan observa cum juraţii îi cîntăreau comportamentul.

După ce Huyton terminase de descris activitățile lui Kieffer, Vellarde se întoarse spre Dan.

— Acceptați recomandările doctorului Kieffer și competența sa ca expert legist?

— Nu, nu accept! respinse Dan, ridicîndu-se.

Vociferări puternice izbucniră în sală. Bătălia începuse mai devreme decît era de așteptat.

— Doctor Kieffer, întrebă Dan, patologia legală este o ramură a patologiei?

— Da.

— Iar dumneavoastră susțineți că sînteți specialist în patologie legală, nu?

— Atît în patologie, cît și în patologie legală, răspunse Kieffer, iar condescendența tonului său îndepărtă umilința inițială.

— Cînd v-ați luat diploma în patologie legală?

— Prin anii '50.

— E adevărat că de atunci pînă la începutul acestui an nu ați ocupat nici un post care să vă dea posibilitatea să practicați patologia legală?

— M-am străduit în permanență să fiu la curent în domeniu.

— Deci recunoașteți că s-au făcut progrese foarte mari între timp?

— Cu siguranță. Și v-am spus că sînt la curent.

— Permite-ți-mi să repet ce v-am întrebat mai devreme. Ați profesat ca medic legist, de-a lungul acestei perioade de peste treizeci de ani?

— Nu... n-am profesat.

— Ați predat cumva patologie legală?

— Nu.

— Vreunul din articolele pe care le-ați amintit se referă la acest domeniu?

— Nu.

— E adevărat că, în toată această, perioadă specialitatea dumneavoastră a fost nu patologia legală, ci hematologia, studierea sîngelui, care este altă ramură a patologiei?

Huyton sări în picioare:

— Permite-ți-mi să vă aduc aminte că martorul a fost atestat de Colegiul American de Patologie Legală și este încă unul dintre membrii săi.

— Da, atestat acum aproape patruzeci de ani și neprofesînd specialitatea pînă acum cîteva luni, nu se putu abține să adauge Dan. Singura specialitate în care pacienții nu te mai pot acuza de incompetență!

Remarca lui Dan fu răsplătită de un chicot al juriului.

Dar Huyton nu rîdea. Referințele eminente ale doctorului Kieffer și numirea sa la conducerea Direcției de Medicină Legală a orașului îi conferea întreaga credibilitate pentru a depune mărturie.

— Din nou acest „eminent", observă Dan, nimeni nu poate contesta că acest om știe ce are de făcut în specialitatea lui, dar asta este hematologia și nicidecum patologia legală.

Iritarea din vocea lui Huyton reflecta întreaga lui îngrijorare că disputa ajunsese-într-un punct în care juriul începea să-și piardă încrederea pentru

martorul-cheie.

— Doctorul Kieffer a făcut autopsia, Onorată Instanță. Tot el a întocmit raportul medico-legal.

Dan zîmbi îngăduitor.

— Nu era cel mai în măsură s-o facă. Nu este specialist.

— Onorată Instanță! se adresă Huyton rugător.

— Pot să pun următoarea întrebare? i se adresă Dan lui Vellarde, care consimți.

Dan își concentră din nou atenția asupra lui Kieffer.

— Prietenia dumneavoastră cu primarul am impresia că datează de multă vreme.

— Am copilărit în același cartier. Am fost coleg de clasă cu fratele lui. Sînt cu câțiva ani mai mare.

— Am aici un articol dintr-un ziar, care demonstrează că ați contribuit cu cincisprezece mii de dolari la campania electorală a primarului. E adevărat?

Kieffer se arătă jignit.

— Asta n-are nici o legătură cu numirea mea. Am fost un profesor renumit și un practician... o personalitate națională în medicină, dacă las modestia deoparte. Primarul era îngrijorat din cauza consiliului local, care nu era dispus să aprobe fondurile pentru echipamente noi de medicină legală. Bănuia că prezența mea în fruntea acestei instituții va convinge membrii consiliului. Sînt mîndru că avem acum tot echipamentul care ne trebuie.

— Deci, faptul că nu erați la curent cu patologia legală și că ați fost nevoit să părăsiți catedra și spitalul din cauza vîrstei n-au fost motive suplimentare ca să vă doriți această slujbă?

Fața lui Kieffer deveni stacojie.

— Nu mă simt afectat de vîrstă. Am părăsit catedra și spitalul pentru că primarul a insistat să iau conducerea.

Dan aruncă o privire spre juriu. Scrijelise oare suficient fațada lui Kieffer, ca ei să privească mărturia lui cu suspiciune? Va reuși să-i împiedice pe jurați să accepte orice argument al doctorului ca pe un adevăr științific? Dan nu spera ca judecătorul, a cărui viitoare candidatură depindea de sprijinul partidului, să-l discrediteze pe omul numit de primar.

Imediat Vellarde îi confirmă temerea.

— Totuși, atestarea doctorului Kieffer și poziția pe care o ocupă îl recomandă ca expert, mai ales că este cel care a făcut autopsia și a întocmit raportul. Așa că este și martor direct în procesul de față. Obiecția dumneavoastră în privința lui se respinge, domnule Lazar.

Procuratura încercă în continuare, pe lîngă acreditarea profesională a lui Kieffer, să evidențieze faptul că acesta fusese jignit de avocatul apărării. Dan îl urmărea pe Huyton cum îi ataca argumentele, aruncînd juriului priviri ironice, care subliniau cît de ridicole fuseseră aprecierile lui la adresa acestui martor remarcabil.

Intorcînd, rînd pe rînd, paginile agendei sale, Huyton îl purtă pe Kieffer, sistematic, prin toate concluziile autopsiei.

Kieffer susținu de la început că Peter Boelter fusese lovit în cap pe la spate cu un obiect greu și tăios, fiind apoi aruncat pe scări. Își exprimă părerea că simplul impact cu marginea treptei nu putea provoca victimei asemenea leziuni, în special secționarea măduvei și ruptura, aproape completă, a coloanei vertebrale. Moartea survenită dintr-o astfel de lovitură ar fi produs o contralovitură mai puternică în partea anterioară a creierului. Rana ar fi urmărit mai precis conturul colțului treptei pe care fusese găsit cadavrul. Și ar fi existat mai mult sînge în zgîrieturile și rănile de pe frunte sau umeri, dacă ele ar fi apărut, într-adevăr, înainte de moarte.

Cînd Huyton îl întrebă cum stabilise momentul morții în intervalul cinci și un sfert – șase fără un sfert, martorul repetă formula de pierdere a căldurii corpului o dată cu trecerea timpului. Trecu apoi la celelalte elemente: alcoolemia, evidența unui act sexual recent și o urmă, ce părea să fie sînge, pe coapsa victimei.

— Martorul vă stă la dispoziție, domnule Lazar, îl anunță Huyton, semn că rolul lui era deocamdată încheiat.

Dan trebuia să urmeze altă cale. Discreditarea lui Kieffer fără să pară deplasat în ochii juriului, făcîndu-l să se îndoiască de concluziile atît de controversate ale mărturiei. Ultima lovitură urma s-o dea cu apariția lui Mallory, care să desființeze toate concluziile lui Kieffer.

Fără să se grăbească, stabili pentru început că nu fusese găsită arma crimei și nici alte urme de sînge în casă, în afară de cele existente la subsol. Îi ceru lui Kieffer să admită că o persoană cu o asemenea concentrație de alcool în sînge putea aluneca foarte ușor pe banda de aluminiu de pe prima treaptă, rostogolindu-se apoi restul scărilor.

Dan prezentă o fotografie color care înfățișa ultima treaptă.

— Mai mulți polițiști au declarat că au găsit victima așezată cu capul pe colțul acestei trepte. E adevărat că triunghiul format de colțul treptei se potrivește perfect cu rana din craniul victimei?

— Numai pentru un ochi neavizat.

— De asemenea, s-a găsit pe această treaptă țesut cerebral și sînge aparținînd victimei, așa este?

— Da. Dar asta poate însemna foarte bine că victima a fost așezată pe colțul treptei după moarte și chiar presată de colț, adîncind rana și lăsînd acele urme de sînge și creier.

Dan nu era prea sigur că-l va putea prinde în cursă pe Kieffer în prima parte a interogatoriului său, așa că insistă pe punctele cheie ale autopsiei. Scopul lui era să pregătească juriul să accepte mărturia lui Mallory, care urma s-o conteste pe cea inițială.

Avocatul citi un extras dintr-un articol semnat de cîteva personalități ale medicinei legale, care demonstra că o cădere de la șase picioare înălțime putea genera o forță suficientă pentru a provoca zdrobirea craniului, mai ales cînd corpul cădea pe beton. Adăugă că examinarea microscopică a rănii nu excludea această cauză a morții. Folosind o serie de fotografii ale cadavrului, Dan insistă că multiplele zgîrieturi și ceea ce numeau contralovitura din partea anterioară a capului erau tot atîtea semne că Peter era viu cînd căzuse, că inima lui pompa încă sînge în toate organele cînd craniul său s-a izbit de trepte.

— Posibil ca inima să-i mai fi bătut, foarte slab, în momentul căderii, interveni Kieffer, dar era aproape mort în clipa aceea și probabil intrase în comă. Criminalul a avut grijă să-l lovească aproape mortal, înainte de a-l arunca pe scări.

Dan preferă să nu dezbată subiectul. Era destul timp după ce Mallory își va prezenta punctul de vedere. Arborînd un zîmbet, Dan urmă:

— Peter Boelter a murit sîmbătă, 6 iunie. A fost un week-end cu ghinion pentru Biroul medico-legal. Ați avut o mulțime de cazuri și v-ați instalat și noile echipamente. În seara respectivă, lucrurile au mers și mai rău. S-a spart o conductă de apă, care a inundat clădirea. Cadavrele au trebuit să fie mutate repede. Documentele s-au amestecat – din cauza asta nici n-ați început încă să le computerizați. Autopsiile s-au amînat. Chiar

dumneavoastră, domnule Kieffer, a trebuit să fiți într-o duzină de locuri în același timp. Un moment foarte dificil.

— Da, e adevărat.

— Așa că au trecut cîteva zile de confuzie, pînă cînd presa a început să pună întrebări despre moartea lui Peter Boelter. Dar cadavrul său se rătăcise, încît, în cele din urmă, cineva a fost obligat să verifice fiecare corp în parte pînă l-a găsit, nu-i așa?

— Din cîte știu eu, nu. Imediat ce am avut timp, am făcut autopsia.

— în raport, menționați că ați început autopsia lui Peter Boelter, aproape de miezul nopții. Ați terminat-o în jur de unu fără un sfert. E corect?

Kiffer zîmbi:

— După cum spuneați, avusesem o zi obositoare...

— Nu e puțin cam repede pentru autopsie?

Zîmbetul lui Kieffer se topi.

— Dacă insinuați că am dat rasol, vă asigur că nu aveți dreptate.

— Doctore, agenda dumneavoastră arată că în ziua aceea, dimineața, foarte devreme, aveați întîlnire cu primarul. E vorba de ora șapte, deci doar peste cîteva ore. Mă înșel oare presupunînd că, fiind atît de tîrziu, v-ați grăbit să terminați autopsia lui Boelter pentru a mai prinde cîteva ore de somn înainte de întîlnirea de la primărie?

Kieffer era furios.

— Îmi tratez responsabilitățile cu foarte multă seriozitate, domnule...

— Lazar, doctore, Daniel Lazar, spuse Dan amabil, dar mintea sa încerca să citească gîndurile martorului.

Probabil n-ai dat importanță acestor lucruri pînă ieri, gîndi Dan. Ai venit pur și simplu și ai repetat concluziile. În ultimă instanță, tu ești expertul. Dar acum, am reușit să te neliniștesc. Ți-am pus sub semnul îndoielii credibilitatea. Ai putea ieși rănit de moarte din povestea asta și, mai ales, discreditat profesional. Ai parcurs un drum lung în viață, știind cum să te faci plăcut, iar acum nu înțelegi de ce eu atac un tip atît de admirat ca tine.

Dan își privea notițele, ca și cum n-ar fi dat atenție răspunsului pe care îl aștepta de fapt cu sufletul la gură.

— Doctore, raportul autopsiei menționează că Peter Boelter a murit între cinci și un sfert și șase fără un sfert. Cu excepția scăderii temperaturii corpului, nici un alt element fizic nu a indicat momentul morții. Cum ați dedus că acesta este intervalul de timp în care a survenit moartea?

Kieffer își repetă formula conform căreia temperatura corpului scădea cu anumită valoare în fiecare oră. Adăugă imediat că fusese informat verbal de către colaboratorii săi că „aerul și podeaua erau un pic mai reci, așa că am ținut seama de acestea”.

Cu siguranță, colegii lui Kieffer îl informaseră de greșeala pe care o făcuseră, uitînd să măsoare temperatura. Dar mai avea destul de parcurs pînă să-i întindă cursa.

— Doctore Kieffer, subsolul era mai mult decît *un pic* mai rece. Peter Boelter îl menținea foarte rece cu instalația de aer condiționat, pentru a-l folosi ca pivniță de vinuri. Iar podeaua era din ciment – din ciment foarte rece. N-ar fi trebuit totuși să specificați acești factori în raportul dumneavoastră – eventual valorile exacte – dacă într-adevăr le-ați avut în vedere?

Kieffer deveni agresiv.

— Sînt sigur că le-am avut în vedere.

Vocea lui Dan lovi tăioasă. Trebuia s-o facă să pătrundă pînă la sînge.

— O să vă surprindă, dar această așa-zisă formulă pe care ați aplicat-o dumneavoastră, patologia legală *modernă* o respinge ca inexactă și lipsită de valabilitate științifică.

Kieffer deveni nervos. Îl țintui pe Dan cu degetul arătător.

— Sînt om de știință, domnule Lazar. Concluziile mele sînt bazate pe cunoștințe științifice solide. Indiferent ce fel de întrebări alunecoase folosești, încercînd să îmbrobodești juriul, sînt absolut sigur că Peter Boelter a murit între cinci și un sfert și șase fără un sfert. Fără nici o îndoială.

Judecătorul Vellarde se lăsă pe spate în scaunul său înalt. După ce privi la ceasul de perete, se înclină înainte.

— Ne apropiem de pauza de prînz, domnule Lazar.

— Încă o întrebare sau două și am terminat cu martorul, Onorată Instanță.

Vellarde se relaxă din nou.

Dan se apropie mai mult de Kieffer. Acum se aflau față în față.

— E adevărat că primul dumneavoastră raport nu includea momentul morții?

Kieffer ezită.

— La ce vă referiți?

— La raportul original, cel pe care l-ați dictat secretarei după terminarea autopsiei. Este adevărat că nu conținea momentul morții și, mai ales, că nu ați adăugat constatarea decît mult mai tîrziu în ziua aceea?

— Nu-mi amintesc.

— Dați-mi voie să vă împrospătez memoria. Dan îi întinse raportul original, aflat printre hîrtiile pe care le copiase din dosar, în timpul vizitei făcute la Biroul medico-legal.

— Îl recunoașteți?

— Da, rosti Kieffer, neștiind unde voia să ajungă avocatul.

— Conține menționarea momentului morții?

— Nu.

— E adevărat că ați adăugat paragraful după ce ați primit un telefon de la cineva din Procuratură?

Pentru o clipă, Kieffer rămase împietrit, mușchii săi pierzîndu-și capacitatea de mișcare. Reuși totuși să răspundă:

— Vorbesc foarte des cu Procuratura.

Vocea lui Dan deveni tăioasă și acuzatoare, folosind informația furnizată în secret de Armbruster.

— Nu discutăm despre *oricine* de la Procuratură, domnule Kieffer. E vorba de cineva foarte important de acolo... cineva care v-a spus că ar considera o mare favoare dacă raportul dumneavoastră ar fixa ora morții lui Peter Boelter în timpul cît acuzata, suspecta lor, fusese singură cu victima!

Kieffer se îndreptă cu demnitate.

— Probabil că sînteți obișnuit să aveți de-a face cu mincinoși, domnule Lazar. Dar eu nu falsific probe și resping acuzația că aș face-o. Peter Boelter a murit în cursul acelei jumătăți de oră. Nici mai devreme, nici mai tîrziu. Cu puțin înainte de moarte a avut contact sexual.

— Sînteți sigur de asta?

— Absolut.

— Vă cred, admise Dan, afișînd o expresie batjocoritoare, astfel încît să poată fi observată de juriu.

— Nu există nici o îndoială. Am găsit spermă în uretră, insistă Kieffer. Apoi le explică jurașilor: Este vorba de un canal de-a lungul penisului, prin care circulă sperma. După ejaculare, întotdeauna rămîne acolo puțină.

— Doctore, reluă Dan, întorcîndu-se spre el, probabil că nu se descoperise cînd v-ați luat dumneavoastră diploma, dar acum este stabilit

foarte clar că prezența spermei în uretra unui om mort nu este o dovadă că respectivul a avut raport sexual înaintea decesului.

Vocea lui Dan lovi ca un ciocan. De asemenea, este binecunoscut că, în unele cazuri, *rigor mortis* poate întări glandele sexuale, veziculele seminale provocînd ejacularea spermei, *după* moarte.

— Domnule Lazar... replică Kieffer răstit. Reușise să-și recapete calmul... Eu nu trăiesc în lumea dumitale fantastică, de presupuneri legale, cu asemenea ipoteze. Îmi mizez întreaga reputație pe aceste probe.

— Ați făcut-o deja, doctore!

— Huyton va încerca după-amiază să refacă părțile șubrede ale mărturiei lui Kieffer, îi explică Dan lui Susan, așteptînd alături de ceilalți avocați să li se aducă prînzul. Dar, una peste alta, îmi place cum merge. Cred că jurații vor avea cel puțin unul sau două motive să se îndoiască de credibilitatea lui Kieffer. E momentul ca Mallory să dea lovitura decisivă.

Discutau ordinea prezentării probelor.

— Este absolut necesar să-l aducem cît mai repede pe Mollory la bară, sugeră Cal. Astfel îl poate contracara pe Kieffer imediat. Tot ce poate surveni nu face decît să împiedice apărarea.

Dan fu de acord.

— Procuratura va încheia probabil astăzi, iar noi vom începe mîine-dimineață. Cel mai devreme, îl putem programa pe Mallory la sfîrșitul săptămînii.

Rick se ridică.

— Mai bine l-aș anunța să se pregătească.

— Spune-i că o să-l chemăm cu o zi înainte, ca să trecem în revistă împreună mărturia.

Mary Alice intră în sala de ședințe cu o pungă maronie, care conținea prînzul. Porția lui Dan era într-o caserolă transparentă.

— Ce e chestia asta? întrebă el circumspect.

— Salată de legume, îl informă Mary Alice.

— Am comandat un sandviș cu salată de ouă, cu multă maioneză și cartofi.

— Ronney are dreptate. Felul în care mănînci e pe cale să te omoare. De acum încolo, numai prînzuri sănătoase. Și să nu mai aud că trimiți pe cineva după înghețată, la ora patru.

— Cal ce a comandat?

— Sandviș cu curcan.

— Grozav. Mănînc și eu.

Susan îi aminti.

— Diseară o să mîncăm carne. Ne-am înțeles că proteinele o dată pe zi sînt de-ajuns.

— De unde regulamentul ăsta? ridică el mîinile disperat.

— Doar tu mi-ai spus cît de bine te simți cînd mănînci ceva ușor.

— Dar nu prînzul și micul dejun. Vă am în biroul meu pe voi două și un vînzător de ciocolată. Asta miroase a complot.

— A fost ideea mea, recunoscu Mary Alice. N-ar fi fost creștinește să te las să te sinucizi.

Dan își ieși din fire.

— Dar să nu lași un evreu să mănînce ce-i place găsești că este creștinește? De cînd ai devenit atît de credincioasă?

— Totdeauna am fost. Numai că nu m-ai întrebat niciodată.

— Da, cît ai colesterolul? întrebă Susan.

— Ce contează?

— Parcă spuneai că doctorul ți-a făcut o listă lungă cu ce nu ai voie să mănînci.

— Destul, bombăni Dan, ridicînd palma ca s-o oprească. Am să mănînc porcăria asta de dragul tău. Dar, te avertizez, încă un prînz ca ăsta și încep să lucrez pentru Procuratură.

În cursul după-amiezii, Huyton se strădui să reabiliteze imaginea lui Kieffer. Spre regretul lui Dan, șeful Biroului medico-legal susținu că fusese indus în eroare de un avocat ieftin, care încerca să-l discrediteze și să umbrească faptele și probele.

Gil Huyton declarase același lucru reporterilor cu camere TV, la încheierea ședinței. Dan le reaminti, la rîndul lui, că probele apărării vor fi prezentate foarte curînd.

A doua zi dimineață, Susan ajunse devreme la sediul firmei și intră direct în biroul lui Dan. Deasupra notelor pe care el le studia, ea aruncă un exemplar din *Herald,* împăturit astfel încît să se vadă partea de sus a primei pagini, cu titlul:

Dezbinarea dintre Procuratură și poliție împiedică bătălia pentru elucidarea crimei. Articolul era scris de Scott Feller și era primul episod dintr-o serie de trei.

Susan avea un zîmbet trist:

— Drăguță coincidență momentul apariției, nu crezi?

— Tot ce trebuie este ca jurnaliștii să creadă că îți folosești ziarul ca să-l terorizezi pe Huyton.

Zîmbetul ei se lărgi.

— Dar jurații nu au voie să citească ziarele.

— S-o crezi tu!

— Gil apare ca o combinație de fanatism și publicitate – alatoiahul Huyton. Reiese că de la început a încercat să acapareze controlul întregului aparat legislativ. Și-a împins oamenii să numească șefii poliției, dar primarul era și el proaspăt ales, așa că n-a vrut să piardă voturile populației de culoare, concediind un comisar de poliție negru, care obținuse postul cu cîteva luni înainte. Așa că Huyton s-a comportat ca și cum polițiștii ar fi fost slugile lui. Erau gata să-l linșeze. Acum, primarul încearcă să negocieze un tratat de pace.

— Am crezut că nu erai dispus să folosești *Herald*-ul în cazul tău.

— Nu pot să opresc publicarea știrilor numai pentru că această coincidență ne este prielnică, nu?

Dan cîntări multă vreme cuvintele și expresia Susanei. În cele din urmă, fără să fi aflat pînă unde mergea sinceritatea ei, puse ziarul deoparte.

— Trebuie să-mi pregătesc martorii.

Ea îi întinse din nou ziarul.

— Mai bine te-ai pregăti pentru Huyton. Îți garantez că o să-ți sară în gît.

Susan subestimase totuși furia lui Gil Huyton. El și Dan își petrecură primul sfert de oră al ședinței în biroul lui Vellarde, certîndu-se din cauza articolului. Huyton susținea că e o lovitură dată Procuraturii și o încercare de discreditare a lui.

Dan contraatacă cu propriile arme.

— Mă mir să te aud sugerînd că *Herald*-ul ar fi trebuit să cenzureze un articol, doar pentru că te pune pe tine într-o lumină proastă. Tu ți-ai fi cenzurat procedura ca să nu discreditezi ziarul?

— Aici e vorba de o încercare de a submina o autoritate legal constituită, care o judecă pe proprietara ziarului.

— E vorba de cenzură. Cu siguranță, ești gata să dai declarații presei cînd crezi că te avantajează. Clienta mea refuză orice amestec în privința libertății presei.

Cu mîinile în șold, Huyton răcni:

— Curată tîmpenie!

Dan izbucni în rîs, privindu-și adversarul cu admirație.

— Numai bătrînii se mai pot exprima astfel.

Lui Vellarde problema i se părea lipsită de importanță.

— Am să avertizez din nou juriul să nu citească ziarele si să nu asculte știrile.

— Cu ceva noroc, poate vei reuși! îi ură Dan.

— Ce-a fost asta, domnule Lazar?

— Grozav, domnule judecător, grozav!

Pe măsură ce jurații își reluau locurile în sală pentru începerea ședinței apărării, Dan căuta în ochii lor acea sclipire de așteptare, care însemna că hotărîrea nu fusese încă luată. O observă în ochii unora, lipsind din ai altora. Printre ultimii intrati, era un fost vînzător de mărunțișuri, acum șomer, pe care Ida Lawrence fusese de părere să-l respingă, dar pe care Dan totuși îl acceptase. Bărbatul începu să privească nerăbdător la ceas la numai cîteva secunde după ce își reluase locul. Aștepta să telefoneze pentru un interviu la vreo slujbă, plictiseală sau era deja hotărît?

Dan își notă în minte să se ocupe de el. Și mai era femeia de la compania de asigurări, care dăduse din cap aprobator la unul sau două dintre răspunsurile lui Kieffer.

Dan chemă primul martor. Era directorul supermagazinului din Dellwyne. Bărbatul povesti vizita Susanei la magazinul său, în sîmbăta cu pricina, identificînd bonul de casă, care demonstra că ea tîrguise la ora șase și nouă minute. Urmă casiera, care își aminti cum verificase cumpărăturile Susanei care, deși se grăbea, părea agreabilă și calmă, flecărind chiar cu ea cîteva minute.

Părăsise casa lui Peter la ora la care declarase, șase fără zece minute seara. Dacă voiau să obțină condamnarea ei pentru crimă, trebuiau să demonstreze că fusese înfăptuită înainte de ora aceea.

Următorul martor se prezentă Anton Desmarais, chelnerul care îi servise pe Amelia și Peter, la Chez Henri, în seara anterioară morții lui Peter. Una din cele mai importante victorii obținute de Dan la audierile preliminare era că Vellarde acceptase mărturia chelnerului cu privire la discuția celor doi. Totuși, acum devenise mult mai importantă, după ce Amelia recunoscuse totul într-un moment de enervare. Dan urmărea să sublinieze juriului diferența dintre declarația făcută poliției și ceea ce mărturisise la tribunal.

Desmarais era un francez simpatic și vorbăreț, puțin trecut de treizeci de ani, cu o mică mustață care vorbea bine englezește. Nu le ascunse faptul că, fiind o seară cu lume puțină, se plictisea. Îi servise și cu alte ocazii și, știind cine sînt, interesul îi sporise.

Dan îl conduse pe martor pas cu pas prin întreaga poveste, inclusiv la cererea hotărîtă a Ameliei de a fi sigură de viitoarea căsătorie. Apoi urmă aluzia ei că Peter ar fi fost încurcat cu altă femeie. Jurații izbucniră în rîs, alături de martor, la ironia sa specific franceză, cînd acesta povesti cît de sigură era Amelia că amantul ei era încă îndrăgostit de soția lui.

— Un început cît se poate de bun, decretase Dan, stînd alături de Cal și Susan într-un separeu de la Hi'Johnny, pentru masa de prînz. Rick era la telefonul public. Voi ce părere aveți?

Printr-o înțelegere tacită, presa îi lăsase în pace la prînz, în schimbul promisiunii lui Dan de a le acorda un interviu la sfîrșitul ședinței.

— Desmarais i-a lăsat pe jurați în dubiu, rosti Cal. Parcă îi vedeai cum se întreabă: „Dacă Boelter era îndrăgostit de soția lui, de ce ar fi avut nevoie să-l omoare? Oricum putea obține ceea ce își dorea”.

— Le-am oferit alt suspect, pe care să-și concentreze atenția, și ăsta este lucrul cel mai important, spuse Dan.

Cal însă îi comunică Susanei întreaga îngrijorare pe care o simțea.

— Nu te ajută la nimic, din cauza doamnei Hildreth, care te-a auzit certîndu-te cu el în bucătărie. Huyton poate argumenta că Amelie se înșelase în privința sentimentelor lui Peter pentru tine și că l-ai omorît în timp ce vă certați.

— Poate reușim să demonstrăm că certurile erau ceva obișnuit pentru el, sugeră Dan. Că asta nu înseamnă lipsă de dragoste. Era un tip impulsiv, imprevizibil. Nu e nici o îndoială în privința asta. Am putea aduce ca martor unul dintre servitorii lui, care să confirme.

Susan era foarte interesată.

— Dar cum demonstrezi că n-am sfîrșit cearta prin a-l ucide?

— Asta va demonstra mărturia lui Mallory: fie că Peter a murit accidental, fie că a fost crimă, ea s-a petrecut după plecarea ta.

— Dacă voi fi achitată, întrebă Susan neîncrezătoare, crezi că Gil o va acuza pe Amelia de crimă?

— Nu poți fi sigur, spuse Cal. Probabil că nu. E prea rușinos pentru el să accepte că a judecat întîi o persoană nevinovată.

— Bine, spuse Susan.

Dan o privi întrebător.

— Vreau să spun că n-aș vrea să treacă prin ce am trecut eu și trebuie să trec în continuare. Mai ales pentru un ticălos ca Peter.

Ceilalți tăcură, pînă cînd Dan schimbă subiectul.

— Cînd crezi că e mai bine să-l chemăm pe Vinnie Briggs?

Dan și Cal începură să discute asupra momentului celui mai prielnic pentru a dezvălui juriului că bărbatul acela impulsiv și nervos, liderul sindical al ziarului, fusese să-l vadă pe Peter în după-amiaza fatală.

— Putea fi el acela pe care Amelia l-a auzit ridicînd receptorul în casă sau, dacă Peter trăia încă, atunci îl ridicase chiar el în timpul întîlnirii cu Briggs, remarcă Cal.

— Adăugîndu-l pe Briggs, Susan devine o suspectă din trei, completă Dan. Mai multe îndoieli în mintea juraților. El ar fi putut s-o vadă pe Susan plecînd înainte de șase, ca apoi să intre și să-l omoare pe Peter. Amelia a declarat că ușa era descuiată cînd a ajuns ea.

Lipsa unui alibi puternic pentru Briggs îi permitea lui Dan să prezinte juriului un nou scenariu. Amelia și Briggs puteau să-l omoare pe Peter la fel de probabil ca Susan, cu condiția ca teoria lui Kieffer asupra momentului morții să fie discreditată.

— Să mai așteptăm puțin cu Briggs, fu de părere Dan. Era vorba să-l aducem cît mai repede pe Mallory. Așa plănuiserăm. Ca Mallory să conteste mărturia lui Kieffer. Doar medicul legist e martorul lor cheie.

— Așa cum al nostru a fost Mallory, spuse Rick în șoaptă.

Cu o expresie șocată întipărită pe față, tînărul stătea pri- vindu-i pe cei trei așezați la masă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Susan.

— Tocmai am sunat la biroul lui Mallory să-i spun să vină mîine ca să pregătim împreună mărturia.

Dan simțea apropierea unei catastrofe.

— Doar ne-a promis că o să-și facă timp!

— Nu e vorba de asta, răspunse Rick, scuturînd din cap. E mort.

Cei trei de pe banchetă se holbau la el, încercînd să deslușească ce voia să spună. Rick urmă:

— A... A fost ucis ieri, într-un accident de mașină, în timp ce se întorcea de la slujbă. N-a știut nimeni că trebuie să ne anunțe.

Involuntar, cei trei bărbați își îndreptară privirile spre Susan. Nici unul nu știa ce să spună.

Ochii ei nu părăsiseră nici un moment pe ai lui Rick. Rămăsese nemișcată. Dar, după un timp, buzele ei începură să se deschidă ca și cînd ar fi vrut să rostească un O, iar mîinile i se ridicară încet, în tăcere, încercînd să le acopere și să oprească ceea ce simțea că urma să se transforme într-un țipăt de groază.

28

Cînd Curtea se adună din nou, după prînz, Dan și Cal cerură o întrevedere cu judecătorul. Explicîndu-i ce se întîmplase, îi cerură lui Vellarde o amînare de două săptămîni pentru a găsi un martor care să-l înlocuiască pe Alan Mallory. Ar fi acceptat și o săptămînă, dar obținuseră numai două zile. Procesul urma să se rezume vineri la mărturiile celorlalți martori, lăsînd astfel apărării alte cîteva zile libere, la sfîrșit de săptămînă, pentru a găsi expertul legist.

— Avem nevoie de mai mult timp, domnule judecător, ceru Dan. Întreaga apărare se sprijină pe greșelile făcute de Kieffer în timpul autopsiei. Trebuie să găsim pe cineva care să studieze cazul și care să aibă credibilitatea necesară pentru a-l contrazice.

— Nu intenționez să întrerup desfășurarea cazului. Ar fi o pauză prea lungă, iar memoria juraților ar avea de suferit. Dacă aveți nevoie de mai mult timp ca să găsiți martorul, chemați-l la încheierea cazului.

— Mai lasă-ne în pace! izbucni Dan furios.

Vellarde îi aruncă o privire sălbatică, dar ceva îl reținu și nu răspunse.

— Domnule Lazar, aș vrea să-ți amintești că eu personal n-am fost de acord să reprezinți acuzata... din mai multe motive și m-am îndoit, nu în ultimul rînd, de obiectivitatea dumitale. Sper că ești destul de realist să-ți dai seama de ceea ce am să-ți propun.

Vellarde se aplecă, sprijinindu-se cu coatele pe biroul negru din mahon, învăluind cu privirea întregul grup, pentru a-i convinge că propunerea lui îi privea pe toți.

— În acest moment, clienta dumneavoastră este pasibilă de închisoare pe viață, în cel mai bun caz, zece ani. În funcție de decizia juriului privind intenția de a ucide, Procuratura a prezentat dovezi care demonstrează că ea și-a pregătit crima cu sînge rece, după ce făcuse dragoste cu soțul ei și el îi respinsese din nou eforturile de împăcare. Au afirmat chiar că ea plănuise asta demult, aducîndu-și probabil și arma.

Se opri o clipă pentru a se asigura că fusese înțeles, înainte de a face propunerea.

— Dar juriul ar fi, de asemenea, îndreptățit să decidă că acțiunea ei nu a fost *neapărat* premeditată. Într-un moment de furie, ieșindu-și din fire, ar fi putut apuca orice obiect – un vas, o tigaie – cu care să-l lovească. Dar, în ambele cazuri, nu avem de-a face cu un criminal înrăit.

Vellarde își trecu încet privirea peste semicercul din fața lui.

— Aș vrea să cădem de acord cu o condamnare pentru omor nepremeditat. Sentința ar fi mai ușoară și nu cred că ar contrazice probele. Statul ar economisi o mulțime de timp și bani.

— Involuntar, bineînțeles, adăugă Cal repede, sperînd să influențeze gîndurile judecătorului.

— Voluntar, îl contrazise Vellarde, scuturînd capul. O izbucnire de furie? Dar, practic, ea a avut intenția să-l omoare.

Mara era contrariată.

— Pentru omor nepremeditat o eliberează după cel mult doi ani și jumătate! Pentru uciderea soțului! Onorată Instanță, noi cerusem închisoarea pe viață.

Huyton însă avea alt punct de vedere.

— Le-am promis cetățenilor de culoare din orașul ăsta că justiția va fi cinstită și imparțială și nu îi vom favoriza pe albii bogați ca Susan Boelter. E foarte important ca prin ea să dăm un exemplu și nu s-o acoperim.

— Important pentru ce? întrebă Dan sarcastic. Pentru cariera ta?

— Nu-ți permit, Lazar.

— Domnilor! îi temperă Vellarde.

Tonul i se domoli, îndreptîndu-și atenția spre Dan.

— O sentință de cinci ani închisoare fără suspendare e tot ce pot face. Domnule Huyton?

— Nu promit, se eschivă Huyton, dar vom reflecta.

Lui Vellarde i se păru destul de conciliantă remarca avocatului, așa că i se adresă din nou lui Dan.

— Discută cu clienta dumitale. Dacă ar fi să mă iau după ceea ce cred că este în mintea juraților, nu mi se pare un viitor promițător pentru ea.

— Ai de gînd să o aduci la bară? îl întrebă Huyton pe Dan.

— Încă nu ne-am hotărît.

Susan insistase, dar el nu voia să o expună întrebărilor incomode ale lui Huyton, mai ales că majoritatea mărturiilor le fuseseră potrivnice.

— N-am să mă port cu mănuși cu ea, îl avertiză procurorul.

— Am auzit că ai declarat deja asta la televiziune.

Vellarde își privea palmele. Mara i se adresă.

— Dorim să-l readucem pe doctorul Kieffer la bară. Probabil, vă amintiți că apărarea contestase concluzia sa asupra momentului morții, pe baza faptului că el nu cunoscuse temperatura subsolului unde a fost găsită victima. Ca să fie sigur, doctorul s-a întors la locul faptei și a făcut măsurătorile. E pregătit să depună mărturie că primele calcule au fost absolut corecte.

— Cum? interveni Dan, adresîndu-se lui Vellarde. După ce i-am distrus credibilitatea? Nu poți să-l lași să și-o recapete cu ajutorul unei formule abracadabrante.

Expresia lui Vellarde se înăspri și, ridicînd tonul, rosti:

— Dă-mi voie să fiu eu judecătorul care stabilește ce să fac și ce nu, domnule Lazar. Nu văd nimic rău în faptul că medicul legist își clarifică mărturia. Noi încercăm aici să aflăm adevărul. Apoi, asigurînd Procuratura, spuse:

— Puteți să-l aduceți.

Dan sări în picioare furios.

— Parcă nu era suficient că aveam Procuratura împotriva noastră.

— Destul, domnule Lazar! mîrîi Vellarde printre dinții încleștați de enervare. Vă trec cu vederea ieșirea, de data asta, numai pentru că îmi dau

seama cît de apropiat sînteți de acuzată și cît de îngrijorat. Exact de ce îmi era teamă. Dar vă avertizez! Țineți seama de ce e bine pentru ea și nu de ceea ce vă face să creșteți în ochii ei. Dacă e de acord cu propunerea mea, am să văd ce am să pot face ca să conving Procuratura.

Susan îl aștepta pe Dan pe canapeaua de piele din biroul lui. Îi comunică vestea cea rea, că Vellarde le acordase numai două zile pentru a-și găsi medicul legist care să depună mărturie în favoarea ei.

— Dar Armbruster? întrebă Susan. E colegul lui Kieffer. Nu este un legist remarcabil? Ar putea depune mărturie pentru noi.

Dan, care luase deja legătura cu Armbruster, îi explică:

— Nu riscă să-și atace șeful pînă cînd nu e sigur că Kieffer e la pămînt. Și pentru asta, aveam nevoie de Mallory.

Susan dădu glas unui gînd trist:

— Curat ghinion, nu-i așa?

— La începutul procesului, contam pe mărturia lui Ralston, care ar fi confirmat că Peter trăia cînd ai plecat, și pe cea a lui Mallory, care l-ar fi discreditat pe Kieffer. Chiar dacă pierdeam una din ele, tot ne mai rămînea o șansă.

— Dar nu pe amîndouă.

— Nu, într-adevăr, nu pe amîndouă.

Dan, încrezător, dădu un ton optimist vocii sale:

— Foarte bine, vom pune din nou responsabilitatea morții pe seama lui Peter. Avem menționată în raport alcoolemia, care poate dovedi că era destul de beat ca să-și piardă echilibrul și să cadă pe scări. Putem să-i aducem pe ceilalți membri ai clubului de golf, care să declare că începuse să bea zdravăn încă din timpul prînzului. Mai avem mărturia lui Karen despre asta, pe care juriul o poate crede sau nu, acum, după ce Huyton a atacat-o. Dar cea mai bună probă a noastră este caseta video. As vrea să le-o arăt, Susan. Vor vedea cu ochii lor cît de beat a fost în ziua aia. Tot timpul e înregistrat ținînd paharul în mînă. E foarte convingător, crede-mă.

— Karen va trebui să depună mărturie din nou?

— Da... Să spună că ea a făcut înregistrarea... și să ne descrie ce se vede.

— Atunci răspunsul e nu. E suficient să amintești juraților cantitatea de alcool pe care o avea în sînge. N-aș fi adus-o să depună mărturie nici prima

dată, dacă aș fi știut ce avea să facă Huyton. A doua oară, ar fi de-a dreptul devastator pentru ea.

— Înregistrarea aceea ar putea juca un rol foarte important în achitarea ta.

— Dan, tu n-ai văzut-o în noaptea după ce a depus mărturia. Era ca o fantomă, privind în gol, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. E încă pradă unei depresii teribile.

— Gîndește-te cît de deprimată ar fi dacă mama ei ar fi condamnată pentru douăzeci de ani. Trebuie să le arătăm caseta și ea să ne explice ce se întîmpla în timpul ăla.

Susan răspunse pătimaș.

— N-am s-o chinuiesc din nou!

— Bine, acceptă Dan, trist, într-un tîrziu. O să încercăm fără caseta video.

— Dar nu ești prea bucuros...

— Aș vrea ca acum să te gîndești mai mult la tine și la problemele tale. El continuă nesigur: Am putea să-l aducem totuși pe Ben Ralston. Totdeauna există o șansă să fie crezut de juriu.

— Lucrurile merg într-adevăr foarte rău, nu? Vocea ei era înspăimîntată.

— Mult mai rău decît crezi.

— Dar cred că există și partea bună a lucrurilor.

— Mi-ai cerut să fiu sincer cu tine. Ei bine, situația este dezastruoasă. Procuratura are „eminența” medicinei legale care declară că Peter a fost ucis și că asta s-a întîmplat cît timp ai rămas singură cu el. Tipul s-a întors chiar la locul faptei și susține că măsurătorile pe care le-a făcut nu au schimbat cu nimic primele concluzii. Iar eu nu am temeiurile științifice ca să-l combat.

— Nici o probă palpabilă! răspunse Susan.

— Într-adevăr, nici martori. Numai un raționament banal, care nu demonstrează că un bețiv lungit la capătul scărilor s-a sinucis accidental.

— Atunci?

— Vellarde nu vede lucrurile așa și cred că juriul îi calcă pe urme. Mi-a cerut să vorbesc cu tine să recunoști omorul nepremeditat.

— Ce înseamnă exact acest omor nepremeditat?

— Cu alte cuvinte, că l-ai lovit pe Peter, acționînd sub impulsul unei pasiuni bruște și intense.

În ciuda tristeții, Susan își lăsă capul pe spate și izbucni în rîs.

— Ce formulare minunată! „O pasiune bruscă și intensă”. Totul se reduce mereu la pasiune, nu? Acumulăm atîtea lucruri în minte, pentru ca, la sfîrșit, totul să se reducă la instinctele noastre animalice.

Dan o readuse cu picioarele pe pămînt.

— E vorba de o pedeapsă mai scurtă.

— Cîți ani?

— Cinci. Și trebuie să-i faci pe toți.

— Cinci ani din viaţa mea! Karen va fi adultă, iar eu voi fi o criminală în ochii tuturor.

— Alternativa poate fi închisoarea pe viață.

— Dan, nu am de gînd să mă recunosc vinovată de o crimă pe care n-am comis-o. Doar nu crezi că sînt vinovată, nu?

— Nu.

— Și n-ai să renunți?

Îi cuprinse umerii, dorind să o liniștească.

— Te iubesc și, Doamne ajută, n-aș vrea să te pierd. Deocamdată nu știu cum, dar într-un fel sau altul o să te ajut să ieși din asta.

— Și dacă nu poți? întrebă ea cu o voce îngrozită. O să-mi petrec restul zilelor în închisoare?

Spunînd asta, rămase tăcută, privind de cealaltă parte a camerei, la o mică statuetă pe care Dan o ținea pe unul din dulapuri. Era reprezentarea Justiției în poziția tradițională: femeia legată la ochi, ținînd într-o mînă balanța și în cealaltă o sabie.

Pînă joi seara, avocații apărării găsiseră doi medici legiști care acceptaseră să studieze materialul trimis. Reușiseră totodată să convingă un profesor pensionar din California, cu care vorbiseră deja de mai multe ori, să revadă materialul și să-i facă eventualele corecturi. Dar nici unul dintre ei nu părea nerăbdător să participe.

Dan nu-și părăsi biroul decît tîrziu, după unsprezece seara. Nu cinase, dar mîncarea era ultimul lucru la care se gîndea. Avînd atîtea probleme, se hotărî să meargă pe jos. După cîțiva pași, în ciuda faptului că purta costum și cravată, începu să alerge, căutînd să-și risipească energia, dar durerea îi săgeta genunchiul și descoperi că e prea descurajat. Cu cîteva luni în urmă, ar fi considerat bine venită ocazia de a alerga cu mintea absentă spre

necunoscut. Dar miza era prea mare, iar el avea prea puține arme cu care să contraatace. Tot ce fusese solid, se năruise.

— Vă așteaptă cineva, domnule Lazar, îl anunță portarul, deschizînd ușa de la intrare.

Pe o banchetă, în hol, îl aștepta Scott Feller. La apropierea lui Dan, bărbatul se ridică.

— Am sunat la biroul tău. Cineva de acolo mi-a spus că tocmai plecaseși spre casă.

Dan încuviință din cap. Îi lăsase acolo pe Rick și Cal, care încercau în continuare să dea de un posibil martor, medic legist.

— Am ceva pentru tine, rosti reporterul.

— Puteai să le lași la portar.

— N-am vrut să risc.

Brațul lui Feller strîngea un plic. I-l întinse lui Dan.

— Ce e aici? întrebă Dan.

— O să vezi. Mi l-a dat un polițist. Crede că ți se cuvine.

— E în legătură cu serialul tău?

Feller încuviință. Amîndoi știau că acela care trimisese plicul, prin reporter, era astfel protejat de secretul profesional, avînd dreptul să nu dezvăluie sursele. Polițistul se pusese la adăpost într-un mod foarte inteligent. Sursa putea fi oricine, începînd cu Stallworth sau Bascombe și terminînd cu reporterul. Nimeni nu va afla niciodată. Dan îl avertiză.

— Nu vreau să fiu folosit de poliție într-o vendetă care să-l pună pe Huyton într-o lumină proastă.

— Citește-le! îi repetă Feller, adăugînd în timp ce se îndrepta spre ieșire: Cu atenție!

Imediat ce rămase singur în sufrageria apartamentului, Dan deschise plicul.

Speranțele însă i se spulberară, cînd recunoscu conținutul. Era lista convorbirilor lui Peter.

Dar lista aceasta era mult mai mare. Conținea convorbirile din ultimele șase luni – aproape de la începutul anului – în loc de convorbirile primei săptămîni din iunie. Săptămînă care fusese și ultima din viața lui. Asta însemna că erau notate aici atît convorbirile făcute de la numărul nou al lui

Peter – din Warden Drive, cît si de la vechea adresă din Albertmarle Street, în Dellwyne.

„Cu atenție!” îi sugerase Feller, iar Dan privea fix teancul gros de hîrtii. Acum își dădea seama ce anume era diferit în legătură cu lista. Cea pe care o adusese Procuratura ca probă la proces, ca și cea care fusese repartizată apărării era o fotocopie; cea pe care o avea în față era originalul.

Deloc entuziasmat, Dan se prăvăli într-un fotoliu și începu să treacă în revistă convorbirile din ultimele zile de viață ale lui Peter. Dacă polițiștii consideră că lista asta e mare revelație, atunci băieții nu știu prea multe despre probele unui proces, gîndi el.

Dar imediat, Dan rămase stupefiat. La ora de șase și șase minute, pe data de 6 iunie, sîmbătă, de la telefonul lui Peter se făcuse o convorbire. Această ultimă convorbire nu apărea însă pe versiunea scurtă a listei.

— Da! exclamă Dan în culmea fericirii. Asta e!

Presupunînd că Amelia și Briggs spuseseră adevărul, numai Peter putea face această convorbire. Însemna că fusese în viață la șase și șase minute, moment în care Susan făcea cumpărături la cinsprezece minute distanță de casa lui. Dacă nu mai trăia, însemna că Amelia sau Briggs sunaseră undeva și mințiseră în legătură cu momentul sosirii la proprietatea lui Peter.

Dan avea, în sfîrșit, dovada nevinovăției lui Susan.

Primul impuls fusese să o sune, dar modificarea listei îl neliniștea. Din cîte știa, postul ei era urmărit. Acum, orice surpriză era posibilă. Îl sună în schimb pe Rick la birou, rugîndu-l să nu plece. Urma să se întoarcă imediat și el cu un taxi. Probabil, îi spusese, aveau să lucreze toată noaptea.

Așteptînd liftul, Dan recapitulă toate posibilitățile. Cea mai probabilă era aceea pe care o crezuse întotdeauna, că Peter Boelter alunecase pur și simplu și căzuse pe scări, la puțin timp după ce folosise telefonul, la șase și șase minute. Un accident. Chiar dacă Peter și Amelia făcuseră dragoste cu puțin înainte, nu însemna că ea îl și omorîse. În orice caz însă, Dan știa că Susan era salvată.

Însă știa ceva mai mult decît atît. Recunoscuse ultimul număr la care sunase Peter Boelter.

A doua zi, de dimineață, foarte devreme, Susan tocmai își îndulcea cafeaua cînd telefonul sună.

— Ai avut dreptate, exclamă Dan, îndată ce Susan răspunse. Presimțirea ta în legătură cu fotocopiile.

Ar fi vrut să ajungă la ea și să o îmbrățișeze. Intuiția ei fusese cea care îi spusese că ceva nu era în regulă cu documentele Procuraturii. Temîndu-se încă să dezvăluie ceva la telefon, el spuse numai: Grijile s-au sfîrșit. Avem dovada care ne trebuie.

— Oh, Doamne. Sper că nu glumești. Ești sigur?

— Foarte sigur.

— Dan, te iubesc.

— Sună minunat. Apoi dădu glas celuilalt motiv pentru care sunase. Susan, ai spus cuiva că Feeney era încă suspect și că îl urmăream? Probabil pe la mijlocul lui august...

— Stai puțin, să mă uit în agendă.

Un moment mai tîrziu, ea vorbi din nou:

— Mi-am amintit. S-a întîmplat cînd eu și Midge ne-am întîlnit la o ședință de buget cu Fred Moore. Fred a adus vorba.

— Cum?

— Treceam în revistă cheltuielile editoriale și Midge a întrebat cît ne costă invetigațiile lui Scott Feller. Scott nu lucra la altceva de cîteva săptămîni. Apoi, Fred ne-a explicat că povestea este pe cale să devină foarte interesantă și, strict confidențial, că Tom Feeney era încă suspectat ca fiind violatorul fantomă și, ca urmare, era încă urmărit de poliție.

Ea ezită.

— A făcut ceva rău?

— Susan, nu pot să intru în amănunte la telefon.

— Ne întîlnim la biroul tău?

— Am o grămadă de probleme de rezolvat pînă mîine la începerea ședinței. Una dintre ele este să-l văd pe Vellarde.

— Dan, ai putea să-mi spui ce se întîmplă?

— Da. La tribunal.

29

Bărbatul corpolent își ridică mîna dreaptă, pregătindu-se să depună jurămîntul. Martorul neașteptat se numea Irwin Hollings și era unul dintre directorii companiei telefonice.

Dan scoase lista convorbirilor din servietă, rugîndu-l pe Hollings să o identifice.

Supărat, Huyton obiectă:

— Lista există deja, Onorată Instanță.

— Atunci nu văd de ce v-ar deranja o nouă copie, domnule Huyton, răspunse Vellarde tăios.

Descumpănit de reacția neașteptată, Huyton căzu înapoi pe locul său.

— La ce perioadă se referă lista? întrebă Dan întinzînd-o spre Hollings.

— De la începutul anului pînă la prima săptămînă din iunie... aproape jumătate de an. La sfîrșitul lui ianuarie, domnul Boelter ne-a rugat să-i transferăm linia de la reședința lui din Dellwyne la casa din Chestnut Hill. Lista conține convorbirile din amîndouă locurile.

— Asta înseamnă un numărul nou, cînd s-a mutat, nu? De la cel din Dellwyne la Chestnut Hill?

— Exact.

— Mulțumesc. Ați putea, vă rog, să spuneți Curții ce anume conține fiecare înregistrare?

— Numărul chemat, data și ora la care s-a făcut și cît timp a vorbit cel care a făcut apelul.

— Chiar și apelurile locale?

— Da. Chitanțele domnului Boelter erau trimise direct la *Herald,* așa că foloseam același sistem ca pentru birourile companiei. Notam fiecare convorbire, indiferent de distanță.

— Mulțumesc. Nu mai am întrebări. Onorată Instanță solicit ca această listă să fie acceptată la dosar.

Huyton nu puse întrebări. Din punctul lui de vedere, această nouă dovadă era pierdere de timp.

Privirea lui Dan alunecă de pe figura lui Huyton.

— Onorată Instanță, as dori ca al doilea martor să fie Mara Szarek.

Stupefiat, Huyton se grăbi să obiecteze.

— Nu știu ce urmărește domnul Lazar, dar Instanța cunoaște că un avocat implicat în proces nu poate depune mărturie. Este total împotriva...

Vellarde îl întrerupse:

— Se acceptă.

— Onorată Instanță, insistă Huyton, învîrtindu-se în jurul mesei în timp ce vorbea, consiliera mea nu poate depune mărturie în această cauză. Cer

apărării dovada care...

Vellarde îl întrerupse din nou:

— Vă rog să luați loc.

— Dar, domnule judecător...

Vellarde lovi puternic ciocanul de masă pentru a-l opri pe Huyton, și, ignorîndu-l, se aplecă înainte.

— Din acest moment, domnișoara Szarek nu mai face parte din echipa Procuraturii. Vă rog să poftiți la bară.

Murmurul sălii izbucni asemenea unei emisii radio perturbate de furtună. Privirea aruncată de Vellarde înăbuși însă reacția publicului, și o obligă pe Mara să vină la bară.

Privirea întrebătoare a procurorului încercă fără succes s-o prindă pe-a ei în timp ce se ridica. Dar Mara părea să nu observe pe nimeni în jurul ei. Se îndreptă încet spre scaunul martorilor, ca o fantomă. Buzele ei șopteau cu greu jurămîntul.

Dan îi întinse lista telefoanelor.

— Aș vrea să fii atentă la ultimul apel făcut de Peter chiar înaintea morții. La ce oră scrie că a avut loc?

— Seara, la șase și șase minute.

O nouă rumoare se ridică din sala aglomerată, ca o respirație șuierătoare.

— Asta se întîmpla după ce acuzata părăsise casa, nu?

— Da, răspunse Mara.

— Recunoști numărul la care a sunat?

— Da.

— Al cui număr este, domnișoară Szarek?

— Al meu.

Încă o dată, reacția sălii izbucni ca un val care se spărgea de stînci.

— Acum, bubui vocea lui Dan, am să vă arăt copia acestei liste, care a fost prezentată de Procuratură ca dovadă în instanță. Priviți vă rog aceeași pagină. Este trecută ultima convorbire?

— Nu... n-o văd.

— Greșesc cînd spun că ați acoperit ultimul număr, folosind pastă de corectat sau o fîșie de hîrtie, astfel încît fotocopia listei să nu conțină acest număr?

Mara își adună toate puterile.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. N-aș fi făcut așa ceva. Probabil am primit o copie greșită de la centrala telefonică.

— Pentru binele tău, Mara, o avertiză Dan în șoaptă, nu adăuga mărturia mincinoasă la fals de documente și tăinuire de probe. Sînt convins că biroul tău va fi scotocit foarte bine înainte de a ți se permite să intri din nou în el.

Mara aruncă o privire rugătoare spre Vellarde, apoi spre Dan. Dar toate ușile îi erau închise.

— Am modificat listele, recunoscu ea. Am acoperit rîndul care conținea numărul meu.

— Și ai distribuit apărării numai porțiunea care conținea convorbirile primei săptămîni din iunie, săptămîna premergătoare morții lui Peter Boelter, corect?

— Da, încercă ea să zîmbească. Am considerat că cele dinainte nu sînt prea importante.

— Vă rog să priviți apelurile din 9 ianuarie, la începutul anului.

Dan răsfoi paginile în locul ei.

— Ăsta este tot numărul tău, nu?

— Da.

Ea nici măcar nu-și coborî privirea.

— De fapt, a fost numai primul dintr-o mulțime de telefoane, pe care Peter Boelter ți le-a dat... am găsit aici zeci de telefoane.

— Da.

— Cu ce ocazie a început să te caute?

Prea multe lucruri ieșeau la iveală, într-un timp atît de scurt, ca Mara să se poată ascunde în spatele minciunilor. Numai sinceritatea mai putea salva puțina onoare care-i mai rămăsese.

— Eram angajată încă la firma ta, iar tu tocmai acceptasei apărarea lui Montano, după care plecasei în vacanță, îți amintești? Așa că m-am ocupat de pregătirea cazului, asistîndu-l pe Montano la audierea preliminară! Peter și unul din reporterii lui au venit la tribunal.

— Asta s-a întîmplat pe 9 ianuarie?

— Da. Peter mi-a spus că *Herald*-ul era foarte interesat de caz. Am mers cu el la o cafea și am stat mult timp de vorbă. În aceeași seară m-a sunat acasă.

— Nu ți s-a părut că încearcă să-ți smulgă unele informații confidențiale, în legătură cu cazul Montano?

Ea ridică din umeri:

— Mi-am dat seama după un timp, dar nu-mi păsa. Mă îndrăgostisem de el.

Era pe vremea cînd Dan o iubea nebunește și era sigur că și ea era îndrăgostită de el. Tonul lui deveni rece și tăios ca o lamă de cuțit.

— Ești de acord că Peter Boelter era un bărbat pe care femeile, fără excepție, îl găseau atrăgător... fermecător, frumos și puternic?

— Da.

— Iar tu, din cîte îmi amintesc, ești o femeie care apreciezi aceste calități. Aveai acces la o mulțime de informații cu privire la caz. Deci, atunci cînd eu eram îngrijorat că cineva furnizează materiale secrete, celor de la *Herald,* el le obținea de la tine.

— O parte din ele probabil că da.

— Bănuiesc că n-ai pierdut timpul și ai început o legătură cu el. În ce zi anume?

— Nu-mi amintesc exact. Cam o săptămînă mai tîrziu. Am cinat cu el în apartamentul meu.

— În seara aniversării mele nu-i așa?... Cînd ai ajuns foarte tîrziu, spunîndu-mi că ai zăbovit la York County, pregătind o pledoarie.

— Da.

— Și legătura cu Peter Boelter a durat pînă la moartea lui?

— Da.

— Peter Boelter a fost cel care te-a prezentat prietenului său din Procuratură, nu?

— Da.

— Și i-ai spus cumva șefului tău, procurorul prezent în sală, că trăiai cu cel mai puternic editor de ziar din stat?

— Nu. N-am... n-am putut să-i spun.

Prea surprins să poată reacționa, Gil Huyton părea cioplit în piatră. Dan promisese să nu discute despre legătura lui cu Mara și nu vedea nici un motiv să-și încalce promisiunea. Știa prea bine puterea de seducție a Marei și cît de adînc putea pătrunde cu ea în sufletul unui bărbat. Îl ținuse pe pasionatul Huyton pentru a reuși să avanseze în carieră, în timp ce-și continua legătura cu Peter Boelter.

— Peter Boelter nu ținea servitorii la sfîrșitul săptămînii. Asta pentru că îți petreceai multe nopți la el și voia să rămînă secret. Adevărat?

— Da.

Privirea lui Dan nu o lăsa pe a Marei să scape, în timp ce enumera concluziile pentru juriu.

— Și, după moartea lui Peter Boelter, pentru ca nimeni să nu te suspecteze că ai vreo legătură cu el, ai șters numărul tău de pe listă, ascunzînd totul, în afară de prima săptămînă a lunii iunie.

— Dă-mi voie să vorbesc eu, Dan. Cu cuvintele mele.

— Poftim.

— Tot ce ai spus este adevărat. Peter și cu mine ne iubeam. Era la fel de îndrăgostit de mine, cît eram și eu de el. Însă trebuia să păstrăm secretul pînă la pronunțarea divorțului. Dar mi-a spus de zeci de ori că vrea să se căsătorească cu mine. Asta așteptam.

—Deci tu erai cealaltă femeie cu care bănuia Amelia că se întîlnește Peter.

— Nu-mi păsa de ea. Ne băteam joc de ea împreună. Peter avea nevoie de votul ei, dar n-ar fi putut niciodată s-o iubească. El avea nevoie de o femeie la fel de puternică ca și el. Zîmbi trist, amintindu-și. Ne potriveam!

Dan o readuse brusc la realitate.

— În afară de asta, trebuie să recunoști că el avea bani, putere și faimă, iar tu erai încîntată de toate trei!

Mara strînse din buze.

— Recunosc că ultimul număr de pe listă este al meu, dar n-am vorbit cu Peter în ziua morții lui. Nici măcar nu mă întorsesem în oraș. Fusesem plecată la San Francisco aproape o săptămînă, pentru o conferință de criminalistică. Am plecat cu avionul duminică, în ultima zi din mai. Pentru că nu știam cînd voi putea fi găsită în cameră, am stabilit să-l sun eu.

— Asta explică de ce lista nu conține nici un apel pentru tine toată săptămînă.

— Exact. La sfîrsitul conferinței de sîmbătă, am luat avionul, ajungînd acasă noaptea, tîrziu. Am găsit cîteva mesaje pe robotul telefonului, dar nici unul nu era de la Peter. Mai era un apel întrerupt. Am crezut că este o greșeală. A doua zi dimineață, cînd am luat ziarul de la ușă, am aflat de moartea lui.

Fața ei se încruntă, trădînd întreaga emoție a acelei zile. Pe moment, am crezut că Peter mi-a jucat o festă, tipărind cîteva exemplare din *Herald* ca să mă păcălească. Ăsta era genul lui de umor. Putea să-ți facă asemenea

farse care să-ți provoace un atac de cord, ca apoi să rîdă de tine că i-ai dat crezare. Am alergat la radio, dar știrile anunțau același lucru. Murise. Îl iubeam atît de mult și el murise. Vocea și figura ei deveniră feroce.

— Am jurat atunci că-l voi face pe ucigaș să plătească. Viață pentru viață. Pe măsură ce treceau zilele, eram convinsă că soția lui îl omorîse. Totul o incrimina. Nu era nici urmă de îndoială în mintea mea.

Cele două femei se priveau intens: soția acuzată de crimă și amanta aflată în boxa martorilor. Ura făcea să vibreze aerul dintre ele. Dan își aminti acum că cea mai puternică antipatie împotriva Susanei o simțise întotdeauna nu din partea lui Huyton, ci a Marei.

Dan o îndemnă să continue.

— Problema a apărut în momentul cînd ai primit lista de la centrala telefonică și ai observat că ultimul apel făcut de Peter fusese pentru tine. Adevărat?

— Era, fără îndoială, o greșeală îngrozitoare. Susan Boelter își omorîse soțul fiindcă nu fusese capabilă să-l păstreze, pentru că el mă iubea pe mine și nu pe ea. Femeia asta mi-a distrus viața. Acum o să fie liberă din cauza unei greșeli apărute pe lista convorbirilor.

— Iar cariera ta va fi ruinată, reaminti Dan ei și juriului.

Mara confirmă din cap.

— Așa că am șters numărul cu pastă albă și apoi am făcut fotocopii.

Roșu la față și furios, Vellarde o întrerupse.

— Te-am ascultat destul, domnișoară Szarek! Procuraturii îi revine obligația sacră de a furniza toate probele, chiar dacă ele demonstrează nevinovăția acuzatei. Ținînd ascunsă această ultimă convorbire, făcută de la telefonul lui Peter Boelter, după ce inculpata părăsise casa, i-ai prejudiciat cu bună știință situația. Vellarde se adresa acum întregii săli. Dovada demonstrează că Peter Boelter a făcut acest ultim apel pentru a afla dacă iubita lui, Mara Szarek, se întorsese de la San Francisco. A închis după ce robotul a răspuns în locul ei. Moartea lui, la puțin timp după asta, a fost probabil un accident, dar a survenit cu siguranță după șase și șase minute, cînd acuzata, Susan Boelter, se afla la cîteva mile depărtare, făcînd cumpărături într-un supermagazin. Privirea lui furioasă se îndreptă din nou asupra Marei. Domnișoară Szarek, am să trimit stenograma procesului la Procuratura Federală, care va decide capetele de acuzație împotriva dumitale. În sfîrșit, privirea lui Vellarde se opri la masa apărării:

— Doamnă Boelter, n-ar fi trebuit să treceți niciodată prin toate astea. Primiți din partea mea cele mai sincere scuze pentru supărarea și disprețul cu care v-a tratat, pe nedrept, statul.

— Mulțumesc, șopti ea și un zîmbet lumină fața tristă.

— Îmi imaginez că vestea achitării dumitale va primi locul de cinste pe prima pagină a *Herald*-ului.

Ciocanul lovi scurt, imediat după ce judecătorul rosti:

— Cazul se suspendă.

Susan își aruncă brațele de gîtul lui Dan și îl sărută cu pasiune. Oamenii se grăbiră să-i felicite pe cei doi pentru succes, vocile răsunau în jurul lor, dar bărbatul și femeia se aflau parcă pe o insulă pustie, neobservînd nimic din ceea ce se petrecea în jurul lor.

— Mulțumesc, Dan, șopti ea, lipindu-și obrazul de al lui. Ai reușit, mi-ai salvat viaţa. Îţi mulțumesc.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. M-ai salvat. Mi-ai salvat viaţa. Ai fost minunat. Trebuie să sărbătorim.

— Diseară, promise el fericit. Acum mai am ceva de rezolvat.

— Ea îl sărută din nou. Apoi se întoarse spre Rick și Cal și spre ceilalți care îi felicitau alături de reporteri.

Cei trei oaspeți parcurseră anticamera fără să răspundă strigătelor secretarei. Ea încercă să-i oprească, dar Stallworth îi arătă, din mers, legitimația.

Midge Boelter stătea la biroul lui, iar pe scaunul din față se afla Fred Moore.

— Sînt vești grozave în legătură cu Susan, îi spuse Midge lui Dan. Fred tocmai a urcat să mi le spună.

Moore se ridică și îi strînse mîna lui Dan.

— Dumnezeule, am fost cu toții foarte îngrijorați. Bănuiam că totul este o înscenare. Felicitări!

— Mulțumesc, replică Dan.

— Vreți să chem pe cineva aici pentru interviu... cîteva comentarii pe marginea celor întîmplate? O să fie un articol pe cinste.

— Nu acum, Fred. Ai putea să ne lași singuri cu Midge?

— O, sigur că da.

Dan închise ușa în urma lui Moore și îi prezentă lui Midge Boelter pe cei doi detectivi.

— Păreți foarte serioși, băieți, rosti Midge. Avem probleme cu cineva de la *Herald?*

— Da.

Dan se așeză în fotoliul din fața lui Midge, iar ceilalți doi, pe scaunele laterale. Cînd îl cunoscuse pe Midge Boelter, îl considerase o copie nereușită a fratelui său, inferior în toate privințele. Acum, cînd Peter nu mai exista ca termen de comparație, Dan îl vedea mai degrabă slugarnic, lipsit total de personalitate. Dar bănuia că, undeva, dedesubtul acestei fațade, clocotesc instincte stranii și impulsive, ca un monstru cu anatomie perfectă.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse Dan scoțînd lista din servietă. I-o întinse lui Midge, deschisă la una din pagini, explicîndu-i despre ce era vorba.

— Domnule Boelter... i se adresă Stallworth, fiind însă imediat întrerupt de vocea nervoasă a lui Midge.

— Spune-mi Midge, te rog. Toată lumea îmi spune așa. Nervozitatea lui încerca zadarnic să se transforme în ceea ce Peter considera un servilism înnăscut.

— Midge, confirmă Stallworth cu înclinarea capului, îl cunoști bine pe un anume Timothy K. Feeney?

Stupefiat, Midge răspunse îngrijorat.

— îl cunosc pe Feeney. Era șofer și distribuia ziarul.

Dan îi arătă ceva pe listă.

— Privește la 7 ianuarie. De la casa lui Peter s-au făcut două apeluri la numărul tău. Primul, timp de aproape o jumătate de oră, iar celălalt, de numai trei minute.

— Da, confirmă Midge.

— Dar între cele două convorbiri, fratele tău a mai făcut una... la numărul lui Tim Feeney.

— Îmi amintesc, spuse Midge, încercînd să pară indiferent. Peter era înnebunit să rezolve cazul Cassy Cowell. Spunea că ar putea să arunce în aer tirajul *Herald*-ului cu povestea asta. Aflase că mașina lui Feeney trecuse prin apropierea locului crimei și că tipul îl văzuse pe criminal fugind... știi, tipul interogat de poliție, Montano. Peter l-a sunat pe Feeney ca să-l convingă să meargă la poliție.

Stallworth intră în subiect.

— Feeney susține altceva. Că fratele tău l-a sunat să-i ofere bani, ca să-l identifice pe Ricardo Montano ca ucigaș al fetei. Noi îl interogasem deja pe Montano și, oricum, numele și fotografia lui apăruseră imediat în *Herald.*

Pus în fața evidenței că Peter Boelter îl sunase înainte de a se duce la poliție, pînă la urmă, Feeney cedase; mărturisise că Boelterii îl plătiseră să facă identificarea. Acum, detectivii voiau să afle versiunea lui Midge.

Bărbatul îi privi pe rînd, încercînd să le ghicească intențiile.

— Îmi amintesc acum. Îngrijorarea i se topi într-un zîmbet ingrat. Peter mi-a spus să-i dau lui Feeney cinci mii de dolari ca primă. Zicea că Feeney nu prea voia să vină la tribunal și să se implice fără să fie plătit.

— Și plata asta trebuia să fie secretă? întrebă Bascombe.

— Da, cu excepția a o sută de dolari. A fost un fel de premiu pe care i l-am dat în fața colegilor.

— Pentru că era un bun cetățean... replică Dan sarcastic.

— Nimeni nu trebuia să știe de restul banilor, spuse Midge.

— Peter zicea că s-ar putea crede că Feeney n-o face din motive caritabile.

— I-ai dat personal cei cinci mii de dolari? întrebă Stallworth.

— Ei bine... da, din partea lui Peter.

— Și i-a mai dat și alții după aceea?

— Da.

— Cînd?

— Feeney a venit la biroul meu... să fi fost vreo două zile înainte de a depune mărturie în cazul Montano. Mi-a spus că nu se duce la tribunal decît dacă îi mai dăm bani. M-am dus în biroul lui Peter să-i spun și a fost de părere că *Herald*-ul ar fi într-o lumină foarte proastă dacă Feeney renunță. Mi-a dat voie să-i plătesc încă cinci mii de dolari.

— Și i-ai dat?

— Nu aveam atîția bani lichizi. Plătisem în ziua aceea o mulțime de cecuri. Așa că i-am dat banii a doua zi dimineaţă, la mine în birou.

— Cu o zi înainte să depună mărturie? vru să știe Dan.

— Da.

Dan ridică vocea.

— Nu o considerai mită?

— Peter spunea că este numai un supliment la premiul acordat de noi. A fost ideea lui Peter. Eu n-am știut ce s-a întîmplat. Pur și simplu, i-am dat

banii din partea lui.

Midge își plecă privirea.

— Îmi pare rău, Dan.

— Ah, te referi la mituirea de care am fost acuzat eu, dar pe care ai făcut-o tu? Nu-i nimic. Vocea lui Dan îl sfredeli pe bărbatul din fața lui. Nu-i nevoie să te frămînți atît pentru că cineva a fost arestat în locul tău... zău... chiar dacă am cinat împreună în aceeași seară.

— Peter m-a asigurat că erau două feluri diferite de plăți.

Dan ignoră scuza.

— Ai continuat să-i dai bani lui Tim Feeney, nu-i așa?

— Da.

— Cît?

— Două mii cinci sute de dolari, de două ori pe lună.

— Era angajat la *Herald* în timpul ăsta?

— Nu. Midge își ascunse privirea, apoi se strădui să se concentreze din nou.

— Peter m-a îngrijorat. Feeney îl amenința că va dezvălui aranjamentul, iar el credea că ar fi periculos. Mai ales atunci cînd negocia vînzarea ziarului.

Midge explică apoi cum stabilise cu Feeney să se întîlnească în drum spre birou în prima și a treia săptămînă a fiecărei luni. De fiecare dată, îi dădea un plic cu bani. Aflînd de la Moore, la ședința de buget, la care participase Susan, că poliția l-a pus pe Feeney sub urmărire, sistase întîlnirile.

— Între timp, Peter a murit. El încheiase afacerea cu Feeney. Nu voiam să am de-a face în continuare cu el. Mi-am imaginat că Feeney va avea mai mult de suferit decît *Herald*-ul dacă va încerca să spună ceva...

Dan îl privi multă vreme pe Midge înainte de a i se adresa.

— Povestea pe care mi-o înșiri nu este cea adevărată, nu-i așa?

Midge părea uimit.

— Ce vrei să spui?

— Nu fratele tău l-a căutat pe Feeney, ci chiar Feeney a venit la tine... Înainte de a face toate acele convorbiri telefonice, în noaptea de 7 ianuarie.

— Nu-i adevărat. Ce să caute la mine? simulă Midge surpriza.

Stallworth îi răspunse:

— Pentru că Tim Feeney nu l-a văzut pe Ricardo Montano ieșind din alee în noaptea aia. A văzut pe cu totul altcineva... cineva pe care-l văzuse de

foarte multe ori, la slujbă, așa că n-a avut nevoie de prea multă lumină ca să-l recunoască. Bărbatul acela erai tu.

Midge rămase tăcut, cu ochii dilatați de spaimă.

Bascombe interveni.

— Apartamentul tău e la numai cîteva blocuri depărtare de parcarea și aleea unde au fost găsite cele trei femei.

— N-a fost vorba de așa ceva, păli Midge.

Dan atacă din nou.

— Feeney susține că te șantaja și îl plăteai ca să nu spună că te văzuse ieșind din alee. Ai alergat la Peter. El s-a gîndit foarte bine. Poliția era pe punctul de a-l elibera pe Montano, din lipsă de probe. Așa că, atunci cînd Peter l-a sunat pe Feeney ca să accepte tîrgul, a făcut-o cu condiția ca el să se ducă la poliție și să declare că îl văzuse pe Montano. În felul ăsta, erai salvat.

— Nu! Isuse, nu! îl imploră Midge. Montano a fost. Jur!

— De unde știi?

Midge își ascunse fața în palmă.

— L-am văzut cînd a făcut-o!

— L-ai văzut? întrebă Stallworth neîncrezător.

Midge își ridică cu greutate capul.

— În noaptea aceea mă aflam pe alee.

— De ce n-ai venit la poliție? întrebă Bascombe.

— Pur și simplu n-am putut. Așa că l-am trimis pe Feeney. Și, într-adevăr, l-am plătit, dar, după ce și-a primit banii prima dată, a continuat să ceară si mai mulți, amenințînd că va spune poliției că l-am mituit. Niciodată nu era mulțumit.

— De ce l-ai plătit, totuși, prima oară?

— N-am vrut să lăsăm liber un criminal. Mi-am închipuit că unul din camioanele noastre trebuia să treacă pe acolo, aproximativ pe la miezul nopții. Apoi fusesem sigur că Feeney fusese acela. Așa că l-am plătit să declare că-l văzuse pe Montano. Fața lui Midge se contorsionă dezgustată. Dacă ați fi văzut ce i-a făcut Montano...

— Spune-ne, îl îmboldi Bascombe.

— Știți cît de întortocheate sînt aleilea alea? Eram într-un intrînd, în întuneric. Montano era grăbit și a trecut pe lîngă mine fără să mă observe. Cassy Cowell venea din direcția opusă, dar n-a lăsat-o să treacă. A început

să tragă de ea... știi ce vreau să zic, s-o sărute, s-o îmbrățișeze. Ea încerca să se întoarcă din drum, dar, într-o fracțiune de secundă, el și-a încolăcit brațul în jurul gîtului ei, prin spate, trîntind-o la pămînt. Și-a ținut brațul apăsat pe gîtul ei cu toată greutatea, ca să nu țipe, chiar și atunci cînd a lovit-o peste față de două, trei ori... și cînd a violat-o. Apoi a aruncat corpul în spatele gunoaielor și a fugit pe alee. Totul a durat cam două, trei minute.

— Exact cum am reconstituit, confirmă Stallworth.

— M-am dus lîngă ea, dar era moartă.

— Nenorocitule, țipă Beascombe. Dacă încercai să-l oprești... sau măcar să fi venit să ne spui... Înainte să ucidă din nou.

— N-am putut. Pur și simplu, n-am putut.

— Nu s-ar fi sinchisit nimeni dacă erai cu vreo pipiță, rosti Dan.

Teama îl cuprinse pe Midge.

— L-am văzut pe Montano. Știam că era el. N-aveam nici o îndoială. Feeney n-ar fi mințit spunînd că Montano e ucigașul. Eu... eu nu puteam să spun nimic.

Fața lui Stallworth se lumină.

— Agățasei ceva, dar nu era o pipiță, nu-i așa Midge? Pusesei mîna pe unul din băieții ăia care se învîrtesc pe acolo? Este? Ești un nenorocit de pederast. De asta nu puteai să-ți riști reputația familiei, identificîndu-l pe Montano.

— Ați fi vrut să știți motivul pentru care mă aflam acolo și mai ales cu cine. S-ar fi aflat.

— Așa că ai stat pur și simplu ascuns în întuneric, cu gura copilului încleștată pe sexul tău, privind cum o femeie este ucisă. Ca la un spectacol porcos.

— Ascultă, încercă Midge o explicație, băusem mult în seara aia. Simt nevoia să fac lucrurile astea atunci cînd beau, dar e treaba mea. Eu și Peter puteam să nu-l plătim pe Feeney să facă identificarea și să uităm pur și simplu totul. Dar am vrut să-l oprim pe Montano. Făceam un serviciu public. Era datoria noastră.

— Ai încercat să te pui la adăpost! zbieră Dan furios.

— De asta insistați amîndoi pentru condamnarea lui Montano. Ați fi vrut să opriți cercetările, înainte ca polițiștii să-l dibuiască pe puștiul cu care ai fost.

Dan derulă rapid în minte restul scenariului. Probabil, Peter își convinsese prietenul din Procuratură să-l acuze pe Montano și își folosise ziarul ca să influențeze opinia publică. Asistase chiar la audierea preliminară, ca să fie sigur că totul mergea bine, căutînd ocazia de a se împrieteni cu avocatul lui Montano. Întîi cu Mara, apoi cu Dan, care preluase totul. Devenise amantul ei și, după ce o convinsese de vinovăția lui Montano, ar fi influențat-o, probabil, să anuleze cercetările împotriva lui Midge, dacă s-ar fi aflat ceva. Probabil o iubise, așa cum voia să creadă ea.

Dan se încruntă.

— Asta este familia Boelter, cea fără pată! Iar logodnica ta e doar un paravan.

— Ascultă, mă străduiesc cît pot. E o femeie tare bună. Încerc, într-adevăr, să știi. Dar mi-e foarte greu.

— Midge, nu i-ar fi păsat nimănui că ești homosexual.

— Nu sînt homosexual! izbucni Midge. Numai că uneori, am aceste... aceste porniri. Știu că sînt anormale. Cum m-ar privi oamenii dacă ar ști?

Pentru un moment, Dan își imagină băiețelul față în față cu mama lui, care sărise dezbrăcată din pat, urlînd la el și strivind puiul de pasăre pe care i-l adusese.

— Michael Boelter, pronunță Stallworth apăsat, ești arestat. Pentru mituirea lui Feeney.

Apoi începuse să-i citească drepturile.

Brusc, detectivul își aminti.

— Montano e încă liber.

Se întoarse spre Dan. Acum, cînd știi că Montano e un criminal periculos, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi unde se ascunde. Poți să faci asta, nu-i așa?

— Dacă aș ști unde este, da. Dar nu știu. Se ascunde și poate fi oriunde.

Stallworth ridică mîinile neajutorat.

— Cerule! Cine știe cîte femei va mai ataca și l-am avut în mînă... Idioții de noi, l-am avut în mînă!

— Dar tu mi-ai spus doar că n-ai avut destule probe, protestă Dan.

— Feeney mințea. Asta se numește sperjur.

— Cui dracu îi pasă! Numai ție. Montano violează și ucide. Dar tu trebuie să găsești o cale să-l scapi pe rahatul ăla. Asta zic și eu justiție!

Dan se considerase întotdeauna mai presus de toți. Acum însă, inteligența și încrederea oarbă, chiar arogantă, în integritatea lui profesională omorîseră o femeie și o traumatizaseră pe alta. Undeva, printre milioanele de americani, se ascundea un criminal. Probabil, într-una din nopți, cînd Ricardo Montano va fi destul de furios și aprins, va lovi din nou. Pentru prima oară în viața lui, lui Dan îi era rușine de el.

30

Prînzul la Hi'Johnny trebuia să fie o sărbătoare veselă. În ciuda amărăciunii, Dan încerca să intre în atmosferă.

Cal insistase să-l servească cu un rulou cu alune, avînd în vedere că începea o viață nouă, fiind scos de sub acuzația de mituire. Contrazicînd-o pe Mary Alice, Cal comandase un festin cu șuncă și ouă din belșug și crochete cu brînză. În schimb, Johnny adusese obișnuita salată pe care Dan o alesese, spre surprinderea tuturor.

În timp ce mîncau, gîndindu-se la evenimentele neașteptate ale dimineții, Cal își ridică privirea spre Dan, zîmbind.

— Extraordinară întorsătură!

Mary Alice, care n-o avusese la inimă niciodată pe Mara, remarcă cinic:

— Și apoi a căzut pe scări... ceea ce l-a salvat de la o soartă mai groaznică decît moartea.

— Soartă e cuvîntul cel mai potrivit, aprobă Dan. Mara, pur și simplu, nu putea crede că soarta i l-ar fi luat pe Peter. A crescut într-o țară a conspirațiilor, unde autoritățile înscenau accidente ca să acopere asasinatele. Trebuia să dea vina pe cineva.

Rick urmă:

— Și cine putea fi mai suspectă decît Susan, soția părăsită de atîta timp, care stătea între ea și căsătoria pe care o dorea atît de mult? Așa că, văzînd pe listă apelul telefonic care ar fi salvat-o, pur și simplu l-a șters.

Cal își aminti.

— Ai verificat cînd s-a întors avionul de San Francisco?

Rick confirmă.

— N-a aterizat în Philadelphia decît noaptea, tîrziu. Cei de la companie mi-au arătat lista pasagerilor și biletul, ca să mă conving că a fost în avion.

— Știi ce e ciudat? făcu Dan. John Boelter voia să construiască o dinastie. Așa că, ce a făcut acest tip atît de inteligent? Și-a luat o nevastă frumoasă și cu *pedigree*, ca și cînd ar fi ales o cloșcă. Doi oameni nepotriviți de la început. Abia își dădeau atenție unul altuia, ce să mai vorbim de copii! Rezultatul? Trei copii alcoolici: doi se sinucid beți, în accidente, iar al treilea preferă să mituiască decît să admită că atunci cînd a căzut din cuib a nimerit în brațele unui bărbat.

— Într-o singură direcție nu s-a înșelat John Boelter, observă Cal. Susan era singura din familie în al cărei caracter a avut încredere și, iată, i-a adus mai departe ceea ce construise el.

Se lăsă tăcerea.

— Te frămîntă ceva, observă Cal.

Stingherit, Dan recunoscu:

— E vorba de Susan.

— Ați trecut prin multe greutăți...

— M-ai avertizat, dar n-am crezut că va fi atît de greu să reprezint o persoană pe care... la care țin..., cît de mult mă va afecta.

Cal ar fi vrut să glumească pe seama lui Dan și a felului în care l-ar fi *afectat* onorariul de jumătate de milion ce i se cuvenea pentru apărare, dar se opri, simțind tristețea prietenului său.

— Uneori, nu știu ce să cred. Era atît de simplu să cred că minte. Dar caracterul ei era puternic ca granitul. E o femeie remarcabilă.

— Atunci, ce ai de gînd? întrebă Mary Alice.

Ajungând în birou, Dan găsi mesajul lui Gil Huyton. Ceru secretarei să-i facă legătura.

— Dan, nu știu cum să-ți spun... cum să te conving cît de rău îmi pare pentru acuzația de mituire, începu el. Primește cele mai sincere scuze. O să merg personal la Comisia Disciplinară să clarific problema. Te-am pus într-o situație groaznică.

— Mulțumesc Gil. N-a fost o zi prea bună pentru tine.

— Apreciez că-mi spui asta. Am stat aici gîndindu-mă la Mara, la ce a făcut, la toate minciunile ei și, mai ales, la legătura cu Peter Boelter. Nici nu știi cît de dezamăgit mă simt.

— Știu.

— Intre noi fie vorba, continuă Huyton, îți mulțumesc că nu m-ai amestecat... ştii, relația mea... cînd Mara a fost la bară.

— Nu era nevoie să pomenesc de asta.

— În privința lui Susan, știi... În afară de ultimul apel de pe listă, totul pleda împotriva ei. Raportul medico-legal, martorii. De unde să știu că e nevinovată?

— N-aveai de unde.

— Eram atît de sigur că ea l-a ucis... Și, ca să fiu sincer... chiar și acum, după dezvăluirile de azi-dimineață, încă mai cred că ea l-a omorît. Ah, știu că e ilogic. Dar, în adîncul sufletului meu, sînt absolut convins că ea a făcut-o. Și totuși a scăpat.

Dan răspunse doar:

— Știu că ți-a fost greu să mă suni, Gil. Dar apreciez gestul. Pe curînd.

— La revedere.

După ce Huyton închise, Dan rămase multă vreme cu receptorul în mînă. Din cauza aluziilor lui Gil și a faptului că îl apărase prea bine pe Montano, simțea că ceva rămăsese nelămurit în graba lui de a o salva pe Susan. Se gîndea la convorbirea telefonică. Cînd ajunse la siguranța lui Huyton cu privire la vinovăția ei și la toate dovezile care o incriminau, Dan își aminti ceea ce rămăsese încă nelămurit; urma de sînge de pe coapsa lui Peter și certitudinea lui Kieffer că victima avusese contact sexual înainte de moarte.

Dan îl discreditase pe Kieffer ca să demonstreze cît de neglijenți sînt uneori subalternii lui. Dar știa foarte bine și cît sînt de atenți acești oameni. Iar părerile lui despre *rigor mortis* care provoacă ejacularea post mortem fuseseră de-a dreptul ridicole.

Acum, cînd totul fusese încununat de succes, Dan rămăsese pradă unei neliniști crescînde.

În loc să-și conducă Mustangul roșu direct la casa Susanei, Dan o luă prin Chestnut Hill, parcînd în fața fostei reședințe a lui Peter. Tot drumul fusese chinuit de sentimentul că ceva rămăsese încă neobservat acolo.

Casa era de vînzare, așa că o femeie îl conduse să-i arate reședința. Crezîndu-l un potențial cumpărător, ea îi descrise avantajele, ocolind cu bună știință faptul că autoritățile o consideraseră, pînă din dimineața aceea, scena uciderii ultimului locatar.

După ce descuie, Dan pătrunse în casă, încercînd să observe totul.

Bucătăria albă era, ca de obicei, curată. În afară de dulapuri și un mic prăjitor de pîine, nu se mai afla nimic. Doar radioul pe pervaz. Scaunele erau așezate cu grijă sub masa de lîngă ieșirea spre curtea interioară.

Deschise ușa pivniței și aprinse lumina. Femeia de alături se înfiioră ca și el. Îi șopti că preferă să-l aștepte la ușa din față.

Treptele din ciment și pardoseala sclipeau de curățenie. Ca și apa, care devine nemișcată imediat după ce arunci o piatră în ea, ele nu mai păstrau nici o amintire vizibilă a morții lui Peter. Dan însă știa că trăirile clocotitoare ale acestui bărbat – amant pasionat, duplicitar și scîrbos – vor dăinui de-a lungul anilor, ridicînd pe unii, coborînd sau chiar zdrobind pe alții. Odihnește-te în pace, Peter Boelter.

Dan se întoarse pe coridorul central spre biroul lui Peter, oprindu-se în prag. Încerca să alunge părerile preconcepute și să-și plimbe pur și simplu privirea de la un capăt la altul al camerei. Ochii i se mutau încet de la rafturile cu cărți, la fotolii, apoi spre veioza aflată lîngă setul de birou, pe aceeași latură cu ceasul de marmură și, în sfîrșit, telefonul...

— O, Doamne, nu! exclamă el.

Rămase privind fix telefonul. Un moment mai tîrziu se grăbea spre ieșire.

— Dar nici nu v-ați uitat la etaj! exclamă femeia.

— Am văzut totul, răspunse el.

Dan se grăbi de la reședință spre magazin, mai bine-zis spre parcarea din spatele acestuia. Imediat lîngă intrarea din dos, pe peretele exterior, era telefonul public pe care îl căuta.

Îl privi o vreme, apoi ridică receptorul, formînd numărul lui Irwin Hollings, directorul centralei telefonice, care depusese mărturie pentru apărare, în dimineața aceea.

— Irwin, vreau să verifici ceva pentru mine, spuse Dan, cînd Hollings primi legătura. Niște apeluri făcute de la un telefon public din Dellwyne, pe 6 iunie, imediat după ora șase după-amiază.

— Să nu fie un post particular sau ceva asemănător!

— Nu.

— Atunci, nici o problemă.

— Bănuiesc că ai să găsești trei apeluri făcute la același număr. Dan îi spuse numărul.

— Dacă aștepți un moment, le caut pe computer. 6 iunie spui?

— Da, confirmă Dan repetînd ora.

După cîteva secunde, Hollings rosti:

— Uite-le! Trei apeluri la casa lui Peter Boelter de la telefonul acela, toate între șase și cinci și șase și șase.

Neprimind nici un răspuns, Hollings întrebă.

— Vrei o copie?

— Nu, mulțumesc.

Zărind Mustangul roșu, Susan tresări și alergă la ușă să-l întîmpine pe Dan.

— Am aflat de Midge. E atît de trist!

Dan trecu furtunos pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre biroul lui Peter.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea urmîndu-l.

— Ai fost foarte inteligentă. N-aș fi văzut niciodată ce era acolo și nici n-aș fi bănuit ce nu se vedea. Închizînd ușa în urma lor, Dan o atacă.

— Bănuiesc că ai aruncat caseta video după ce ți-am cerut-o ca probă.

— Da.

Se îndreptă spre rafturile de pe perete și luă ultimul din cele șapte trofee de golf, identice, pe care Peter le cîștigase de-a lungul anilor. O sculptură abstractă, înaltă, din oțel. O cîntări un moment. Era destul de grea. Apoi citi inscripția de pe suport.

— Șase iunie, rosti cu voce tare, apoi adăugă: Trofeul care nu se afla unde trebuia să fie; acasă la Peter. Cum a ajuns aici?

— Peter m-a rugat să-l aduc aici, să-l pun lîngă celelalte.

— Parcă spuneai că v-ați despărțit certîndu-vă. De ce i-ai fi făcut un serviciu? De cîte ori am discutat despre cele întîmplate, nu mi-ai pomenit de asta.

Dan urmări cu degetul conturul celei mai proeminente și mai ascuțite margini a prismei.

— Aș zice că această mică proeminență are cam trei centimetri lungime.

Privirea îi alunecă pe figura Susanei, iar vocea îi deveni tunătoare.

— Ce zici?

Sprîncenele ei se ridicară trădînd îngrijorare, dar rămase tăcută. Dan continuă.

— Karen a mințit pentru tine, nu-i așa? Nu i-a spus niciodată lui Peter că vrea să rămînă cu tine. Era subjugată de el. Doar tu mi-ai spus ce mult își

dorea dragostea lui și cît de înspăimîntată era la gîndul că-l va pierde. Mai tîrziu însă, cînd condamnarea pentru crimă i-ar fi răpit mama, a minţit pentru ca juriul să creadă că nu avea nici un motiv să-l omoare.

Ochii Susanei, îl fixau cu o privire de nepătruns.

— Erai disperată cînd ai trimis-o să te aştepte în maşină, ca să rămîi singură cu el. Şi îngrozită că divorţul te lăsa fără Karen şi fără o leţcaie. Toate teoriile mele inteligente despre momentul morţii şi alunecarea accidentală au fost apă de ploaie. Raportul lui Kieffer a fost corect de la cap la coadă.

— Dan, nu face asta!

— La fel şi Gil Huyton. După ce ai trimis-o pe Karen în maşină l-ai sedus pe Peter, sperînd să-l convingi – pe unul din şezlonguri sau poate chiar pe podeaua din bucătărie. Doar podeaua e punctul tău forte...

La fel de ascuţită ca sarcasmul era tristeţea din vocea lui.

— O repriză scurtă îi era de-ajuns lui Peter. La dracu, nici nu se putea mai bine – nu trebuia decît să-şi dea jos slipul. Probabil era prea beat ca să observe sau să-i pese că ai ciclu. Cunoscîndu-l, probabil a obţinut un suspin în plus, avînd în vedere că te putea salva. Dar imediat după, te-a trimis la plimbare şi ţi-a întors spatele. Îţi jucasei ultima carte, dar pierdusei lamentabil. Te simţeai înjosită, acoperită de ruşine. Atunci, probabil, ca să te răzbuni, ai apucat primul lucru care ţi-a fost la îndemînă: trofeul de golf pe care îl lăsase pe masa din bucătărie, în drum spre piscină. E acelaşi pe care l-aş fi văzut la sfîrşitul înregistrării lui Karen, dacă tu n-ai fi şters ultima imagine. Trebuia să-mi dau seama că nimeni nu închide camera video în timp ce comentează. Totdeauna termină o imagine oprindu-se asupra unui lucru.

Dan apucă trofeul cu amîndouă mîinile, ca pe un baston de base-ball. – L-ai lovit cu trofeul cît ai putut de tare. Apoi i-ai tîrît corpul pînă la uşa subsolului şi l-ai împins pe scări. Ai coborît chiar să-i aranjezi corpul pe ultima treaptă să pară că s-a lovit de ea. A trebuit să speli, probabil, sîngele din locurile unde nu trebuia să fie.

Dan îşi frămînă bărbia gînditor.

— Dar în bucătărie era dezastru. Trebuia să cureţi sîngele şi, mai ales, trebuia să pară că Peter era viu cînd ai părăsit casa. Bănuiala mea este că ai dat radioul tare, pe un post vorbit, şi ai început să zbieri la el. Tocmai atunci doamna Hildreth s-a întors la straturile de flori de lîngă casa lui şi a auzit

ceea ce a crezut că este o ceartă între tine și Peter. Cu puțin înainte de plecare, ai programat radioul să pornească după un minut sau două și ai stat pe treptele casei țipînd pînă cînd a pornit. Ca și cînd Peter ar fi fost încă în viață.

Doamna Hildreth nu te putea vedea sau auzi de acolo, dar norocul ți-a surîs! Tocmai trecea Ben Ralston. Păcat că mai tîrziu n-a putut să depună mărturie. Juriul l-ar fi crezut, cu siguranță!

Dan chicoti sarcastic.

— Și încă ceva care ar fi trebuit să fie acolo și nu era... bureții cu care ai curățat și mănușile de cauciuc ale menajerei, pe care le-ai purtat ca să nu lași amprente. Cînd menajera a venit din nou, cîteva săptămîni mai tîrziu, a fost surprinsă că nu și-a găsit lucrurile. O problemă neimportantă, mi-am zis. A uitat unde le-a pus.

Dan se opri un moment.

— Mănușile și bureții ți-ar fi încăput foarte ușor în geantă. La fel puteai să ascunzi și trofeul sau să-l bagi, pur și simplu, sub fustă. Colțul gurii i se ridică disprețuitor. Cine s-ar fi gîndit că o femeie atît de serioasă e capabilă de asemenea trucuri sub fustă?

Susan se întoarse cu spatele, ca și cînd acuzația ar fi lovit-o. Dan o apucă de mînă răsucind-o spre el.

— În viața mea n-am întîlnit un mincinos mai perfect ca tine, Susan. Îți dai seama? Nici unul între atîția ucigași, tîlhari și depravați cîți am apărat. Această minunată rasă aristocratică, rece și stăpînită... Arăți și te porți ca o ducesă. Am fost de-a dreptul copleșit.

— Sînt nevinovată, Dan. Trebuie să mă crezi.

— Te-am crezut, pentru că eram îndrăgostit de tine. Din cauza asta am fost fraierul perfect. Îmi spuneam că cinstea ta este singurul lucru pe care puteam conta; îmi spulbera toate îndoielile.

Dan așează trofeul pe măsuța de cafea, privind biroul de pe care lipsea încă telefonul, de cînd Peter își transferase postul la noua reședință.

— Telefonul a fost într-adevăr partea cea mai inteligentă. Ți-a furnizat un alibi perfect.

— Ai același fel de telefon la birou, spuse ea. În vocea ei se simțea ecoul ultimelor luni de tensiune.

— Abia acum, cînd am văzut telefonul în casa lui Peter, s-a legat, în sfîrșit, totul în mintea mea.

Un zîmbet trist îi lumină fata.

— Puteai să aranjezi în așa fel lucrurile, încît să pară că Peter mai trăia atunci cînd tu erai deja departe de casa lui. Cred că ideea ți-a venit în timp ce te întorceai în Dellwyne. Nu aveai decît să cumperi ceva de la magazin și să păstrezi bonul, care să dovedească ora la care te aflai acolo. A, da, bineînțeles că flecărești puțin cu angajații, pentru ca a doua zi, ei să-și aducă aminte că ai fost acolo. Dar, întîi de toate, trebuia să dai trei telefoane la casa lui Peter de la telefonul public aflat în spatele magazinului. Pentru că sistemul telefonic fusese nu demult în biroul lui, tu știai codul care îl activa de la distanță. Așa că, primul apel în Chestnut Hill trebuia să activeze acest sistem pentru a putea forma alt număr. Dar era necesar să găsești un număr pe care Peter să-l fi format înainte, așa că l-ai ales pe cel din seara cînd am fost eu în vizită. Un număr pe care nu-l puteai uita. Nu știai cine era femeia pe care o sunase și nici că era procuror. Dar erai sigură că era iubita lui și poliția va găsi și alte apeluri făcute de el la numărul ăsta.

— Și al doilea apel? întrebă Susan, fără urmă de mîndrie sau tăgadă în voce.

— Al doilea apel a avut rolul de a forma automat numărul Marei și de a-l transmite mai departe. Pe înregistrarea convorbirilor lui, apărea ca și cum el ar fi telefonat Marei la șase și șase, cînd tu, puteai dovedi că te aflai la cîteva mile distanță, la magazinul din Dellwyne. Robotul Marei a răspuns. Ai ținut deschis suficient ca să pară că Peter ar fi vorbit, apoi ai închis. Mara a declarat la tribunal că auzise parcă un zgomot ca și cum cineva ar fi închis.

— Iar al treilea?

— A fost să *anulezi* sistemul. Acum nimeni nu putea să-și dea seama că apelul fusese făcut din cu totul altă parte decît din casa lui Peter.

— Nu se putea întîmpla să-l sun pe Peter ca să continuăm cearta... sau pentru ceva legat de divorț? Putea fi orice altceva. Era posibil să-mi închidă, iar eu să încerc din nou.

— Asta mi-ai fi sugerat să declar dacă Procuratura ar fi dat peste ele. Ai impresia că Vellarde m-ar fi crezut?

— Amelia a auzit telefonul sunînd de cîteva ori. Peter ar fi putut răspunde.

Dan nu-i luă în seamă scuzele.

— Ai prevăzut totul. Nu trebuia decît să aștepți ca Procuratura să cerceteze lista de telefoane si erai salvată. Dar ceva n-a mers. Apelul de la șase și șase nu se afla pe lista trimisă de Procuratură. Nu-ți venea să crezi. Alibiul tău, pur și simplu, nu exista. Ai insistat atunci să obțin lista originală, nu fotocopia, dar eu n-am dat atenție faptului.

— Dar concluziile autopsiei? Doar tu ai spus că erau imprecise. Mallory, medicul legist, urma să contrazică dovezile lui Kieffer și, astfel, să mă dezvinovățească.

— Nu imprecise, Susan. Nu erau sigure din punct de vedere medical. Iar o cît de mică îndoială în mintea juraților era tot ce-ți trebuia ca să fi achitată. Dar, o dată cu moartea lui Mallory, intrasei în încurcătură. Unul după altul, lucrurile mergeau prost. Aveai nevoie de o dovadă solidă. Așa că l-ai rugat pe Scott Feller să obțină o copie după originalul listei aflate la poliție. Huyton le provocase celor de la poliție numai necazuri, așa că erau fericiți să ajute un reporter care îl făcea praf pe procuror în paginile *Herald*-ului. O dată ce examinam lista, problemele tale ar fi luat sfîrșit. Trebuia numai să aștepți în umbră și eu să te absolv de o crimă de care erai vinovată.

— Ești convins de asta?

— Am toate dovezile.

— Cîndva credeai în nevinovăția mea.

I se păruse totdeauna că Susan nu se lasă copleșită, deși tot timpul avusese cele mai groaznice decepții. O iubise și avusese încredere în ea. Dar acum știa că ea nu îl iubise niciodată. Ca și Mara, îl folosise pînă cînd nu mai avusese nevoie de el, pînă cînd fusese achitată.

— Știi, eu și Gil Huyton, meditä el, n-aș fi crezut că avem ceva în comun, dragostea ne-a orbit pînă la prostie.

— N-ai fost nici orb, nici prost, Dan.

— Pentru prima oară în viață, recunoscu el, mi-e scîrbă că am salvat un client.

— Te iubesc. În privința asta nu te-am mințit niciodată.

— Pe lîngă atîtea minciuni, ce ar mai conta încă una? Dumnezeule, ai o stăpînire extraordinară. Ești într-adevăr persoana ideală să conduci o companie uriașă. Ai fost capabilă chiar să te înfurii cînd eram îngrijorat că mă îndrăgostisem de o criminală.

Scîrbit de minciuni și de diavolul pe care îl descoperise înăuntrul ei, Dan îi întoarse spatele, îndreptîndu-se spre ușă. Susan alergă să-l oprească.

— Dan, ne-am iubit. Te rog să crezi că sînt nevinovată. Ți-e atît de greu?

Pe neașteptate, ușa se deschise. Karen tocmai se întorcea de la călărie. Zîmbi cînd dădu cu ochii de el.

— Ți-am văzut mașina afară.

Privirea-i căzu pe trofeul așezat pe măsuță. Un țipăt izbucni în gîtul ei, transformîndu-se în suspine, ca zgomotul unui vas spart. Copleșită de amintirea acelor clipe, ea mărturisi ceea ce credea că Dan descoperise deja.

— Ai aflat! Ai aflat că l-am ucis! Eu l-am ucis pe tata! Susan alergă, punîndu-i mîna la gură.

— Nu știi ce vorbești!

Dan îi dădu mîna la o parte și o conduse pe fată în cameră, apoi, în timp ce Susan închidea ușa, o ajută să se așeze pe un scaun.

— Karen, spune-mi ce s-a întîmplat, o rugă el.

— Era atît de beat, Dan... mai beat decît îl văzusem vreodată. Karen scotea cu greu cuvintele printre suspine. Mi-a fost într-adevăr frică să aleg să rămîn cu el. Am încercat să-i spun. Dar răsuflarea îi mirosea a whisky, iar ochii... erau două bucăți de gheață. Pe moment, am crezut că o să mă lovească. Dar el a început să plîngă.

— Să plîngă?

— Lacrimile îi șiroiau pe obraji, mi-a spus că l-am trădat, că el mă iubea, dar eu, lipsită de inimă, îl trădasem. Am încercat să-l conving că nu era așa. Pur și simplu nu știam cum să procedez cînd era atît de beat. Aș fi vrut să pot plînge. Era atît de trist... Dar, cînd am încercat să-i explic, s-a înfuriat îngrozitor. A început să țipe că eram nerecunoscătoare și, dacă îl părăseam, nu-l mai vedeam niciodată.

Mă speriase. Așa că i-am promis că n-o să-l părăsesc niciodată și o să locuim împreună.

— Și atunci am ajuns eu, interveni Susan. Am trimis-o la vestiar să-și schimbe costumul. Peter m-a chemat în bucătărie să discutăm.

— Despre ce?

— Era... cel mai bine zis exaltat. Și agresiv, ca la tribunal cu o zi înainte, numai că acum nu era nimeni în jur ca să-i atragă atenția sau să-l oprească. Mi-a spus că fata o să locuiască cu el și că, în sfîrșit, m-a învins pe toate planurile. Apoi a rostit triumfător: „Nu poți să-mi mai faci nimic”. Deodată

mi-a tras un pumn. Am ridicat brațele să-mi apăr fața, așa că m-a lovit mai jos. Putea fi foarte crud atunci cînd bea. N-am reușit să fug. Am țipat să se oprească. Dar avea pe față acel zîmbet larg... se bucura de slăbiciunea mea, de faptul că eram fără apărare și că îmi era frică. Îmi repeta cît de neputincioasă eram, apoi îmi repezea din nou cîte un pumn și rîdea.

— Apoi te-a violat! realiză Dan îngrozit.

— De fapt, ideea violului i-a venit pe parcurs, ca rezultat al satisfacției pe care o avea pentru că reușea să mă domine. Susan privi speriată spre Karen. Nu-i nevoie să continuăm, nu?

— Dimpotrivă! Ce s-a întîmplat după asta?

Susan o privea încă pe Karen.

— M-a trîntit la pămînt, sub el, și mi-a ridicat fusta. Mi-a smuls chiloții și tamponul... Asta probabil în timp ce își dădea jos slipul... nu-mi amintesc prea bine. Dar știu că era deasupra mea, încercînd să-mi desfacă coapsele, iar eu țipam.

Dan rosti spre Karen:

— Iar tu ai auzit și te-ai întors.

Cu ochii larg deschiși și privirea rătăcită, Karen se întorsese cu gîndul la acele zile, părînd la fel de înspăimîntată pentru viața mamei ei, ca atunci cînd o văzuse brutalizată pe podeaua bucătăriei. La fel de vie era amintirea conflictului violent dintre părinții ei.

— Tata era dezbrăcat și o lovea în continuu cu pumnii, ca un nebun. Mama își acoperise fața cu mîinile. Întîi o înjura, apoi o lovea...

— Ce spunea?

— Unele erau în legătură cu tine. Spunea că mama e o... tîrfă... pentru că se culca cu... Vocea i se stinse. Își ridică privirea cerînd iertare... cu o puță mică și murdară. Am crezut că o s-o omoare.

— Trofeul era pe masă în bucătărie, continuă Dan în locul ei. Ca să-l oprești, l-ai apucat și ai lovit.

Karen izbucni din nou în plîns, suspinînd, mișcînd din cap pentru a confirma. Susan își strînse fiica în brațe.

— Nu știu dacă m-ar fi omorît pînă la urmă, șopti Susan. Dar Karen așa a crezut.

Într-un acces de isterie, Karen a ridicat trofeul cu toată puterea de care era în stare construcția ei atletică și a zdrobit capul lui Peter.

Acum, în sfîrșit, Dan înțelesese totul. Tot timpul, Susan își acoperise fiica, ființa pe care o iubea cel mai mult și pentru care și-ar fi dat viața fără să stea pe gînduri.

Dan spuse:

— Ai fi putut explica poliției că l-a omorît Karen ca să te salveze. Ar fi fost legitimă apărare.

Susan zîmbi trist peste capul fetei, care tresărea suspinînd pe pieptul ei.

— Dar cum puteam justifica rușinea pentru tot restul vieții de a-și fi ucis tatăl... pentru că l-a surprins bătîndu-i și violîndu-i mama? Omorînd-o poate. Era de o mie de ori mai bine să intru eu în închisoare decît să poarte ea întreaga vină. Destul că va trebui să trăiască cu amintirea ei. Mai groaznic decît închisoarea este disprețul celorlalți. Vocea ei îl ruga să înțeleagă.

— Își iubea tatăl, Dan, nu putea să dezvăluie întregii lumi ce monstru era... și, mai ales, ce i-a făcut ea.

Singurul țel al Susanei devenise ocrotirea fetei. Derulînd faptele, Susan o trimisese apoi pe Karen în mașină cu toate lucrurile. Încă ametită de lovituri, i-a tras din nou slipul lui Peter și l-a tîrît pînă la ușa pivniței, rostogolindu-l pe scări.

A aranjat repede corpul să pară că avusese un accident. După ce a curățat, a luat bureții, mănușile de cauciuc și trofeul, s-a certat cu vocea de la radio pînă s-a oprit, apoi a plecat.

Tremurînd încă în brațele mamei, Karen bolborosi.

— L-am omorît. L-am omorît pe tata.

Dan se apropie de ea.

— N-a fost vina ta, o îmbrățișă el. N-ai avut de ales. Băutura îl făcuse violent și periculos. Li se întîmplă multora, îl iubeai și te iubea și el, dar ți-ai ajutat mama. Ar fi omorît-o!

— Acum, gîndește-te..., rosti ea îngrozită.

El le îmbrățișă pe amîndouă.

— Acum sînteți în siguranță. N-o să afle nimeni, niciodată.

Karen ridică sfioasă capul, iar privirea ei întîlni ochii lui Dan.

— *Tu* știi!

— Va rămîne secretul nostru. N-am să las pe nimeni să vă facă vreun rău.

O umbră de ușurare licări pentru o clipă pe fața ei. În decursul ultimelor luni, cît Dan o apărase pe mama ei, ajunsese să aibă încredere în el, ba chiar

să-l înlocuiască oarecum pe tatăl ei. Dan o încuraja fără să fie obligat, așa că începu să creadă că este în siguranță.

Karen urcase în camera ei să facă un duș și să se schimbe, în tot acest timp, Dan rămase cufundat în gînduri. În această familie care ascundea atîtea taine, Karen continua tradiția, în ciuda vîrstei fragede. Inima ei se zbătea între remușcare și fericirea de a se ști protejată de Susan, cu orice risc.

Dar o emoție mult mai puternică îl răscolea. Era nevoia de a se ști protejat și cu reputația neștirbită, ca un mic diamant în mijlocul sufletului său. Fusese totdeauna mîndru că făcuse tot ce era legal în apărarea unui client. Nimic împotriva principiilor sale morale. Dar acum, cînd apăruse femeia pe care o iubea, le încălcase pe toate. În tot acest timp, trăise cu impresia că urmează scenariul scris de femeia asta pentru el. Susan i se împotrivise. Se împotrivise bărbatului care se credea mai deștept decît muritorii de rînd și mai presus de toți. Îl învinsese pe toate planurile și, mai mult îl făcuse să o iubească în timpul ăsta. Nu îl durea numai necinstea ei, ci și mîndria lui rănită.

După plecarea lui Karen, observîndu-i mîhnirea, Susan întinse mîna să-i mîngîie obrazul. Dar el își feri capul.

— M-ai mințit!

Cuvintele ei încuviințau pline de tristețe.

— Știi bine că aș fi făcut-o. Doar tu mi-ai spus că oricine ar minți ca să se apere.

O avertizase doar că dragostea are nevoie de adevăr, dar acest adevăr nu însemna neapărat o confruntare juridică. Așa cum apărarea nu însemna totdeauna căutarea adevărului; acest adevăr se putea schimba sau estompa pînă la achitare. Iar ea îi spusese că nu se teme pentru că era nevinovată.

Dan încercase să o convingă că simpla nevinovăție nu este suficientă uneori și nu poate totdeauna să păstreze adevărul, și împreună cu el, dragostea lor. Și ea totuși *fusese* nevinovată, așa cum mărturisise. Dar numai în privința lui Peter. În privința celor întîmplate însă după aceea... mințise. Apoi Karen, la îndemnul ei, îi trădase încrederea pe care o avusese în ea și dragostea bazată pe adevăr, singurul fel de dragoste pe care îl dorea. Un sentiment care susține și deschide sufletul, plin de adevăr și, deci, de neclintit.

— De ce n-ai avut încredere în mine? întrebă el.

— Erai avocatul meu... și iubitul meu. Nu puteam să te implic.

Privirea lui era plină de reproș.

— Te-ai gîndit că o să par mai convingător dacă te cred.

Ea avusese cele mai bune intenții, realiză Dan; pentru fiica ei, pentru binele ei... și chiar pentru al lui. Toate astea pentru Susan fuseseră justificate, dar îi spulberaseră încrederea în ea. Spulberată era și dragostea pentru Susan. De acum înainte, nu mai putea avea niciodată încredere în spusele ei. Ca și Peter, Dan ar fi făcut orice ca să cîștige. Și, la fel ca el, urmărind victoria pierdea totul.

— Te-am iubit prea mult ca să mă mulțumesc cu puținul care mi-a rămas, îi spuse el.

— Dan, tu aștepți mult prea mult decît îți poate da cineva. Dacă nu se întîmpla acum, mai devreme sau mai tîrziu, oricum te-aș fi dezamăgit. Dar și tu *m-ai* fi dezamăgit. Nimeni nu poate fi atît de perfect cum vrei tu. Abia cînd această iluzie moare, începe adevărata dragoste... adevărata luptă.

— Tot ce mi-am dorit de la noi a fost să fim sinceri unul cu altul. Să nu ne mințim. Dragoste clădită pe cinste și adevăr. Am trăit destul în minciună cu Mara. Și m-am mințit cînd m-am căsătorit cu Hannah. Destul, și scuturînd capul, repetă ultimul cuvînt pentru sine „Destul!”.

I se părea că doi oameni total diferiți rămăseseră împreună cît timp interesele lor fuseseră comune. Apoi erau aceste diferențe... aceste diferențe fundamentale, care avuseseră pînă la urmă puterea să-i despartă.

Se ridică și încet, ca și cînd ar fi pășit pe nisipuri mișcătoare, ieși din cameră.

Susan îi urmări silueta dispărînd în spatele perdelei. Deodată, dîndu-și seama de iminenta despărțire, strigă „Dan!” și alergă după el. Îl ajunse imediat după ce ieșise.

— Unde pleci?

— Într-un loc nou, cred.

— Dan, cum poți să părăsești locul în care ești atît de iubit?

El o privi intens.

— Nici nu știu sigur cine ești.

— Aceeași care am fost întotdeauna. Nu te-am mințit în privința asta. Tu ești cel care continui să minți, Dan. Te minți pe tine însuți.

— Pe mine?

— Acum, cînd în sfîrșit toate piedicile dintre noi au căzut... soțul meu, acuzația de crimă... ceea ce cauți de fapt este o scuză ca să poți pleca fără să te simți vinovat.

El clătină din cap.

— Nu, s-a terminat.

— Atunci hai să o luăm de la capăt! Și dacă vom cădea, ne ridicăm din nou. Pentru că vom cădea de multe ori. Asta se întîmplă cu majoritatea oamenilor.

El însă se îndreptă spre Mustangul roșu, scoțînd cheile din buzunar.

— Ce o să-i spun lui Karen? țipă Susan. Omul care tocmai a asigurat-o că va avea grijă de ea... care pune atîta preț pe sinceritate... o minte și pleacă.

El se opri. Susan vorbi din spate.

— Știu că ai multe motive să nu mă iubești. Sîntem foarte diferiți. Începînd cu carierele care ne pot despărți. Uneori fac lucrurile de capul meu și tu te înfurii că n-ai nici un cuvînt de spus. Și poate, din cînd în cînd, te-ai ascunde de mine, refuzînd să-mi spui ce te frămîntă, pînă cînd eu te-aș scutura puțin. Ghicind o nouă îndoială în sufletul lui, ea adăugă. Și poate în sinea ta ești chinuit de grijă că oamenii te vor disprețul văzînd că eu am mai mulți bani decît ar avea cineva dreptul. E vorba și de asta, nu-i așa?

Foarte încet, ca și cînd ar fi ținut pe umeri întregul univers, Dan se întoarse spre ea.

— O, da, își aminti ea. Nu sînt evreică. Asta e cea mai mare piedică. Și nici nu vreau să fiu. Dacă vreodată ai încerca să-mi impui asta, aș fugi mai repede decît o faci tu acum.

Îi captase atenția și era hotărîtă să-i spună totul.

— Copii noștri se plac într-adevăr, Dan. Și, mai ales, *ne* îndrăgesc. Asta înseamnă foarte mult...

— Nu e de-ajuns.

Lacrimile începură să se rostogolească pe fața ei... voia atît de mult să-l păstreze.

— Atunci *nimic*, niciodată, nu va fi de-ajuns.

Încerca să găsească ceva care să-l învăluie ca un lasou.

— Dan, nu înțelegi? E suficient că te voi face fericit.

După un moment de tăcere, Dan recunoscu:

— Asta mă sperie.

— Fericirea?

— Compromisul cu fericirea... Va trebui să port responsabilitatea fericirii tale. Viața alături de tine ar însemna sacrificarea tuturor principiilor mele.

— Oh, rosti ea. Sînt cîteva lucruri la care nici eu nu pot renunța. Peter nu accepta asta. Dar tu poți. Nu mă aștept să renunți la ceea ce consideri important în viață. Și tocmai de aceea te iubesc.

Ea îi cuprinse mîinile într-ale sale.

— Știm amîndoi că începutul va fi greu... nici nu ne așteptăm la altceva. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu da cu piciorul la tot ce am clădit împreună.

Simțind o mișcare deasupra capului, Dan ridică privirea. Draperia de la camera fetei era dată la o parte. Karen îl privea de la fereastra dormitorului cu o figură mîhnită și gravă. Rămăseră privindu-se multă vreme.

Într-un tîrziu, Dan îi făcu un semn prietenesc cu mîna, apoi își plecă privirea. Cealaltă mînă era încă în cea a Susanei. Închise ochii, ascultînd tremurul emoțiilor, al principiilor și al compromisurilor. Dar, în același timp, își asculta inima și singurătatea, și toate lucrurile după care plîngea. Cînd îi deschise, ochii Susanei îl priveau.

— Rămîn, spuse el.

Punîndu-și cheile mașinii înapoi în buzunar, îi înconjură umerii cu brațul și se îndreptară împreună spre casă.

DOVADA

JOSEPH AMIEL

DOVADA

... «o capodoperă de suspans.»

Gregg Jarrett, ziarist

♣

... «este un roman impresionant, care ține cititorul sub tensiune, stimulîndu-l să presupună încontinuu înlănțuirea faptelor, pînă la ultima filă, dar să presupună greșit !»

Fred Graham, scriitor

... «este un thriller palpitant !

Nu-l puteți lăsa din mînă !»

Barry Reed, scriitor

♣

Cartea lui Joseph Amiel, avocat, licențiat în Drept, la Yale Law School, în limba engleză și arta scrierii, la Amherst College, este bine concepută, *da capo a fine*. Un roman fascinant. Totul, acțiunea și personajele, este învăluit în mister, de la primul la ultimul capitol, chiar și fraza finală.

♣

RAO International Publishing Company

ISBN 973-568-64-5

Observații

[←1]
DA (District Attorney) – Procuratura districtuală (n.tr.).

[←2]
Casa rondului (n. tr.).

[←3]

Line – linie de demarcaţie (n. tr.).

[←4]

Fish – peşte (n.tr.).

[←5]
Mină de aur (n.tr.).

[←6]

Woman – femeie; *man* – bărbat (n. tr.).

[←7]

Female – femelă (*male* – boală, suferință) (n. tr.)